

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Playing **BY THE RULES**

New York Times Bestselling Author

MONICA MURPHY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KURALLARA UYARAK OYNAMAK

MONICA MURPHY

Taylor Swift'e Folklore için teşekkür etmeliyim.

Bu albümdeki şarkılara birçok kitap yazdım ve şimdi o şarkılar beni duygusal bir enkaz haline getiriyor.

"Mad Woman" bu kitaptaki bir sahneye çok yardımcı oldu ve buna ihtiyacım vardı, teşekkürler...

İÇİNDEKİLER

[Çalma listesi](#)

[Adsız](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40 Son](#)

[Epilog 2—](#)

[Teşekkür Ayrıca Monica](#)

[Murphy tarafından Yazar](#)

[Hakkında](#)

ÇALMA

“Wasting My Time” - Hannah Cohen
“Hayaller, Masallar, Fanteziler” - A\$AP Ferg, Brent Faiyaz, Salaam Remi) “T
Love” - Quarters of Change
“Hit Me Where it Hurts” - Caroline Polachek
“Sugar” - Remi Wolf
“Tek İstedığım Sensin” - The Marias
“Spectra” - Pink Skies
“Mad Woman” - Taylor Swift

PLAYING BY THE RULES çalma listesinin geri kalanını burada bulabilirsiniz:

<http://bit.ly/3LuRFCU>

Veya aşağıdaki QR koduna tıklayın:

*“Uyanık olduğumda bile
Bir rüyada, masalda, fantezideyim
Sen yanımdayken”*

- A\$AP Ferg

ONE

BLAIR

Varlığımdan haberi olmayan bir adama aşığıım.

Bir saniye, bunu sil. Benim varlığıımı biliyor. Sadece beni görmezden gelmeyi tercih ediyor. Bu daha da acı verici.

Oh, ve "ona aşık" derken, onu çok seksi ve tatlı bulduğumu kastediyorum. Güçlü, sessiz bir havası olan olağanüstü bir atlet ve onunla seks yapmak istiyorum.

Ama bunu kimseye itiraf etmiyorum. Tek bir kişiye bile. Camden Fields, Colorado Üniversitesi'nin ünlü futbol oyuncusu, aşırı koruyucu ağabeyim Knox'un en yakın arkadaşı, en kirli cinsel fantezilerimin ve hayallerimin kaynağı, benim sırrım.

Cam ile ilk kez lise son sınıfta tanıştım. Knox onu bir yaz hafta sonu eve getirmişti. Onlar zaten üniversitedeydiler ve yaklaşan futbol sezonu için hazırlanıyorlardı. Cam babamla tanışmak istemişti. Ya da Knox, babamın emekli bir NFL oyuncusu olduğunu göstermek istemişti.

Sebepten ne olursa olsun, Camden evimize girdiğinde ağzım açık kaldı. O, hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkekti ve hala bu fikrimdeyim.

Daha da kötüsü? Çok nazikti. Komikti. Ailem onu çok sevdi. Küçük kız kardeşim Ruby'ye karşı çok nazikti, oysa Ruby bazen çok sinir bozucu olabiliyordu. Ve bizim havuzumuzda yüzmek için mayosuyla ortaya çıktığında? Unutun gitsin.

Ağzımın suyu akıyordu.

Tıpkı şu anda kampüs kütüphanesinin ikinci katında gizlice Cam'i yakındaki masalardan birinde otururken izlerken salya akıtmam gibi. Onun haberi olmadan onu izlemek yanlış geliyor, ama ona yaklaşmadan önce kendimi toparlamak için birkaç saniyeye ihtiyacım var

kendimi toparlamam gerekiyor, o zaman neden bu zamanı utanmadan onu izleyerek geçirmeyelim ki?

Adam inanılmaz derecede yakışıklı. Üstleri daha uzun olan koyu kahverengi saçlarını, önündeki kalın ve korkutucu ders kitabını okurken parmaklarıyla tarıyor ve keşke onun saçlarında benim parmaklarım olsaydı diyorum.

Onu özlemle izliyorum, beni fark etmediği için minnettarım ve zihnimde onun özelliklerini kayda geçirmeye devam ediyorum. O koyu kahverengi gözler ve düzgün dişleriyle geniş gülümsemesi. Güçlü çene ve çene kemiği, camı kesebilecek kadar keskin elmacık kemikleri. Uzun boylu, tabii ki öyle, aynı zamanda geniş ve yapılı. Futbol topunu nasıl atacağını çok iyi bilen büyük eller. Eminim başka şeyleri de yapmayı biliyorlardır.

Bu düşünceyle tüm vücudum kızarıyor.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyor arkamdan bir adam. Yoluna çıktığımı fark edince kenara çekilip özür dileyerek bakışlarımı tekrar Cam'e çeviriyorum.

Onun da bana baktığını fark ettim, yakışıklı yüzünde şaşkınlık vardı.

Oh, lanet olsun.

Hafifçe gülümseyerek, ona zayıf bir el sallayıp, onu görmezden gelmenin kabalık olacağını söyleyerek yavaşça masasına doğru ilerledim. Masasının diğer tarafında durup, tutunacak bir şey bulmak için önümdeki boş sandalyeyi tuttum. "Selam, Camden."

"Blair." Derin sesi beni sarar, tüm vücudumu titretir. "Seni daha önce görmediğime şaşırdım."

Buraya geleli sadece bir ay oldu. Memleketimdeki devlet üniversitesinde iki yıl okuduktan sonra Colorado Üniversitesi'ne transfer oldum.

Ne, peşimden koşmamı mı bekliyordu?

"Knox'u görmek için şimdiye kadar bizim eve uğrarmışsın diye düşündüm," diye devam etti, muhtemelen benim şaşkınlığımı fark ettiği için.

"Oh. Evet, hayır. Knox ve ben birkaç kez akşam yemeğinde buluştuk, ama sizin dairenize henüz uğramadım." Knox'un Cam'i de akşam yemeğine getirmediğine hep gizlice üzülüyordum. "Meşguldüm."

"Eminim öyledir." Yavaş, seksi gülümsemesi, külotunun çözünebilir kumaştan yapılmış gibi hissettiriyor. "Burayı seviyor musun?"

"Çok beğendim! Harika!" Cıvıl cıvıl konuşuyorum. Aptal gibi konuşuyorum ve sesimi biraz alçaltmam lazım. "Derslerim biraz zor ama alışıyorum."

"Öyle mi?" Kaşlarını çatarak, hayatım pahasına tutunduğum sandalyeye doğru başını eğdi. "Bana katılmalısın. Bir yere gitmen gerekmiyorsa?"

"Hayır, hayır. Bir yere gitmem gerekmiyor." Şimdi de ezik gibi konuşuyorum. Bu adam, sadece yanında durmakla beni tam bir aptal yapıyor. "Bir sonraki dersim... kırk beş dakika sonra."

Sandalyenin arkasını bıraktım ve o sandalyeye tekme attı, sandalye yerde kayarak neredeyse bana çarpıyordu. Sandalyeyi tuttum, oturdum ve sırt çantamı ayaklarımın yanına bıraktım, dikkatlice nefes aldım.

Onun baharatlı kolonyası uyuşturucu gibi etkiliyor beni, damarlarımdan akıyor ve sarhoş bir zevkle sallanmak istiyorum. Kimse bu kadar güzel kokmamalı. Bu kadar güzel görünmemeli. Bu adamın her şeyi beni heyecanlandırıyor. Onu bu kadar istemem suç sayılır.

Onun bunun farkında olmaması.

"Ne okuyorsun?" diye soruyorum, dikkatimi başka yere çekmek için.

Cam kitabı kaldırdı, böylece ön kapağında "*Amerikan Siyasi Düşüncesi*" yazan başlığı görebildim.

"Sıkıcı görünüyor." Burnumu kırıştırıyorum.

"O kadar da kötü değil." Omuz silkiyor. "Siyaset bilimi okuyorum, o yüzden..."

Harika. Az önce onun bölüm seçimini aşağıladım. "Ah, doğru. Özür dilerim. Unutmuşum."

Aslında bilmiyordum bile. Knox ve ben, Cam'in adının ara sıra geçmesi dışında Cam hakkında pek konuşmuyoruz. Çoğunlukla futbol, takım, istatistikler ve bunlarla ilgili saçmalıklar hakkında konuşuyoruz.

Böyle tarif etmemeliyim. Futbol bizim ailemizin hayatıdır. Babam her zaman bunun mirasımızın bir parçası olduğunu söyler. Knox'un NFL'ye seçileceğinden emin ve onun beşinci turda seçileceğini tahmin ediyor. Ben de bunun olacağından şüphem yok.

. Hem kan bağı hem de evlilik yoluyla NFL'de oynayan birçok adamla akrabayım. Biz *öyle* bir aileyiz.

"Önemli değil. Benim bölümümün ne olduğu seni ilgilendirmez." Kitabı kapatıp kenara itti, sonra kollarını masanın üzerine koyup beni düşünceli bir şekilde süzdü. "Ee, nasıl gidiyor?"

"Neyim nasıl?" Nefesimi sakinleştirmeye çalışarak gözlerine biraz fazla uzun süre baktım. Kalbim hızla atıyordu. Geçen sezon bir futbol maçından sonra ona sarılabildiğim an dışında, Cam'e hiç bu kadar yaklaşmadığımı biliyordum.

O deneyim beni mahvetmişti. Kollarını bana doladığını hissettiğim anda duygularım kaotik bir döngüye girmişti.

Ya da belki de sadece hormonlarım devreye girmiş, bu adama aşırı derecede çekici bulduğumu hatırlatıyordu.

"Okul. Hayat." Omuzlarını silkiyor, koltuğuna yaslanıyor, bacaklarını uzatıyor. Geniş göğsünü saran Golden Eagles Futbol tişörtü ve siyah basketbol şortu giymiş. Kıyafeti özel bir şey değil, ama tanrım, muhteşem görünüyor. "Knox, buraya geldiğinden beri iyi olduğunu söyledi."

"Öyle." Biraz fazla hevesli bir şekilde başımı salladım. "Sadece... Henüz çok arkadaşım yok."

Endişeli bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Öyle mi? Ama buraya yeni başladın."

Kampüs kalabalık ve derslerim dolu, ama henüz kimseyle tam olarak kaynaşamadım.

Henüz.

"Doğru. Benim oda arkadaşlarım var." Rita ve Cheyenne çok hoş kızlar, ama onları pek tanımıyorum ve birinci sınıftan beri aynı odada kaldıkları için çok yakınlar. Bu da, çoğu zaman onlarla takılırken kendimi üçüncü tekerlek gibi hissettiğim anlamına geliyor. "Ve onlar da hoş kızlar. Ama derslerde henüz kimseyle konuşmadım."

"Ah." Cam başını sallıyor. "En azından kardeşin var."

Gözlerimi deviririm. "O sayılmaz."

O gülümseme geri geldi, dudakları kapalı ve kesinlikle çok sevimli. "Bana sahipsin." Kalbim yerinden çıkıyor, bacaklarımın arasına düşüyor. *Bana sahipsin.*

Böyle şeyler söylemek için içinden gelmesi gerekir.

"Senin arkadaşın olacağım," diye devam ediyor. "Knox geçenlerde bana yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi."

Arkadaşım ol. Ondan gerçekten istediğim şeyi bilse çıldırır mıydı? Kesinlikle arkadaşlık değil.

"Ne konuda yardım?" diye soruyorum temkinli bir şekilde.

"Sana göz kulak olmak. Takımda sana yaklaşmayacağına güvenilebileceği tek kişinin ben olduğumu söyledi." Cam başını sallar.

Ve bir anda, kalbim göğsümdeki normal yerine geri döner, bacaklarımın arasında hissettiğim tüm karıncalanma kaybolur. Harika. Cam, tamamen abartılı kardeşim sayesinde beni hiç sahip olmadığı küçük kız kardeşi olarak görüyor.

"Vay canına, kampüste beni kollayan *iki* aşırı koruyucu erkek kardeşim olacağı için sabırsızlanıyorum," diyorum, alaycı bir tonla.

Cam boynunun arkasını kaşıyarak biraz rahatsız görünüyor. "Knox bazen çok mu abartıyor?"

Onun sorusu bir fikir selini başlatıyor. "Fazla mı? Eğer beni bir kafese koyup, bu kampüste kaldığım süre boyunca kilit altında tutabilseydi, kesinlikle yapardı. Bu saçmalık. *O* saçma. Neden benim mantıklı kararlar veremeyeceğimi düşündüğünü bilmiyorum, ama nedense, sanki aptalmışım gibi her gün kendimi tehlikeye atacağımı düşünüyor."

"Knox senin aptal olduğunu düşünmüyor," diyor Cam, arkadaşını savunmaya hazır, bu biraz canımı sıkıyor. Ama onu kötü biri olarak görmeme yetecek kadar değil. Cam'in kötü biri olduğunu asla düşünmem. "Daha çok kimseye güvenmiyor gibi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani?"

"Tüm erkekler gibi. Tanıdığımız herkes. Çoğunlukla takım arkadaşları." Kollarını kavuşturarak pazı kaslarını şişirir. Tanrım. Onlara açıkça bakmamak

"O, futbol oynamadığımız zamanlarda ne yaptığımızı biliyor ve küçük kız kardeşinin bizim kötü alışkanlıklarımıza maruz kalmasını istemiyor."

"Hepinizin içten içe pis köpekler misiniz?" Pis köpekler mi? Ne diyorum ben?

Cam gülüyor. "Çoğumuz önce aletimizle düşünüyoruz, yalan söylemeye gerek yok."

Tamam. Cam'in penisi hakkında konuşması biraz heyecan verici olduğu için bacaklarımın arasında yine bir karıncalanma hissediyorum, bu da beni biraz acınası hissettiriyor, ama neyse.

"Hadi ama. Sen daha derin birisin, değil mi?"

"Pek sayılmaz." Omuzlarını tekrar silkiyor.

"Amerikan siyaseti hakkında kitap okuyan adam diyor."

"Ders ödevi için okumak zorundayım," diye açıklıyor, yüzündeki gülümseme hala duruyor.

Bu sohbetten benim kadar onun da keyif aldığını hissediyorum, ama belki de bu sadece benim hayal gücümdür.

"Yani, bir kadınla ilk tanıştığında, onunla seks yapmayı düşünmeden edemiyorsun, öyle mi?"

"Evet, öyle." Utangaç bir ifadeyle bakıyor. Ama dürüst olmaktan alıkoyacak kadar değil. "Çoğu zaman."

"Her kadınla mı?"

"Eğer onu çekici bulursam, kesinlikle." Omuzlarını silkiyor, rahatsız görünüyor.

Huh.

Düşünmeden ağzımdan çıkıverdi, ki bu normal bir şey değil. normal bir şey değil.

"Peki ya ben?"

İKİ

CAMDEN

Blair Maguire'ın güzel yüzüne şaşkınlıkla bakıyorum. Az önce söylediğini düşündüğüm şeyi mi söyledi?

"Boş ver." Elini salladı, yanakları hafifçe pembeleşti. "Sorduğumu unut."

Sorun şu ki, onun bu soruyu sorduğunu asla unutamayacağım. Onu her zaman çekici bulmuşumdur. Knox ve ben üniversiteye yeni başlamıştık, o ise lise son sınıftaydı ve o yaz, babasıyla tanışmak için onun evine gitmiştim. O zamanlar çok sevimliydi. Sarışın, yeşil gözlü ve her zaman güler yüzlüydü, ama o hafta sonu hava çok sıcak olmasına rağmen çok az giyinmişti. Knox'la tanıştığım ilk yaz, üç gün boyunca ailesinin evinde kaldım ve kalışımın sonunda bir şeyin farkına vardım.

Yeni arkadaşımın kız kardeşi bana aşıktı.

Bu benim egomun sesi de değil. Onu sürekli bana bakarken yakalardım. Beni her yere takip ederdi. Biz havuzda olduğumuzda da her zaman havuz kenarında oturur, onu zar zor örten küçük bir bikini giyerdi. Mükemmel göğüsleri, ince beli ve geniş kalçaları vardı. Tam da bakmamam gerektiğini kendime söylediğim yerlerde kıvrımları vardı.

Onu izlediğimi her fark ettiğimde, içimdeki o sinir bozucu sese defolup gitmesini söyledim. Bunun kötü bir fikir olduğunu bilmeme rağmen. Yani, Blair ve ben.

Biz berbat bir fikirdik.

O kısa yaz ziyaretinin en kötü yanı neydi? Bana konuşurken tatlı sesinin her zaman yumuşadığı, o büyük yeşil gözlerinin beni içimi içtiği. Sanki benim varlığımdan doyamıyormuş gibi. Her fırsatta benimle konuşmaya çalışırdı.

Yalan söylemeyeceğim, böyle güzel bir kızın benden hoşlanıyor gibi olması hoşuma gidiyordu, ama o çok gençti. Ve ben ilgilenmiyordum. Gerçekten değil. Birincisi, yaş farkı - daha çok okul farkı - ve ikincisi, o Knox'un kız kardeşi idi. Ve Knox, kız kardeşlerinin yasak olduğunu açıkça söylemişti.

Şimdi karşımda oturmuş, her zamankinden daha güzel ve benimle seks yapmayı düşündüğümü soruyor. Siktir.

Cevabım kesinlikle evet olurdu, ama bunu yüksek sesle söyleyemem. Söyleyebilir miyim?

O zamanlar ona ilgi duymadığımı kendime söylemiş olabilirim, ama bu bir yalandı. Onu her zaman güzel bulmuştum. Eğer daha büyük olsaydı ve Knox'un kız kardeşi olmasaydı, ona kesinlikle açılırdım.

Hala bir hamle yapamıyorum çünkü... evet.

Blair, Knox'un kız kardeşi.

Knox'un koyduğu kurallar ve sınırlar var. Blair'e dokunamayız.

Nokta.

"Evet, düşündüm," diye mırıldandım sonunda, o kadar alçak sesle ki neredeyse duymadı.

Ama kesinlikle duydu. Anladığını gördüm. Dudaklarında yavaşça beliren gülümseme, sanki istemeden yapmış gibi hemen kayboldu.

"Camden Fields," diye yumuşak bir şekilde azarladı, gözleri yaramazca parıltıyordu. "Gerçekten mi?"

Şaşırmış gibi geliyor, ama yapma. Son zamanlarda aynaya baktı mı acaba? O çok güzel. O sarı saçları ve pürüzsüz cildi. Mükemmel şekilli pembe dudakları. Harika vücudundan bahsetmiyorum bile. Birkaç kez bakmış olduğum mükemmel bir poposu var.

Yüzümü ovuşturarak düşüncelerimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Seninle böyle konuşmamam gerek." Daha dik oturup boğazımı temizliyorum. "Kardeşin beni öldürür."

"Sen söylemezsen ben de söylemem," diye söz veriyor, sesi... şehvetli mi?

Kahretsin. Buna ne diyeceğim?

"Bak, gitmem gerek." Ayağa kalktığında, bir sonraki dersine kırk beş dakika var demişti, ama o da... on dakika önceydi. En fazla. "Seni görmek güzeldi. Umarım yakında tekrar karşılaşırız."

Ben bir şey, hatta hoşça kal bile diyemeden, sırt çantasını alıp gidiyor.

Tereddüt etmeden koltuğumdan fırladım, masadaki her şeyi bırakıp onun peşinden koştum. Benim gibi uzun boylu ve uzun adımlı olmasa da hızlıydı, çünkü onu durdurmak için koluna sarılmamla birlikte neredeyse kütüphanenin yan kapısına varmıştı.

Beni takip ettiğimi fark edince şaşkınlıkla dönüyor.

"Seni rahatsız ettiysem, istemeden oldu," diyorum, aniden terlemeye başlıyorum. Onu kızdırmak ya da kırmak istemiyorum. Bunun Knox'la hiçbir ilgisi yok. Kız kardeşine kaba davranırsam Knox'un beni döveceğini biliyorum, ama gerçekten mi?

Blair'e saygı duyuyorum. Ondan hoşlanıyorum. Ve onun duygularını incitmek istemiyorum.

Bakışlarında bir şey belirir, tam olarak anlayamadığım bir şey, ve dudakları en ufak bir gülümsemeye kıvrılır. "Beni rahatsız etmedin, Cam."

Tanrıya şükür. "Tamam, iyi."

"Ama söylediklerin ilginçti." Kaşlarımı

çatıyorum. "Nasıl yani?"

"Birbirimiz hakkında aynı şeyleri düşünüyor olmamız."

Ona bakıyorum, sözlerinin anlamı beynime işliyor.

"Ben de seninle nasıl olurdu diye merak ediyordum." Bana tüm gücüyle gülümsüyor, sonra dönüp çift kapıdan geçip gözden kayboluyor.

Beni tamamen şaşkın bir halde bırakarak.

ANTRENMAN ZOR İŞ. Sürekli atmaktan kolum ağrıyor ve o lanet olası Derek birdenbire arkamdan saldırıp beni yere düşürdü. Koçlar çılgına döndü, ona bağırdı ve Derek defalarca özür diledi, ben de ona kızdığım için kendimi kötü hissettim.

Hala kızgınım ama, mantıksız olsa da.

Giyinip çıkmaya hazır olduğumda, koç beni ofisine çağırıyor, ben de gidip masasının karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

"Maguire seni bekliyor mu?" diye sordu. Yaşam durumumuzu ve genellikle birlikte antrenmana gittiğimizi biliyordu.

"Evet," diyorum.

"O zaman çabuk bitireyim." Gıcırdayan eski sandalyesini yaklaştırdı ve kollarını masanın kenarına dayadı. "Seni ne pahasına olursa olsun korumalıyız."

"Beni korumak mı?"

"Kolunu. O pislik Derek." Koç çenesini ovuşturur, dudakları sıkıdır. "Olanlara üzuldüm."

Koç'un özür dilemesine şaşıyorum. "Senin bununla hiçbir ilgin yok."

"Yine de. Sen yıllardır gördüğümüz en iyi oyun kurucusun. Seni kaybetmeyi göze alamam, bu yıl olmaz. Sen ve Maguire çok güçlüsünüz. Böyle devam ederseniz, NFL'ye gireceğiniz kesin."

Umutlanmayı reddediyorum. Bu en büyük hayalim. Ama ben arkadaşım gibi bir mirasın parçası değilim. Emekli NFL oyuncusu babası ve amcası sayesinde, benim asla sahip olamayacağım bir avantaja sahip ve kıskanmıyorum ama bazen keşke ben olsaydım diyorum.

"Teşekkürler, Koç," diyorum, konuşmasının bittiğini fark edince. "Bana söylemek istediğin sadece bu mu?"

"O ve sana ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istedim. Tüm koçlar da öyle. Sakin tavırların herkesi dengede tutuyor, bunu çok takdir ediyoruz. O çocuklar seni dinliyor, evlat. Sessiz liderliğin

olağanüstü. Sen bu takımın değerli bir oyuncusun, Fields." Bir kez başını salları ve ben ayağı fırlarım, bunu gitmem için bir işaret olarak algıları. "Sakın batırma."

Aynı sözler eve kadar yol boyunca kafamda yankılanır. Knox'a belirsiz cevaplar verirken, koçun sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanır.

Batırma.

Beni deli ediyor. Mahvedeceksin. Ben mükemmel değilim. Yakınından bile geçmiyorum. Ve sezonun bir noktasında tam da bunu yapacağım hissine kapılıyorum.

"Koç sana ne dedi de bu kadar moralin bozuldu?" diye sordu Knox.

Ona bir bakış attım, yüksek sesle tekrarlamaya korkarak. "Sadece moralimi bozmaya çalıştı."

Knox sırtıyor, kendini beğenmiş piç. "Başarılı olmadı galiba." "Daha çok beni korkuttu."

"Onun sözlerini kafandan at. Seni etkilemesine izin verme." Bir süre durur, ve bu tür şeylerin beni her zaman etkilediğini düşündüğünü anlıyorum. "Bu hafta sonu maçımız var. Harika olacak."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum," diyor Knox kararlı bir şekilde. "Başka bir şey düşün. Bugün kampüste karşılaştığın güzel kıızı düşün."

Savunmam devreye girer. "Güzel bir kıza rastladığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü her zaman öyle yaparsın, pislik. O suratın yüzünden." Knox omzuma vurur, beni irkiltir.

Karşılaştığım tek güzel kıızı, tesadüfen en iyi arkadaşım ve oda arkadaşımın akrabası. Blair'in yüzü gözümün önüne gelir, onun baştan çıkarıcı sözleri şimdi tekrar tekrar yankılanır, Koç'un sözlerinin yerini alır.

Seninle de nasıl olurdu diye merak ettim.

Cidden, ne diyor bu kıızı? Bir süre önce bana aşıkta, ama hala benden hoşlandığını mı ima ediyor?

İnanması zor, ama o sözleri söylerken yalan söylediğini sanmıyorum.

Çılgınca.

Birbirimize karşı hissettiğimiz dürtülere göre hareket edemeyiz. Knox, beni bir pala ile kesip, yapmamam gerekenleri hatırlatmak için boynuma asardı. Blair, büyük harfle yazılan "dokunulmaz" kelimesinin tam anlamıyla karşılığıdır. Onunla ilişkiye girmeyi düşünmek bile aptallık olur.

Ve ilişki derken, bu kelimeyi geniş anlamıyla kullanıyorum. Ben bağlanacak tiplerde *değilim*. Zamanım yok ve birlikte vakit geçirdiğim kadınların çoğu da gerçek bir ilişki istemiyor. Sadece eğlenmek istiyorlar. Ben de öyle.

İlişkiler bana göre değil. Bir ilişkiye hazır değilim. Hiç hazır olacak mıyım, bilmiyorum. Annemle babamın boşanma sürecinde her fırsatta birbirlerinin boğazına sarıldıklarını gördüm. Ağabeyim liseden mezun olur olmaz evden kaçtı ve bir daha geri dönmedi. Ben de hemen hemen aynı şeyi yaptım. Babam ara sıra futbol maçlarına gelir ama o karşılaşmalar dışında onunla pek konuşmam. Yakın değiliz. Bize bağırdığı, sarhoş olup dünyaya kızdığı eski anıları çok fazla içimde tutuyorum.

Hayır, teşekkürler. Hayatımı olumlu hale getirmek için elimden geleni yapıyorum. Beni aşağı çekecek onun olumsuzluğuna ihtiyacım yok.

"İyi misin?" Knox, apartmanın otoparkındaki yerimize park ettikten sonra sordu. "Düşünceli görünüyorsun."

"Sadece kafamda çok şey var." Bu lanet olası gerçek. Her an baskı altında çökecekmişim gibi hissediyorum. Okuldan. Futboldan. Hayal kurmamam gereken seksi bir kızıdan.

Rahatlamam lazım. Dışarı çıkıp sorunlarımı unutmam lazım, birkaç saatliğine bile olsa. "Bu gece Logan's'a gidelim mi?"

"Yok." Yüzünü buruşturdu. "Geçen sefer olanları hala unutamadım."

O kızı gördüğünde, o kız onun istediği sandalyeye oturmaya çalışınca kız onun kucağına oturdu. Sanırım ona aşık oldu. Kitapçada falan çalışan kız. Sevimli. Tam benim tipim değil ama ilgileniyormuş gibi davranarak onu kızdırmaya çalışıyorum.

Bazen pisl k gibi davranır m, ama hepsi şaka. Takımdaki herkes birbirine sataşmayı sever.

"Senin kaybın," diyorum ona, barda beni bekleyen soğuk, taze bir şişe birayı hayal ederek. Umarım orada sevimli, yeşil gözlü ve soyadı Maguire olmayan bir sarışın da vardır.

Bu en iyi senaryo olurdu. Ona ne kadar ilgi duysam da, ona sahip olamam. Blair Maguire'ın yüzünde şöyle bir yazı olsa daha iyi olurdu...

"Dokunma."

ÜÇ

BLAIR

"KIZLAR, bara gidiyoruz! Logan's, dikkat et, geliyoruz!" Rita alkışlamaya başlar, elleri havada her sallandığında kırmızı tırnakları parlar.

Cheyenne ekstra yüksek bir çığlık atarak beni irkiltir. "Evet, kızlar, EVET. Her gece kütüphanede oturup ders çalışmaktan bıktım."

Lütfen. Her gece kütüphanede oturuyorlarmış gibi konuşma. Ben oraya her gittiğimde onları hiç görmüyorum, ama bina büyük ve çok katlı, belki oradadırlar?

Huh. Şüpheli.

"Hadi bu gece erkek arıyorum," diyor Cheyenne kocaman bir gülümsemeyle.

"Stat!" Rita, *Grey's Anatomy* dizisine sarmış olduğu için ve her fırsatta hastanede çalışıyormuş gibi konuşmayı sevdiği için ekler.

Göğsümde bir endişeyle onları izliyorum, bu durumdan nasıl kurtulabileceğimi düşünüyorum. Yanlış anlamayın, Rita ve Cheyenne'i severim, ama onlar çok enerjikken ben...

Öyle değilim.

Bu tür davranışları kız kardeşim Ruby'ye bırakıyorum. O tam böyle biri. Gürültücü, dikkat çekici ve her zaman ilgi odağı olmak istiyor. Rita ve Cheyenne'i çok severdi. Hemen arkadaş olurlardı. Belki onu aramalıyım.

"Blair!" Cheyenne yüzüme bağırınca sandalyeden zıplayacak gibi oldum. "Bizimle geliyorsun, değil mi?"

Bakışlarım Cheyenne'e, sonra Rita'ya ve tekrar Cheyenne'e kayıyor. Yüzlerindeki ifadeden, hayır cevabını kabul etmeyeceklerini anlıyorum.

Ama yine de denemeliyim.

"Bilmiyorum..." Sesim yavaşça sönüyor, yüzümde hafif bir acı ifade belirliyor. "Yarın sınavım var."

"Oh, lütfen." Rita gözlerini devirdi ve bana uzandı. "Milyonlarca sınavın olacak. Sömestrın ilk sınavı sayılmaz."

Onun kırmızı pençelerinden uzaklaştım. "Kesinlikle sayılır."

"Hadi ama Blair. Lütfen?" Cheyenne yalvarır gibi ellerini birleştirir. Dua eder gibi. O büyük mavi gözleri ve şu anda bana doğru kırptığı ince kirpik uzantıları ile ona direnmek çok zor. "Çok eğlenceli olacak."

"Ayrıca, belki bizi kardeşinin takım arkadaşlarıyla tanıştırebilirsin." Rita ve Cheyenne birbirlerine bakıştılar. "Her zaman Logan'ın evindeler."

Kalbim sıkıştı. Beni erkeklere yaklaşmak için kullanıyorlar. Benimle takılmak ve beni daha iyi tanımak için değil.

Ah.

"Onlarla pek konuşmuyorum," diye başlıyorum ama Rita sözümü kesiyor.

"Lütfen. Kızım, sen onlarla sürekli konuşuyorsun. Knox Maguire senin *kardeşin*. Biz de bağlantı kurmak istiyoruz. Birinci sınıftan beri o adamla tanışmak için can atıyorum, ama bana hiç ilgi göstermiyor."

"Belki bir kardeşlik partisinde tuvalette sana dokunmasına izin verirsen seni fark eder," diye şaka yapan Cheyenne, beni irkiltti.

Kardeşimin herhangi bir tuvalette birini okşadığını düşünmek istemiyorum, iğrenç.

"Tanrım, Chey! Bir kardeşlik üyesinin beni tuvaletinde ellemesine izin verdim ve o günden beri bunu yüzüme vuruyor!" Rita ayaklarını yere vurarak çıkar ve Cheyenne ile beni küçük oturma odasında yalnız bırakır.

Cheyenne omuz silkiyor, gözleri biraz çılgın. "Onu kızdırmak istemedim."

Ona endişelenmemesini söylemeden önce, Cheyenne koridora koşar, Rita'nın kapalı yatak odasının kapısını yumruklar. "Hadi ama Rita! Bana aç! Şaka yapıyordum!"

Onu geçip koridorda ilerleyerek odama girip kendimi odama kilitlerim ve çift kişilik yatağıma büyük bir iç çekerek yığılım. Tanrıya şükür kendi odam var, böylece oda arkadaşlarımın yarattığı kaostan uzaklaşabiliyorum.

Birbirlerini çok seviyorlar ama kardeş gibiler, yani kavga da çok yapıyorlar. Onların kaotik ilişkisine tanık olmak, kız kardeşimi özlememi sağlıyor.

Telefonumu alıp Ruby'yi FaceTime'dan arıyorum. İkinci çalınıştta açıyor, ama yüzü görünmüyor. Yurt odasında olduğunu anlayabiliyorum. Arka planda bir hareket görüyorum ve oda arkadaşı Becca olduğunu varsayıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, bir şeyin kırılma sesini duyunca kaşlarımı çatıyorum.

Ruby'nin başı belirir, yüzünde kocaman bir gülümseme vardır. Kız kardeşim çok güzeldir. Işıltılı kişiliği onu daha da çekici kılar. On iki yaşından beri erkekler peşinde.

On iki.

Hiçbirine ilgi duymuyor. Gerçekten. Arada sırada erkeklerle çıkıyor ama hiçbir ilişki ciddiye binmiyor, bu da babamızı çok mutlu ediyor. O, hepimizin, en azından kızların, evlenmek için çok genç olduğumuzu düşünüyor.

Annemle annem sadece on sekiz yaşındayken birlikte olmaya başlamış ve hala çok mutlular, ama neyse.

"Üzgünüm, kalem kutumu düşürdüm ve her yere dağıldı," diyor Ruby.

Ruby çizim yapmayı sever. Her zaman bir şeyler çiziyor, ama bunun sadece bir hobi olduğunu ve bundan para kazanamayacağını söylüyor. Ben aynı fikirde değilim, ama beni hiç dinlemiyor. Ben sadece onun ablasıyım, ona her zaman ne yapması gerektiğini söylemeye çalışıyorum, ona göre.

"Nasıl gidiyor?" O masasına otururken ona gülümsüyorum, yüzünden dağınık sarı saçlarını çekip atıyor.

"İyi! Meşgulüm." Omzunun üzerinden bakıp oda arkadaşına el salladıktan sonra tekrar kameraya döndü. "Buradan nefret ediyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sıkıldım. Kampüs hayatı çok sıkıcı. Daha fazla gece hayatı olacağını sanmıştım ama yok. Saat dokuzda sokaklar bomboş oluyor ve hiçbir şey olmuyor, hiç. Ayrıca," başını telefonuna yaklaştırıyor, "oda arkadaşımı sevmiyorum."

"Ruby!" Dudaklarımı sıkıştırıyorum, sesimin yüksek çıkmasından nefret ediyorum. Kendime oda arkadaşlarımı hatırlatıyorum. "O orada değil mi?"

"O çoktan gitti. Zaten önemli değil. Ben de onu sevmiyorum." Ruby geriye yaslanıp yüksek sesle nefes verdi. "Bunu itiraf etmek bu kadar iyi hissettireceğini düşünmemiştim. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi."

Kafamı salladım. "Orası gerçekten o kadar kötü mü?"

"Hayal edebileceğinden daha kötü. En azından benim için. Beni bilirsin. Ama kendimden bahsetmeyi bırakalım. Her zaman kendimi konu yapıyorum."

Bu yalan *değil*. Ruby eskiden tanıdığım en bencil insanlardan biriydi, ama bunun benim küçük kız kardeşim olması ve küçükken sürekli işime, eşyalarım, yüzüme burnunu sokmasıyla bir ilgisi olabilir. Ama özünde o başkalarını önemsiyor. Arkadaş çevresi benimki gibi küçük. Knox'unki gibi.

Ben daha küçük bir arkadaş grubunu tercih ederim. Sevdiğim ve güvendiğim insanlar. Bir zamanlar babamızın ünlü olduğunu umursamayan insanlar. Kardeşim ve ablam da aynı şekilde düşünüyor.

"Ne yapıyorsun? Okul nasıl? Oda arkadaşların nasıl? Henüz sevimli biriyle tanıştın mı?" diye soruyor Ruby.

"Fena değil, okul iyi gidiyor, oda arkadaşlarım iyi, hayır, henüz yakışıklı biriyle tanışmadım." Cam sayılmaz. Onu uzun zamandır tanıyorum, bu yüzden onu "yeni tanıştık" kategorisine koyamam.

"Neden Knox ve arkadaşlarıyla takılmıyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Çoğu saçma sapan insanlar. Knox da benim onlarla takılmamı istemiyor. Sanki kendimi kontrol edemiyormuşum gibi, kaçıp onlardan biriyle birlikte olacağımdan korkuyor."

"Cam gibi mi?"

Soru havada asılı kalıyor ve her zamanki gibi ona ondan hoşlandığımı söylediğime pişman oluyorum.

"O yıllar önceydi. Onu unuttum," diyorum, ama kendime bile inandırıcı gelmiyor.

"Yalancı." Ruby parmağımı gösterdiğimde gülüyor. "Hala ona aşık olman sorun değil, Blair."

"Beni fark etmediğinde olmaz." Daha önce söylediklerini ve ona söylediklerimi düşünüyorum. Sonra küçük kız kardeşime içimi döküyorum, kütüphanede Cam ile yaşadığım karşılaşmayı ona aynen anlatıyorum.

"Yani, seninle seks yapmayı düşündüğünü gerçekten söyledi mi?" Ruby şok olmuş gibi seslendi.

"Sonra ben de aynı şeyi itiraf ettim." Duruyorum, tüm güvensizliğim içimi kaplıyor. "Bu bir hata mıydı?"

"Hayır, hiç de değil. Seninle gurur duyuyorum. Bu adamı ne zamandır arzuluyordun? Ve bunu ona daha yeni mi söyledin?"

"Dur. Böyle şeyler söylemek benim için kolay değil." Utanıyorum. Ulaşamayacağım bir genç idolüne aşık bir çocuk gibi hissediyorum. Cam ile olan ilişkimde bu oldukça doğru bir benzetme. O bana tamamen ulaşılmaz geliyor. Her zaman öyleydi.

"Seni üzmem istemiyorum. Seni neşelendirmek istiyorum. Camden Fields'a karşı bu kadar uzun zamandır böyle hissediyorsun. Sonunda ilerleme kaydettiğini hissediyorum."

"Hiçbir şey olmadı Ruby. Yok yere abartıyorsun."

"Hepimiz bir yerden başlamalıyız ve bu senin Cam ile başlangıcın. Onu ne zaman tekrar göreceksin?"

"Bilmiyorum." Ev arkadaşlarımdan Logan'a gittiğini düşünüyorum. "Kızlarla dışarı çıkarsam bu gece ona rastlayabilirim."

"Kim bilir, belki hala aklındadır. Şu an dışarı çıkıp ona rastlamak için mükemmel bir zaman."

"Rita ve Cheyenne, Knox'la olan bağlantım yüzünden beni kendilerine sürüklemek istiyorlar gibi hissediyorum." Ve kullanıldığımı hissetmek hoşuma gitmiyor. Hiç eğlenceli değil.

"Ee? Bunu Cam'e yaklaşmak için kullan," dedi Ruby.

"Tabii, Knox her şeyi mahvedecek çünkü o kadar aşırı koruyucu ki Cam'i sonsuza kadar uzaklaştıracak." Sesim kederli geliyor. Kederliyim. Kardeşimiz erkekler söz konusu olduğunda her şeyi mahvetme yeteneğine sahip.

Zavallı Knox. İyi niyetli olduğunu biliyorum, ama bazen çok abartıyor.

Tamam, çoğu zaman.

"Ugh, unut onu. Ne derse desin, sonuçta bizim hayatımızı o kontrol etmiyor, değil mi? Bence dene. Cam'e ilgini göster."

"Ama bu çok..." Korkutucu. Gz korkutucu. Dehşet verici. Hepsi birden.

"Yapman gereken bu," diyor Ruby kararlı bir şekilde. "Eğer söylemezsen Cam ilgilendiğini nasıl bilecek?"

Keşke Ruby'nin kendine güveninin bir parçasını bile olsaydı.

"Belki ilgilenmiyordur. Belki de öyle söylemiştir... Her ne sebeple olursa olsun. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama kendimi öyle ortaya atmak benim için zor. Yani, o niversitenin quarterback'ı ve çok yakışıklı. Herkes onu tanıyor. İstediği herkesi elde edebilir, ama ben sadece..."

"Sen Blair Maguire'sın, sen buradasın. Son zamanlarda kendine iyice baktın mı? Akıllısın, nazıksın, çok güzelsin. Cam sana ilgi duymazsa aptalın teki olur."

Küçükken kediler ve köpekler gibi kavga ederdik ama Ruby en iyi destekidir. "Keşke şu anda burada olsaydın."

"Ben de. Bu gece onunla konuşmanı sağlardım. Yanında olsaydım, muhtemelen ona hemen mesaj atmanı sağlardım. Aslında, bunu kesinlikle yapmalısın."

"Onun numarası bile yok," diye mırıldandım.

"Kardeşimize bir mesaj at, hemen alırsın."

"Cevaplamak istemediğim bir sürü soru da var."

"Doğru." Ruby'nin gülümsemesi yumuşak ve cesaret verici. "Sadece ılgın oda arkadaşlarınla o bara git ve ne olacağını gr. Belki ona rastlarsın."

"Ama muhtemelen karşılaşmayacağım. Ya da etrafı bir sürü güzel kızla çevrili olacak ve beni fark etmeyecek bile."

"Lütfen. Seni nasıl fark etmez ki?"

Ruby ile konuşmayı bitirdikten sonra, yatak odamdan çıkıp Rita ve Cheyenne'i Rita'nın yatak odasında buldum. Cheyenne yatakta uzanmış

, Rita ise dolabını karıştırıyordu. Kapının eşiğinde durup derin bir nefes aldım ve "Bu gece sizinle çıkacağım" dedim.

Rita yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dönüp bakar. "Gerçekten mi?

Harika!" "Ama bir şartım var."

"Neymiş?" diye sorar Cheyenne.

"Seni kardeşimle tanıştırmak isterim." Aslında istemiyorum. Bu işkence gibi geliyor. Ama bunu söylemeliyim. "Ama bunun gerçekleşeceğini garanti edemem. Ya da onun orada olacağını bile."

"Logan'a sık sık gider," diyor Rita kendinden emin bir şekilde. "Ve Knox'la tanışmamıza yardım edemezsen anlarım. Popüler bir çocuk."

"Doğru." Bu bir hakaret miydi? "Hadi Logan's'a gidip eğlenelim, Knox ve arkadaşlarına rastlarsak, şanslıyız demişiz, değil mi?"

"Şanslıyız!" Rita başının üstünde ellerini sallayarak küçük bir dans yapar. "Önce partiye hazırlanmalıyız. Alkol için çok para harcamak istemiyorum."

"Harika. Gidip shot hazırlayayım." Cheyenne yataktan kalkıp saniyeler içinde odadan çıktı.

"Hey, Blair," Rita, ben dönüp yatak odama gitmek üzereyken seslendi.

Omzuma bakarım. "Evet?"

"Teşekkürler. Bazen çok fazla olabileceğimizi biliyorum. Muhtemelen bizi futbol takımıyla bağlantın için kullandığınızı düşünüyorsunuzdur, ama yemin ederim öyle değil. Seni seviyoruz." Rita gülümser ve ben de ona gülümserim. "Bu gece bizimle çıkarak gerçek bir dost olduğunı kanıtladın."

"Beni de davet ettiğiniz için teşekkürler," diyorum ve yatak odama girip kapıyı kapatıp arkasına yaslanıyorum.

Rita'ya inanmak istiyorum, ama içimde küçük bir ses onun Knox'a yaklaşmak için beni kullandığını söylüyor. Bu daha önce de olmuştu. Aslında, lisedeyken sürekli olurdu. Bu yüzden arkadaş çevremizi küçük tutmayı seviyorum.

Umarım içgüdülerim yanılıyordur.

DÖRT

CAMDEN

Logan'a ASLA GİTME MELİYDİM.

Burada Derek ve takımdan bir grup çocukla birlikteyim, yedek oyun kurucum Ace de dahil. Çocuk inanılmaz. Hızlı. Atacak kimseyi bulamazsa topu koştuktan çekinmiyor. Benden uzun, benden geniş ve karizmatik. Bu çocuğun beni kendimi aşağı hissettirmesine izin vermeyeceğim, ama zor. Tek avantajım ne?

En iyi formumdayım ve futbol kariyerimin en iyi sezonunu oynamaya hazırım.

Ace de şansını deneyecek, benden sonra. O ikinci sınıf öğrencisi ve gelecek sezon benim yerimi alacak. Şu anda benim yerimi almak için sabırsızlanıyor, ama o pislik yerini bilmeli. Neyse ki takım arkadaşlarım da aynı şekilde düşünüyor ve bütün gece ona sataştık.

Oh, ve ben de sarhoş olmaya doğru ilerliyorum. Üçüncü biramı içiyorum ve durmak niyetinde değilim. Kızlar birkaç dakikada bir masanın etrafında dolanıyor, hepsi aşırı flörtöz ve öldürücü kıyafetler giymiş. Yani, bizi baştan çıkarmak için tüm fiziksel özelliklerini sergiliyorlar.

Onları küçümsemiyorum, sadece gerçeği söylüyorum.

Hayranlarımız var ve çoğu zaman ilgileniyorum. Aslında, yüzde doksan dokuzunda çoktan birine gözümü dikmişimdir ve şu anda onu benimle birlikte gitmesi için bir yol arıyorumdur. Çoğu zaman Challenger'ın arka koltuğunda sevişiriz ya da onun evine giderim. Onu benim evime götürdüğüm nadir durumlardır. Bunu yapmayı sevmiyorum.

Onlar benim mahrem yerlerimi görmeyi hak etmiyorlar. Daha da kötüsü, garip davranmaya ve beklentiler içine girmeye başlıyorlar. Belki yanıma taşınabilirler diye.

Ne oluyor lan?

Gerçekten, bir keresinde böyle bir şey oldu ve Knox bunu çok komik buldu. Piç kurusu. O da kızları bizim daireye getirmiyor.

Ama bu geceki hayranlar? Bana ilgi göstermiyorlar, hepsi Ace'nin etrafında dolanıyor. Henüz 21 yaşında olmaması ve Louisiana'dan olduğunu yazan sahte kimliği sayesinde bol miktarda bira içmesi önemli değil. Aksanı bile yok.

O pislik Washington eyaletinden, Tanrı aşkına.

Hayranları onun sadece yirmi yaşında olması da umurlarında değil. Kızlar ona bayılıyor ve ben bunu anlamıyorum. Sanırım fena görünmüyor. Onlara pek bir şey söylemiyor, sadece aptal gibi sırtıyor, ama yine de hepsi onun etrafında dolanıyor. Geri kalanımız ona sataşıyoruz ve o da hepsini iyi niyetle karşılıyor, bu da daha da sinir bozucu. Ben de onlara katılıyorum ve biramı yavaşça yudumluyorum, ruh halim değişiyor. Gece uzadıkça kararmaya başlıyor. Kıskanç bir pislik olmaktan nefret ediyorum ama...

Ben kıskanç bir
pisliğim. Ta ki *onu*
görene kadar.

Blair Maguire'ı gördüğüm anda, vücudumdaki her saç teli diken diken oluyor, onun varlığının tamamen farkındayım. Kalp atışlarım hızlanıyor ve onun burada olduğunu bilmek bana rahatlık veriyor.

Ulaşabileceğim mesafede.

Logan'ın yerine ne zaman girdiğini bilmiyorum ama orada, her zamanki gibi güzel. Sarı saçları yumuşak dalgalar halinde sırtına dökülüyor ve yanındaki iki kızın yaptıklarına ve söylediklerine gülüp duruyor. Şu anda bol kot pantolon giyiyor - kızlar artık nadiren skinny jean giyiyor, ki ben bir popo adamı olduğum için bunu her zaman takdir etmişimdir - ve düz karnını ortaya çıkaran ve göğüslerinin cömert kıvrımlarını vurgulayan kısa siyah bir tişört.

Görüşüm bulanıkmış gibi yüzümü ovuşturuyorum, belki değişir diye, ama hayır. Orada. Lanet olasıca güzel ve benim varlığımdan habersiz.

Blair Maguire ile ilgili kendime koyduğum tüm kurallar, onu görünce bir anda uçup gidiyor. Onunla konuşmak istiyorum.

Ona

dokunmak

istiyorum.

Kahretsin.

"Senin sorunun ne?" Derek göğsüme bir tokat atar ve ben ona dik dik bakarak beni rahat bırakmasını diledim. "Ne, Ace'nin tüm kadınların ilgisini çekmesinden kıskandın mı?"

"Tabii ki hayır," diye mırıldanıyorum.

"Oh. Çünkü ben kıskanıyorum. O küçük pislik bunu hak etmiyor." Sadece Derek, 1,95 metre boyunda, 95 kilo ağırlığındaki yedek oyun kurucuyu küçük olarak nitelendirebilirdi. Çünkü Derek, Ace'den daha iriydi. "O güzel yüzü ve mütevazı tavırlarıyla."

"O fena değil." Elimi küçümseyerek salladım. "Kendini bir şey sanıyor."

"O boktan." İnkâr etmeye tenezzül etmiyorum. Ne anlamı var ki?

"Sen daha iyisin."

"Şimdilik. Ben gittiğimde, onun hala iki yılı var ve şimdiden etkileyici." Kendimi yetersiz hissetmekten nefret ediyorum, ama bu gece nadiren yaptığım bir şey olan bu duyguda boğuluyorum. Ama lanet olsun, sürekli olarak kovulacağın ve yerine geçecek kişinin senin gitmeni için can attığı hatırlatıldığında?

Buna odaklanmamak zor.

"Sen NFL'de, ligin bir numarası olarak şampiyonluklar kazanırken," diyor Derek, benim hissettiğimden çok daha fazla özgüvenle.

"Rüya gibi, dostum." Şişemi alıp dudaklarıma götürdüm, başımı geriye yatırıp bir yudum aldım, gözlerim Blair'den hiç ayrıldı.

O da bana bakıyor, bakışlarımız kesişiyor ve ben bakışlarımı kaçırmıyorum. O da kaçırmıyor.

Sanki yapamıyorum. Yapamıyoruz.

Şişeyi önümdeki masaya koyarken, dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirliyor ve biz hala birbirimize bakıyoruz. O gülümsemeyi testislerime kadar hissediyorum. Ben de gülümsüyorum ve o utanmış ya da başka bir şey gibi bakışlarını kaçırıyor.

Hadi ama. Onu yıllardır tanıyorum. Aşması ve benimle konuşması lazım.

"Siktir, Maguire'ın kardeşi geldi." Derek'in sesindeki panik beni güldürdü.

"Ee?"

"Onun yanına bile yaklaşmak istemiyorum. Knox bizi öldürür." Derek saklanıyormuş gibi başını eğiyor.

"Hayır, öldürmez," diyorum yavaşça. Blair'e açıkça bakıyorum, tekrar bana bakmasını diliyorum. Arkadaşları masamıza bakıp duruyorlar ve bizim hakkımızda konuşuyorlar mı diye merak ediyorum.

Blair benim hakkımda mı konuşuyor? Hayatta olmaz. Ve o kızlar kim? Arkadaşları mı? Oda arkadaşları mı?

"Kahretsin, sanırım buraya geliyor." Derek tamamen paniklemiş gibi. "Kiminle birlikte? Uzun kırmızı tırnaklı esmer kız çok seksi."

Tanrım. Derek yürüyen her şeye atlıyor, yemin ederim.

Blair yaklaşırken soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama içimden çok heyecanlıyım. Gerginim. Bu kız ellerimi terletiyor ve kendimi aptal durumuna düşürecekmişim gibi hissediyorum. Sonunda yanımda durduğunda, yüzünde dostça bir gülümsemeyle, parfümü duyularımı sararken ve yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çekmek istememe neden olurken, kendimi hazırlıyorum.

"Selam, Cam." Tatlı sesi beni sarar, başım döner ve kendime bunun çok bira içtiğim için olduğunu söylerim.

Ama gerçeği biliyorum. Kız

yüzünden. Her zaman kız yüzünden.

"Blair." Sakin görünmeye çalışarak başımı sallıyorum. "Nasılsın?"

"Harika. Uzun zamandır görmedik." Alay ediyor. Yanakları kızarmış ve gözleri parlıyor, sanırım birkaç kadeh içmiş.

Ne zaman buraya gizlice girmiş ki, nasıl fark etmedim?

"Tamam. Sadece birkaç saat." Derek'e bakıyorum, o da merak ve korku karışımı bir ifadeyle bizim sohbetimizi izliyor. "Derek'i tanıyorsun, değil mi?"

"Sanmıyorum. Merhaba." Elini uzatarak bana doğru eğildi, göğüsleri koluma, göğsüme değdi.

Siktir.

"Merhaba." Derek elini sıkıyor, sanki ısırılmış gibi hemen çekiyor. "Knox'un kız kardeşi, değil mi?"

"Evet."

"Knox demişken." Kırmızı tırnaklı esmer kız aniden Blair'in arkasında belirir. "O da burada mı?"

"Korkarım yok," diyorum.

Yüzündeki hayal kırıklığı açıkça belli oluyor, ama bir anda yok oluyor ve dikkatini Derek'e çeviriyor. "Ah, çok yazık. Bu arada, ben Rita."

"Derek."

"İletişimye Giriş dersinde birlikteydik," der Rita Derek'e, yanına yaklaşarak konuşmaya devam etmek için.

Blair, hemen arkasında duran diğer kıza bakarak ona yaklaşmasını işaret eder. "Bu diğer oda arkadaşım, Cheyenne."

"Cam. Tanıştığımıza memnun oldum." Kızın elini sıkıyorum, o da sanki benimle aynı odada olduğuna inanamıyormuş gibi gözlerini kocaman açarak bana bakıyor.

"Ben de memnun oldum," diye fare gibi cıvıldıyor. Oh, olamaz.

"Ne zaman geldin?" diye Blair'e soruyorum.

"Yaklaşık bir saat önce." Blair, fark ettiğim kadarıyla elinde tuttuğu bardağı dudaklarına götürerek, ince siyah pipetten bir yudum aldı. "Bu gece çok kalabalık."

"Her gece kalabalık," diyorum, kalabalık bara bakarak. Herkes Logan's'a gelir. En iyi içki spesiyalleri burada ve sahte kimlik konusunda çok

sahte kimlik konusunda da çok katı değiller. Ace'in bu gece hayatının en güzel anlarını yaşamasının nedeni bu.

Cheyenne Blair'in omzuna dokunur. "Hemen dönerim."

İkimiz de onun arkasından bakıyoruz, bir an sessiz kalıyoruz, Blair pipetinden sürekli yudumluyor, bu da aklıma düşünmemem gereken türlü türlü düşünceler getiriyor. Dudaklarının bir şeyi sararken ne kadar güzel görüneceğini...

Daha kalın. Ve benim vücuduma bağlı.

Kahretsin. Bir şey söylemeliyim. Belki bir hamle bile yapmalıyım, ama Knox'un yüzü aniden zihnimde beliriyor ve tüm bu sapıkça düşüncelerle onun kız kardeşiyle konuştuğumu öğrenirse bana ne yapacağını hatırlatıyor, bu da beni sessiz kalmaya zorluyor.

"Burada sana rastlayacağımı umuyordum," diyor Blair sonunda, beni şaşırtarak. "Öyle mi?"

O, normalden daha pembe yanaklarıyla başını sallar.

"Evet." "Neden?"

Gözlerini kırıştırır, ne diyeceğini bilememiş gibi görünür, sonra "Kütüphanede karşılaştığımızda söylemeyi unuttum." der.

"Neyi söylemeyi unuttun?"

"Dün gece rüyamda seni gördüm." Sözleri bir anda çıkıyor, birbirine karışıyor ve beynimin algılaması birkaç saniye daha sürüyor.

"Öyle mi?"

"Evet." Sesi fısıltı gibi çıkıyor. "Evet. Evet."

"Peki, ne oldu?" Merak ediyorum. Şimdi bu kız benim rüyama mı giriyor? Bu umut verici.

"Ne demek istiyorsun?"

"Rüyanda ne oldu? Ne yaptık?" Merakıma yenik düşerek duraksıyorum. "Sana bir şey mi yaptım?"

Rüyalarımnda ona yapmak istediğim milyonlarca şey geliyor aklıma. Ve gerçek hayatta da.

"Oh..." Sesi azalıyor ve zorlukla yutkunuyor. "Sen, şey, beni futbol sahasında kovalıyordun."

"Hadi canım!" Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Belki de sadece sohbet etmek için söylüyordur.

"Garip, değil mi?" Gergin bir şekilde gülüyor. "Neden rüyama girdiğini bilmiyorum."

Knox'un kız kardeşi olmasaydı, ona benden hoşlandığı için aklında olduğumu açıklardım, ama soyadından dolayı bu gözlemlerimi kendime saklıyorum.

Ama sonra yine de yapıyorum.

"Beni düşünmeden duramıyorsun, ha?" Kaşlarımı kaldırıyorum, bu konuyu açtığım için kendime kızıyorum.

Blair ile bu konuyu konuşmamam gerekirdi, ama kendimi tutamıyorum.

"Belki." Bardağını önümdeki masaya koymak için yanıma yaklaşıyor, omzuyla omzuma değiyor ve bu, vücuduma elektrik çarpmış gibi oluyor, onun ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum. Ne kadar sıcak ve ne kadar güzel kokuyor. Lanet olsun, hangi parfümü kullanıyor? "Seni uzun zamandır tanıyorum, Cam."

"Birkaç yıl," diye başımı sallayarak onayladım, bira şişesini alıp büyük bir yudum aldım. Şişeyi kalkan gibi önümde tuttum.

"Ve hiç... derin bir sohbetimiz olmadı." "Seni o kadar iyi tanıyorum. Başka bir okula gidiyordun." "Doğru. Sen de futbolla meşgulsün."

"Çok."

"Ayrıca, sen benim kardeşimin en iyi arkadaşısın."

"Aynen öyle." Şişeyi tekrar dudaklarıma götürdüm.

"Bu da muhtemelen bana karşı herhangi bir hamle yapmanı engelliyor, değil mi?"

Ağzımdaki birayı neredeyse tükürüyordum, ama zorlukla yuttum. "Blair..."

"Ya da belki ilgilenmiyorsundur. Anlıyorum. Ben sadece benim, sen ise sensin ve istediğin her kadını elde edebilirsin. Seçimini yap." Gülüyor, ama sesi gergin ve eliyle odanın içinde, benim sahip olduğum diğer seçenekleri işaret ediyor. Sanki ondan başka biriyle olmak istermişim gibi.

Kadın açıkça yanılıyor. "Blair."

O büyük yeşil gözler bir kez daha benimkilerle buluştu ve sanki kafası karışmış gibi bana göz kırptı.

"Beni nazikçe reddetmene gerek yok. İçimde alkolün verdiği cesaret var ve bir şey söylemek zorundaydım."

"Bana."

"Evet."

"Benden hoşlanıyor musun?"

Tekrar gözlerini kırptırdı ama hiçbir şey söylemedi. "Ya da sen benden hoşlanıyor olabilirsin?" diye düzelttim.

Omzunu silkti.

"Bunun korkunç bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?" "Neden böyle söylüyorsun?"

"Sana saygısızlık edersem, ağabeyin beni döver."

Blair yaklaşır, başını bana doğru eğdiğinde tatlı çiçek kokusu daha da güçlenir, ağzı kulağıma yapışır. "Belki de bana saygısızlık etmeni istiyorum."

BEŞ

BLAIR

Bunu ona söylediğime inanamıyorum.

Yavaşça, isteksizce Camden'dan uzaklaşıyorum, boğazımda kaya parçası gibi bir yumru var. Nefesimi tutarak onu izliyorum, beni iteceği ya da daha kötüsünü yapacağından korkuyorum...

Yüzüme gülmesinden.

Tanrıya şükür, ikisini de yapmadı.

"Senin ne istediğin ya da benim ne istediğim önemli değil," diyor sonunda, sesi o kadar alçak ki onu duyabilmek için daha da yaklaşmak zorunda kalıyorum. "Sana elimi bile sürersem Knox kalbimi göğsümden söker."

Kulaklarımda kan uğultusu var ve boğazımı kaplayan hayal kırıklığını yutuyorum. "Hayır, yapmaz."

Gülümsemesi küçük. Neredeyse hüzünlü. "Evet, yapar. Ve sen de bunu biliyorsun."

Sinirli bir ses çıkar ve bir adım geri çekilip mesafeye ihtiyaç duyarım. "Bu çok sinir bozucu."

"Ne, sana hayır demem mi? Yoksa sorunun kardeşin olması mı?"

"İkisi de. Bana sorarsan, sadece bahaneler uyduruyorsun gibi geliyor." Onun üzerinden uzanıp bardağımı alıp, pipetle öfkeyle son yudumu içiyorum — ne kadar saçma — sonra Cam'in üzerinden eğilip bardağımı masaya geri koyuyorum. Vücudu, sıcaklık ve kaslardan oluşan sağlam bir duvar gibi. Ona en masum şekilde dokunsam bile, tüm vücudumda ateşli bir karıncalanma hissi uyandırıyor.

Bu da beni daha da sinirlendiriyor.

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun." Ona bakmayı reddederek gözlerimi kaçırıyorum. Etrafımdaki herkesi gözlemliyorum, ama çok yakınımda oturan adam hariç. Aylarca

aylardır, hayır, *yıllardır* aşık olduğum ve beni kolayca terk eden adam. "Blair. Bana bak."

Onun dudaklarından çıkan ses o kadar güzel ki, adımı duymaktan nefret ediyorum. Onun yönüne zar zor bakıyorum, yüzündeki acıyı fark ediyorum. Sanki o da acı çekiyormuş gibi.

Lütfen. O kadar acı çekiyor olamaz.

"Kardeşimden korkuyorsun," diye

karşılık veriyorum.

"Kendimden korkuyorum," diye cevap veriyor, cevabı beni kaşlarını çatıtıyor. "Ben bir pisliğim. Kızlara çöp gibi davranıyorum."

"Buna inanmıyorum." Reddeden bir ses çıkarırım. "Bana hiç çöp gibi davranmadın."

"Sen farklısın. Seni tanıyorum. Sen en iyi arkadaşımın kız kardeşisin." Durur. "Ve bu yüzden bunu yapamayız. İlişki yaşamam, özellikle de yakın olduğum birinin kız kardeşi ile."

Gözlerimi devirdim. "Neden tüm erkekler bizim aradığımız şeyin bu olduğunu varsayar?" Bana sorgulayan bir bakış attığında, daha ayrıntılı bir açıklama yaptım: "İlişkiler."

"Çünkü sen en iyisini hak eden bir kızsın. Bir pislikle geçici bir ilişki kurmak seni sadece boş hissettirir."

Cam haklı, lanet olsun ona.

Sinirli bir ses çıkar. "Kadın." Kaşlarını

çatıyor. "Ne?"

"Ben kız değilim, kadını. Yirmi bir yaşımdayım. Artık bana kız diyemezsin."

"İnan bana, benim gözümde sen kesinlikle bir kadınsın." Yüzündeki o anlamlı bakış beni ona tokat atmak ya da öpmek istememe neden oluyor.

Seçim senin.

"Peki." Kollarımı kavuşturuyorum. "En azından 'pislik' kısmını doğru anlamışsın."

Sırıttıyor. Gerçekten sırtıyor. Sanki onu eğlendiriyormuşum gibi. "Kızdığında sevimli oluyorsun."

"Şu anda bana güzel şeyler söyleme." Parmağımı yüzüne doğru uzattım ve o da onu yakaladı, koluma elektrik akımı gibi bir şey geçti, ama hemen bıraktı, sanki vücudu da aynı tepkiyi vermiş gibi. "Sana asılmaya çalıştığımı ve senin beni reddettiğine inanamıyorum."

"Bunu yapmanın acı verdiğini söylesem inanır mısınız?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Hayır," diye cevap verdim hemen.

"Acıttı," diye tekrarlar. "Sen güzelsin. Akıllısın. Cesursun. Ve ben bir pisliğim."

"Cam, kendine hakaret etmeni duymaktan sıkıldım. Bana layık olmadığını ima etmeye çalışıyorsun."

"Değilim. Bu yüzden sen daha iyisin." Kollarını bana açar. "Şimdi buraya gel."

Sanki transa geçmiş gibi ona doğru gittim, tek ve eşsiz Camden Fields'ın sarılmasına hayır diyemezdim. Beni kollarının arasına çekmesine izin verdim, kollarımı onun sağlam gövdesine doladım, başımı çevirip yüzümü boynuna dayadım. Kollarını bana doladı, parmakları çıplak yanlarımı, kalçalarımın hemen üstünü okşadı ve tanırım, yardım et, bu tek dokunuşla bayılabilirim.

"Benden sonsuza kadar nefret etmeden önce bir kez daha sana sarılmam gerekiyordu," diye fısıldadı kulağıma, hareket eden dudakları hassas tenime değiyordu. "Ben lanet olası bir aptalım."

"Evet, öylesin." Kollarından çekilip, bana yaslanan sağlam ağırlığını hemen özlüyorum. "Ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz."

"Sorun da bu," diye fısıldadı, bakışları yavaşça üzerimde dolaştı, en çok titrediğim yerlerde oyalanarak. "Ne kaçırdığımı çok iyi biliyorum."

Bir an daha birbirimize baktık, ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar.

Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Rita'nın dediği gibi, hemen.

Sinirli bir nefesle, başımı dik, duruşumu mükemmel tutarak arkanı dönüp uzaklaşıyorum. Gerçekten yapmak istediğim gibi tamamen dağılmamak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Bir adım, sonra bir adım daha atarak

kalabalığın arasından geçerek tuvalete doğru ilerliyorum ve oraya varır varmaz, duvara yaslanıp ellerimle yüzümü kapatarak çöküyorum.

Derin bir nefes alıp ellerimi indiriyorum ve çığlık atıyorum, tuvaletteki tüm kadınları korkutuyorum, ki birkaç kişi var. Birkaç tanesi benimle birlikte çığlık atıyor. Bazıları gülmeye bile başlıyor.

Sadece biri bana yaklaşıyor, elini uzattığında bakışlarında bir anlama var ve elini koluma koyuyor.

"Bir erkek miydi?" diye sorar.

"Her zaman öyle değil mi?" diye cevap veriyorum.

Beni kucaklayarak sararken, etrafımızdaki herkes alkışlıyor ve ben kendimi tutamıyorum.

Ağlamaya başlıyorum.

YİRMİ DAKİKA sonra, Cam ile aramda hiçbir şey olmamış gibi bara geri döndüm. Kendimi topladım. Yüzümde gözyaşlarının izi kalmadı ve tamamen sakinleştim.

Şey, "sakin" kelimesi şu anki ruh halimi tarif etmek için pek uygun olmayabilir. İki içki daha içtim ve Cheyenne'e hayatın genelinden şikayet ediyorum. O da her söze başını sallayarak onaylıyor ve bu gece tek çare buymuş gibi screwdriver'ları arka arkaya içiyor.

O konuyu her açtığında gülüyorum.

Rita'yı barın diğer tarafındaki bir grup hokey oyuncusuna kaptırdık. Derek'le birkaç dakika flört etti, ama onun ilgisini çekmediğini söyleyip onu ekledi ve bize gelip durumu anlatmak için bize katıldı, sonra da seksi hokey oyuncularını bulup bizi tamamen terk etti.

"Erkeklerden nefret ediyorum," diyorum ve viskiyi masaya düşürmeden önce bir shot içiyorum.

"Sen özellikle bir erkekten bahsediyorsun, değil mi?" Cheyenne shot'ını yudumlarken yüzünü buruşturup bardağı benimkinin yanına koyar.

"Hayır," diyorum çok hızlı bir şekilde, başımı sallayarak. Beynim karışmış gibi hissettiğim için hemen susuyorum. "Hepsi berbat."

"Kötü bir değerlendirme değil," diyor Cheyenne. Diğer içkimi alıp bir yudum alıyorum. "Ama Camden Fields'tan bahsettiğinden eminim."

Az önce yuttuğum şeyi bardağıma geri tükürdüm ve kendimden iğrendim. "Hiç de değil. Aramızda hiçbir şey yok."

"Sen öyle diyorsan."

Sesindeki şüphe çok belirgindi. Bana inanmıyordu. Ben de kendime inanmıyordum.

"Cidden. Biz sadece... arkadaşız." Bize öyle bile diyemiyorum çünkü ona sahip olamıyorsam, onun yanında olmak bile istemiyorum. Bu, kalbim ve vücudumun diğer şehvetli kısımları için çok zor. O tam önümde dururken kendimi ona karşı reddetmek, özel bir işkence gibi geliyor.

Ama o pislik de beni reddediyor, o yüzden...

"Arkadaşız, değil mi? Kendine bunu söylemeye devam et."

Ses tonu beni gerdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Az önce konuşurken ikinizin arasında gerginlik vardı. Sana bakışı, söyledikleri, sana dokunuşları." Cheyenne elini yüzünün önünde havalandırıyor. "Sıcak."

"Sıcak değil. Soğuk. Tamamen soğuk." Tamamen inkar ediyorum. "Bana öyle ilgi duymuyor."

"Oh, ilgileniyor," diye tartışıyor Cheyenne. "Ama anlıyorum. Birbirinizden uzak durmanız gerekiyor ya da her neyse."

"Doğru," diyorum zayıf bir sesle, neden birbirimizden uzak durduğumuzu merak ederek.

Aslında nedenini biliyorum. Cam bana nedenini anlatan uzun bir liste vermişti. Knox benim kardeşim.

Knox onun oda arkadaşı.

Bu da onun gözünde çıkar çatışması anlamına geliyor. Cam ilişki kurmaz.

Benim her yanım görünmez harflerle ilişki yazıyor.

İkimiz de onun beni inciteceğini ve sonunda kalbimi kıracağını biliyoruz.

Benim sadece ciddi ilişkiler yaşadığımı nereden biliyor? En son bir ilişkim olduğunda, üniversite birinci sınıftaydım ve Randy adında biriyle yaklaşık altı ay sürdü.

İstatistiklere Giriş dersini birlikte alıyorduk ve ders çok zordu, bu da dersin zorluğundan şikayet ederken birbirimize yakınlaşmamızı sağladı. Birlikte çalışmaya başladık, yerel bir kafede birkaç saat geçirip ders kitaplarımızı inceleyerek ne yapmaya çalıştığımızı anlamaya çalıştık. Sonra konuşmaya başladık. Konuşmak, akşam yemeğine çıkmaya, sinemaya gitmeye, onun evine gidip oynamaya dönüştü.

Ders bittikten sonra onu terk ettim. Onun devasa egosunu ve belli belirsiz kibirli tavırlarını pek sevmediğimi fark ettim.

Randy'den önce lise erkek arkadaşım Travis Strickland vardı. Futbol oyuncusuydu. Yakışıklı ve popülerdi. Babam onu *çok severdi*. Her geldiğinde futbol hakkında saatlerce konuşturlardı ve ben çok sıkılırdım. Ama aynı zamanda Knox'un orada olmadığına da şükrederdim çünkü o da konuşmayı tamamen ele geçirirdi ve babam yeterince kötüydü.

Oh, Knox ayrıca zavallı Travis'i tehdit eder ve ona dikkat etmesini yoksa onu öldüreceğini söylerdi, ki bu da Cam'in şu anda kaçmasına neden olan şey.

Travis ilk aşkım, ilk kalp kırıklığım, ilk seks yaptığım erkekti ve her şey yolunda gitmişti ama övünecek bir şey de yoktu. Randy yatakta daha iyiydi ama çok da değil. İkisi de benim dünyamı sarsacak kadar etkileyici değildi.

Cam'in yanında hissettiğim gibi, bir erkeğin önünde heyecanlanıp dizlerimin üzerine çökmeye hazır hissettiğim hiç olmamıştı. Bana bir bakış atıyor ve nefesim kesiliyor.

Bana en kişisel olmayan şekilde dokunuyor ve ben bayılmak üzereyim. Ve yaklaşık bir saat önce yaptığı gibi bana sarıldığında?

Unut gitsin. Hala ayakta durabildiğime şaşıyorum.

Ense kıllarım diken diken oluyor ve başımı kaldırıp mümkün olduğunca dikkat çekmeden etrafa bakıyorum. Gözlerim hala aynı masada oturan Cam'e takılıyor, onun karanlık bakışları da benim üzerimde.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Sanki ayırmıyorum. Daha dik duruyorum, göğsümü dışarı çıkarıyorum, ona kaçırdığını iyice görmesini sağlıyorum ve sonra bir nefes vererek masadan kalkıp doğrudan ona doğru yürüyorum.

Yüzündeki panik neredeyse komik. Bakışlarında parıldadığını görebiliyorum ve sanki bana bakamıyormuş gibi masaya bakıyor.

Son anda sağa kaçıp tuvalete geri dönüyorum, bakışları peşimden geliyor. Onu kelimenin tam anlamıyla hissedebiliyorum, sıcak ve yoğun, omzuma bakıp hala izlediğinden emin olduktan sonra tek kişilik tuvalete giriyorum.

Kapıyı kilitlemeden.

Kalbim hızla çarparak lavaboya gidip titrek ellerimi yıkarım, durumu yanlış anlamamış olmayı umarak. Eğer benimle birlikte banyoya gizlice girerse, bir şansım var, ama girmezse...

Dururum. Onu bir daha rahatsız etmem. Olayı unuttur ve hayatıma devam ederim.

Saniyeler dakiklere dönüşüyor ve göğsüm ağrımaya başlıyor. Gelmiyor. Yanılmışım. Bana hislerini söylemişti ve yüzde yüz ciddiydi...

Kapı açılır ve Cam içeri girer, kapıyı arkasında kilitler. Beni odanın ortasında, elinde hala buruşuk bir kağıt havluyla dururken görünce durur.

Hızla çöp kutusuna atıyorum, Cam beni yakalayıp duvara doğru ittiğinde nefesim kesiliyor. Popom duvara çarpıyor ve o ellerini duvarın iki yanına dayayarak beni kapana kısıtıyor. Beni tuzağa düşürüyor.

"Beni delirtmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Hayır, ben..." Tam cümleyi söyleyemeden başını eğip burnunu yüzümün yanına sürtüyor. Nefesim kesiliyor ve

Gözlerimi kapatıyorum, onun yakınlığı beni boğuyor. Beni koklaması.

Davranışları neredeyse ilkel. Onun kendini tuttuğunu hissedebiliyorum. Kendini bana salmamak için nasıl da zorlandığını hissediyorum ve gözlerimi açtığımda onun da bana bakarken öfkeyle dolu gözlerini görüyorum.

"Sen," diyor suçlayıcı bir sesle. "Ve işe yarıyor, Blair."

Adımı söyleme şekliyle içimdeki her şey gevşiyor ve titriyor. Çok yakın. Öpücük mesafesinde. Dudaklarına bakıyorum, alt dudağının ne kadar dolgun olduğuna. Dolgun ve mükemmel ve onu ısırarak istiyorum.

Ama yapmıyorum. Cesaretim yok. Onun sandığı kadar cesur değilim.

"Umursamasan rahatsız olmazdı." Pes ederek, elimi uzattım, parmaklarımı göğsünün önünden aşağıya doğru kaydırdım, tişörtünün kumaşından ısı sızıyordu. Çok sert. Onu gömleksiz görmüştüm, ama üzerinden uzun zaman geçmişti ve çıplak göğsüne hiç dokunmamıştım.

Dokunmak istiyorum. Çok istiyorum.

"Umursamadığımı mı düşünüyorsun?"

"Az önce bana öyle dedin." Gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemedim, bakışlarımı ona çeviriyorum.

"Umursamadığımı hiç söylemedim. *Umursayamadığımı* söyledim. Arada büyük fark var." Tekrar eğildi, ağzı kulağıma yaklaştı, sıcak nefesi cildimi okşadı ve beni titretti. "Çok fazla umursuyorum. Benim sorunum bu. Eminim sen benim sonum olacaksın."

Hareket etmiyoruz, ağır nefeslerimiz karışıyor, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, eminim o da duyuyordur. Bunun olduğuna inanamıyorum. Beni öpmesini istiyorum. Ellerinin her yerimde olmasını istiyorum ve bu pek de steril olmayan banyoda beni sikmek istediğini söylese, evet derim.

Ben yapardım. Tereddüt bile etmem.

"Benden uzak duracak mısın?" diye sordu sonunda.

Yavaşça başımı salladım. "Hayır."

A Hayal kırıklığı nefes nefes onu ve yavaşça yavaşçageri geri neredeyse

isteksizce. "Çok yazık. Eğer buraya gelmeye devam edersen, olacaktan sorumlu olabileceğimi sanmıyorum."

Ona gülümserim, şu anda beni saran gücü tadını çıkararak. "Bekleyip görecekşiz."

ALT

CAM

"HEY, ne yapıyorsun?" Knox, antrenmandan sonra soyunma odasında hazırlanırken bana sordu.

"Uh, seninle eve gidiyorum? Sonuçta beni sen götüreceksin," diye hatırlatıyorum.

"Doğru. Peki, sana bu akşam ev yapımı akşam yemeği hazırlayabilirim desem?" Knox spor çantasını alır ve dolabın kapısını gürültüyle kapatır.

"Ben varım. Kim yapıyor?" Eğer bu onun yeni kız arkadaşı ya da her neyse, o zaman akıllı bir kadın, çünkü Knox'un ve benim kalbimize giden en hızlı yol midemizden geçer. Yemek yemeyi çok seviyoruz.

Ve buradaki fast food restoranlarından gerçekten bıktık. Kendi yemeklerimizi yapmaya çalışıyoruz, ama bazen, tamam, çoğu zaman, bu çok zahmetli oluyor.

"Kız kardeşim. Çok garip bir şey. Blair az önce mesaj attı ve yemek yapmayı özlediğini söyledi, ben de tabii ki bize bir şeyler yapmasını önerdim ve o da 'Antrenmandan dönene kadar yemeğinizi hazırlayacağım' dedi." Knox gülümseyerek başını salladı. "Tıpkı annem gibi."

Lanet Blair. Çok sinsî bir kız. "Ne yapıyor?"

"Ev yapımı tavuk şeritleri, patates kızartması ve salata." Knox omzuna spor çantasını atar, ellerini ovuşturur. "Annemin bize küçükken hep yaptığı özel tarifi. Bayılacaksın."

"Kulağa lezzetli geliyor." Sesim boş ve yalan söyleyemiyorum. Heyecanla doluyum. Bu akşam Blair'i göreceğim.

Bunun ne yapacağını biliyordu. Knox için akşam yemeği hazırlamıyor. aptalca gelebilir ama...

Blair o yemeği benim için yapıyor.

"Öğleden sonraki antrenman iyi geçti, değil mi?" Knox'un sesi rahat, park yerine doğru yürürken, onun kamyonetine doğru ilerliyoruz.

"Harikaydı," diye onu rahatlatıyorum, neden sorduğunu çok iyi biliyorum. "Dizin daha iyi görünüyor."

"İyileşti. Kendimi zorlamadım ve bu sabah fizik tedaviye gittim. Yararı oluyor gibi." Knox uzaklara bakıyor, düşünceli bir ifadeyle. "Bu dizi mahvedemem dostum. Dikkatli olmalıyım."

"Başarabilirsin," diyorum, son derece rahat bir şekilde. Knox için endişelenmiyorum. Harika bir sezon geçirecek ve sezon bittiğinde NFL draftına katılacak, bir takım tarafından seçilecek ve hayatı mükemmel olacak.

"Yine de dikkatli olmalıyım," diyor, anahtarsız uzaktan kumandayı basıp kamyonetin kapısını açarken. "Dışarıda iyi görünüyorsun."

"Ace'den daha mı iyi?" Onun adını söylemek ağzımda acı bir tat bırakıyor. O çocuğun beni rahatsız etmesine izin vermemeliyim ama...

Beni rahatsız ediyor.

"Ne oluyor be adam? Tabii ki Ace'den iyisin. O da iyidir ama Camden Fields'ın yanına bile yaklaşamaz." Knox, sürücü kapısını açarken sırıtıyor.

Kamyonete binip dairemize geri dönüyoruz, sinirlerim dizlerimi titretiyor. Futbol hakkında konuşmaya çalışıyorum. Knox *hala* futbol hakkında konuşuyor, ama ben yolcu tarafındaki pencereden dışarı bakarken ona tek kelimelik cevaplar veriyorum.

Blair'i düşünmeden duramıyorum.

Ne kadar güzel kokuyordu. Ne kadar çekiciydi. Birkaç gece önce Logan'ın evinde onu bir köpek gibi banyoya kadar takip edip, tam da istediği şeyi vermiştim.

Hala benim üzerimde bir tür gücü olduğunu bilmekten duyduğum tatmin.

Onu öpebilirdim. Onu parçalayabilirdim ve o muhtemelen her saniyesinden zevk alırdı. Ben de zevk alırdım, ama bunu yaptıktan sonra ona nasıl bakarım?

Kamyonette benimle oturan adama nasıl bakacağım?

Evet, yapamam. Bu yüzden geri çekildim. Bu yüzden onu banyoda bırakıp bara çıktım ve Derek'e gidiyorum dedim. O karşılaşmadan önce sarhoş olabilirdim, ama sonra? Tamamen ayık. Eve sanki bir damla bile içmemişim gibi sürdüm, duş aldım, Blair'i o soğuk banyo fayanslarına dayayıp siktiğimi hayal ederek mastürbasyon yaptım ve uykuya daldım, ama rüyamda onu gördüm.

Tıpkı onun benimle ilgili rüyalar gördüğünü söylediği gibi.

Bu kız, pardon, kadın, beni delirtiyor. Ve şimdi birkaç dakika sonra onunla yüzleşmek zorundayım. Muhtemelen sırtarak, gözleri yaramazca parlayarak karşımda duracak ve onun ev yapımı yemeğinin tadını çıkaracağımı bilsem de, aşırı koruyucu ağabeyinin yanında otururken onun beni etkilemediğini göstermeye çalışmak çok zor olacak.

Hayatım mahvoldu.

Rekor sürede apartmana döndük ve dairemize girdiğimiz anda, ramen ya da mikrodalgada ısıtılmış saçma sapan bir şeyin kokusu burnuma çarptı ve ağzımın suyu aktı.

"Güzel kokuyor, abla," diyor Knox, eşyalarını almak için yatak odasına giderken.

Çantamı kanepeye bırakıp Blair'i görmek için mutfığa doğru ilerlerken, karşımda gördüğüm manzara karşısında durup kalıyorum.

Blair eğilmiş, fırına bakıyordu, kıcı tam da benim bakmam için mükemmel bir pozisyondaydı. Uzun, bronzlaşmış bacaklarını gösteren kot şort ve beyaz tişört giymişti ve aman Tanrım, üzerinde bir önlük vardı, kumaş kemer omurgasının hemen altında düzgün bir fiyonk oluşturuyordu.

Ne yapacağımı bilemeden başımın arkasını ovuşturdum.

Dik durup fırının kapısını yarıya kadar kapatıyor, sonra kalçasını kapıya çarparak kapıyı kapatıyor ve cam fırın kabını ocağın üzerine koyuyor. Beni fark etmiyor ve artık kendini yakabilecek sıcak bir şey tutmadığı için, varlığını belli etmek için boğazımı temizliyorum.

"Oh." Bana dönüyor ve evet, o sırtış orada. "Selam."

"Ev yemeği mi?" Kaşlarını kaldırıp kollarımı kavuşturarak omzumu duvara yaslarım.

"Siz erkeklerin, paket servis ya da her ne yiyorsanız ondan başka bir řey yemek istersiniz diye dūřundūm." Benden uzaklaşıp fırın tepsisinde ne varsa onu karıştırmaya başlar. Omzumu çevirip Knox'un etrafta olmadığından emin olduktan sonra hızla arkasına geçerim.

"Çocuklar mı?" Yaklaşıyorum, omzunun üzerinden ona bakıyorum, sırtım ona değiyor ve o tamamen hareketsiz kalıyor. "Erkekler demek istemedin mi?"

Bir anlığına önüne bakıyor, sonra başını çevirip gözlerime bakıyor. Ona çok yakın duruyorum, resmen kişisel alanını ihlal ediyorum ama umurumda değil. Ona bu kadar yakın olmak hoşuma gidiyor.

Çok fazla.

"Üzgünūm," diye mırıldanıyor. "Erkekler demek istedim."

"Öyle daha iyi." Tabağın içinde ne var diye bakıyorum. Bir sürü ev yapımı, hafifçe pane edilmiş tavuk şeritleri cızır cızır, çok sıcaklar. "Çok lezzetli görünüyor."

Yemekten bahsediyor olabilirim. Ondan bahsediyor olabilirim. Seçim sizin.

"Yemek hazır mı?"

Knox'un gür sesi arkamızdan geliyor ve ben ondan yavaşça uzaklaşıp dönerek yüzünde bir gülümsemeyle mutfağa giren onu görüyorum. "Kokusu güzel, Blair."

"Neredeyse bitti," diyor, mutfakta telaşla dolaşırken. Onun bana attığı bakışı görmezden gelerek mutfaktan çıkıp tezgâhın önündeki bir tabureye oturuyorum ve telefonumla uğraşıyormuş gibi yaparken onu gizlice izliyorum.

Knox'la aile dramaları hakkında sohbet ediyor. Anneleri ve babalarının son zamanlarda neden gizemli davrandıklarını ve ikisinin de ebeveynlerinin bir şeyler çevirdiğini dūřündüklerini anlatıyor. Blair ona kitapçıdaki kızı soruyor ve Knox hemen susuyor, bu da Blair'in bana anlamlı bir bakış atmasına neden oluyor. Ben de ona bakarak bu anın tadını çıkarıyorum, sanki gizli bir kulübün parçasıymışım gibi hissediyorum, bu aptalca bir řey ama kendimi engelleyemiyorum.

Maguire'lerle vakit geçirmek çok rahatlatıcı. Blair'i çıplak görmek ve altına almak istesem de, kendimi bu zevkten mahrum etsem de, onunla vakit geçirmekten hala keyif alıyorum.

Bu işkence gibi, ama elimden geleni yapacağım.

"Ruby'nin nesi var?" Blair ona bir bardak su verdikten sonra Knox soruyor.

O da bana bir bardak verip, "Ruby bulunduğu yerde mutlu değil" diyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, oradaki üniversite hayatından hoşlanmadığını söylüyor. Sıkıcı buluyormuş."

"O zaman buraya gelsin," diyor Knox, sanki bu Ruby'nin sorununa en mantıklı cevapmış gibi.

"Buraya gelmek isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın? Sen ve Ruby gelecek yıl birlikte bir daire tutabilirsiniz. Hatta gelecek dönem bile."

Blair dikkatini fırına çevirir ve patates kızartmasıyla dolu bir fırın tepsisini çıkarır. Kokuyu alınca midem guruldamaya başlar. "Zaten ev arkadaşlarım var. Ruby de her şeyi bırakıp buraya gelemez. Sadece kendini yalnız hissediyor. Evini özleyiyor."

"Sen hiç yalnız ve evini özlediğini hissedersin?" Knox kız kardeşine sorar.

Bize sırtını dönerek spatulayı alır ve patatesleri tuzlayarak tavada karıştırır. "Bazen."

Bunu duymaktan nefret ediyorum. Onu teselli etmek istiyorum, ki bu çok duygusal bir şey.

"İstediğin zaman buraya gelip takılabilirsin." Knox her zamanki koruyucu ağabey.

Ama Blair'in sırf yalnız diye sürekli burada takılmasından ne kadar rahat olacağımı bilmiyorum.

Ne cazip bir durum.

"Çok nazıksın, ama yemin ederim her gün daha kolay oluyor. Ayrıca, ev arkadaşlarımla takılmak her zaman ilginç oluyor."

neredeyse kendi kendine, bu da Knox'un dikkatini çekiyor. Ve

benim de. "Neden ilginç zamanlar diyorsun?"

"Çünkü Rita ve Cheyenne... ilginç insanlar."

"Bu şüpheli geliyor." Knox bana bakıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Savunmacı bir hareketle ellerimi önüme kaldırıyorum. "Bu işin içinde ben yokum."

"Oh, lütfen. Onlar zararsız. Onlarla tanıştın Cam," Blair bana hatırlatıyor. "Yoksa unuttun mu?"

Unutmadım. Blair ve onun hayatında olan biten hiçbir şeyi unutmam.

"Onlarla tanıştım," diye onayladım.

Knox'un kaşları çatıldı, yüzü birden fırtına gibi karardı. "Blair'in oda arkadaşlarıyla ne zaman tanıştın?"

"Birkaç gece önce Logan'da."

Knox başını Blair'e doğru çevirdi. "Neden Logan'ın evindeydin?" "Ev arkadaşlarımla gittim. İlginç olanlarla."

"Onlara öyle demen hoşuma gitmiyor," Knox neredeyse kükrer.

Blair'in yaramaz bakışları benimkilerle buluştu. "Onları tanımlamak için en uygun kelime bu, sence de öyle değil mi Cam?"

"Tabii," diyorum tedirgin bir şekilde, bakışlarımı onun güzel yüzünden ayırmadan.

"Onu korudun, değil mi?" Knox bana sorar. "Ve kimse kız kardeşime sataşmadı, değil mi?"

"Kimse kız kardeşine sataşmadı," diyorum otomatik olarak. Blair burnunu çekiyor.

Knox sert bir bakış atar.

Peki ya ben? Soğukkanlılığımı koruyorum, ama ona *dikkatli ol* anlamında bir bakış atıyorum.

Blair konuyu değiştirir ve Knox'a derslerinin yoğunluğunu sorarken bize akşam yemeğimizi servis eder. Önce bana bir tabak getirir, Knox

inlemesi

Knox'u

rahatsız eder.

"Açlıktan

ölüyorum."

"Tanrım, sızlanmayı kes." Tabağını önüne koyar ve o hemen yemeye başladı. "Oturmadan önce başka bir şey ister misin?"

Knox hayır diye mırıldanır. Blair oturana kadar yemek yemeye başlamadan önce başımı sallarım. Tabağını ve su şişesini alır ve benimkinin yanındaki tabureye oturur, hareketiyle bana dokunur.

Yemeklerin kokusu çok güzel olmasına rağmen, beni en çok etkileyen koku onun parfümüydü. O tatlı çiçek kokusu, sanki yabancı çiçeklerle dolu bir tarlada yuvarlanmış gibi kokuyordu ve bu koku, Blair'in yemyeşil bir çayırda çıplak uzanmış, vücudu rengarenk çiçek yapraklarıyla kaplı halini aklıma getirdi.

Cidden kendime hakim olmalıyım.

Tavuk parçaları ağızda eriyor ve ev yapımı ranch sosu bile hazırlamış. Patates kızartması dondurulmuş ama mükemmel pişirmiş ve salatada en sevdiğim şeyler var: avokado ve kırmızı soğan, ama domates yok. Sanki tam olarak neyi sevdiğimi biliyormuş gibi.

Huh. Öyle mi? Bana o kadar dikkat mi etti? Birlikte çok fazla zaman geçirmiyoruz, nasıl bilebilir ki?

Knox yemeğini rekor sürede yiyip bitirir, arkasına yaslanıp düz karnını okşar. "Bu çok lezzetliydi."

Blair güldü. "Anneminki kadar mı?"

"Kesinlikle. Belki daha da iyiydi. Ama ona söyleme," diyor Knox, biraz paniklemiş gibi.

"Sen ne düşünüyorsun, Cam?" Güzel yeşil gözleri bana takılır ve ben birkaç saniye boyunca ona bakarak kendimden geçerim. Onun gözleri gördüğüm en güzel gözlerdir.

"Gerçekten çok güzel," diyorum sonunda, kirli tabakları toplamaya başlamadan önce bar taburesinden inerek. "Ben temizlerim."

"Oh, buna gerek yok." Elini, tabağını almak için uzandığımda beni durdurmak istercesine ön koluma koyar ve ben, dokunuşunun cildimi yakmasını görmezden gelmeye çalışarak ona bir bakış atarım.

Hoş bir yanma hissi. *Lanet olsun, ellerinin tüm vücudumda olması nasıl bir his olurdu?*

Bu düşünceyi kafamdan atmam lazım. Biz hiçbir şeye dönüşmüyoruz. Ne yapmaya çalıştığı umurumda değil, buraya gelip bana yemek hazırlamak gibi. Onun cazibesine kapılmamam lazım.

Ve o gerçekten çok çekici, yalan söylemeyeceğim.

"Ben yapmak istiyorum. En azından bunu yapabilirim. Sen bize akşam yemeği yaptın, ben temizliği yaparım." Eli kolumdan düşer ve ben tabağını alıp, zaten tuttuğum iki tabağın üstüne koyarım.

"Oh. Tezgahları silmeliyim."

"Olduğun yerde kal," Blair kardeşine söyler. "Ben hallederim."

"Peki, siz hallediyorsanız, ben duş alacağım." Knox ayağa kalkar ve bar taburesini yerine iter.

"Antrenmandan sonra duş almadın mı?" Aldı. Aldığını biliyorum.

"Evet, duş aldım ama sadece beş dakika sürdü." Yüzü utangaç bir ifadeye büründü ve o duşta ne olacağını bilmek istemediğimi fark ettim. Gidip ne yapması gerekiyorsa yapsın.

"Git duş al," der Blair neşeyle. "Biz hallederiz."

Bulaşıkları lavaboya götürüp suyu açtım ve ısınmasını bekledim. Blair buzdolabındaki eşyaları yerine koydu ve birkaç şeyi çöp kutusuna attı. Her hareketini fark ediyordum, yaklaştıkça gerginleşiyordum ve bir anda lavabonun yanında durduğunu fark ettim. Kuru bir bez alıp suya batırdı ve bana doğru eğildi.

O benim yanıma sıkıca yapışmış, sıcak ve yumuşak, ve lanet olsun, kokusu. Dayanamıyorum.

"Umarım akşam yemeği hoşuna gitmiştir," diyor yumuşak bir sesle.

"Güzeldi," diyorum, bulaşık makinesini açarken ondan uzaklaşarak. "Yaptığın için teşekkürler."

"Sadece aşçılık yeteneklerimi göstermeye çalışıyorum."

"Bizi abur cubur yemekten alıkoymaya çalışıyorsun sanmıştım." Kirli tabakları sıcak suyla yıkamaya başlıyorum, tek tek bulaşık makinesine yerleştiriyorum.

"Harika aşçılık becerilerimle seni etkileyeceğimi umuyordum, ama sanırım sen bağıışkımışsın."

Dalga geçiyor, ama ciddi değil, bu yüzden sessiz kalarak bulaşık makinesini doldurmayı bitiriyorum, sonra bulaşık süzgecinden bir fırça alıp tavuğu pişirdiği cam fırın kabını ovmaya başlıyorum.

Blair iç çekerek nemli bezleri katlıyor ve tezgahları silmeye başlıyor. "Gördün mü? Bağıışıklık."

"Blair."

Şimdi beni görmezden gelme sırası onda ve ben tüm öfkemi o tabağa çıkararak ovmaya devam ediyorum. O tekrar yaklaşırken nefesimi tutuyorum, onun lezzetli kokusunu içime çekmemek için elimden geleni yapıyorum ama hiçbir işe yaramıyor.

"Ne parfüm sürmüşsün?" diye soruyorum, aptal gibi.

Hareketsiz kalıyor, tezgaha yaslanıp beni izliyor. Sonunda pes edip suyu kapatmak için uzanıyorum ve ona dönerek yüzümü ona çeviriyorum.

"Neden umurunda?" Şüpheli bir ses tonuyla sordu. Sanki beni anladı gibi.

Omuz silkiyorum, sorumu geçiştirmek için çaresizce. "Bilmiyorum. Anneme alabilirim diye düşündüm. Yakında doğum günü var."

Blair ile aynı parfümü kullanmasını istediğim son kişi annemdir. Blair'in gülümsemesi, yalan söylediğimi bildiğini gösteriyor. "Gucci marka."

Tabii ki öyledir.

Bileğini burnuna götürüp derin bir nefes alıyor. "Artık kokusunu alamıyorum, çok yazık çünkü çok seviyorum. Ben kesinlikle başkası için değil, kendim için parfüm süren tiplerdenim. Ama eğer benim kokum hoşuna gidiyorsa..."

Sesi belirsiz bir şekilde alaycı bir tona bürünüyor ve içimdeki heyecanı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Uh huh." Gucci ne, diye sormak istiyorum. Çok belirsiz konuşuyor.

"Turkuaz şişede. Gucci Gorgeous." Kaşlarını çatıyor. "Hayır, bekle. Gucci Flora Gorgeous. Yasemin."

"Gucci Flora Gorgeous Yasemin mi?" diye sorarak tekrar ediyorum. Bu isim çok uzun.

O da başını sallayarak, bileğini bana doğru uzatarak yaklaşıyor. Koklamamı istiyor gibi. "Evet, o. Yasemin olduğunu unutma. Başka kokular da var ama benimki mavi şişedeki yaseminli olan."

Pes edip kolunu nazikçe tutup bileğini burnuma yaklaşıtıyorum, derin bir nefes alabilmek için. Kokain çekmiş bir uyuşturucu bağımlısı gibi hissediyorum. Kokuyu aldığım anda gözlerimi kapatıp tadını çıkarıyorum. Kokusu çok güzel.

"Beğendin mi?" diye fısıldadı.

Gözlerim birden açılır ve kolunu bırakırım. "Evet." Sesim kısık çıkıyor ve boğazımı temizliyorum.

"Annen için, ha?" Artık benim yalan söylediğimi çok iyi biliyor. Tepkim bunu doğruluyor.

"Tabii."

"Mmm hmm." Lavaboya geri dönüyor, suyu açıyor ve birkaç kez bezle silip sonra suyu kapatıyor. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Akşam yemeği için teşekkürler."

"Beğendiğine sevindim. Sana tekrar akşam yemeği hazırlamayı teklif ederdim ama reddedeceğini hissediyorum."

"Knox'a akşam yemeği yapmak ve beni de davet etmek istersen, asla reddetmem."

"Yani *beni reddedeceksin* ama akşam yemeği teklifimi reddetmeyeceksin?" Bana sırtını dönerek, tezgahın aynı yerini tekrar tekrar silerek, hayal kırıklığını belli ediyor.

Ben de en az onun kadar sinirliyim ve o bana dönünce, saçlarımı elime alıp sertçe nefes veriyorum.

"Kardeşinin 'ilginç' ev arkadaşlarına nasıl tepki verdiğini gördün. Bizim onun haberi olmadan birlikte olmaya başladığımızı öğrenirse ne olur?" diye soruyorum.

Blair kaşlarını çatıyor. "Öncelikle, kardeşim bizim birlikte olduğumuzu öğrenmeyecek. Benim ne yaptığım onu ilgilendirmez."

"Sen ve onun en iyi arkadaşı söz konusu olduğunda ilgisi var." "Sen söylemezsen ben de söylemem."

"Ona söylemeliyim." Anlamıyor mu? "Onunla yaşıyorum. Her gün bu yalanla yaşayamam."

"Bunda yalan ne var? Yalan yok. Sen sadece... hiçbir şey söylemiyorsun." "O kadar kolay değil."

"Doğru. Ve sen bunu daha da zorlaştırıyorsun. Tanrım, Cam." Lavaboya doğru yürürken kalçasıyla bana çarpar, ben de hemen yolundan çekilirim. Suyu açar, bezini lavaboya atar ve ellerini yıkar. "Kardeşimden korktuğunu mu ima ediyorsun? Sorun bu mu?"

"Knox'tan korkmuyorum."

Gülerek suyu kapatıp ellerini kuruladıktan sonra bana döndü. "Lütfen. Onun tepkisinden korkuyorsun, bu da bana ondan korktuğunu gösteriyor."

Onu sıkıştırdım, ellerimi her iki yanına dayayarak onu lavaboya sıkıştırdım, sırtı tezgaha dayalıydı. "Knox'tan korkmuyorum."

Blair başını geriye eğdi, parıldayan gözleri benimkilerle buluştu. "O zaman ne? Benden mi korkuyorsun?"

Evet, ona söylemek istiyorum. Beni çok korkutuyorsun.

Daha da kötüsü?

Bana hissettirdiklerin en korkutucu şey.

YED

BLAIR

Cam tarafından tamamen çevriliyim, kocaman vücudu bana yapışmış, elleri tezgahın kenarlarını sıkıca tutuyor. Çelik gibi sert, kaslı ve seksi, gözlerindeki kararlı bakışları fark edince boğazım düğümleniyor. Oysa ben, onun benden korktuğunu iddia ettim, oysa onun hissettiği son duygu bu değil. Onu nasıl korkutabilirim ki? Ben onun için o kadar önemli değilim. Hiç de değil.

Bunu fazlasıyla kanıtladı.

Ama bana hangi parfümü kullandığımı sorması neydi? *Annesi* için mi alacak? Hadi ama. Buna hiç inanmıyorum. Ama neden umursuyor ki? Sözde biz sadece arkadaşız, tabii birbirimizi arkadaş sayabilirsek. Yani kullandığım parfümün önemi olmamalı. Benim onun üzerinde bir etkim yok.

Cam hala kıpırdamadı. Tek kelime bile etmedi, bu yüzden cesaretimi toplayıp elimi uzattım ve avucumu göğsünün ortasına koydum. Kalbi avucumun altında güm güm atıyordu, ona dokunduğumda göz kapakları titredi ve bir şeyin farkına vardım.

Onu etkiliyor. En ufak tepkisinden bile bunu anlayabiliyorum.

Damlarımda güçlü bir güç dolaşıyor ve elimi göğsüne daha sıkı bastırarak onun ısınıp, gücünü içime çekiyorum. O kıpırdamıyor. En ufak bir hareket bile yapmıyor. Sonunda, tişörtünün kumaşını parmaklarımla kavradığımda benden uzaklaşıyor.

"Bunu yapmaya devam edemeyiz," diyor.

"Neyi yapamayız?" Oh, ne kadar masum ve tatlı konuşuyorum, değil mi?

"Blair." Sesi sert ve sinirli, ellerini kalçalarına dayamış, hak ettiğinden çok daha yakışıklı görünüyor. "Artık oyun yok."

"Ben oyun oynamıyorum Camden. Buraya kardeşime ve oda arkadaşına ev yapımı yemek pişirmeye geldim. Başka bir niyetim yok."

Tamam, peki. Bu bir yalan, ama neyse.

Mutfaktan çıkıyorum, o da peşimden gelince içimi bir tatmin duygusu kaplıyor. Şu anda aptal bir çocuk gibi davranıyor ve benden bir yaş büyük olmasına ve kadınlar ve ilişkiler konusunda, ya da her ne diyorsa, muhtemelen benden çok daha fazla deneyimi olmasına rağmen, kendimi ondan daha olgun hissediyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Eve," diye omuzlarımdan üzerinden bakarak, ön kapının yanında bıraktığım sırt çantamı alıyorum. "Ödevim var."

Kapıyı açıp daireden çıkıyorum, Cam hala peşimde. "Eve nasıl gideceksin?"

"Yürüyerek." O da beni dışarıya kadar takip ettiği için hem heyecanlanmış hem de sinirlenmiş bir şekilde ona döndüm. Market poşetleriyle birlikte onların evine doğru yürüdüm. Yanımda çok fazla eşya yoktu.

"Yürüyor musun? Bu saatte?"

"Hala aydınlık." Pembeye bürünen gökyüzüne elimi salladım. Çok uzun sürmez ama evim o kadar uzak değil.

"Güvenli değil." Kollarını göğsünün önünde kavuşturur, huysuz bir sert adam gibi görünür. "Seni eve bırakayım."

"Kesinlikle olmaz." Sırt çantamın askısını sıkıca tutup kaldırırma çıkarak caddeye doğru yürümeye başladım.

"Blair!" diye seslendi ve dudaklarımdan kenarlarında memnuniyetle bir gülümseme belirdi. "Seni eve bırakayım."

"Knox'a söylersen," diye karşılık verdim, onu sınıyorum. Eğer beni eve bıraktığını kardeşime bile söyleyemezse, o zaman o kocaman bir korkaktır.

Hiçbir şey söylemez ve ben de ona dönüp, telefonuna bir şeyler yazdığını izlerim, sonra telefonu bana gösterir.

Kardeşimle arasındaki mesajlaşma dizisi, en son mesajında şöyle yazıyor:

Kız kardeşini eve bırakmaya gittim. Birazdan dönerim.

İçimde bir baş dönmesi yükselir, ama zihnimle onu bastırmaya çalışırım. "Tamam. Beni eve götürebilirsin."

Gülümsüyor ve bu benim için bir şok gibi, bu gülümseme beni zevkle dolduruyor. O kadar seksi ki, kendi iyiliği için fazla bile, ve onun benim pes etmemden duyduğu memnuniyeti görmekten hem nefret ediyorum hem de zevk alıyorum.

Sanki o da beni eve götürmek için benim onu istemem kadar çok istiyor gibi.

Ne halt ediyoruz biz?

Onu Dodge Challenger'ına kadar takip ediyorum, koltuklarımıza yerleşip o motoru çalıştırınca gözlerimi deviriyorum. Tanrım, ne gösterişçi.

"Buraya kadar yürüdüğüne inanamıyorum," diyor, park yerinden çıkarken, kolunu uzatıp elini koltuğumun başlığına koyuyor, uzun parmakları saçlarımda kısa bir süre dolanıyor.

"Öyle büyük bir şey değil. Sizin evinizin hemen aşağısında oturuyorum." At kuyruğumun ucunu çekerek beni bağırttı. "Ağzın çok bozuk."

"Hoşuna gidiyor," diye karşılık verdim. "Ve ciddi değilsen bunu yapmamalısın."

"Neyi?" Motorun gürültüsüyle park yerinden çıkarken lastikleri gıcırdıyor.

O kadar hızlı sürmüyor, ama yine de ortalığı birbirine katmayı başarıyor. "Saçımı çek. Tutamayacağın sözler verme."

Boğazımda yükselen ani paniği yutkunarak bastırıyorum. Muhtemelen bunu söylememeliydim. Umarım ne demek istediğimi anlamaz. Hiçbir erkek saçımı çekmedi, kıcıma tokat atmadı ya da seks sırasında başka sapıkça şeyler yapmadı. Bu tür şeyleri sevip sevmeyeceğimi merak edecek kadar hiç düşünmedim.

Ama Cam'in saçlarımlı saran parmakları, kafamda onun üzerimde dikildiğini gösteren bir görüntü oluşturdu. Korkutucu.

Seksi.

Saçlarımlı yumruğuna dolayarak sertçe çekip başımı geriye doğru çekiyor, ama o sadece mükemmel dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp yutkunarak öpüyor.

Bu düşünce beni titretir.

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, arabasının daracık içinde aramızdaki gerilim o kadar artıyor ki, sonunda konuşmaya başladığında neredeyse boğulacak gibi oluyorum.

"Sen ne halt ediyorsun?"

Ona baktığımda, onun da beni izlediğini fark ettim. Daha çok, bir gözü yolda, diğer gözü de bana bakmaya çalışıyor gibiydi, yüzü şaşkınlıkla doluydu. Sonra anladı.

"Biliyorsun."

Tek söylediğim bu. Ve apartmanıma kadar olan yol boyunca başka hiçbir şey konuşmuyoruz. Birkaç dakika sonra devasa otoparka giriyor ve daha önce hiç gelmemiş olmasına rağmen, bir şekilde binamızın hemen önüne park ediyor. Arabayı durdurur durmaz kapı koluna uzanıyorum, bir an önce ondan uzaklaşmak istiyorum, o konuşmaya başladığında arabadan yarı çıkmış durumdayım.

"O tür şeyleri sever misin?"

Donakaldım, bir bacağım yerde, diğeri hala arabada. Yavaşça başımı çevirip ona baktım. "Ne tür şeyler?"

"Saç çekmek."

"Saçımı çeken sen olsaydın, evet." Arabadan olabildiğince hızlı çıkıyorum, kapıyı çarpıp neredeyse koşarak evimin kapısına varıyorum. Arkama bir kez bile bakmıyorum, çünkü böyle bir şey söyledikten sonra ona nasıl yüzleşebilirim ki?

Kaybedecek bir şeyim yok, diye düşünüyorum, çılgınca anahtarı kilide sokup kapıyı açıyorum ve dairemize giriyorum. Kapıyı kapatıp tüm ağırlığımla üzerine düşüyorum, sırt çantam ayaklarımın dibine düşüyor.

Rita ve Cheyenne kanepede oturmuş, bana şaşkın ve endişeli bakışlarla bakıyorlar.

"İyi misin?" diye sordu Rita.

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum, Cam'in bana sorduğunda yüzündeki ifadeyi hatırlamaya çalışıyorum...

Bu tür şeyleri sever misin?

Evet, evet, evet! Ona bağırarak istedim. İstediğin kadar saçımı çekip kıcıma tokat atabilirsin.

"Blair." Rita'nın sesi keskin, gözlerimi açıyorum. İkisi de sanki aklımı kaçırmışım ve çöküşümü izliyorlarmış gibi bana bakıyorlar. "Seni biri mi kovalıyordu? Nefesin çok hızlı."

Cheyenne telefonunu çıkarır, parmakları ekranın üzerinde durur. "İstersen hemen 911'i ararım."

"Telefonunu kaldır, ben iyiyim." İkisine de kısa bir gülümseme gösterip kapıdan uzaklaşıyorum, az önce başıma gelenleri anlatmak istemiyorum.

"Neredeydin?" Rita, oturma odasından geçip kısa koridora doğru ilerlerken bana sorar. Yatak odama saklanmak istiyorum.

"Kardeşimin evine gittim."

Kapıyı kapatmak üzereyken Cheyenne'in kıkırdamasını duydum, sonra "Cam orada mıydı?" diye sordu.

Alnımı kapıya dayayıp gözlerimi kısaca kapatıyorum. Kahretsin, konuşmamızı hatırlıyor. Biliyor.

"Hayır," diye yalan söylüyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Birkaç gün sonra, ders aralarında öğrenci merkezinin yanındaki avluda bir şeyler içmek için kampüsündeyim. Binadaki küçük kahve dükkanından buzlu beyaz çikolatalı mocha alırken, sürekli bir yüz arıyorum.

Kardeşimin.

Knox neredeyse, Cam de muhtemelen onun yanındadır. O ikisi birbirinden ayrılmaz. Onları görürsem, Knox'a yardımına ihtiyacım varmış gibi yaklaşacağım, ama asıl amacım Cam'i kızdırmak.

Tıpkı onun beni sinirlendirdiği gibi.

Son karşılaşmamızdan beri onu düşünmeden duramıyorum. Arabasında, sıcak, baharatlı kokusu beni sarmalarken. Bana o tür şeyleri sevip sevmediğimi sorduğunda çıkan boğuk sesi. Sonra ona ne cevap verdiğimi hatırlıyorum ve bir deliğe girip ölmek istiyorum.

Utanç verici. Ama kendime dürüst olursam, aynı zamanda özgürleştirici de. Cam'e o kadar aşığım ki, benden istediği her şeyi yapmaya hazırım. Beni ikna etmesi hiç zor olmaz.

Camden Fields söz konusu olduğunda, ben o kadar kolay biriyim.

Bakışlarım avludaki masaların etrafında dolaşüyor ve Knox'u Cam ve şu iri yarı Derek'le birlikte bir masada otururken görüyorum. Derek şu anda beni baştan aşağı süzüyor, sanki X-ray görüşü var ve her şeyi görebiliyormuş gibi.

Sapık.

Cesur bir gülümseme takınıp sırt çantamı omzuma daha yukarı çekiyorum ve kararlı adımlarla onlara yaklaşıyorum. Derek bir şey söyledikten sonra Cam bana bakıyor, yüzündeki ifade öfkeye dönüşüyor ve sonra Cam Knox'a bir şey söylüyor. Derek, ikisiyle uğraşmaktansa ölmeyi tercih eder gibi görünüyor.

Huh.

Önlerinde durduğumda Knox bana gülümsüyor. "Selam, kardeşim." "Selam, Knox." Cam'e bakıyorum. "Camden."

"Blair." Cam başını salladı, bana neredeyse bakmadan çöpünü topladı ve ayakta dururken bir poşete tıktırdı, sırt çantasını omzuna astı. "Sonra görüşürüz çocuklar."

O gitti, bana bir kez bile bakmadı.

Onun az önce oturduğu yere geçip, karşımda oturan kardeşimin sorusuna cevap veriyorum: "Onun sorunu ne?"

"Kim bilir? Benim yanımda hep kışında çubuk varmış gibi davranıyor," diye mırıldandım, sinirli bir şekilde.

Kahretsin, Cam'in bizi ekmesi yüzünden tüm planım mahvoldu.

"Blair," Knox azarladı ve Derek'e kötü bir bakış attı, Derek'in kıkırdaması hemen kesildi.

Boğazımı temizleyip, Knox'a planımı denemeye karar verdim, çünkü bugün yapmam gereken bir şeydi, yani en azından bir an önce halletmiş olurdum.

"Bana yardım edebilir misin diye umuyordum." Ona gülümserim, tatlı bir tavır takınırım.

"Ne konuda?" Knox temkinli bir şekilde sorar.

"Yeni bir dizüstü bilgisayara ihtiyacım var. Hemen." Benimki arızalandı. Uzun zamandır kullanıyorum ve yenisini almayı erteliyordum, ama sonunda tamamen bozulmadan önce almam gerekiyor. "Babam, bugün bir tane alabilmemin tek yolunun seninle alışverişe çıkmak olduğunu söyledi."

Knox'un bana yardım etmek istemediğini hemen anlıyorum. "Bu öğleden sonra kampüsten çıkamam. Sadece bir saatim var..."

"Bir sonraki dersine kırk beş dakika var," diyorum. "Annem sana ders programını gönderdi."

Dün gece konuştuk. Dizüstü bilgisayar sorunundan şikayet etmek için onu aradım, yeni bir tane almam gerektiğini söyleyeceğini biliyordum. Üniversitedeyken ihtiyaçlarımı karşılayacak kadar paramız olduğu için aileme çok minnettarım ve şanslı olduğumu biliyorum.

Ama durum şu. Knox'un yardımına ihtiyacım yok ve babam da onun yardımına ihtiyacım olduğunu söylemedi. Dizüstü bilgisayarım hakkında babamla hiç konuşmadım bile. Bunu söylüyorum çünkü öncelikle onların masasına gelmek için bir bahane arıyordum ve asıl sormak istediğim kişi Cam'di. Ama o korkak herif kaçtı.

"Evet, ve bu hiçbir yere gitmek için yeterli bir süre değil." Knox, yapabileceği bir şey yokmuş gibi omuz silkiyor.

Onu bu işten kurtarmayacağım. Hadi ama. Kız kardeşine birkaç dakika yardım edebilir.

"Kampüs kitapçısında Apple dizüstü bilgisayar satıyorlar," diyorum, gülümsemem büyüyor. "Hadi benimle gel, tamam mı?"

Sert bir nefes verir, ama bakışlarında, tam önümde fikrini değiştirdiğini gösteren bir şey vardır. Sanırım

sonuçta benimle kampüs kitapçığına gitme fikrinden hoşlanmıyor.

"Tamam, ama sadece birkaç dakika kalabilirim. Sonra gitmem gerek."

"Harika!" Knox'un da oldukça hızlı hareket ettiğini fark ederek ayağa fırlıyorum.
"Gidelim."

Kitapçıya birlikte yürürken, önemsiz şeyler hakkında sohbet ediyoruz, gözlerim sürekli Cam'i arıyor. Hiçbir yerde yok.

Sinir bozucu.

Kitapçıya girince Apple bölümüne yöneliyoruz, Knox sürekli kasaya bakıyor, sanki birini arıyormuş gibi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soran Apple uzmanı, ben de berbat dizüstü bilgisayarımdan ve yeni bir tane almam gerektiğinden bahsederek konuşmaya başlıyorum. Beni dizüstü bilgisayarların olduğu yere götürüyor ve ne için kullanacağımı soruyor. Knox, iki dakika boyunca sohbete ilgi duyuyormuş gibi davranıyor, sonra sonunda "Hey, burada tanıdığım biri var. Gidip onunla biraz konuşabilir miyim?" diyor.

O mu? Hmm.

"Tabii, git." Ona gülümserim, tek kelime etmeden çıkıp kasaya doğru yöneldiğinde şaşırırım. Kasada koyu saçlı bir kız durmaktadır.

İstediğim dizüstü bilgisayarı seçtim ve adam birkaç gün içinde elime geçeceğini söyledi. Başka seçeneğim olmadığı için sorun değildi. Beni kendi bölümündeki kasaya kadar eşlik etti, hesabı kesti ve ailemin bana ihtiyaçlar için kullanmama izin verdiği kredi kartını verirken bana yardım ettikleri için minnettar oldum.

Şanslı olduğumu biliyorum. Babam gençken NFL'de çok başarılı bir futbolcuydu. Onu izlediğim, locada oturduğum ve bazen saha kenarında takıldığım uzak anılarım var. Amcam Drew'u izlediğimi de hatırlıyorum. Futbol ortamına alışkınım. Bildiğim tek şey bu, bu yüzden Cam'e aşık olmam çok normal.

Gerçi, aslında bu muhtemelen bir hoşluktan daha fazlası. Bu adam için hissettiklerimi ifade etmek için çok hafif ve yüzeysel bir kelime gibi geliyor.

Ve o tam bir erkek. Dün gece bana yapıştığını gördükten sonra bunu doğrulayabilirim. Oh, ve birkaç gece önce de. Adam bana ilgisi olmadığını söyleyip duruyor, ama beni uzaklaştırmıyor da.

Kulağıma tanıdık gelen bir country şarkısının berbat bir şekilde söylendiğini duyuyorum ve başımı kaldırıp bakıyorum. Kardeşim mağazada geri geri yürürken, gülümseyerek avazı çıktığı kadar bağırıyor ve kendini rezil ediyor. Knox'un birçok yeteneği var.

Şarkı söylemek bunlardan biri değil.

Kitapçının kasasına bakıyorum, aynı koyu saçlı kız kızarmış yüzünde aptalca bir gülümsemeyle duruyor. Knox onunla flört ediyor, çok garip bir şekilde ama yine de flört ediyor.

Bunu

anlayabiliy

orum.

İlginç.

SEKİZ

CAM

Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Sanki otomatik bir tepki gibiydi. Sanki onun varlığı beni harekete geçiriyordu. Ya ondan kaçmak ya da ona yaklaşmak istiyordum. Blair'in beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum, ama lanet olsun.

Bu kötü.

Quad'dan uzakta, serin esintiyle hoş bir hışırtı yapan çam ağaçlarının yakınında oturmak için başka bir piknik masası buluyorum. Güneş parlıyor ve hava hala sıcak, ama hissedebiliyorum.

Eylül ayındayız, yani sonbahar neredeyse geldi. Yılın en sevdiğim zamanı.

Hayatımda sonbahar futbol demektir. En güzel anılarımın bazıları bu mevsimle ve futbolla ilgilidir, ama pek de güzel olmayan anılar da var. Babamın sarhoş halde maçlarımı izlemeye geldiği zamanlar gibi. Bir keresinde sarhoşluktan olay çıkardığı için maçtan çıkarılması bile istenmişti.

Çok kötüydü.

Yıllar boyunca birkaç kez sakatlandım. Bir keresinde bayılmışım. Lise ikinci sınıftaydım, çok zayıftım, sürekli spor yapıyordum ama doğru düzgün beslenmiyordum. Yani protein ve su yerine abur cubur ve gazlı içecekler tüketiyordum. Tabii ki bayıldım. Annem çok korkmuştu, eve geldiğimde bana babamı ve ağabeyimi nasıl kaybettiğini anlatan uzun bir konuşma yaptı. Babam onu terk etti, ağabeyim de kaçabildiği anda onu terk etti.

O da beni kaybetmek istemiyordu. Elinden gelse yapardı.

Annem kötü bir insan değil. Sadece unutmak istediğim geçmişimi hatırlatan birisi. Eski evde sıkışıp kalmış, babamdan para almaya çalışıyor, ama bu onun için boşuna bir çaba. Babam ona bir şey borçluymuş gibi hissetmiyor.

hiçbir borcu yokmuş gibi davranıyor. Zorunda olduğu zaman nafaka ödedi ve o da bittiği anda bir kuruş bile vermedi.

Bu yüzden mücadele ediyor ve elinden geleni yapıyor. Eğer NFL'ye girersem, ilk yapacağım şey ona yeni bir ev ve yeni bir araba almak olacak. Onu ömür boyu rahat ettireceğim, böylece artık o saçmalıklar için endişelenmek zorunda kalmayacak.

Onu düşünmek, onu aramak istememe neden oluyor çünkü birkaç haftadır konuşmadık. Ve ders ödevleri üzerinde çalışmak yerine başka herhangi bir şey yapmayı tercih ettiğim için, telefonumdan numarasını bulup onu arıyorum.

"Camden," diye selam veriyor telefonda. "Hayattasın."

Biraz tedirgin bir şekilde gülümsüyorum. Bir süre onunla konuşmadığımda hep bana sataşmayı sever. "Merhaba anne."

"Nasılsın? Futbol nasıl gidiyor? Takım nasıl? Derslerin nasıl?" Arka planda bir köpek havlaması duyuyorum, ardından bir kuş cıvıldıyor ve onun dışarıda olduğunu anlıyorum.

"İyiyim, takım harika, cumartesi günü evimizde maçımız var ve derslerim fena değil," diyorum, tüm sorularını yanıtlayarak.

"Knox nasıl?" Annem Knox'u çok sever. Onun bana iyi bir örnek olduğunu düşünür, ki bu komik çünkü asıl iyi örnek olan benim. En azından öyle olmaya çalışıyorum.

"O iyi." Piknik masasının pürüzlü üstüne bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Annemle aramızdaki sorun bu. Artık nasıl iletişim kuracağımızı bilmiyoruz. Üniversiteye gidip yeni ilgi alanları ve arkadaşlar edindikten sonra, sanki o benim geçmiş hayatımda kalmış gibi hissettim.

Artık kabul etmek istemediğim bir hayat.

Geldiğim yeri sevmediğimden ya da çocukluğumun çok zor geçtiğinden değil. Fiziksel şiddet görmedim. Ama babamın ölümünü görmek zordu. Bağımlılıkları yüzünden evliliğini mahvetmesi, anneme davranışları. Bana söyledikleri. Beni bir kez bile cesaretlendirmeye çalışmadı. Her zaman beni yıkmayı tercih etti.

Ve bu çok kötüydü. O berbat bir insan.

Futbolla uğraşırken üniversite masraflarımı o ödüyor ve maddi olarak destekliyor, ama bana yaptıklarından sonra en azından bunu yapabilir. Onunla hiçbir ilgim olmasa da parasını seve seve alırım.

"Sesini duymak güzel," diyor ve beni anlık depresyonumdan çıkarıyor.

"Seninkini de duymak güzel." Boğazımı temizliyorum. "Nasılsın?"

Bana köpeğinden ve benim büyüdüğüm kasabada yerel bir restoranda garson olarak çalıştığından bahseder, bazı müşterilerle yaşadığı komik bir anısını anlatır.

"Biriyle çıkmaya başladım," diye ekledi, tam telefonu kapatmak üzereyken.

"Öyle mi?" Şaşırrım.

"Evet. Çok iyi bir adam, restoranımızın müdavimi. Adı Greg," diyor.

"Ne kadar süredir görüşüyorsunuz?"

"Yaklaşık bir aydır. Belki daha uzun."

"Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Bir şey olacağından emin değildim, ayrıca sen ve ben pek sık konuşmuyoruz."

Ah.

"Eğer seni mutlu ediyorsa, ben de mutlu olurum anne. Sen mutluluğu hak ediyorsun." "Sen de Cam," diyor yumuşak bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Çok çalışıyorsun ve çok şey yapıyorsun, ama bana duyguların hakkında hiç bahsetmiyorsun." Gergin bir şekilde güldü. "Çoğu zaman nasıl olduğunu bilmiyorum ve sadece mutlu olduğunu umuyorum. Hala gençsin, önünde uzun bir hayat var. Senin mutsuz olduğunu düşünmek istemiyorum. Tıpkı baban gibi."

Konuşmamız bittikten sonra da sözleri uzun süre aklımda kalır. Babam gibi mutsuz muyum? Sarhoş değilim, bunu biliyorum. Herkes gibi dışarı çıkıp eğlenmeyi severim

ama sürekli sarhoş olmaya ihtiyaç duymuyorum.

Kadınları kendimden uzak tutuyorum, böylece onlara fazla yaklaşmıyorum. Bir ilişki, istediğim veya ihtiyacım olan son şey. Önce üniversiteden mezun olmalıyım. Kendimi bir şey yaparak kanıtlamalıyım. Eğer bu NFL ise, o zaman haydi başlayalım.

Ama ya olmazsa? Hayallerimin gerçekleşmemesi ihtimali kesinlikle var. Profesyonel olamayabilirim ve olmazsam ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Başımı kaldırdığımda, bana doğru gelen sarışın bir kadın görüyorum. Vücudunun şekli ve hatta yüzünün şekli bile Blair olduğunu hemen anlıyorum.

Siktir.

Yaklaşırken hızını bile kesmiyor. Masaya doğru yürüyor ve karşımdaki bankta oturuyor. Selam vermek için tek kelime etmiyorum, sadece onun beni izlemesini izliyorum ve o başını sallıyor, hafifçe gülümsüyor.

"Çok garipsin."

Alnımı o kadar çok çatım ki canım acıyor. "Şimdi ne diyorsun sen?"

Kahkahası kesildi. "Neden erken çıktın?" "Nereden çıktım?"

"Anlamazdan yapma." Masaya eğildi, tişörtünün yakası kaydı ve göğüsleri görüldü. Lanet olsun, siyah dantelli sütyen giydiğini görebiliyorum. "Daha önce avluda masana geldiğimde, deli bir hayranın görmüş gibi kaçtın."

"Belki de öyle yaptım." Omuzlarımı silkiyorum, beni bu kadar gergin hissettirmesinden nefret ediyorum.

Sanki bir şeyi mahvedeceğim ya da yanlış bir şey söyleyeceğim gibi. Onun yanındayken her zaman diken üstünde yürüyorum ve bunun nedenini anlamıyorum.

"Cam." Gülümsemesi küçük, gömleği omzundan kayıyor ve şimdi siyah sütyen askısını görebiliyorum. "Benden kesinlikle korkuyorsun."

"Hiç de değil."

"O zaman sorun ne?" Dik oturur, sütyenini göremez hale gelir. "Arkadaş olamaz mıyız?"

Bu sefer gülmek için sıra bende. "Arkadaş mı? Dalga geçiyorsun herhalde." "Ne?"

Kaşları çatık. "Benden hoşlanmıyorsun?"

"Senden hoşlanmak mı? *Senden hoşlanmak mı?*" Kendimi tekrar ediyorum ama umurumda değil. "Sorun kesinlikle bu değil."

"Ne var o zaman?"

Sırt çantamı alıp bankın üzerinden atladım, oradan bir an önce kaçmak için hazırdım, ama Blair de benim kadar hızlıydı, hemen peşimden geldi, hiç pes etmedi.

"Ne zaman yanına yaklaşısam kaçıyorsun, anlamıyorum. Ben çirkin bir trol müyüm? Bana bakmaya tahammül edemiyor musun?"

Burnumu çekip başımı salladım. Sorunun bu olmadığını bilmesi gerekiyordu. "Benden nefret mi ediyorsun? Kokuyor muyum?"

Kokusu muhteşem. O kadar güzel ki, sadece şişesinin neye benzediğini görmek için internette kullandığı parfümü bile araştırdım.

Neyim var benim? Neden böyle bir şey yapıyorum?

"Ne var Cam? Knox'u kızdırmak istemediğin için bunu yapmıyorsun diyorsan, bu yeterli bir neden değil."

Aniden durup ona döndüm ve onu da durmaya zorladım, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı. Yüzümü neredeyse onun yüzüne yapıştırdım, ona ne kadar kızgın ve sinirli olduğumu görmesini istedim. Kendime de. "Bu benim için yeterli bir neden Blair. Kardeşin benim en iyi arkadaşım. Onunla yaşıyorum, birlikte oynuyoruz, çok zaman geçiriyoruz ve bana, küçük kız kardeşine iyi davranacak kimseye güvenmediğini söylemişti. Bu da bana güvenmediği anlamına geliyor. O bana yapmamamı söylediği halde, onun küçük kız kardeşiyle uğraşamam. Çünkü bunu mahvedeceğimi biliyorum, kesinlikle mahvederim. Güven bana. Aramızdaki her şeyi mahvederim ve sonunda benden nefret edersin, ve benim en son istediğim şey senin benden nefret etmen. Benim hakkımdaki düşüncelerin önemli, Blair, ve bunu mahvetmek istemiyorum. Bu konularda berbatım. İlişkiler konusunda. Ailem berbat bir durumdaydı ve tüm hayatım boyunca onların karmaşasına tanık oldum.

Sevgi dolu, saygılı bir ilişkinin ne olduğu konusunda iyi bir örnek olmadılar ve benim tek bildiğim onlar. Bu da aslında hiçbir şey bilmediğim anlamına geliyor.

Nefes nefeseyim, bu kadar çok konuştuğuma şaşırmışım ve o da sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor, ki ben de öyle hissediyorum.

Bir adım geri çekilip parmaklarımı saçlarıma daldırıp yüzümden uzaklaştırıyorum, sonra iki elimle başımın arkasını kavrıyorum. Kalbim deli gibi atıyor ve çok fazla konuştuğum için kendime kızgın bir şekilde yutkunuyorum.

"Sen kötü biri değilsin," diye mırıldanıyor ve ona baktığımda, sanki beni anlıyormuş gibi, gözlerinde anlayış dolu bir ışıltı görüyorum. Sanki beni anlıyormuş gibi.

Lütfen.

Hayatında hiç kötü, çirkin ya da korkunç bir şey yaşamamış küçük altın kız. Mükemmel bir hayat sürmüş ve sarhoş bir baba, üzgün bir anne ve tek istediği o evden çıkıp bir daha geri dönmek olan bir ağabeyle başa çıkmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor.

O benim. Ben Samuel'in aynısıyım. O kaçtı. Ben de kaçtım. Neredeyse hiç konuşmuyoruz. Ülkenin diğer ucunda yaşıyor ve bizimle çok az iletişim kuruyor. En azından ben hala annemi arıyorum. O anneme ulaşmaya bile zahmet etmiyor.

"Ben de iyi bir insan değilim," diyorum ona. Ona karşı dürüst olmalıyım. Bilmeli. "Beni düzeltmeye çalışmaya değmez."

"*Düzeltilmeye* ihtiyacın yok, Cam." Çok mantıklı konuşuyor. Sanki söylediklerim tamamen saçma gibi. "Sadece... gösterilmen gerekiyor."

Kafam karıştı. "Neyi

gösterdin?" Gülümsemesi

gözlerimi kamaştırıyor. "Aşkı."

Lanet olsun.

Tamamen bittim.

DOKUZ

BLAIR

Cam'in küçük patlamasından iki gün sonra, onu görmek için sabırsızlanarak Logan'ın evine geri döndüm. Rita ve Cheyenne ile birlikte geldim, ikisi de keyifli ve birbirlerinin boğazına sarılmıyorlar, bu yüzden günlerdir ilk kez huzur içindeyiz.

Çok tartışıyorlar ve bu çok yorucu. Çoğu zaman odama saklanıp, bağırışmalarını duymamak için kaçıyorum. Onlarla yaşamaktan pek hoşlanmıyorum ama başka ne yapabilirim ki? Başka nereye gidebilirim? Bu daire bana tahsis edildi ve bu civarda konut çok az olduğu için başka bir yer bulmak zor. Ve gerçekten başka bir yer aramak istemiyorum.

Tabii ki anneme mesaj attım, tüm endişelerimi ve kaygılarımı ona döktüm, o da doğru şeyleri söyledi, ama onun yanımda olması gibisi yok. Moralim bozukken bana sarılması.

Ailemi özlüyorum. Kız kardeşimi özlüyorum.

Erkek kardeşim mi? Şu anda ondan biraz bıktım, ha.

"Çocuklar bu gece dışarıda!" Rita kutlama için tekila shot'ını kaldırdı ve Cheyenne de kendi shot'ıyla çınlattı, içki her iki bardağın kenarlarından döküldü. "Senin shot'ın nerede, Blair?"

Omuz silkiyorum ve çaresiz bir gülümsemeye cevap veriyorum. "Bu gece ben şoförüm."

Rita shot'ını bir dikişte içip ağzını elinin tersiyle siler. "Buraya Uber ile geldik."

Kahretsin. Cam'le karşılaştığımda ayık olmak istediğimi bu ikisine açıklayamam, asla anlamazlar. "Bu gece içmek istemiyorum."

"Neden?" diye sordu Cheyenne. "Zor bir hafta oldu."

Okulda olmamız hepimizi daha da zorluyor gibi görünüyor. Ödevler üst üste yığıldı. Önemli sınavlar yaklaşıyor. Durum gittikçe

Ciddiyim ve başarılıyım. Tüm okumalarımı, ödevlerimi ve makalelerimi takip ediyorum. Bol bol not alıyorum. Okulda her şeyle başa çıkmaya hazırım, oysa oda arkadaşlarım boğuluyormuş gibi davranıyorlar.

Rita STEM bölümünde okuyor ve ona büyük saygı duyuyorum, nasıl başardığını bilmiyorum. Cheyenne öğretmen olmak istiyor ama onun çocuklara sabırlı olacağını hayal edemiyorum, ama bu beni ilgilendirmez.

Ben mi? Ben psikoloji öğrencisiyim. İlişki terapisti olmak istiyorum. Camden'ın beni bu kadar büyülemesinin bir nedeni de bu. Bana yaptığı konuşma - yemin ederim, bir oturuşta bana söylediği en uzun konuşmaydı - son birkaç gündür zihnimde ilginç bir şekilde analiz ediyorum.

Kendini sevmeye layık görmüyor. Bağlılık gerektiren ilişkilerden korkuyor. Bir ilişkiye girdiğinde kim olacağından korkuyor; annesi mi, babası mı? Babası olduğunu düşünürüm, ama annesinin bazı özelliklerini de taşıdığına eminim.

İyi kalpli, iyi bir adam. Takımının güçlü bir lideri, Knox'un ihtiyacı olduğunda her zaman yanında ve nazik. Kimseye kötü davrandığını görmedim, ama onu tanıyacak kadar çok zaman geçirdiğim de söylenemez.

Ama kardeşimin onun hakkındaki görüşüne güvenmek zorundayım. Knox pisliğin tekiyle arkadaş olmaz ve Cam, Knox'un en yakın arkadaşındır. Çok yakındırlar. Birlikte yaşıyorlar. Bunun bir nedeni var.

Ve bu neden, Cam'in tüm itirazlarına rağmen onu takip etmem için yeterince iyi. Birlikte iyi olacağımızı biliyorum. Keşke o da bunu görebilseydi.

"Sadece tüm dertlerimi alkolle boğmak istemiyorum," diye sonunda dürüstçe cevap veriyorum.

Cheyenne benim için aldıkları shot'ı kapar ve bir yudumda içer, içtikten sonra nefes nefese kalır. "Ben içiyorum. Sanırım bu gece bizimle takılmak zorunda kalacaksın."

Rita ona beşlik çakar, ikisi de güler ve ben kendime bu gece onlarla takılmaya izin vermeyeceğimi hatırlatırım. Cam'i gördüğüm anda ona yaklaşacağım. O gelmese bile Knox'un burada olacağını umuyorum. En azından hayal kırıklığıyla ayrılmadan önce kardeşimle biraz vakit geçirebilirim.

Oda arkadaşlarım barda gördükleri yakışıklı erkekler hakkında dedikodu yaparken, ben onları duymazdan gelerek, görmek istediğim tek kişiyi aramaya devam ediyorum. Kapı her açıldığında içimde umut yeşeriyor, ama Cam olmadığını fark edince umutlarım suya düşüyor.

Saatler geçiyor. Saat on buçuk geçiyor, pes edip bar taburesinden kayarken, içimi saran üzüntüyle mücadele ediyorum.

"Ben gidiyorum," diyorum.

Rita ve Cheyenne bana aynı tuhaf bakışları atıyor, sonra Rita ikisi adına konuşuyor. "Neden? Saat daha on bir bile olmadı."

"Yeterince geç oldu. Yorgunum." Ve sıkıldım. Ama bunu söylemiyorum. "Sonra görüşürüz."

Çıkmadan önce hızlıca tuvalete gidiyorum, sonra bardaki kalabalığın arasından zorla geçiyorum ve güçlü parmaklar dirseğimin kıvrımına dolanıp beni durdurunca neredeyse kalbim yerinden çıkıyor.

Dönünce, Cam'in orada durduğunu görüyorum, yakışıklı yüzünde ciddi bir ifade var ve onu görünce rahatlamaktan neredeyse bayılıyorum. Ayakta kalmamın tek nedeni, yemin ederim, beni tutan eli.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, tamamen normal bir şekilde. Tamamen dostça. Sanki birkaç gün önce bana bağırp, yüzüme karşı reddetmemiş gibi.

Benim, onun sandığından çok daha kararlı olduğumu bilmiyor. Ne de olsa ben babamın kızıyım. Knox ve ben aynı hamurdan yoğrulmuşuz. Ruby de tıpkı bizim gibi. Hiçbirimiz pes eden tipler değiliz.

Hiç de bile.

"Eve," diyorum iç çekerek, soğukkanlı davranmaya çalışarak, ama onun beni tutuşu kolumdan aşağı yukarı titremeye neden oluyor, parmakları cildimi yakıyor. "Saatlerdir buradayım."

"Ben yeni geldim." Bir grup kız yanıımızdan geçmeye çalışınca beni biraz daha kendine çekiyor, vücudum onun vücuduna hafifçe çarpıyor. Tüylerim diken diken oluyor. "Eve nasıl gideceksin?"

"Uber ya da Lyft ile gideceğim." Telefonumu kaldırıyorum.

Yavaşça başını sallar. "Olmaz. Seni eve bırakacağım."

Tüylerim diken diken oldu. Hâlâ beni bırakmamıştı. Ama yine de onun elinden kurtuldum, ulaşamaz, elde edilemez bir erkeğin dokunmasını isteyen zavallı bir ezik gibi görünmek istemedim. Aslında tam da öyle hissediyordum, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

"Önemli değil. Seni rahatsız etmek istemem." Ona rahat bir şekilde el sallayıp, ağzımı kapalı bir gülümsemeyle onu olduğu yerde bırakıyorum.

Kasten.

Kapıya doğru ilerliyorum ve Cam'in her adımımı takip eden ağır bakışlarını hissedebiliyorum. Sonunda cesaretimi toplayıp omzuma bakınca, onun zaten beni izlediğini görüyorum.

Gözlerimiz buluştuğu anda harekete geçiyor, bana doğru geliyor ve yanından geçen, onunla konuşmaya çalışan herkesi görmezden geliyor. Öne doğru bakarak kapıya doğru koşuyorum, kalbim dakikada bir milyon kez atıyor ve barın kapısını açmak için elimi uzattığım anda, dev bir el camı çarpıyor ve beni durduruyor.

Yavaşça ona doğru döndüm, o kadar yakın durduğu için vücudum onun vücuduna değdi. Kafamı geriye eğdim ve onun bana öfkeyle baktığını gördüm, bakışlarında karışık duygular vardı.

Bu adam. Anlamıyor mu?

"Beni rahatsız etmek istemiyor musun?" Sesi acı dolu. Sesinin işkence çekiyormuş gibi gelmesine neredeyse gülmek istiyorum. "Bütün hafta boyunca beni rahatsız ettin."

Nefesimi veriyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Henüz gitme." Eli kapıdan düşüp belime konuyor. Nefesim boğazımda takılıyor, birden nefes almam zorlaşıyor. "Kal benimle."

Bu üç kelime sihir gibi, derime işliyor. Kalbime. Bu isteğin ardında duyduğum ciddi gerçek. Muhtemelen aşırı tepki veriyorum, ama sanki gerçekten kalmamı istiyor gibi hissediyorum.

Onunla.

"Barda mı?" Başka ne diyeceğimi bilmediğim için soruyorum.

Etrafa bakınıyor. "Arkada birkaç masa var. Orada oturabiliriz." "Ve ne yapacağız?"

"Bilmem... Konuşuruz?" Eli belimden düşer ve ben tekrar nefes alabilirim. "Kendimi kötü hissediyorum."

"Neden?" Kahretsin. Umarım bana... sempati duymuyordur. Onun acınmasını istemiyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkar ve elimi tutarak beni kalabalığın içinden çekip binanın arkasına götürür. "Oturunca anlatırım."

Beni barın içinden sürüklemesine izin verdim, yanımdan geçen birkaç kişiye gülümsedim, çoğu kadın olan bu kadar çok kişinin neden kaşlarını çattığını anlamadım. Kısa sürede, muhtemelen kıskandıkları için öyle baktıklarını anladım. Bu kampüsteki tüm kızlar, yıldız futbolcu Camden Fields'la bir şans yakalamak istiyor gibi görünüyordu.

Ben de dahil.

Aniden bir kriz yaşıyorum, bara girdikçe özgüvenim çöküyor, kafam tüm o olumsuz düşüncelerle doluyor, ama nedenini tam olarak bilmiyorum.

Belki de kendimi kandırıyorum. Cam'in benimle ilgilenmesi için gerçek bir neden yok. İnsanlar, onun en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi olduğum için avantajlı olduğumu düşünebilir, ama Cam muhtemelen beni ona aptalca aşık olan kız olarak görüyor. Bana sadece eğlendiğim için iyi davranıyor. O yaz bizim eve geldiğinde, onu tuhaf bir sapık gibi süzüp duran sinir bozucu küçük kız kardeşiydim ve şimdi Knox söylediği için bana katlanıyor.

Ve bu kesinlikle en kötüsü.

Barda en karanlık köşedeki küçük bir masaya oturduğumuzda, çok yakın oturduğumuz için dizlerim onun dizlerine çarpıyor ve ben ağlamak üzereyim.

O, herkesin içinde beni kolayca reddediyor, ki bu onun açısından akıllıca.

"Hey, ne oldu?" Yüzündeki endişeli ifade inkar edilemez ve eminim ki Knox onu

"Yok bir şey." Başımı sallayıp yüksek sesle burnumu çekiyorum. *Kendine gel, tatlım.* Bunu Ruby'ye, sebepsiz yere dağılmadan hemen önce söyledim, ki o zamanlar bu sık sık olurdu.

Kendi tavsiyeme uymam lazım.

"Ne hakkında konuşmak istemiştin?" biraz sakinleşince soruyorum.

Boynunun arkasını kaşıyarak, rahatsız görünüyor, sonunda "Sana yüklendiğim için özür dilerim" diyor.

Ona şaşkınlıkla göz kırptım, özür dilemesine şaşırmıştım.

"Birkaç gün önce," diye ekledi, sanki unutmuşum gibi. "Oh, ne zaman olduğunu hatırlıyorum."

"Evet." Kollarını küçük masanın üzerine koyar, elleri bana dokunacak kadar yakın. Sanki benimle göz göze gelmek istemiyormuş gibi ellerine bakıyor. "Biraz kendimi kaybettim."

"Önemli değil," diyorum nazikçe, elimi uzatıp onun elini okşamak için. Onun sıcak tenine dokunduğum anda parmaklarımı geri çekiyorum. "Hepimizin böyle anları olur."

"Benim hiç böyle anlarım olmaz. Ben her zaman sakitim."

"Sakin mi? Seni tanımlamak için bu kelimeyi kullanır mıyım, bilmiyorum."

"O zaman beni nasıl tarif edersin?" Başını kaldırıp gözlerime bakıyor.

"Yoğun? Sessiz? Gergin?" Sonuncuyu sırf onu kızdırmak için söyledim.

İşe yaradı. Yüzü biraz kızardı ve başını salladı. "Katılmıyorum." "Ama ikimiz de birkaç gün önce soğukkanlılığını kaybettiğine katılıyoruz."

Uzun, derin bir nefes alır ve tekrar masaya bakar. "Evet, kesinlikle öyleydi. Ve az önce de söylediğim gibi, özür dilerim."

"Özür dilediğin için teşekkür ederim."

Yukarıya bakıyor. "Bana katlandığın için teşekkürler."

"Hiç zor değil," diye mırıldanıyorum, ellerimi masanın kenarına koyarak bir şeye tutunmaya ihtiyaç duyuyorum.

"Sen her zaman içimi dökmek istememi sağlıyorsun," diye itiraf ediyor.

"Öyle mi?" Tamam, bu şaşırtıcı.

O başını sallar. "Evet. Sana kızgın olduğumda bile sana her şeyi anlatmak istiyorum."

Sözleri, kalp atışlarımın ritmiyle birlikte kafamda yankılanıyor. "Her şeyi mi?"

Gülümsemesi soluk. "Bunu istememeliydim."

"Bana kızdın mı?" Ne demek istiyor ki?

"Daha çok senin yüzünden kendime kızgıyım," diye açıklıyor. "Yine başlıyoruz." Gözlerimi deviriyorum, ama içten içe çok heyecanlıyım.

En azından ondan bir tepki alıyorum.

"Ne dediğimi biliyorsun. Her şeye rağmen sana çekiliyorum. Endişelerime ve en iyi arkadaşıma olan sadakatsizliğime rağmen. Knox'a verdiğim sözü tutmuyorum, biliyorsun. Yine de burada, Logan'ın evinde herkesin önünde seni kovalıyorum. Bu haber kardeşine ulaşacak ve bana soracaktır. Muhtemelen o da çok kızacaktır."

"Hadi ama. O kadar da umursamıyor."

"Umursar," dedi Cam tereddüt etmeden. "Onu umursamıyorsun çünkü o senin kardeşin. Hayatın boyunca onunla uğraştın..."

"Bak," diye sözünü kestim, "haftalardır aynı şeyi konuşup duruyoruz. Bıktım artık. Oyuna getirilmek istemiyorum, Cam. Birkaç gün önce söylediklerimde ciddiydim. Kendine bir şans verersen, sandığından çok daha fazlasını hak ediyorsun. Böyle olmak zorunda değil. Knox, benimle cinsel ilişkiye girdiğin için seni kovmaz."

Yüzünde beliren saf mutsuzluk ifadesi inkar edilemez. "Hadi ama B. Cinsel *ilişki* mi? Neden böyle ifade ediyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Gözlerimi devirerek, biraz utanarak bu konuyu geçiştirmeye çalışıyorum. "İkimiz birlikte. Seks ya da her neyse."

"Ya da her neyse?" Kaşlarını kaldırdı.

"Biliyorsun." Elimi salladım.

"Hayır, bilmiyorum. Lütfen açıkla."

Beni işkence etmekten zevk alıyor. Aşağılık herif.

"Bak, şimdiye kadarki cinsel deneyimlerim?" Beni cesaretlendirerek başını salladı ve ben de bunlardan herhangi birini itiraf ettiğime inanamıyordum. "O kadar heyecanlı değildi."

"Neden?"

"Sadece temel şeyleri kapsıyordu." Ona anlamlı bir bakış attım. "Sanırım hayatımda biraz heyecana ihtiyacım var."

"Ve bunu senin yapabileceğine inanıyorsun?"

Yutkunuyor. Adem elmasının hareketini görüyorum ve sadist bir kaltak olduğum için bu konuşmayı bir adım daha ileri götürmeye karar veriyorum. "Yapabileceğini biliyorum."

Gülümsemesi küçük ama kibirli. Sanki dünyamı alt üst edebileceğini biliyormuş gibi. "Birkaç numara biliyorum."

"Eminim öyledir," diye mırıldandım. "Belki bana gösterir misin?"

Hay aksi. Bu soru da nereden çıktı şimdi?

"Bu gece çok yaramazsın, B," diye nazıkçe azarladı ve başını salladı.

"Sen hep kötüsün," diyorum. "Ve sürekli benimle flört ediyorsun."

"Öyle mi?" Şaşırmış gibi elini göğsüne koyar. "Daha çok sen benimle flört ediyorsun."

"Birbirimizle flört ediyoruz," diye düzeltiyorum. "Ama son zamanlarda... daha da kötüleşti." "Ne demek istiyorsun?"

Oh, çok meraklı geliyor. Bu mükemmel. "Saç çekme konuşmasından beri, seni... saçımı çekerken düşünmeden edemiyorum."

"Huh." Göz bebekleri büyüdü, yemin ederim. "Hayal ederken, saçını çekerken ne yapıyoruz?"

"Bilmek istemez misin?" Umut dolu gizemli bir gülümsemeyle, dudakları binlerce soru sormaya hazır gibi aralanır.

Garson kız, saçlarının kenarları terden ıslanmış, sinirli bir şekilde masamıza geliyor. "Bir şey ister misiniz?"

"Sadece su lütfen," diyorum.

"Aynı şey," diye ekledi Cam. "Bahşış de veririm. Merak etme."

Garson rahatlamış bir şekilde gülümsüyor. "Teşekkürler. Bütün gece koşturup durdum."

Garson gidince Cam sandalyesinde kıpırdanmaya başlar, bana yaklaşır. Elleri bana doğru uzanır, benimkilere yaklaşır ve ben onları kucağıma almak için kendimi zor tutarım.

Ama yapmıyorum.

"Çok nazıksın," diye söylüyorum, o hala konuşmamışken. "Ücretsiz siparişimiz için ona bahşış teklif ettin."

"En azından bunu yapabilirim."

Omuzlarını silkiyor. "Neden içmiyorsun bu gece?" "Sen neden içmiyorsun?"

Gülümsemem sakın. "Önce ben istedim." "Ayık kalmak istedim."

"Neden?"

"Çünkü buradayım, seninle konuşuyorum. Ve özür dilerken kendimi rezil etmek istemedim."

"Kendini rezil etmedin," diye onu rahatlatıyorum.

"Vay canına, teşekkürler." Gülümsüyor ve bu gülümseme, bacaklarımın arasındaki o ihtiyaç duyulan noktaya doğru gidiyor ve beni titretmeye başlıyor.

"Konuşmamızın yönünü de değiştirdin." "Ne demek istiyorsun?"

"İkimizin seks yapması hakkında konuşmak istemiyorsun."

Koltuğuna yaslanıyor, kolları masadan kayıyor. Ona dokunmadığım için pişman oluyorum, ama aynı zamanda bacaklarını uzatmış,

ellerini dizlerinin iç kısmına dayamış. Siyah eşofman altı ve Golden Eagles tişörtü giymiş ve hiç bu kadar yakışıklı görünmemiştir. "Tanrım, Blair."

"Ne?" En masum yüzümü takındım. "Ne oldu?"

Cam, sanki birisi konuşmamızı dinliyormuş gibi etrafına bakındı. Haberlerim var: kimse dinlemiyor. "Böyle bir bomba gibi '*seks yapıyoruz*' diyemezsin."

"Öyle demedim, neden olmasın? Ben bunu düşünüyorum." Dirseklerimi masaya dayadım, çenemi yumruğumun üzerine koydum. "Bunu sürekli düşünüyorum."

Dudakları aralandı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ve bence birlikte çok iyi oluruz. Bana ne istersen yaparım gibi bir hisse kapılıyorum."

Gerçekten terlemeye başlıyor. "Her şeyi mi?" diye boğuk bir sesle soruyor.

"Her şeyi," diye onu, hissettiğimden çok daha fazla bir güvenle sakinleştiriyorum.

ON

CAM

Ne halt ediyorum ben? Logan'a sadece onu görmek umuduyla geldim. Onun güzel sarı saçlarını ve daha da güzel yüzünü, parıldayan yeşil gözlerini ve sikmek için yaratılmış dudaklarını bir an olsun görmek için.

Bir dakika. Böyle düşünmemeliyim, ama lanet olsun, harika bir ağzı var.

Onu gördüğüm anda, gitmek ister gibi davranıyor ve ben de aptal gibi peşinden koşuyorum.

Birkaç gün önceki beklenmedik patlamamdan sonra kendime bir daha böyle yapmayacağıma söz vermiştim. Ona bağırmayacaktım. Onunla. Nasıl tarif edersem edeyim. Blair Maguire söz konusu olduğunda, hayatımın en küçük ayrıntısını bile onunla paylaşmayacağıma yemin ettim. Yavaş ama emin adımlarla hayatıma giriyor ve ben bunu istememeliyim. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu uyarmalıyım.

Mesafemi korumalıyım.

Kendime daha fazla işkence etmek için gidip onu benimle oturmaya zorluyorum ve özür dileyip, aptal bir pislik gibi yalvarıyorum. Onun güzel yüzüne bir bakış ve ben bittim.

Saçımı çekmekten ve ikimizin birlikte seks yaptığını hayal ettiğinden bahsettiğinde? Beni işkence etmeye çalıştığı çok açık.

Ben sessiz kalıp söylediklerini sindirmeye çalışırken, "Ciddiyim," diyor. "Henüz pek bir şey yapmadım ama sanırım... hepsini yapabilirim."

Daha dik oturup, sanki beyninin içindekileri görebilir ve tam olarak ne düşündüğünü anlayabilmişim gibi gözlerimi ona dikiyorum. "Blair."

"Birbirimize karşı dürüst olalım, Cam. Ne var bunda? Biz yetişkiniz. Seks hayatımızın ayrıntılarını paylaşabiliriz, değil mi?" Sandalyesini masaya yaklaştırıyor

masaya yaklaştırdı, dizleri benimkilerle çarpıştı ve ben bacaklarımı açarak onun bacaklarından birini bacaklarımın arasına aldım. Nefesi kesildi ve bacağına bacaklarımdan çekmeye çalıştı ama ben izin vermedim.

Onu sıkıca tutuyorum.

"Gerçekten seks hayatımızın ayrıntılarını birbirimizle paylaşmak mı istiyorsun?"

Garson suyla geldi ve bardakları masaya koyduktan sonra, zahmeti için ona yirmi dolar verdim. Garson oyalanacak zamanı olmadan hemen ayrıldı ve o gider gitmez Blair konuşmaya başladı.

"İki ciddi erkek arkadaşım oldu, ama dört erkekle birlikte oldum. Çok fazla deneyimim olduğunu söyleyemem."

Kıskançlık tenime yayılır, bağırsaklarıma işler. Onun bir erkekle birlikte olması fikri hoşuma gitmiyor, *dört erkekle birlikte* olması ise hiç hoşuma gitmiyor.

O erkekleri siktir et.

"Peki ya sen? Kaç kızla birlikte oldun?"

"Sana kadın sayımı söylemem." Dudaklarımı sıkıştırıyorum, kaç kadınla birlikte olduğumu itiraf etmeye niyetim yok. Takım arkadaşlarımdan bazıları kadar çok değil, ama sayım kesinlikle dörtten fazla, orası kesin.

"O zaman çok deneyimli olmalısın." Bardakına uzanıp uzun bir yudum alırken gülümseme olabildiğince tatlı. Gözlerimi ondan ayırmadan, zarif boğazına odaklanarak onu izliyorum. Cildi pürüzsüz ve onu öpmek için içimi bir dürtü kaplıyor. Tam nabzının attığı yerde.

"ok deneyimli" ne demek? Hemen ellerimi uzatıyorum. "Dur, cevap verme. Senin tanımını duymak istemiyorum."

Kendinden çok memnunmuş gibi gülüyor. "Gördün m? Bu çok eğlenceli." Hiç de eğlenceli değil. Berbat durumdayım, ama ona bunu gösteremem.

"Bu konuşma anlamsız," diye mırıldanıyorum, bardağımı alıp bir yudumda yarısını içiyorum. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum Blair, ama işe yaramayacak."

Yüzündeki tüm mutluluk bir anda kayboldu. "Senden bıktım. Cidden, bitti."

Ayağa kalkar, bana parmağını gösterir ve sonra arkasını dönüp başını dik tutarak benden uzaklaşır.

Gittiğini fark etmem bir saniye sürer ve sandalyemden kalkıp kalabalığın arasından geçmeye çalışırken onu göremem. Çoktan gitmiştir.

Panik içinde, barın ön kapısından dışarı fırlıyorum, serin akşam havası sıcak yüzüme tokat gibi çarpıyor. Etrafa bakıyorum, önce sola, sonra sağa, onu arıyorum, ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

Binanın otoparka en yakın tarafına dolanıyorum ve onu orada, duvara yaslanmış, telefonuna agresif bir şekilde dokunarak buluyorum. Yaklaştığımda başını kaldırıyor, önündeki kişinin ben olduğumu fark edince bir an duraksıyor ve sinirli bir ses çıkarıyor.

"Git buradan."

"Hayır." Hala ona doğru yürüyorum, gittikçe yaklaşıyorum.

"Bak, seni rahat bırakacağıma söz veriyorum, tamam mı? Artık benim için endişelenmene gerek yok. Senden hoşlanmıyorum."

Yani benden çok hoşlanıyor ve ben onun duygularına karşılık vermediğim için kızgın. Oysa ben de onu istiyorum.

Aynı şekilde hissetmeme rağmen. "Benden

hoşlanıyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Egon çok büyük."

"Sadece bana kızgınsın."

"Haklı olarak. Sen çok sinir bozucusun Cam Fields. Oh, bir de körsün."

"Neye körüm?" Ona çok yakınım. Ona dokunacak kadar yakın ve dokunuyorum, onu kollarıma çekiyorum. Biraz direniyor, kollarımı beline doladığımda ve onu kendime çektiğimde mücadele ediyor, ama yavaşça gevşiyor, sanki eriyormuş gibi. Tüm o dolgun kıvrımları bana sıkıca sarılıyor.

Sikim seğiriyor, harekete geçmeye hazır, patronluk taslayan sikik herif.

"Bana karşı körsün. Bize karşı körsün." Ellerini göğsüme dayadı, bir eli çok yavaşça yukarı doğru kaydı, parmaklarını boynumun yanına doladı. "Benimle olmak gerçekten o kadar kötü mü olur?"

Cennet gibi olurdu. Onu unutulmaya kadar sikebilirdim ve yine de yetmezdi. Onu istediğim her şekilde alabilirdim ve o da kendinden çıkmak yerine benim sistemime daha da derinlemesine girerdi.

"O kadar da kötü olmaz," diye itiraf ediyorum, bakışlarım şu anda çok hızlı bir şekilde inip çıkan göğüslerine düşüyor. Tahrik olmuş. Ya da öfkelenmiş. Bu duygular arasında ince bir çizgi var, özellikle son zamanlardaki etkileşimlerimizde.

"Bu bir iltifat mı?" Yumuşak bir kahkaha atıyor, bakışları dudaklarımda kalıyor ve ben ona yaklaşıyorum, o kadar yakın ki, konuşurken dudaklarım dudaklarına değiyor.

"Evet."

Orada dakikalarca öylece duruyoruz. Saatler gibi geliyor. Gerçekte ise, en fazla birkaç saniye sürer ve o çekilip giderken, lezzetli çiçek kokusu da onunla birlikte kaybolur. Ellerim belinden düşer ve o, poposu duvara değene kadar geri çekilir.

"Bu şimdiye kadar yaptığım en kaba şey olacak, ama ya yap ya da bırak Camden. Seni istediğimi sana her şekilde gösterdim. Kendimi sonsuza kadar aptal durumuna düşürmeyeceğim," diye fısıldadı.

"Cumartesi günkü maça geliyor musun?" Konuyu bilerek değiştiriyorum.

"Henüz bilet almadım," diye itiraf ediyor.

Öğrenciler ucuz koltuklara önce hak kazanıyor, ama o o bölüme ait değil.

"Knox bilet verdi mi?"

"Maç hakkında onunla konuşmadım."

"Sana bilet ayarlayayım. Birkaç tane ister misin, birini getirebilirsin? Oda arkadaşların mesela?"

Kafasını sallayarak burnunu kırırtıyor. "Yalnız gelirim, teşekkürler."

"Emin misin?" Maçı tek başına izleyeceği düşüncesi hoşuma gitmiyor. Ama belki de tek başına olması iyi olur. Böylece tüm dikkatini maça verebilir.

Bana.

Ne kadar egoist bir pislikim.

"Eminim. Ben büyük bir kızım, Cam." Bakışları sokağa kayıyor ve duvardan uzaklaşarak kaldırıma doğru yürüyor. "Arabam geldi. Sonra görüşürüz."

Siyah bir BMW SUV'ye doğru yürüdüğünü izliyorum, yolcu tarafındaki cam indiriliyor ve şoför onun adını söyleyerek onu almaya geldiğini belirtiyor. Arka kapıyı açıp içeri giriyor, kapı hızla kapanıyor ve onu görmem engelleniyor.

Arabaya bakıyorum, camı indirip bana el sallamasını umuyorum. Sadece bir kez daha görmek istiyorum.

Ama bu olmaz. Araba kaldırımdan ayrılır ve caddeye doğru ilerler, karanlıkta kaybolur. Kırmızı stop lambaları iğne ucu kadar küçülene kadar arabayı izledim, sonra kendi arabama doğru yürüdüm, içeri girip arkadaşlarıma ve takım arkadaşlarıma gittiğimi söylemeye bile tenezzül etmedim. Nerede olduğum umurlarında değildi. Kızları tavlamaaya çalışmakla meşguldüler. Ego tatminleri için onların hayranlığına ihtiyaçları vardı. Yargılamıyorum. Ben de yaptım. Oldukça iyi hissettiriyor.

Blair Maguire'ın tadı kadar iyi hissettirecek hiçbir şeyin olmadığını anlamaya başlıyorum.

Ve onu henüz tatmadım bile.

CUMARTESİ. Maç günü. Tüm hafta antrenmanlar harika geçti. İsabet oranım arttı. Hücum hattım güçleniyor. Hızlanıyor. İyi bir uyum yakaladık ve bugün maçı fena patlatacağımızı hissediyorum.

Takımın geri kalanıyla birlikte gürültücü kalabalığın karşısına çıkarken bunu kendime hatırlatıyorum. Tribünler çoktan dolmuş, ben de tribünleri tarayarak özellikle bir yüz arıyorum. Oldukça aşağıda, saha kenarına yakın bir yerde oturuyor olmalı ve onu gördüğümde tüm vücudum hızlanıyor.

Yani, kendimi göstermek istiyorum. Güçlü görünmek istiyorum. Fethetmeye hazır gibi görünmek istiyorum.

Ama Blair beni fark etmiyor bile. Önünde oturan iki kadınla konuşmakla meşgul.

"Blair gelmiş," diyorum, mümkün olduğunca rahat bir şekilde, şu anda yanımda koşan Knox'a. Önce onu gündeme getirmek akıllıca olur diye düşündüm.

Knox bana bir bakış atıp hızını kesiyor, ben de aynısını yapıyorum. "Ona bilet vermedim."

"Evet, biliyorum. Ben verdim." Soruların yağmuruna hazırlanıyorum. "Ne? Neden?"

"Benden istedi." Omuz silkiyorum, yalan söylüyorum. Aslında ben verdim ama Knox'un bunu bilmesine gerek yok.

"Peki neden bana istemedi?" Kırılmış gibi görünüyor. "Onu ne zaman gördün?"

"Neden sana istemediğini bilmiyorum. Dün gece rastlaştık ve sohbet ettik." Evet, sohbet ettik. "Maça gideceğini ve öğrenci bölümünde oturacağını söyledi, ben de ona daha iyi bir yer ayarlayabileceğimi söyledim ve ayarladım."

"Yani Blair'i barda mı gördün?" Knox, kız kardeşinin barda olması fikrini sevmiyor, ki bu çok saçma, ama neyse.

"Evet, öyle. Yirmi bir yaşında ve oda arkadaşlarıyla birlikteydi. Merak etme, ona göz kulak oldum," diye onu sakinleştiriyorum, saç çekme ve birbirimizle seks yapmayı düşündüğümüzü konuşmamızı söylemiyorum. Knox'un umduğu türden bir "göz kulak olmak" değil.

"Teşekkürler. Bilet aldığın için de teşekkürler," diyor Knox, ikimiz de Blair'in yönüne dönüp onu bizi izlerken görüyoruz.

Bana.

"Sorun değil." Bakışlarımız kesişti. Bekle. Elini kaldırıp hafifçe salladı, dudakları hafifçe kıvrıldı ve gururla göğsüm kabardı, onun burada olduğunu, beni izlediğini biliyordum. "Kız kardeşin için her şeyi yaparsın, değil mi?"

Ben de ona el sallarım, Knox da aynısını yapar.

"Onu kendi kız kardeşin gibi davranırsan, sorun yok dostum," diyor Knox, sözleri bir uyarı gibi.

Sohbet ederken sözleri aklımda kalır. Dizini sorarım. Rakip takımın savunma hattını konuşuruz. Gözlerim Blair'in oturduğu tribüne kayar. Güneşin sarı saçlarına vurmasıyla daha da parlak görünür. Nereden aldığını bilmediğim bir Eagles tişörtü giymektedir ve birdenbire onu benim numaramın yazılı olduğu tişörtü giyerken görmek isterim.

Lanet olsun, aptalca.

İlk çeyrek başladığında, artık onu düşünmüyorum. Tek odaklandığım şey maç. Diğer takım iyi ve benim alıcılarımı iyi koruyorlar. Geçmiş maçları ve lanet olası oyun kitabımızı incelemiş olmalılar çünkü bu pislikleri atlatmak çok zor. İlk yarıdaki paslarımın çoğu, topu yakalanma riskine girmemek için saha dışına atılıyor.

İkinci yarıda nihayet şansımız geliyor. Knox'un kolaylıkla yakaladığı kırk yardlık bir pas atıyorum ve o da son hızla end zone'a koşuyor. Birkaç touchdown daha atarak galibiyetimizi garantiliyorum ve maç bittiğinde yorgunluktan bitmiş durumdayım.

Ama iyi bir maç oynadığım için memnunum, ki gerçekten de öyle. Hepsi Blair'i etkilemek için.

ONBİR

BLAIR

MAÇ harikaydı ve hava mükemmeldi. İki yeni arkadaş edindim ve Cam çok iyi oynadı. Toplam dört touchdown yaptı ve onunla gurur duydum, maç bittikten sonra sahada ona sarılmak istedim ama kendimi tuttum. Onunla konuşamazdım ki. Çeşitli muhabirlerle ve onunla fotoğraf çektirmek için çılgık atan hayranlarıyla konuşmakla meşguldü.

Çevremdeki konuşmaları görmezden gelerek, zar zor bastırdığım kıskançlıkla onları izledim. Joanna — kardeşim maça davet ettiği kitapçıdaki kız — ve oda arkadaşı Natalie, tatlı ama pek de gizli olmayan bir çapkın olan Derek ile sohbet ediyorlar. Derek, Natalie'yi büyük bir ilgiyle izliyor ve onunla flört ediyor. Joanna ise benimle anlamlı bakışlar paylaşıyor ve bir ara gözlerini devirerek sanki ikimizin bir sırrı varmış gibi davranıyor.

Bunun hoş olduğunu inkar edemem. Joanna'yı gerçekten çok seviyorum ve eğer kardeşimle bile uğraşabiliyorsa, o bir azize olmalı. Natalie, benim oda arkadaşlarım gibi gürültücü olduğu için onları çok sevecektir, ama Joanna daha çok benim tipim. Beni akşam yemeğine davet ettiklerinde, dayanamıyorum ve harika bir akşam geçiriyoruz. Birbirimizi tanıyoruz. Şakalar yapıyoruz.

Çok normal davranıyorlar, ev arkadaşlarım gibi drama dolu değiller.

Akşam yemeğinden sonra Logan's'a gittiğimizde, tetikteyim, bara girer girmez Cam'i aramak için gözlerimi odada gezdiriyorum.

"Sen önce git, olur mu?" Natalie, arkama dönüp onlara bakınca bana bağılıyor. "Çocuklardan biri seni bizden önce görecek."

Doğru. Çoğunu tanıyorum, yani Knox'tan duydum, ve hepsi beni tanıyor.

Kalabalığın arasından geçmeye çalışırken Natalie arkamdan bana tutunuyor, Joanna da Nat'e tutunarak bir zincir oluşturunyor. Yedek oyun kurucu Ace beni önce görüyor ve eliyle beni çağırıyor. Ben de barın bir köşesini işgal etmiş olan takımdaki erkeklerin yanına gidiyorum.

Derek, sanki ev sahibiymiş gibi bize yaklaşır, yüzünde Natalie'ye yönelik sıcak bir gülümseme vardır. Onun önünde durur ve koluna dokunmak için elini uzatır. "Gelmişsin! Bir şey içmek ister misin? Bira?"

Natalie burnunu kırıstırır. "Biraz daha sert bir şey var mı?"

"Hadi, bara gidelim." Derek tereddüt eder, eli hala Natalie'nin kolunda, sorusu artık üçümüze yöneliktir. Sanki Natalie ile birlikte geldiğimizi yeni fark etmiş gibidir. "Hanımlar bir şey ister misiniz?"

"Nat'in içtiğinden aynısından alayım," der Joanna, hafif bir gülümsemeyle, gergin bir ifadeyle.

Futbolcularla takılmak normalde yaptığı bir şey değildir. Bunu daha önce Taco Bell'de bana itiraf etmişti. Ayrıca Knox'un İngilizce öğretmeni olduğunu da söylemişti, bence bu çok havalı. Kardeşim okumayı pek sevmez ve disleksi olduğu için okumakta zorlanır.

Bakışlarım, erkeklerin oturduğu üç masaya kayar ve masalardan birinde duran bira sürahesi ve boş bardakları fark ederim. "Ben bira alayım."

Ne yapıyorum ben? Birayı sevmem. Çoğu zaman tadı berbat, ama orada durmuş kendime bir bardak dolduruyorum ve yavaş yavaş birinin beni izlediğini fark ediyorum. Titrek bir el ile sürahiyi masaya koyuyorum ve omzumun üzerinden bakınca Cam'in kardeşimle aynı masada oturduğunu görüyorum. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle beni izliyor, önünde dokunulmamış bir bardak bira duruyor.

Ona masaya katılmaya çalıştığım için tatmin olmasını istemediğimden hızla başka yere bakıyorum. Yine onun peşinde olduğumu düşünecek ve ben peşinde koşmaktan yoruldum.

Bu sefer onun beni kovalaması gerekiyor.

Ayrıca Knox da o masada ve sürekli bana sorular sorup, diğer erkeklerin bana bakmamasını isteyecek, başımın belası olacak.

bana bakmamasını isteyecekti. Saçma.

Onun yerine yan masaya oturuyorum, koltuğa kayarak Ace'in yanına oturuyorum. Oturur oturmaz Ace gülümsüyor.

"Selam."

"Merhaba." Tamam, bu ocuk çok tatlı. Altın kahverengi saçları ve açık mavi gözleri var. Sağlıklı bir gülümsemeye sahip çocuksu bir yüzü var. Üniversiteye gidecek yaşıta görünmüyor, içki içecek yaşıta da değil.

"Sen Maguire'ın kız kardeşisin, değil mi?"

Başımı sallayıp biramdan bir yudum alıyorum. Berbat. Çok köpüklü.

Gülümsemesi parlıyor. "Baban Owen Maguire, amcan Drew Callahan. Bu çok havalı."

"Evet," diyorum zayıf bir sesle. "Gerçekten harika."

Erkekler ailemin soyuna hep hayran kalır, özellikle de futbolu sevenler.

"Jake Callahan da senin kuzenin değil mi? O şu anda NFL'nin en iyi oyun kurucusu." Ace, bu düşünceye hayranlık duyarak başını sallır. Hemen elini bana uzatır. "Ben Ace. Sen..."

"Blair," diye tamamlarım. "Memnun oldum. Sen yedek oyun kurucusun, değil mi?"

"Evet." Cam ve kardeşim oturduğu diğer masaya doğru bakıyor. "O çok iyi. Bu sezon sahaya çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Asla bilemezsin," diyorum, ama içten söylemiyorum. Cam'e bir şey olmazsa, yani oynayamaz hale gelmezse, Ace'in sahada pek fazla zaman geçireceğini sanmıyorum.

Cam'in sakatlanıp oynayamayacağı düşüncesi bile kalbimin çarpmasına neden oluyor. Düşünmesi bile çok korkutucu.

"Öyle diyorsun sen." Ace, bira bardağını parmaklarıyla kavrayarak sırttı. "Güzel kızsın."

Onun bu sözleri ağzından çıkarken gülmekten kendimi alamıyorum. "Teşekkür ederim."

"Knox'tan çok daha güzelsin."

Hala gülüyorum. Daha çok kıkırdamaya benziyor. "Umarım öyledir."

"Bunu söylediğimi öğrenirse beni öldürür." Ace'in gözleri parıltıyor. Kendinden memnun görünüyor.

"Kız kardeşimi görmelisin," diyorum. Sanırım ikisi de aynı yaşlarda. "O benden bile daha güzel."

"Olmaz." Sanki bu düşünceyi kavrayamıyormuş gibi elini kalbinin üzerine koyar. "Sarışınlara karşı zaafım var."

"O da sarışın." Başımı eğip onu dikkatle inceledim. "Kaçıncı sınıftasın?"

Yanakları hafifçe kızardı. "İkinci sınıf." "Kaç yaşındasın?"

Ace, barın etrafına bakındıktan sonra eğildi, ağzı kulağıma . Bu, çok uzun olduğu için gerçekten eğildiği anlamına geliyor. "Sahte kimlik. Beni ele verme."

"Asla," diye yemin ederim ve ona hafifçe gülümseyerek uzaklaşıyorum.

O da gülümsedi, bira bardağını kaldırdı ve ben de aynısını yaptım, bardaklarımızı tokuşturduktan sonra ikimiz de büyük yudumlar aldık. O bardağını bir dikişte bitirirken, ben en az üçte birini içtim ve çoğu köpüktü.

Ben gerçekten bira içen biri değilim. Nat ve Derek ile bara gidip karışık bir içki almalıydım.

"Noyes! Otur, kardeşim!" Ace, masanın diğer tarafındaki koltuğa kayan başka bir takım arkadaşını selamladı. Yanında sevimli bir esmer kız vardı. "Bize katıl!"

Kız, Noyes'un koluna sarılırken ve başını omzuna yaslarken bana çaresiz bir bakış attı. Açıkça, onlar birlikteydiler. Açıkça, kız erkeğine sahip çıkıyordu ve içimde küçük bir kıskançlık uyandı, keşke ben de aynı şeyi belirli birine yapabilseydim diye düşündüm.

Çoğu zaman beni uzaklaştırmayı tercih eden belli birisi.

İlgi gösteriyor gibi davranan, ama benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyleyen bir adam.

Şu anda masamızda oturan tüm erkeklerle sohbet eden Ace'i izliyorum. Maç sırasında kenarda otururken başına gelenleri anlatıyor. Yarı dinliyorum, bakışlarım sağımdaki masaya kayıyor, onların ne konuştuğunu duyabilmeyi diliyorum.

Ace, herkesi güldüren bir şey söylüyor ve ben de duymadığım bir şeye gülererek katılıyorum. Knox'un bana baktığını görüyorum, ardından Cam da bakıyor ve hemen başka yere bakıyorum, Knox'un buraya gelip beni utandıracak aptalca bir şey söylememesi için dua ediyorum.

Ama birkaç dakika sonra yanımdaki koltuğa oturan Knox değil.

Hayır.

Cam.

Onun büyük, sıcak vücudu benimkine değdiği anda, ben bittim. Ace ve diğerlerinin ne dediğini duyamıyorum. Tek odaklandığım şey, bacağımın yanında sertçe duran uyluğunun hissi. Ve bira bardağını önündeki masaya koyarken kolunun benimkine değmesi. Sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana dönmesi.

Daha önce hiç görmediğim bir gülümseme. Göz kamaştırıcı. Güzel. Ama altında başka bir duygu var, tam olarak anlayamadığım bir duygu, ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Ne oldu sana?" diye soruyorum.

"Senin yeni bakıcın." Cevap vermediğimde devam ediyor, "Knox seni gözetlemem ve herkese senden uzak durmasını söylemem için beni buraya gönderdi."

Cam, Ace'ye keskin bir bakış attı. Ne?

"Sadece arkadaşça davranıyorum, QB." Ace, sanki silahla tehdit ediliyormuş gibi ellerini kaldırdı ve gülmeye başladı.

Cam'in tam tersine, durumu pek ciddiye almıyor gibi görünüyor.

"Dostça, hadi oradan," diye mırıldanır Cam, gözleriyle Ace'ye görünmez bıçaklar saplar.

"Oh, sakin ol." Elimi uzatıp onun uyluğuna koyuyorum, platonik bir şekilde okşuyorum ve o da elini benimkinin üzerine koyup orada tutuyor. Birden nefesim kesiliyor ve gözlerimi ona çeviriyorum.

Başını benden uzaklaştırarak, arkadaşlarından birinin sorduğu soruyu yanıtlar, elini hafifçe gevşetir ama hareket ettirmez. Parmaklarımı açarak, elime dokunduğum kadar uyluk kemiğine dokunurum, avucumun altında hissettiğim kaslara hayranlıkla bakarım.

O kaya gibi sert ve çok seksi. Eğer elimi daha fazla burada tutarsam, yemin ederim ki elim alev alacak. Ama ona dokunmayı bırakmak istemiyorum. Aslında, beni itmeden önce ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için onu sınıyorum.

Elimi içe doğru kaydırıyorum, parmaklarım uyluk iç kısmına kayıyor ve o beni durdurmuyor. Bakışlarımı önümdeki masaya sabitleyerek, işaret parmağımı ileri geri okşuyorum. Yavaşça.

Cam elimi itmiyor. Elimi daha yukarı, kasıklarına dokunacak kadar yaklaştırdığımda da beni durdurmuyor. Kalbim hızla atıyor, nefesim hızlanıyor. Başımı kaldırıp gözlerini arıyorum.

O benim yönüme bile bakmıyor, takım arkadaşlarıyla sohbet ediyor, ama çenesinde bir seğirme var. Sanki kendini zor tutuyormuş gibi. Sanki dokunuşum onu etkiliyor gibi.

Tabii ki etkiliyor. Onun en hassas yerine dokunuyorum. Benim kim olduğumun önemi yok, bundan zevk alacak.

Cesaretlenerek, elimin kenarıyla ona dokundum ve şok oldum, çünkü o... çoktan sertleşmişti?

Elimi çekiyorum, tüm vücudum yanıyor. Körü körüne kupama uzanıyorum ve kalanını birkaç yudumda içiyorum, sıvının beni soğutmasına ihtiyacım var. Ona bakmaya cesaret ediyorum ve onun da beni izlediğini görüyorum, ifadesi duyusuz. Hiçbir duygu yok.

Tam o sırada, o kocaman elini dizimin üzerine koydu.

Gerginim. Elinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Masum bir hareket ama aynı zamanda değil. Her şey masanın altında, kimsenin bizi göremeyeceği bir yerde oluyor ve kardeşim bir sonraki masada oturuyor, bu çok tehlikeli. Gözümün ucuyla Knox'un, tatlı ve güzel Joanna'nın tam karşısında oturmasına rağmen rastgele bir hayranıyla flört ettiğini görebiliyorum.

Kardeşim tam bir aptal.

"Bir bira daha ister misin?" Cam'in sesi alçak, tüm dikkati bende.

Gözlerine bakıyorum, dudaklarım aralanıyor, elini bacağıma kaydırduğunda tüm nefesim kesiliyor, parmakları kıvrılıyor, uyluk içime kayıyor. Bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, elini sıkıştırıyorum, gülümsüyor, yüzündeki ifade...

Seksi.

Yavaşça başımı sallıyorum, konuşamıyorum. Eli kilitli bacaklarımın arasında hareket etmekte zorlanıyor ve ben ona yer açmak için bacaklarımı biraz ayırıyorum. Yaklaşıyor, eli ileri geri hareket ediyor, yaklaşıyor. Daha da yaklaşıyor...

"Hey, Blair! Yarın benim kulübüme gelmelisin," diyor Ace. Cam

ona ters ters bakıyor ama Ace farkında değil.

"Neden?"

"Büyük bir parti veriyoruz. Pazar hüznünü atmak için. Seni de görmek isteriz. Masadaki herkesi davet ettik, Maguire'ın kız kardeşini unutmamız olmaz." Ace sırtıyor.

"Onu unutmak akıllıca olur," Cam tehditkar bir şekilde söyler.

Ona bir bakış attım ama bana dikkat etmiyordu. En azından gözleriyle.

Peki ya eli? Şu anda bacaklarımın arasında sıkıca yerleşmiş, kot pantolonumun dikişine bastırıyor.

"Knox beni korkutmuyor," diyor Ace.

"Korkutmalı. Ben de korkmalıyım."

"Cam," diye mırıldandım.

O, amıma daha sert bastırıyor ve yemin ederim ki nefesim kesiliyor.

"Sen de davetlisin, QB," diye aceleyle Ace. "Senin de gelmeni çok isteriz." Cam bana dönerek sorar. "Gidiyor musun?"

Başımı sallayarak, kalçalarımı onun eline doğru eğiyorum.

"O zaman ben de geliyorum." Ace'e sert bir bakış atar. "Blair'e göz kulak olacak biri lazım."

"Bir erkek öğrenci partisinde bakıcıya ihtiyacım yok," diye fısıldarım, sadece Cam duyabilsin diye.

"Sana güveniyorum. O partide olacak diğer pisliklere güvenmiyorum." Elini bacaklarımın arasından çekiyor ve ben hemen onun yokluğuna üzülüyorum. "Sen gidiyorsan ben de gidiyorum."

"Kafamı karıştırıyorsun," diyorum, masadaki diğer herkes belirli bir futbol istatistiği hakkında tartışmaya başlarken.

"Anlat bana," diye mırıldanıyor, bira bardağını masaya koymadan önce son bir yudumla içiyor. Bana bakıyor, bakışları ateşli. Yoğun. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Ayıramam. Bu gece aramızda bir şey değişti ve tam olarak ne olduğunu anlamıyorum. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Kime?"

"O." Başını sola, Ace'e doğru çevirir. "Bence senden hoşlanıyor."

"O sadece flörtçüdür. Kişiliğinin bir parçası. Benden hoşlandığını sanmıyorum," diyorum, söylediğim her kelimenin arkasında durarak.

"Bunu bilemem." Çenesinde yine o tik var ve aramızda neyin değiştiğini anlıyorum. Cam'de bir şey değişti.

O... kıskanıyor. Ace'i.

Bu düşünce beni çok heyecanlandırıyor.

"Tamam. Yarın kardeşlik partisinde benimle çık. Bütün gece beni koruyabilirsin," diyorum meydan okurcasına.

Cam cevap vermekte tereddüt bile etmiyor.

"Anlaştık. Seni evinden alırım."

Oh, tanrım.

Sanırım başımı belaya soktum.

ON İKİ

CAM

Bu akşam Blair ile olan "randevum" için çok heyecanlıyım, onu etkilemek için yeni kıyafetler almaya gittim ve bu çabamın altında yatan gizli anlamları aramaya niyetim yok. Sadece kabul ediyorum, akışına bırakıyorum ve kendime bunun önemli bir şey olmadığını söylüyorum. Zaten yeni kıyafetlere ihtiyacım vardı.

Tabii tabii.

Maguire ailesinin zenginliği yok ama babam üniversite ve yaşam masraflarımı karşılayacak kadar para veriyor, hatta biraz da artıyor. Ayrıca arabaya ihtiyacım olduğu için bana Challenger aldı, mezuniyet hediyesi olarak.

Daha çok, iyi bir baba olmadığı için bana pahalı şeyler vermek onu mutlu ediyor, ama neyse. Kabul ediyorum.

Colorado Üniversitesi'ne kısmi bursla girdim, tam burslu değil, ama sorun değil, çünkü masraflarımı karşılayabiliyorum. Futbol çoğu zamanımı alıyor, bu yüzden iş bulmak zor. Çok para harcamam. Tutumlu yaşamaya çalışıyorum.

Ama bu akşamki randevu, birazcık savurganlık yapabileceğim bir olay gibi geliyor.

Şehirdeki bir alışveriş merkezine gidip kendime bir takım elbise ve yeni bir çift ayakkabı aldım. Hatta yeni çorap ve iç çamaşırı bile aldım, hepsinin ihtiyacım olan şeyler olduğunu kendime telkin ederek. Hiç alışverişe çıkmam, buradayken fırsatı değerlendireyim dedim.

Bu gece Blair'i etkilemeye çalışmıyorum. Bu, aramızdaki şeyi ciddiye aldığımı düşünmesine neden olur, ama ben ciddi değilim.

Blair'le bir şansım olduğunu düşünmem imkansız.

İki çanta dolusu eşya ile mağazadan çıktıktan sonra, kendimi kadınlarla dolu bir güzellik/makyaj mağazasında buluyorum. Birkaç çalışan dışında tek erkek benim. Kendime yeni bir şey bulabilirim diye erkek parfüm bölümüne gidiyorum, ama nedense, açıklayamadığım bir şekilde, kadın parfüm bölümüne giriyorum.

Gucci vitrininin tam önünde.

Lanet olsun, ne kadar çok farklı parfüm var. Blair'in kullandığı parfümün adını hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum ve vitrinin önünde dururken, arkamdan gelen tatlı bir sesle biraz panik oluyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Dönüp baktığımda, annem yaşlarında, tamamen siyah giyinmiş, dudakları parlak kırmızı rujla boyanmış bir kadın duruyordu. "Uh..."

"Özel bir şey mi arıyorsunuz?" diye ısrar ediyor.

"Adını hatırlayamıyorum. Gucci parfümü olduğunu biliyorum." Baskıdan terlemeye başlıyorum ve sahada her zaman baskı altında kalıyorum, ama hiç böyle paniklemedim.

"Gördüğünüz gibi, çok fazla seçenek var." Elini vitrindeki çeşitli parfümlere doğru salladı. "Belki yeni çıkanlardan birini deneyebilirsiniz?"

"Belki." Tereddüt ediyorum çünkü, lanet olsun, bilmiyorum.

"Bu yeni çıktı." Rafta turkuaz mavisi bir şişe alıyor ve o anda aklıma geliyor. Blair'in o renkte bir şişe olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

"Eminim bu o." Parfüm şişesini alırken, bana ince beyaz bir kağıt çubuk da uzattığında şaşırıyorum. "Bu ne için?"

"Bu bir koku kağıdı. Parfümü üzerine sıkıp doğru olup olmadığını kontrol edebilirsin," diyor nazikçe, koku kağıdını bana doğru sallayarak.

Alırım ve parfümün ağzını kağıt çubuğa doğrultup sıkarım. Kokuyu burnuma bile götürmeden, derin bir nefes alarak kokuyu içime çekerim. Bu o. Blair'in her zaman kullandığı koku.

Her kokladığımda beni neredeyse dizlerimin üstüne çöktüren koku.

"Çeşitli boyutlarda var. Hediye olarak mı almak istiyorsunuz?" diye sorar kadın, narin kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırarak.

O zaten buna sahip. Blotter çubuğunu tekrar burnuma tutup, bir kez daha derin bir nefes alıyorum. Çiçeksi, hafif ve tam Blair'e göre. Kokunun kağıt üzerinde ne kadar süre kalacağını merak ediyorum.

"Beyefendi?" Satış elemanı, ben hala bir şey söylemeyince sorar.

"Şu küçük boy ne kadar?" Kalem kalınlığında şişeyi alıp kaldırıyorum. "Bu ne kadar?"

Fiyatı söyler ve çok pahalı olmadığı için kendimi kasada ödeme yaparken buluyorum. Bu parfümü ne yapacağım bilmiyorum. Blair'e vermeyeceğim kesin, çünkü o zaten bu parfümü kullanıyor ve muhtemelen bana bunun ne için olduğunu soracaktır. Blair'e söylediğim gibi anneme de vermeyeceğim. En son istediğim şey, peşinde olduğum kadının kokusunu annemin üstünde duymaktır, her ne kadar onu kovalamamam gerekse de.

Sıcak takip. Bu tam olarak doğru değil. Blair'i takip etmiyorum. Gerçekten değil. Blair ile benim aramda hiçbir şeyin yürümeyeceği milyonlarca neden var. Yine de burada, onun kullandığı parfümü alıyorum. Bu gece onu almaya gittiğimde ona güzel görünmek için yeni kıyafetler alıyorum.

Bu kesinlikle bir randevu değil, ama ben öyleymiş gibi davranıyorum. Neyim var benim?

Alışverişimi bitirince oradan hızla çıkıp daireme dönüyorum ve eve varır varmaz duşa giriyorum. Sıcak suyun altında durup şampuanla saçımı ovarken Blair'i ve dün gece ona yaptıklarımı düşünüyorum.

Ona dokunduğum gibi. Gerçi ilk o başlamıştı. Elini bacağıma koydu. Yukarı kaydırды, parmaklarını uyluk içime doladı.

Sonra elimi onun elinin üzerine koyup orada tuttuğumu hatırlıyorum ve evet, ben de en az onun kadar suçluyum.

Parmaklarını sikimin üzerinde gezdirdi ve sikim canlandı.

Şu anda olduğu gibi.

Pes ederek, parmaklarımı sikimin etrafına doladım ve okşamaya başladım, gözlerim kapanırken dün gece Blair'le farklı bir senaryo hayal ettim. Elimi kotunun altına kaydırdım. Külotunun altına. Onu ıslak ve sıcak buldum, onu denedim. Klitorisini okşadım. Parmaklarımı onun sıkı sıcaklığına derinlemesine soktum.

Hareketlerim hızlanıyor. Duş duvarına yaslanıyorum, dudaklarımı sıkıştırarak ağzımdan çıkan iniltiyi bastırıyorum.

Bana daha iyi erişebilmem için bacaklarını daha fazla açardı, tüm bunları olur gibi davranmaya çalışırken. Ben onu gizlice tatmin ederken o gülümser ve Ace ile sohbetine devam ederdi, ama giderek zayıflar. Ta ki sonunda pes eder, dudakları açılır, gözleri kapanır ve yumuşak bir inilti çıkar.

Hayalimdeki o tatlı ses kaslarımı gerginleştirir ve testislerimi karıncalandırır. Tam o anda, boşalmanın eşiğindeyim.

Aklıma başka bir görüntü geliyor. Blair duşa benimle birlikte giriyor. Tamamen çıplak. Önümde dizlerinin üstüne çökmüş, sırılsıklam, sulu dudakları aralık, ben de sikimi santim santim ağzına sokuyorum, boğazının en derin yerine kadar. Hepsini alıyor, sikimin etrafında inliyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, beni çekip çıkardığında sadece başını abartılı bir hareketle diliyle yalıyor.

O görüntü hala kafamda, inlemelerim yüksek, parmaklarımı kaplayan meni duşla hemen yıkanıyor. Titreyen bir halde kalıyorum, Knox'un evde olmadığına seviniyorum, böylece beni duyup sonra başıma bela açamaz. Nerede olduğunu bilmiyorum ve daireden çıkmaya çalıştığımda nereye gittiğimi sorduğunda ona cevap vermek zorunda kalmayacağım için minnettarım.

Seksi kız kardeşini bir erkek öğrenci yurdu partisine götürmek. Önemli değil.

Ama yakında anlayacaktır. Ace sadece bizi davet etmedi. Muhtemelen tüm takımı davet etti ve birkaç kişinin geleceğini biliyorum. Hatta takımımızdan birkaç kişi Ace'in üye olduğu aynı öğrenci birliğinde. Bu gece Blair'le oraya gidersem, yarın antrenmanda herkes bunu konuşur.

Ve Knox, benden duymadan önce başkalarından her şeyi öğrenecek.

Bu çok berbat olacak.

"Bu berbat bir fikir ve bence o partiye birlikte gitmemeliyiz," Blair kapıyı açar açmaz ona söylüyorum.

Elini kapı koluna koyup, diğer elini kapı çerçevesine dayayarak durdu, güzel yüzünde bir kaş çatma belirdi. Saçları omuzlarından dökülen dalgalar halinde kıvrılmış, göğsünü örtüyordu ve bakışlarım onun giydiği şeyi fark edince aşağı indi, sonra da genişledi.

"Olmaz." Başımı salladım. "Uh uh." "Ne?"

"Senin... elbisen." Eğer ona elbise denebilirse. "Partiye öyle giyemezsin."

Başını kaldırmadan önce kendine bir bakıyor, sonra gözlerini kısarak bana bakıyor. "Nesi var?"

Muhteşem vücudunu ortaya çıkarıyor ve bu gece onun yanında kendimi kontrol edebileceğimden emin değilim. Straplez. Beyaz ve üzerine pembe çiçekler serpiştirilmiş. Üst kısmı göğüslerini sarıyor ve göğsünün ortasında bir fiyonk var. Sanki onu çekip onu tamamen ortaya çıkarabilirmişim gibi. Belinde de uyumlu bir kravat var, kemer gibi mi? Bilmiyorum, ama kravatın altındaki deri açıkta, yani göbek deliğini görebiliyorum.

Yüzümü ovuşturarak hayatımdan nefret ediyorum.

Etek dar kesim, etek ucu fırfırlı ve uyluklarının ortasına kadar geliyor. Ten rengi, bantlı düz sandaletler giymiş, en azından topuklu ayakkabı giymemiş, ama siktir.

Yemin ederim, bana kalp krizi geçirtecek. Hala cevap vermediğimde kaşları çatıldı.

"Güzel olduğunu düşündüm." Sesi çok alçak ve hayal kırıklığına uğramış gibi, bu da beni berbat hissettiriyor.

"Güzel. Harika görünüyorsun," diye aceleyle söylüyorum, yüzünde beliren gülümsemeyi fark ederek. Bunu yüksek sesle itiraf etmekle kendimi oyuna getirmiş gibi hissediyorum. "Ama çok fazla ten görünüyor."

"Çok mu?" Kaşlarını kaldırıp yüzünü buruşturdu.

Evet, bağırarak istiyorum. Çok fazla. Başka hiçbir pislik, şu anda benim sana baktığım gibi sana bakmasın istiyorum. Tek istediğim, göğsündeki ve belindeki bağları çözmek, tercihen dişlerimle.

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum, boynumu kaşıyarak. "Kardeşin seni bu şekilde dışarı çıkardığım için beni öldürür."

"Knox orada olmadığına göre iyi." Kapıyı arkasından kapatır ve o anda omzunda küçük bir çanta olduğunu fark ederim.

Yanımdan geçerken kokusu beni uyuşturucu gibi sarar, çiçeksi, sıcak ve tatlı. Bir köpek gibi onu takip ederim, bakışlarım kışına ve elbisesinin dar kumaşı altında baştan çıkarıcı bir şekilde sallanışına takılır.

Bu gece öleceğim. Ya aşırı şehvetten öleceğim ya da en iyi arkadaşımın kız kardeşinin şerefini savunurken öleceğim, çünkü onun yanından geçerken ona bakan bir pislik gördüm.

Onun Challenger'a doğru yürüdüğünü görünce hızımı artırıyorum ve anahtarlığı açıp kendi kapısını açabilmesi için kilidi açıyorum. Onun için kapıyı açardım ama kız bir şekilde benden çok hızlı, yolcu koltuğuna kayıyor ve kapıyı nazikçe kapatarak ortadan kayboluyor.

Arabama doğru koşarak kapıyı açtım ve içeri girdim, kapıyı kapattığımda onun kokusu beni sardı. Ona baktığımda, beni bekleyen bir ifadeyle, elleri çıplak bacaklarının üzerinde, beni izlediğini gördüm.

O lanet etek çok kısa, ama çenemi kapalı tutuyorum. Arabamın içinde kokusu daha da yoğunlaşıyor ve acaba banyoda bu kokuyla mı yıkandı diye merak ediyorum. Biraz daha yakından baktığımda, cildinde bir tür parlaklık olduğunu fark ediyorum, sanki losyonunda parıltı varmış gibi, ve lanet olsun, bu gece başım büyük belada.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor, ben hala arabayı çalıştırmamışken.

"Evet." Motor gürültüyle çalışıyor ve ben park halindeyken gaza basıyorum, sesin tadını çıkarıyorum. Ona odaklanmaya çalışıyorum, ama birkaç santim ötemde oturan güzel kadına da dikkatimi veremiyorum. Ona dokunmak için elimi uzatmam yeter. Parmaklarımı kolunda gezdirmek. Göğsünde. Göğsünün ortasında bağlanmış kumaşı oynamak.

"Hadi gidelim," diyor ve ben lastiklerin çıgıllıklarıyla park yerinden çıkıp arabayı vitesine takıp sanki bir banka soyduktan sonra polisten kaçmak için oradan hızla uzaklaşıyormuşum gibi oradan uzaklaşırken gülüyor.

"Sen delisin," diyor, gülerek bana bakarak.

Sokağa çıkmadan önce ona gülümsüyorum. "Bence hoşuna gitti." "Ne kadar hoşuma gittiğini bilmiyorsun."

ON ÜÇ

BLAIR

PLANIMIN İŞE YARADIĞINDAN EMİNİM. Cam kıyafetimi gördüğü anda gözleri neredeyse yerinden fırladı. Beğenmediğini söyledi.

Bence çok beğendi. Göğüslerime bakmaktan kendini alamıyordu. Araba sürerken sürekli yüksek sesle nefes alıyordu ve daha önce parfümüm hakkında yaptığı yorumu hatırladım. Sanırım Gucci Gorgeous parfümümü seviyor. O parfümden bir fiçı almam gerekebilir. Bu akşam hazırlanırken o kadar çok sıktım ki, şişenin çoğunu bitirdim.

Umurumda değil. Nadiren tepki veren Cam'den böyle bir tepki almak için pahalı parfümü bitirmek değer.

Üniversite kampüsüne yaklaştıkça Cam daha da sessizleşiyor. Zaten sessiz biridir, bu yüzden ciddi bir sorunu olduğunu düşünüyorum. Keşke ne olduğunu bilebilseydim.

"Bu partiye gitmek istemiyor musun?" diye soruyorum sonunda.

"Gitmek istiyorum. Sadece... birlikte girersek ne olacağı konusunda endişeliyim."

"Ne? Benimle görülmekten utanıyor musun?" Böyle bir şey söylediği için biraz kızgınım.

"Hayır, öyle değil. Sadece takımdan biri bizi birlikte görürse - ve orada takımdan erkekler olacağına eminim - Knox'a söyleyecekler. Sonra Knox bana soracak ve ben ne diyeceğimi bilemeyeceğim."

"Beni bebek bakıcılığına geldiğini söyle. Dün gece öyle demedin mi?"

Arabayı kaldırıma yanaştırıp park ettikten sonra bana dönüyor. "Kimsenin yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum."

"Ne gibi?"

"Bizim... birlikte olduğumuz gibi." Bana bakamıyormuş gibi önüne bakıyor, bu da içimde yavaş ama emin adımlarla öfke birikmesine neden oluyor.

"Sorun değil." Eğilip yerden çantamı alıp askısını omzuma astım. "Ayrı ayrı girebiliriz."

Gideceğimiz öğrenci evi bir blok ötede. Çok uzak değil.

"Bilmiyorum..."

"Biliyorum ve benim için sorun değil. Ben büyük bir kıyım. Partiye tek başıma girebilirim." Tek kelime etmeden arabadan indim ve kapıyı tüm gücümle çarptım, araba bu çarpmanın şiddetiyle sarsıldı. Saçlarımı geriye attım ve başımı dik tutarak kaldırıma doğru yürüdüm, Cam'in pek de gizli olmayan bir şekilde adımı çağırmasını görmezden geldim.

"Cam." Dönüp yaklaşmasını izlerken, ellerimi belime koyup, mantıksız bir şekilde sinirlenirim. Cam Fields'a sinirlenmekten çok yoruldum. O da bu saçmalıklardan bıkmadı mı? "İstemiyorsan gitmek zorunda değilsin. Belli ki benimle görülmekten ya da genel olarak benimle birlikte olmaktan rahatsızsın. Burada birbirimizin zamanını boşa harcıyoruz."

"Ne?" Sesi tamamen şaşkın geliyor ve neredeyse ona acıyorum. Neredeyse.

"O öğrenci yurduna tek başıma gireceğim ve birkaç dakika sonra birkaç dakika sonra gelmek istersen, birlikte gelmemiş gibi davranırız, sorun yok. Sen bilirsin. Ama gerçekten gitmek istiyorsan? Benim için sorun yok."

Bir dakika sessizce birbirimizi inceledik ve ben bu fırsatı onu iyice süzerken değerlendirdim. Ben onun için giyinmeye özen gösterdiğim gibi, o da benim için aynısını yapmış gibi görünüyordu. Kolunu dirseklerine kadar kıvrılmış, dar kesim lacivert bir gömlek ve kot pantolon giymişti, ayaklarında ise bembeyaz Nike ayakkabılar vardı.

Sandaletlerimle ayakkabılarının üzerine basmak istiyorum ama kendime sakın ol diyorum.

İyi görünüyor. Yemin ederim saçını bile kestirmiş, koyu renk saçları yanları düzgünce kesilmiş ve üstleri biraz daha uzun. Koyu renk gözleri üzerimde dolaşıyor, bakmaması gereken yerlerde oyalanıyor ve ben daha dik durmak için omuzlarımı geriye çekiyorum. Kavga hazırlığı yapıyorum.

"Sen önce gir," diyor. "Ben biraz bekleyip sonra girerim."

Tek kelime etmeden ondan uzaklaşıp yürümeye başladım, her adımda öfkem artıyordu. O tam bir korkak. Knox'un bu aptal partiye birlikte geldiğimizi öğrenmesinden bu kadar mı korkuyor? Knox, Cam'in beni buraya getirdiğini öğrenirse muhtemelen rahatlayacaktır. En azından Knox, en yakın arkadaşının bana karşı uygunsuz bir şey yapmayacağına güvenebilir.

Ugh, bu çok sinir bozucu.

Ev partisine yaklaştıkça her şey daha yüksek sesle geliyor: aynı anda birden fazla konuşma, yüksek sesli kahkahalarla kesiliyor. Müzik çalıyor, bas sesleri düşük ve ritmik. Bir grup insan yüksek sesle geriye doğru sayıyor, sonra hep birlikte "Chug!" diye bağırıyorlar.

Ah, üniversiteye hoş geldin.

Ön bahçe insanlarla dolup taşıyor, çoğu erkek ve hepsi de gözlerinde gizleyemediği bir ilgiyle bana bakıyor. Onlara el sallayarak verandaya çıkan kaldırıma doğru ilerliyorum, tüm gözler üzerimdeyken adımlarımı dikkatlice atıyorum. İçeri girer girmez, kalabalığın içinde kaybolarak rahat bir nefes alıyorum.

Az önce o adamların önünde sergilenmek hiç hoşuma gitmedi. Kendimi biraz tedirgin hissettim.

Bu evde o kadar çok insan var ki, hareket etmek zor. Tanıdık yüzlere gülümseyerek, birinin bana bir şey söylemesini dileyerek sabırla kalabalığın arasından geçiyorum.

Cam'in benimle birlikte eve girecek kadar erkek olmasını daha çok diliyorum. "Blair, geldin!"

Dönüp Ace'i duvara yaslanmış, etrafında beni şüpheli bakışlarla izleyen bir grup kadınla birlikte görüyorum. Bana sırtarak duvardan uzaklaşıyor ve bana doğru yaklaşıp kollarını açarak beni kucaklıyor.

"Geldiğine çok sevindim." Beni ileri geri salladı ve onun kollarından kurtulmam bir dakika sürdü. Sonunda kurtulduğumda

hala bana sırtıyor, kadınlar ise gözlerimi oymak istercesine bana bakıyor. "Cam nerede?"

"Cam?" Onu arıyormuş gibi etrafa bakındım. "Bilmiyorum." "Oh.

İkinizin birlikte geleceğinizi sanmıştım."

"Öyle mi?" Boğazımı temizleyerek cırtlak

bir sesle soruyorum. Kendimi ele vermek

istemiyorum.

"Evet, dün gece elini bacağının üzerinde gördüm, o yüzden..." Başını sallar ve bizi anladığını ima eden bir bakış attı. "Sadece ikinizin bir şey olduğunu düşündüm."

Sertçe yutkunup bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Bunun yerine omuzlarımı silkiyorum.

"Siz ikiniz birlikte *misiniz*?"

"Uh, hayır." Ona parlak bir gülümsemeyle bakıyorum. "Hayır. Hayır, değil. Hiç de değil. O sadece bir arkadaş. Kardeşimin arkadaşı. Ve benim. Başka bir şey değil. Sadece arkadaşız."

Saçmalıyorum ve aptal gibi konuşuyorum. İşler yolundayken bırakmalıyım.

"Uh huh." Ace'in yüzündeki anlamlı bakış, sonunda her şeyi anladığını gösteriyor. "Bu gece burada olacak mı biliyor musun?"

"Camden Fields'tan mı bahsediyorsunuz?" Ace'in yanında duran kızlardan biri soruyor.

Ace ona cazibesini gösterir. "Evet. Onun yedek oyun kurucusuyum.

Arkadaşız." Gözlerimi devirmek istiyorum. "Gelir herhalde."

"Gerçekten mi?" Ace sorar, yanındaki kızların yarısı da aynı anda aynı şeyi yapar.

Başımı sallayarak hepsine değerlendirci bir bakış attım. Bu kadınların hiçbirinin bu gece Cam'in yanına yaklaşmasını istemiyordum. Hepsi çok güzeldi ve çoğu çok fazla ten gösteriyordu. Benden daha fazla, ve ben sınırları zorluyormuşum gibi hissediyordum. "Her an gelebilir."

Bunun üzerine, arkalarına dönüp onları bırakarak, mutfakı aramak için evin içine doğru ilerledim. Sonunda mutfakı buldum ve evin geri kalanı kadar kalabalık olmadığını ve burada nefes alabildiğimi görünce rahatladım.

Yerde bira kutularıyla dolu dev elik kovalar, tezgahın üzerinde bir sıra sert içki ŐiŐeleri var ve arka bahçeye bakan pencereden dışarıda da birkaç fii olduğunu görebiliyorum. Bu gece iyice sarhoş olmak için bolca alkol var, ki bu hızla planım haline geliyor.

Kırmızı bir plastik bardak ve aromalı votka ŐiŐesi alıp kendime bir içki dolduruyorum. Bir yudum alıyorum ve aşırı tatlı alkol dilime değdiği anda yüzümü buruşturuyorum. DiŐlerimi sıkarak tıslayarak bir yudum daha alıyorum, kendimi hazırlayarak içkinin damarlarımdan geçip mideye yerleŐirken yarattığı hoş yanma hissinin tadını çıkarıyorum. Kötü tadı rağmen, etkisini hissetmeye başladım bile.

Çaresizce ihtiyacım olan
sihir. "Selam."

Başımı kaldırıp, kendine güvenen ama kibirli olmayan, tam doğru miktarda havalı bir tavırla bana yaklaşan çok çekici, siyah saçlı bir adam görüyorum. "Merhaba" demeden önce, gerçekten bana konuŐtuėundan emin olmak için etrafa hızlıca bakıyorum.

Tam önümde durdu, tezgahın diğer tarafında. "Seni kampüste görmedim galiba."

"Bu sonbaharda başladım," diyorum.

"Ah, mantıklı. Bu kadar güzel birini daha önce görseydim hatırlardım." Gülümsüyor, güzel bir gülümseme, ama az önce söylediği ucuz lafın telafisini yapmaya yetmiyor.

Ben de gülümsedim ve bu konuşmayı atlatabilmek için bir yudum daha berbat votkadan içtim.

"Ben Cohen." Elini bana doğru uzattı.

"Blair." Elini sıkıyorum, dokunduğunda hiçbir Şey hissetmiyorum. Ne bir karıncalanma, ne bir titreme. Hiçbir Şey.

Ne yazık.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Gülümsüyor ve isteksizce elimi bırakıyor.

"Evet. Ben de." Odaya bakıyorum, tanıdık bir yüz görmeyi umuyorum.

"Buralı mısın?"

Gözlerine bir kez daha bakıyorum. "Colorado'da büyüdüm, evet."

"Ben Kaliforniya'lıyım."

"Kaliforniya'da ailem var," diyorum.

"Öyle mi? Hangi bölgede?"

Kahretsin. Bu adama Drew Callahan'la akraba olduğumu itiraf etmek istemiyorum. Bu bir hata olur. "Dağlarda bir yerlerde mi? Tam olarak hatırlamıyorum."

"Kaliforniya'da çok dağ var," dedi başını sallayarak. "Orası çok güzel."

"Öyle," diye onayladım.

"Özlüyorum. Ama burası da güzel. Dağlar inanılmaz. Snowboard yapmak için harika. Snowboard yapar mısın?"

Kafamı sallıyorum. "Denedim ama pek iyi değilim."

"Belki biraz daha pratik yapmalısın. Ben profesyonel değilim. Uzak bile değilim, ama seviyorum."

Benim sorunum, bunu gerçekten sevmemem. Sporla pek ilgilenmem. Bu konuda anneme çekmişim. Annem spor izlemeyi çok sever, özellikle futbol. Babamı ve erkek kardeşimi her şekilde destekler. Küçükken Ruby ve ben dans ediyorduk ama ben biraz beceriksizdim, Ruby ise çok iyiydi. Ruby, ergenlik çağının ilk yıllarında birkaç yıl boyunca stüdyomuzun hip hop dans takımında yer aldı ve her anından büyük keyif aldı.

"Snowboard yapmak için mükemmel bir eyalette yaşıyorsun," diyorum, fincanıma bakarak. Fincan boş ve o berbat tadı olan votkayla yeniden doldurmak istemiyorum.

"Bu kardeşlikte tanıdığın var mı?" diye konu değiştiriyor Cohen. "Yoksa partiye davetsiz mi gittin? Söylenmem."

"Birini tanıyorum." Bana anlamlı bir bakış attı, ben de ona bir isim verdim. "Ace."

Gülümsüyor. "Ace'i tanıyor musun? Ace benim arkadaşım! Buraya birlikte alındık."

Sanırım bu, Cohen'in Ace ile aynı yaşta olduğu ve Ace'in benden bir yaş küçük olduğu anlamına geliyor. "İyi biridir."

"Evet, öyle. Onu nereden tanıyorsun?"

Bu noktada bağlantılarımı itiraf etmek istemiyorum, ama Cohen bana fazla seçenek bırakmıyor. "Ben, şey... kardeşim Knox Maguire."

Cohen'in gözleri bu açıklamamla neredeyse yerinden fırladı. "Hadi canım! Knox'la akraba mısın?"

"Evet. O benim ağabeyim."

"O harika bir futbolcu. Babası kim olduğunu düşünürsek, bu çok mantıklı." Cohen'in gözleri, mümkünse daha da büyümüş gibi görünüyor. "Bu demek oluyor ki Owen Maguire senin de baban. Ve Drew Callahan da amcan."

"Futboldan anlıyorsun."

"Ben Kaliforniyalıyım, unuttun mu? Niner taraftarıyım. Bay Area'da büyüdüm. San Mateo." Anlamaya başlıyor. "Kaliforniya'da yaşayan aileden mi bahsediyordun? Callahanlar mı?"

Tanrım. Bu konuşma beni aşıyor. Ve Cohen, biberonlu bir bebek gibi bu konuya yapıştı.

"Evet." Gülerek konuyu geçiştirmeye çalışıyorum. "Eskiden onların göl evine sık sık giderdik. Hala her Şükran Günü'nde gidiyoruz."

"Ailenle o meşhur futbol maçlarını oynadığınız yer, değil mi? Hayal bile edemiyorum." Çok etkilenmiş gibi geliyor, ama ben biraz endişeliyim.

Şükran Günü'ndeki aile futbol maçlarını nereden biliyor? Bunların hepsi Drew amcamın eseri. O maçları çok sever. Noel'den daha çok Şükran Günü'nü sevdiğine eminim.

"Evet. Aa, aile futbol maçlarını nereden biliyorsun?" Sesim gergin çıkıyor, ama bu söz beni tedirgin etti.

"Oh, bir süre önce bir makalede bahsetmişti. Şimdi herkes Jake Callahan'a bunu soruyor. Ve Eli Bennett'e. O, kuzenin Ava ile evli."

"Evet," diyorum zayıf bir sesle, bu adamın ailem hakkında bu kadar çok şey bilmesinden nefret ediyorum. Onların kamuoyunun ilgisi altında olduklarını biliyorum ve bu mantıklı. Amcam sadece saygın bir futbolcu ve birkaç yıl maç spikeri olmakla kalmadı, şimdi de oğlu ve damatları NFL'de oynuyor. En küçük kuzenim Beck de üniversite futbolu oynuyor. Her zaman bunu önemsemiyor ve NFL'nin ona göre olmadığını söylüyor, ama göreceğiz.

Ailem, futbolcuların oluşturduğu dev bir hanedan ve kardeşim de büyük olasılıkla bu hanedanın bir parçası olacak.

Tıpkı Cam gibi. O da profesyonel olabilecek potansiyele sahip. Bu, daha önce hiç konuşmadığımız bir konu.

Şu anda dürüst olmak gerekirse, bununla rahat olabileceğimden pek emin değilim. Oh, geçmişimi düşünürsek, bununla başa çıkabileceğimi biliyorum. Babam amcam kadar ünlü değildi, ama şöhretli anları da oldu, ancak bu konuda oldukça gizliydi. Babamın birkaç reklam anlaşması vardı ve çok para kazanıyordu. Ama takımını birçok Super Bowl zaferine taşıyan ünlü bir oyun kurucu olduğunda durum farklı.

Cam öyle olabilir. Potansiyeli var. Karar verdiği her şeyi yapabileceğine inanıyorum.

Ama ben bununla başa çıkabilir miyim? Kendimi çok ileri götürüyorum, ama bu adam ailem hakkında konuşarak beni korkutuyor ve benim şöhretle olan deneyimim benim için o kadar da önemli değil.

Ama Cam'le birlikte olsaydım? Ve o, tüm spot ışıkları üzerinde NFL'ye girseydi?

Bu, potansiyel bir çılgınlık nedeni olabilir.

ON DÖRT

CAM

Blair'in içeri girdiğini gördükten birkaç dakika sonra eve giriyorum ve hemen onu arıyorum. Ev insanlarla dolu ve parti cumartesi gecesi olsaydı nasıl olurdu diye merak etmeden duramıyorum.

Pazar günü ve herkes akın akın gelmiş. Ama parti partidir. Hangi gün olduğu pek önemli değil.

"Camden, merhaba!" Elbisesinden göğüslerinin yarısı dışarı çıkmış sevimli bir kız, elinde kırmızı bir plastik bardakla bana selam veriyor, aşırı parlak gülümsemesi rahatsız edici.

"Selam." Blair'in tanıdık sarı saçlarını görmeyi umarak odaya göz gezdiriyorum, bu kadından kurtulmak için ama şansım yok.

"Nasılsın?"

"İyiyim." Tereddüt ediyorum, yüzüne bakıyorum. Onu tanıyor muyum? Daha önce birlikte olmuş muyuz? Kahretsin, hatırlayamıyorum ve kendimi aptal gibi hissediyorum. "Nasılsın?"

"Harika. Geldiğine sevindim. Dünkü maçta muhteşemsin," der ve bardağından büyük bir yudum alır.

"Teşekkürler." Uzakta bir sarışın görüyorum. "Seni görmek güzeldi."

Yürümeye başlıyorum, kız arkamdan sesleniyor, "Yakında görüşelim!" Evet. Asla gibi.

Bu birkaç dakika böyle devam eder. Sürekli bana aşına olan kadınlarla karşılaşıyorum

ve benimle bu şekilde davranmalarının sadece benimle sohbet etmek için mi yoksa onları gerçekten tanıyıp tanımadığımdan emin olamadım. Bu durum ne kadar çok tekrarlanırsa, kendimi o kadar kötü hissediyorum ve sonunda tanıdık bir yüz gördüğümde, Ace'in yüzünü, gerçekten sevindim.

Ve bu çocuğu görmekten nadiren mutlu olurum. Beni yaşı hissettiriyor. Sanki benim yerime geçmek istiyor ve ona güvenemiyorum. Bundan nefret ediyorum.

Ama yaşı hissetmek en kötüsü.

Futbol oynamaya devam edersem, kariyerim boyunca böyle mi hissedeceğim? Başka birinin benim yerimi almaya hevesli ve hazır olduğunu sürekli endişeyle mi yaşayacağım? Birkaç hata yaparsam koçlar beni takımdan atmaya hazır olabilir. Kötü bir sezon geçirmem takas edilebileceğim anlamına gelebilir. Bir sakatlık sezonun sonunu getirebilir. Hatta kariyerimin sonunu getirebilir.

Tüm bu saçmalıklar sinir bozucu. Son üç sezonda şanslı bir piç kurusuydum. Zorlu maçlar geçirdim. Birkaç kez sakatlandım ama ciddi bir şey olmadı. Bu sezonu atlatmam lazım, sonra özgür olacağım.

Sadece kendime işkence etmek ve NFL draftında seçilmeyi ummak için.

"Bir numaralı QB'm," Ace, onu duyacak kadar yaklaştığımda böyle selamlıyor beni. Şu anda bir grup kadınla çevrili ve hepsi ona hayran hayran bakıyor. Sırtıma bir şaplak atıyor. "Geldiğine sevindim."

"Davet ettiğin için teşekkürler." Bana ilgiyle bakan kadınlara gülümsedikten sonra dikkatimi Ace'ye çeviriyorum. "Burada çok insan var."

"Harika değil mi? Pazar günü olduğu için bu kadar büyük bir parti olacağını düşünmemiştim, ama işte buradayız." Kollarını genişçe açarak kalabalık öğrenci evini işaret ediyor ve ben ona gülümsemeden edemiyorum. Kendinden çok memnun görünüyor. "Senin gibi insanların gelmesi çok yardımcı oluyor. Maguire'ı da davet etmeye çalıştım ama cevap vermedi. Onu da getirirsin diye umuyordum."

"Ben çıktığımda evde yoktu." Knox için oldukça normal bir durum. Bazen pazar geceleri ödevlerini yapmak için kütüphaneye kapanır. Geçen yıl bunu çok yapmıştı ve konsantre olup notlarını yüksek tutmasına yardımcı olmuştu.

"Çok yazık. Onu daha iyi tanımak isterdim. Seni de daha iyi tanımak isterdim, ama ben kenarda otururken siz hep sahada oynuyorsunuz." Gülümsemesi tamamen alçakgönüllü ve yorumunu nasıl anlamalıyım bilemiyorum. Bizi eleştiriyor mu?

Yoksa sadece çok mu nazik?

"Az önce Blair'i gördüm." Bu yorumu rahatça yapınca dikkatimi çekti.

"Öyle mi?" Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama onu bulmak için çaresizim.

"Evet." Yaklaşarak sesini alçaltıyor. "Sizin bir şey olduğunuzu sanıyordum."

"Neden öyle düşünüyorsun?" Yüzümün ifadesini tamamen nötr tutmaya çalışıyorum, ama ani baskı altında çatlayacakmışım gibi hissediyorum.

Neden Blair ve benim birlikte olduğumuzu düşünsün ki?

"Dün gece çok samimi görünüyordunuz."

"Öyle mi?"

"Elini onun bacağında gördüm." Bana, "İkinizin ne yaptığını biliyorum" diyen bir bakış atıyor. "Maguire'e bir şey söylemek istememenizi anlıyorum. Gözlemlediğim kadarıyla, kız kardeşini çok koruyor."

Kahretsin. Gördü mü? Ben de dikkatli davranıyoruz sanıyordum.

"Önemli bir şey değildi."

"O da öyle dedi."

Kalbim durdu. "Bizim birlikte olduğumuzu sana söyledi mi?"

"Hayır. O da senin şu anda yaptığın gibi davranmıştı." Ace gülerek yavaşça başını salladı. "Sorun yok dostum. Sırrın bende güvende."

"Saklayacak bir sır yok ki," diye itiraz ettim.

"Yani, Maguire'a Logan'ın evinde elini kız kardeşinin bacağına koyduğunu görmüşüm gibi söylersem, umurunda olmaz mı?"

Knox, Blair'i korumak için beni özellikle onun yanına gönderdi. Evet, umursardı.

Çok umursardı.

"En iyisi hiç bahsetme," diyorum olabildiğince rahat bir şekilde.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Yine sırtıma vurmak için elini uzatıyor, beni birkaç adım öne doğru itiyor. Çocuk güçlü. "Dediğim gibi,

sırrın bende güvende."

"Ooh, Ace, Camden Fields'ın sırları mı var?" diye sordu kadınlardan biri, gözleri merakla parıldayarak.

"Futbol ve stratejiyle ilgili mi? Evet. Onun sırlarını mezara götüreceğim." Bakışlarımız kesişti ve ona teşekkür etmek istedim, ama sadece başımı sallayarak onayladım.

Buradan hemen gitmem lazım.

"Bir şey içmeye gidiyorum," diyorum Ace'e.

"Her şey mutfakta ya da arka bahçede. İyi eğlenceler, kardeşim. Geri gel de biraz daha sohbet edelim. Bütün gece burada olacağım," diyor Ace dostça bir gülümsemeyle.

Onu güzel kızlarla baş başa bırakıp mutfağa doğru ilerlerken başım dönüyor. Lanet olası Ace, o biliyor. Başka kim biliyor? Bizi fark eden oldu mu? Çok dikkatli davrandığımı sanıyordum. Ace, Blair'in hemen yanında oturuyordu, o yüzden bir şey görmüş olabileceğini düşünmeliydim.

Masada ona dokunurken aşırı kendime güveniyordum ve yine de yakalandık. Bu çok endişe verici.

Mutfağa giriyorum, burası tüm içkilerin olduğu yer olmasına rağmen kalabalık olmadığı için şükrediyorum. Bakışlarım tanıdık bir sarışın kafaya takılıyor ve onun Blair olduğunu görünce rahatlıyorum.

Ama hemen sonra öfkeyle doluyorum, çünkü onunla birlikte, şu anda göğüslerine bakarak konuşan rastgele bir adam var.

Düşünmeden onlara yaklaşıyorum, Blair'in hemen arkasında duruyorum, bakışlarım hala göğüslerine bakan adama sabitlenmiş durumda. Blair omzunun üzerinden bakıyor, benim olduğumu fark edince iki kez bakıyor ve adama sırtını dönüyor, yüzündeki rahatlama belli oluyor.

"Cam! İşte buradasın. Her yerde seni arıyordum!" Her zamankinden daha yüksek sesle konuşuyor, yüzü aşırı parlak ve bana bir gösteri yapıyormuş gibi geliyor.

Muhtemelen arkasındaki pislikten kurtulmaya çalışıyor. Umarım öyledir.

"Öyle mi? İşte buradayım." Onun güzel yüzüne bakıyorum, bir saniye fazla büyülenmiş gibi, sonra adama sert bir bakış atıyorum. "Senin... arkadaşın kim?"

"Cohen." Adam elini bana uzatıyor ve ben Blair'in üzerinden eğilip elini kısaca sıkıyorum, güç gösterisi yapmak için elini biraz daha sıkıyorum çünkü ben böyle bir pisliğim. "Dün harikaydın dostum."

Dostum. Ben bu adamın dostu değilim.

"Teşekkürler," diyorum soğuk bir şekilde, bakışlarım Blair'e dönüyor, o da gözlerinde saf panikle bana bakıyor. "Siz ikiniz yeni mi tanıştınız?"

"Evet," diye mırıldanıyor.

"Maguire'in kız kardeşi," diyor Cohen, sanki ben aptalmışım gibi. Sanki onun bahsettiği Maguire ile birlikte yaşamıyormuşum gibi.

"Evet, biliyorum." Blair, hemen yanımda duran Cohen'e dönüyor ve ben kolumu onun çıplak omuzlarına atıp, onu yanıma çekerek sahipleniyorum. Sanki bir çiftmişiz gibi. "Sana uyarıyorum, Cohen. Onu kardeşi kadar koruyorum. Ve bu çok şey ifade ediyor."

Etrafımızda parti tüm hızıyla devam etmesine rağmen, üçümüz arasında sessizlik hakim. Müzik ve sürekli konuşmalar. Dışarıda bağırان insanlar, iyi niyetli bağırışları beni dışarı çıkmak istememe neden oluyor. Cohen'le birbirimize baktıkça aramızdaki gerginlik artıyor. Cohen'in, benim oyun oynamadığımı anladığında yüzündeki panik ifadesi inkar edilemez.

Bir tatmin dalgası beni kaplıyor. Tanrım, bazen gerçekten pisliğin tekiyim, ama bu adam ipucunu anlamalı.

"Anlaşıldı," diyor Cohen ciddiyetle, bakışları sağa kayıyor. "Uh, arkadaşlarımı gördüm. Sonra görüşürüz. Tanıştığımıza memnun oldum."

Cohen bir anda ortadan kaybolur ve o anda Blair kolunu omuzlarımdan çekip bana dönerek bana öfkeyle bakar.

"Onu kaçırdın." Ses tonu suçlayıcı. "Ve bana bir teşekkür bile etmedin?"

"Bunu çok... korkutucu bir şekilde yaptın," dedi.

"Başka nasıl kurtulmamı bekliyordun? Üstüne yapışmıştı." Gözüm karardı. O adamı mahvetmek istedim. Sırf Blair'e *gülümsediği* için.

Gülümsüyordu.

Evet, bir de göğüslerine bakıyordu.

Neden bu aptal bir adam için bu kadar sinirlendim? Blair için mi? Çünkü ondan hoşlanıyorsun, aptal.

"Bana yapışıp kalmadı. Gerçekten değil." Onu savunmasından nefret ediyorum, ama sonra

"Ama ailem hakkında bu kadar çok şey bilmesi biraz garipti. Bu biraz rahatsız ediciydi."

Kollarını önünde kavuşturuyor, bu da göğüslerini şişiriyor ve elbisesinin kumaşının biraz yukarı çıkmasına neden oluyor. Sütyen giymediğinden oldukça eminim ve bu farkındalık içimi biraz karıştırıyor.

"Şaşırmadım." Aslında o pisliği savunmam daha çok şaşırtıyor beni. "Ailen oldukça ünlü. Hepimiz baban ve amcan hakkında konuşmayı seviyoruz. Ve kuzenlerin."

"Evet, ama sen sürekli onlardan bahsetme ihtiyacı hissetmiyorsun. O adam buna takılmıştı ve sürekli onlardan bahsedip duruyordu. Bazen biraz garip geliyor. Hala öyle." Kollarını indirip omuz silkiyor.

"Baban ünlüydü," diye hatırlatıyorum.

"Ben küçükken. Pek hatırlamıyorum. Ve Drew amcam kadar popüler değildi." Durur, bakışları benimkilere takılır. "Bu tür şeyler senin de başına gelebilir, biliyorsun. Aslında, kesinlikle olacağını düşünüyorum."

Onun sözleriyle hissettiğim zevki bastırarak alaycı bir şekilde güldüm. "Tabii, tabii."

Buna güvenemem. Her şey bir anda değişebilir. Bir dakika önce övülüp seviliyorum, bir dakika sonra parçalanıp mahvoluyorum. Her şey bu sezon nasıl oynayacağıma bağlı.

Her şey.

"Ciddiyim. Draftta seçileceksin ve çok çabuk bir takım tarafından alınacaksın. En azından üçüncü veya dördüncü turda. Ve yeni takımını çok ileriye götürdüğünde, ki bunu yapacağından hiç şüphem yok, o zaman sen de ünlü olacaksın. Bir nl. Amcam gibi. Quarterback'ler her zaman tüm ilgiyi üzerlerine ekerler." Sanki zihnimin derinliklerine bakmaya çalışır gibi bana baktı. Ruhuma. "Buna hazır mısın?"

Sözde şöhrete hazır olup olmadığımı sorduğuna bile odaklanamıyorum. Başarımdan hiç şüphe duymadığı gerçeğine takılıp kaldım. Gerçekten bir gün NFL'de oynayacağıma ve başarılı olacağıma inanıyor.

Bu... iyi hissettiriyor. Gerçekten harika. Kimse bana bu kadar inanmıyor. Ailem kendi sorunlarıyla o kadar meşgul ki benim için endişelenmeye vakitleri yok. Kardeşim muhtemelen adımları bile hatırlamıyor. Takım arkadaşlarım da böyle şeyler söylemiyor çünkü hepimiz kendimize odaklanmış durumdayız ve bunu tamamen anlıyorum. Anlıyorum. Ben de kendi sorunlarımla çok meşglm.

Kolarımla yapabileceğimi söylüyorlar, ama aynı zamanda şüphelerini de benimle paylaşıyorlar. Ya da her cümleye "eğr" kelimesini ekliyorlar.

Eğr iyi bir sezon

geirirsen. Eğr

sakatlanmazsan.

Draft'a girersen. Seçilirsen.

Eğr. Eğr. Eğr.

Blair ise açıkça başaracağını söyledi. Bana olan inancı o kadar sağlam.

"Bilmiyorum. Sanırım o zaman endişelenirim." Omuz silkiyorum, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. Sanki geleceğimle ilgili hiçbir endişem yokmuş gibi.

"Hadi ama. Olacağını biliyorsun." Elini göğsüme doğru uzatır ve ben bileğini tutup elini göğsüme yapıştırırım. Kaçmaya alışmaz. Hiçbir talepte de bulunmaz.

Hayır, Blair sadece orada durur ve benim onu tutmama izin verir. Onun gözlerine bakarak, onun az önce söylediğinin benim için ne kadar önemli olduğunu sessizce anlatmaya çalışırım.

Çoğu zaman kendime bile inanmadığım halde, o bana inanıyor.

"Bilmiyorum," diyorum. "Göreceğiz."

"Çok gizemlisin," diyor.

"Öyle olmak zorundayım." Bileğini çekip onu daha da yaklaşıtıyorum, vücudu benimkine hafifçe çarpıyor. "Senin bana inandığın kadar kendime inanmıyorum."

ON BEŞ

BLAIR

Cam'e inanamadan bakıyorum. Şu anda ciddi mi? Her zaman her şeyi kontrol altında tutuyormuş gibi davranır. Hiçbir şey onu rahatsız etmez. Sahada, saha dışında, her yerde sakın biridir. Kendine her zaman inanmadığını duymak...

Şok edici.

Şok edici olan bir başka şey de, bir öğrenci partisinde, herkesin içinde, her türlü insanın arasında, bana kendi isteğiyle dokunması. Parmakları hala bileğimi sarmış, diğer kolu bir şekilde belime dolanmış ve gözlerindeki ateşli bakışı görünce tamamen donup kalıyorum.

Sanki... beni istiyor gibi.

"Bu elbise suçlu," diye mırıldanıyor, bakışları üzerimde dolaşüyor, beni titretiyor. Parmakları elbisenin açık sırt kısmının kumaşının hemen altına kayıyor, cildime bastırıyor. "Bunu giyerek evden çıkmaya izin vermemeliydim."

Kendime bakıyorum, dekoltem kesinlikle açıkta olduğunu fark ediyorum, sonra bakışlarımı Cam'e çeviriyorum. "Nesi var?"

"Çok fazla ten gösteriyor." Parmakları daha aşağıya kaydılar ve ben keskin bir nefes aldım. "Buradan gitmeliyiz."

"Daha yeni geldik."

"Kimse gittiğimizi fark etmez."

"Seni özlerler. Ace geldiğine çok sevinmişti."

"Evet. Ace hakkında." Cam beni bırakıp başını eğerek kulağıma fısıldadı, "Sana birlikte olup olmadığımızı sordu mu?"

Başımı eğik tutarak, ona olabildiğince yakın kalarak başımı salladım. Bu durumdan çok hoşlanıyordum. "Dün gece Logan'ın evinde bacağıma dokunduğunu gördü."

"Evet. O da bana aynı şeyi söyledi." Cam benden uzaklaşır, yüzündeki ifade okunamaz. "Gidelim."

"Hey, Fields! Maguire'ın kız kardeşinin ellerinde ne yapıyorsun?"

İkimiz de dönüp Derek'in mutfaka doğru büyük adımlarla geldiğini gördük. Her iki kolunun altında birer kız vardı ve yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Cam benden sanki hastayım da kaçır gibi uzaklaştı ve ben titrek bir eliyle saçlarımı omuzlarımın üzerine attım.

"Ona dokunmadım." Cam bana bakar. "Sana dokundum mu?"

Derek'e dönüp, "Ellerini üstüme attı" derim.

Derek gülerek kızların omuzlarından ellerini indirir. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bu kızı sevdim Camden. Çok ateşli."

Kadınlara ateşli diyen erkekler mideye yumruk atılmalı, yemin ederim. "Derek, sana asla dokunmana izin vermem. Knox sana hakkında çok şey anlattı."

Derek gerçekten kırılmış görünüyor ve hala iki yanında duran kızlar kıkırdamaya başlıyor. "Ne tür şeyler?"

"Birincisi, kadın düşkün olduğunu." Joanna'nın oda arkadaşı Natalie'nin dün gece Derek'le bardan çıkıp gitmesi gibi, şimdi de bir değil iki kadınla bir erkek öğrenci partisinde.

Derek çenesiyle beni işaret etti. "Bunda yanlış bir şey yok. Kardeşin de öyle."

Yüzümü buruşturuyorum. "Detaylara girmen gerek yok."

"Cam da rahip çocuğu değil. Hatta hepimiz içinde en kötüsü o." Derek elini Cam'in yönüne doğru salladı.

"Öyle mi?" Cam'e dönüp baktım, başını eğmişti ama yanaklarının hafifçe kızardığını görebiliyordum. Utanmış gibiydi.

"Evet, tam bir köpek. Sürekli kızlarla takılıyor, onları Challenger'a götürüyor. O arabanın arka koltuğu epey hareketli." Derek kıkırdar. "Hatta geçen hafta bir kızı oraya götürmüştü

"Kapa çeneni, D," Cam neredeyse hırlayarak, paniklemiş bakışlarını bir anlığına bana çevirip sonra başka yere bakıyor.

"Üzgünüm, kaptan," der Derek somurtkan bir şekilde, sonra kızlarını alıp arka bahçeye doğru yönlendirir.

Derek gittikten sonra daha da sağır edici bir sessizlik hakim olur ve sadece Cam ile ben kalırız, birbirimizi ihtiyatla izleriz. Derek'in sözleri hâlâ kulaklarımda çınlamaktadır.

"Challenger çok hareketli bir yer, ha?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Onu dinleme..."

Onun saçma savunmasını dinlemek istemediğim için sözünü kesiyorum.

"Yemin ederim Knox bile öyle dedi." Kollarımı kavuşturup, içimi kaplayan utançla mücadele etmeye çalışıyorum. Kendimi aptal, kullanılmış ve tamamen... iğrenç hissediyorum. Cam neden arabasının arka koltuğunda benimle öpüşmeyi denemedi ki? Dün gece muhtemelen ne isterse yapardım. Tek yapması gereken bir kelime söylemekti, ben de aptal gibi, onun sözünü duyar duymaz arka koltukta yuvarlanmaya başlar, ona eliyle tatmin etmek için can atardım.

Tanrım, ne kadar aptalım.

"Yani, yalan değil, tamam mı? Evet, arabamın arka koltuğu... bazı şeyler görmüş olabilir." Cam itirafından dolayı acı çekiyor gibi görünüyor. İyi. "Ama Derek abartıyor. Hepsi abartıyor. Sayım kesinlikle insanların iddia ettiğinden daha az."

"Peki senin sayım tam olarak kaç?"

Çenesini ovuşturarak yüzünü buruşturur. "Yüksek sesle söylemek istemiyorum." Bu da korkunç olduğu anlamına gelir.

"Benim sayımı tam olarak biliyorum." Kollarımı yanlara indirip ona sert bir bakış attım. "Dört."

Bunun üzerine, mutfaktan çıkıp oturma odasına girdiğimde ses seviyesi yirmi katına çıktı. Her yerde insanlar vardı. Kız grupları konuşup gülüyordu. Erkekler de aynı şeyi yapıyordu. Birbirlerini açıkça okşayan çiftler ve tartışan çiftler vardı. Bir kız, muhtemelen erkek arkadaşına bağırırken gözyaşları yüzünden akıyordu, arkadaşları da ona destek olmak için arkasında duruyordu.

Herkesin elinde bir tür alkollü içecek var.

Kalabalığın arasından geçmeye çalışırken, tanıdık olmayan yüzlerle göz göze geldiğimde gülümsüyorum. Bazen, son iki yılımı evde geçirip, hayatımda ne yapmak istediğimi bulmaya çalışarak bir devlet üniversitesinde okuduktan sonra, ağabeyimin gittiği üniversiteye transfer olmanın kötü bir fikir olup olmadığını düşünüyorum.

Hayatımda ne yapmak istediğimi hâlâ bilmiyorum, ama şu anda yapmak istediğim bir şey var.

O da Camden Fields'ı odanın öbür ucuna tekmelemek.

Daha çok kendime kızgıyım. Cam'in bu kadar yakışıklı, çekici ve popüler olduğu için ona kızgıyım. O kadar çok kızla birlikte oldu ki, arabasının arka koltuğu muhtemelen dezenfekte edilmeli, hatta yeniden döşenmeli ve Tanrım, bunun beni ne kadar zavallı hissettirdiğinden nefret ediyorum.

Belki de odak noktamı değiştirmeli ve aşık olabileceğim hoş bir erkek bulmalıyım. Sakin, biraz inek, gerçekten zeki, sessiz ve kimsenin fark etmediği bir erkek. Bana her baktığında beni titretmeyecek ya da heyecanlandırmayacak bir erkek, ama sorun değil. Bununla başa çıkabilirim. Tatlı ve nazik olduğu sürece, ona bana orgazm olmayı öğretebilirim. O kadar da zor değil.

Evin ön kapısına yaklaşmış, kaçmak için sabırsızlanırken, büyük bir vücut sırtıma değdi ve bir kol kapıyı açmamı engellemek için uzandı. Ahşaba bastıran eli tanıdım, parmakları yayılmıştı. O el, bir gün ona milyonlar kazandıracaktı.

Az önce öğrendiğim her şeye, endişeme ve aptallık hissime rağmen, hala o büyük ellerin beni okşamasını istiyorum.

Sadece bir kez. Sadece nasıl bir şey olduğunu bilmek için.

"Bu çok tanıdık geliyor," diyorum Cam'e, omzumun üzerinden arkamda durduğunu görmek için bakıyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Ooh, sesi kızgın. İyi. Ben de kızgınım.

Çenemi kaldırıyorum. "Gidiyorum."

"Hey." Diğer elini belime koyuyor, o kadar hafif bir dokunuş ki kendimi ona yaslamadan duramıyorum, bu da elbisenin kesik kısımları olduğu için parmaklarının çıplak tenime yanık izleri bıraktığı anlamına geliyor. "Ben bir pisliğim."

"Öylesin," diye hemen kabul ettim.

"Geçen hafta arabamın arka koltuğunda bir kız yoktu."

Gözlerimi kısaca kapatıp zorlukla yutkundum. Beni en çok etkileyen kısım buydu. Benimle flört ediyor, bana bakıyor, beni reddediyor ve yine de başka kadınlarla birlikte olabiliyordu.

"Bir kızla... uzun zamandır birlikte olmadım," diye itiraf ediyor, sesi alçak ve titrek, içimde garip hisler uyandırıyor. Her şeyi altüst ediyor ve beni... tedirgin ediyor.

İyi anlamda.

Kapıya dönerek soruyorum, "Gerçekten mi?"

"B, bana bak." Dediğini yapıyorum, bana sadece "B" diye seslenmesinden hoşlandığımı nefret ediyorum.

B. "İnan bana. Derek'e inanma. O herif bir pislik." "Sen de öyle.

Az önce kendin söyledin."

"Doğru. Ama sana gelince, pislik olmayacağım. Sana asla kötü davranmak istemiyorum. Ya da saygısızlık etmek."

"Kardeşim yüzünden mi?"

"Senin yüzünden. *Senden hoşlanıyorum*. En iyi arkadaşımın kız kardeşi olduğun için değil." Başını ön kapının sağındaki açık kemere doğru eğdi. "Gel, yanıma otur. Henüz gitmemize gerek yok. Bize bir şeyler içelim, oturup sohbet edelim."

"Benimle konuşmak mı istiyorsun? Herkesin içinde mi?" Şok oldum.

Gülümsemesi yavaş. Seksi. Her bir parçam parlıyor ve konuşurken dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum. "Evet. Kim bir şey der ki? Biz sadece arkadaşız, değil mi?"

"Doğru," diye tekrarlıyorum ve elimi tutarak beni küçük, rahat ve oturma yeri olan odaya götürmesine izin veriyorum. Birbirine bitişik, aşırı doldurulmuş bir kanep ve ikili koltuk var, her ikisi de uçlarında oturan kişilerle dolu. Ben ikili koltuğa oturuyorum ve Cam kanepeye oturuyor, aramızda bir lamba olan küçük bir sehpa var.

"Yerimi tut," diyor ayağa kalkmadan önce. "Hemen dönerim."

Olayların gidişatından şaşkın bir şekilde onun arkasından bakıyorum. Ona karşı hissettiklerim kafamı karıştırıyor. Kanepenin diğer ucunda oturan çift bakıyorum. Birbirlerine tamamen sarılmış, tutkuyla öpüşüyorlar. Bir an dilini gördüğüme yemin edebilirim ve onun kadının göğsüne dokunmasını görmeden hemen önce başka yere bakıyorum.

Umarım burada sevişmezler. Çok garip olur.

Cam iki dakika içinde geri gelir, her iki elinde birer plastik bardak tutar ve bana olanı verirken, ona bakmadan önce içindekine bakarım. Mavi renklidir. "Bu ne?"

"Şarap soğutucu." Omuzlarını silkiyor, biraz utangaç. "Diğer içecekleri içmek istemeyen kızlar için buzdolabında hep birkaç tane bulundururlar."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu öğrenci yurduna daha önce gelmiştim. Birkaç kez." Az önce boşalttığı yere oturur, okşayan çift endişeli bir bakış atar ve bardağından bir yudum alır. "Sevdiğin bir şey içtiğinden emin olmak istedim."

"Dün gece bira içtim."

"Zar zor yuttun." Doğru.

Ve onun bunu fark etmesini çok sevdim.

Bardağıma bir yudum alıyorum ve içeceğin meyveli ve lezzetli olmasına şaşıyorum. Bu sefer alkolün tadını almak için daha büyük bir yudum alıyorum ve yuttuktan sonra "ahh"

"Beğendin mi?"

Beni öyle yakaladığı için biraz utanıyorum. "Kesinlikle. Teşekkür ederim."

"Hâlâ bana kızgın

mısın?" Yüzümü

buruşturuyorum.

"Biraz."

"Telaî edebilir miyim?"

"Kesinlikle." Başımı sallayarak, fincanımın içindekilere bir kez daha bakıyorum. "Nasıl?"

"Benimle konuş." Çok basit. Ama tek istediğim bu.

Cam ile sıradan bir sohbet. İtiraz yok, *uzak dur, sen benim en iyi arkadaşımın kız kardeşisin* gibi şeyler söylemek yok.

"Konuşuyoruz," diyor neredeyse meydan okurcasına. Savunmacı bir tavırla. "Şu anda yaptığımız şey değil mi?"

"Seninle gerçek bir konuşma yapmak istiyorum, Camden Fields. En sevdiğin mevsimi bilmek istiyorum. Benimki sonbahar. Tatlı mı yoksa tuzlu mu seversin? Diş teli taktın mı, çünkü dişlerin çok düzgün, o yüzden takmışsındır diye tahmin ediyorum. En sevdiğin renk, en sevdiğin yemek nedir? Neden korkarsın? Seni ne mutlu eder? Şu anda dünyanın herhangi bir yerine gidebilseydin, nereye giderdin? İlk öpücüğün, ilk kalp kırıklığın, ilk işin ne zamandı? Futbolcu olmak istediğini ne zaman anladın? Bana her şeyi anlat." Dirseklerimi koltuğun koluna dayayıp çenemi yumruğuma yaslayarak onun cevabını bekledim.

ON ALTI

CAM

Omzumun üzerinden bir kez daha bakıyorum, birbirlerine yapışmış olan çifti kontrol ediyorum. Kız şu anda bacağına sürtünüyor ve adamın elleri kızın kalçalarında, onu yönlendiriyor, ağızları hala birbirine kilitli.

Kahretsin.

"Hey," diye sesleniyorum ama beni tamamen görmezden geliyorlar. Daha da hızlı hareket etmeye başlıyorlar ve kız onun ağzına nefes nefese. Tanrım. "Hey!"

Dudaklarını birbirinden ayırıyorlar ve ikisi de bana öfkeyle bakıyorlar.

"Siz ikiniz başka bir yere gidin. Bir oda tutun," diye tavsiye ediyorum ve birkaç saniye ağır nefes alıp giysilerini düzelttikten sonra, kanepeden kalkıp ellerini birbirine kenetleyerek odadan çıkarken bize pis pis bakıyorlar.

Onlar gider gitmez Blair gülüyor ve bu çok tatlı bir ses.

"Gitmelerine sevindim." Blair başını sallar. "Beni rahatsız ediyorlardı."

Aynı. Onların sevişmeye çalışmasını izlemek, sadece Blair'le sevişmeyi düşünmeme neden oldu ve bunu çok isterdim, ama kesinlikle onunla herkesin önünde kendimi rezil etmeyeceğim.

Onunla birlikte olmayı düşünmem bile... çok büyük bir şey. En azından benim için öyle.

"Gel yanıma otur." Kanepenin solundaki boş yere vuruyorum. Blair

kaşlarını çatıyor. "Emin misin?"

Kahretsin, benden şüphe etmesinden nefret ediyorum, ama bunu hak ediyorum. Lanet olası Derek, o koca ağzını açıp ona benim tam bir azgın köpek olduğumu söylemiş. Ne pislik.

Ama Derek yalan söylemedi. Challenger'ın arka koltuğu kesinlikle çok hareketliydi, ama geçen hafta değil. Bir süredir değil. O konuda yanılıyor.

"Kesinlikle." Boş yeri tekrar okşadım. "Buraya gel."

Kanepeden kalkıyor ve tereddüt etmeden yanıma oturuyor. O kadar yakınız ki, aramıza bir kağıt parçası bile sığmaz. Kokusu beni sarar, artık onun kokusu olduğunu ve istediğim zaman odama sıkabileceğimi hatırlatır. Bu farkındalık beni çok garip hissettiriyor, bu yüzden bana sorduğu sorulara odaklanıyorum.

"Tamam, konuşmak mı istiyorsun? Hadi konuşalım." Kanepenin rahatlığına şaşıarak daha derinlere gömüldüm. Ağırlığımla minderler çöktü, Blair bana biraz doğru düştü ve kolumu kanepenin arkasına uzatarak parmaklarımı tehlikeli bir şekilde çıplak omzuna yaklaştırdım.

Birkaç dakika sonra o omzuna dokunacağım. Sözlerimi unutma.

"Sorduğum soruları hatırlıyor musun?" diye soruyor umutla, kalın kirpiklerinin altından bana bakarak.

"Deneyeceğim." Başımı geriye yaslayıp tavana bakıyorum. Üstümde eski bir su lekesi ve köşede kalın bir örümcek ağı var. Burası kesinlikle daha iyi günler görmüş. "Şey, en sevdiğim mevsim yaz. Sanırım tuzlu yiyecekleri daha çok seviyorum, ama cheesecake de severim. Diş teli takmıştım. Dişlerim çok kötüydü. Çok çarpıktı."

Yumuşak bir kahkaha atıyor ve güzel yüzüne bakmam gerekmiyor, gülümsediğini biliyorum. "Ben de."

Ona bakıyorum, yeşil gözlerinde bir anlığına kayboluyorum. "En sevdiğim renk yeşil. En sevdiğim yemek... pizza. Başarısız olmaktan korkuyorum. Futbol beni mutlu ediyor. İlk öpücüğüm Lara Young'la oldu. Altı yaşındaydık."

"Ah."

"Benim ilk kalp kırıklığım mı? Henüz henüz henüz
İlk ilk iş işim McDonald's'taydı."

Blair kıkırdar. "McDonald's mı? Gerçekten mi?"

"Küçümseme." İşaret parmağımla omzuna dokunup parmağımı orada bırakarak pürüzsüz teninin tadını çıkarırım. "Lise üçüncü sınıfa geçmeden önceki yaz orada çalıştım. İyi para kazanıyordum ama çalışma saatleri berbattı. Ailem beni çocuk futbol takımına yazdırdığında futbolcu olmak istediğimi biliyordum. Altı yaşındaydım ve dünyayı fethetmek istiyordum."

"Altı yaşında çok şey yapmışsın," diyor, sesinde eğlence var. "Ben doğduğumdan beri odaklanmışım."

"İnanıyorum." Bir an sessiz kalır. "Birkaç soruyu atladın." "Öyle mi?"

"Evet." Ben ona bakarken o da bana bakıyor. "Eğer şu anda dünyanın herhangi bir yerinde olabilseydin, nereye giderdin?"

Bir anlığına gözlerinde, yüzündeki o ifadede kendimi kaybettim. Cevabımı bekliyor, umutla, ve şu anda ona karşı yüzde yüz dürüst olmam gerektiğini anlıyorum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Ölmek istiyorum," diye itiraf ediyor.

"Şu anda başka hiçbir yerde olmak istemem, çünkü burada seninle birlikte çok mutluyum," diye cevap veriyorum, gözlerine bakarak.

Gözleri hafifçe büyür, cevabım onu şaşırtmıştır ve nedenini biliyorum.

Bu benim için normal değil. Onu uzaklaştıran benim. Ona bunun olamayacağını söyleyen benim.

Bu gece... siktir et. Benimle gerçek bir konuşma yapmak istiyor, ben de ona karşı dürüst olacağım.

"Oh," diyor sonunda, bakışlarını indirip ellerinin üzerinde durduğu kucığına bakıyor. "Vay canına."

Ona doğru eğildim, saçlarının kokusunu olabildiğince dikkatlice içime çektim. "Ciddiyim. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum, B."

"Bana B demeni seviyorum." Ağzının köşesinin yukarı kıvrıldığını görüyorum ve gülümsediğini anlıyorum. Omuzlarını sıkıyorum, avucumun altında ipeksi pürüzsüz teninin hissini tadını çıkarıyorum.

"Sıra sende." Sonunda gözlerime bakınca, "Sana birkaç sorum var" diyorum.

Daha dik oturur, ama kolumu omuzlarından çekmem. "Sor."

"En sevdiğin

renk?" "Pembe."

"En sevdiğin sayı?" "Dört."

"Saçmalık," diyorum, başımı sallayarak. O *benim* lanet olası numaram. Formamda giydiğim tek numara. Altı yaşındayken bile bana quarterback için ilk müsait forma verdiler ve o da dört numaraydı.

O zamandan beri uğurlu numaram.

"Doğru! Gerçekten en sevdiğim sayı. Şimdiye kadar yaşadığım tüm adreslerde dört var. Şu anda yaşadığım dairenin numarası 248. Nereye gidersem gideyim, kırk dört görüyorum. Her yerde var. O benim sayım. Dört," diyor kararlı bir şekilde.

"O benim numaram," diyorum ve o gülümsüyor, bana hafifçe yaslanıyor.

"Biliyorum."

"Her yere baktığında kırk dördü mü görüyorsun?"

Kız başını sallayarak, kendinden memnunmuş gibi görünüyor.

"Sanki... bir işaret gibi." "Doğum günümün hangi gün olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Blair kaşlarını çatıyor. "Şey..."

Bilmediğine alınmadım. Neden bilsin ki? Ben de onun doğum gününü bilmiyorum.

"Nisan." Etkisini görmek için bir süre bekledim. "Dördüncü."

Gözleri o kadar büyür ki, yerinden çıkacak diye endişelenirim. "Olamaz."

"Olur." Başımı sallarım.

"Bu... bu... vay canına." Onu şaşkına çevirdiğimden eminim, ki bu kolay bir şey değildir.

Bu lezzetli küçük gerçeğin üzerinde durmamalıyız. Dikkat etmezsem, ağzımdan çıkacak sonraki sözler, bizim birbirimiz için yaratıldığımız ya da başka bir saçma sapan şey olacak.

"En sevdiğin yemek." Konuya geri dönmeliyiz.

"Suşi," diye cevaplıyor.

"İğrenç."

"Hiç denedin mi?" "Şey... hayır."

"O zaman iğrenç olup olmadığını bilmiyorsun." Bu kız çok mantıklı.

"İlk işin neydi?" diye soruyorum.

"Annemin gittiği kuaförde. Lise boyunca her yaz ve hafta sonları mezun olana kadar orada çalıştım. Telefonlara bakıp müşterileri karşılayıp saçları süpürürdüm." Gülümsüyor. "Eğlenceliydi."

Zengin bir aileden gelmesine rağmen çalışmış olması hoşuma gitti. Maguire kardeşler hakkında söyleyebileceğim bir şey bu. Şımarık ya da kibirli değiller. Hepsî çalışkan, zeki ve arkadaş canlısı.

Blair? Bazen biraz fazla arkadaş canlısı oluyor.

Ha. Ne diyorum ben? Onun samimiyetini seviyorum.

"İlk öpücüğün kimdi?" Aklım hemen daha önce dört erkekle birlikte olduğunu itiraf etmesine gidiyor. Yani, dört partnerle seks yapmış.

Bundan nefret ediyorum. Birincisi, bu onun sözde şanslı sayısı, bu çok saçma. Eğer biz... bir şey yaparsak, bu benim onun beşinci sevgilisi olacağım anlamına mı gelir? Tanrım, beş rakamından nefret ediyorum. Cidden nefret ediyorum. İkincisi, onun başka biriyle birlikte olduğunu düşünmeye tahammül edemiyorum. Başka bir erkeğin ona dokunduğunu hayal etmeye çalışmak...

Siktir et. Dayanamıyorum.

"Benjamin Lathrop," diye itiraf ediyor ve ben gülümsüyorum. "Neden gülüyorsun?" "Kaybeden gibi bir isme benziyor."

Göğsüme hafifçe vuruyor ve ben, sırf ellerini üzerimde hissetmek için, bunu tekrar yapmasını istiyorum.

sadece ellerini üzerimde hissetmek için. "Dur. Çok kötüsün. Benji tatlı biriydi." "Benji mi? Köpek ismi gibi."

"Biz ona öyle derdik. Yedi yaşındaydık! Yoksa sekiz miydik? Onun ablası arkadaşlarıyla şişe çevirmece oynuyordu, biz de onları izliyorduk. Onlar ortaokuldaydı ve parti veriyorlardı. Biz de onları gizlice izliyorduk. Sonra biz küçükler de oynamaya karar verdik. Şişeyi çevirdim ve Benji'ye geldi, ve aman Tanrım, ölmek istedim. Kalkıp herkesin önünde onu öpmek zorundaydım. Ve Ruby de vardı."

"Kız kardeşin mi?"

Kafasını sallayarak dalgın dalgın. "Çok utandım ama sonra kendime bunun sadece bir oyun olduğunu söyledim ve yaptım. Eğildim ve zavallı Benji'yi dudaklarından öptüm. Sanırım yüzü kırmızıya döndü ve odasına koştu."

"Onun dünyasını alt üst etmişsin." Gülümsüyorum.

"Daha çok onu utandırdım. Neyse." Bir iç çekiş duyulur.

Eğilmiş başını, saçlarına dokunan çeşitli sarı ve altın tonlarını izliyorum. Hatta ince kahverengi çizgiler bile var. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel saçlara sahip ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum. Uçlarını avucumda tutup çekmek istiyorum. Tam da... O nasıl tarif etmişti? Poposuna şaplak atmak mı?

"O da senin ilk kalp kırıklığın mıydı?"

"Kim, Benji mi?" Başını kaldırıyor, yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve yavaşça başını sallıyor. "Hayır. O sensin."

Kalbim çöküyor, kendimi bok gibi hissediyorum. "Hadi ama Blair."

Gitmek istiyorum. Hatta kanepeden atlayacakmış gibi pozisyon alıyorum.

"Sakın gitmeye ya da bahane uydurmaya kalkışma." Elini uyluklarımın üzerine koyuyor, sanki bu beni yerinde tutacakmış gibi. Hareket etmiyorum, onun işe yaradığını düşünmesine izin veriyorum.

işe yaradığını düşünmesine izin verdim. "Sen benim en büyük kalp kırıklığımsın, çünkü bunun ne kadar kolay olacağını görebilmeni isterdim."

"Neyin kolay olacağını?"

"Biz. Sen ve ben." Uyluklarımı sıkıyor ve sikim canlanıyor. "Ama sen inatçı ve saçma birisin, bu yüzden sabırlı olmam gerekecek."

Sesinde hayal kırıklığı ve kararlılık karışımı duyuyorum ve onun için sadece üzerinde çalışacağı bir proje olup olmadığını merak ediyorum. "Bunu yapman doğru mu bilmiyorum."

"Çok geç. Zaten başladı. Farkında bile değilsin, ama burada benimle oturuyorsun, kolun omuzlarımda ve elim bacağının üzerinde." Sanki tüm bunlar onun gizli planının bir parçasıymış gibi gülümsüyor. "Kabul et, Cam. Seni bana aşık edeceğim."

Karşı çıkmak üzereyim, ama gerçeği itiraf etmek istemediğim için dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Ona çoktan aşık oldum. Onu tamamen kaybettim. Sadece... yanlış bir adım atmak istemiyorum. Kesinlikle bunu mahvetmek istemiyorum.

Ve onu incitmek istemiyorum.

"Demek bir tipin var," diyorum, konuyu biraz değiştirerek.

"Var," diyor tereddütle. "Yani, hepimizin yok mu?"

"Evet. Peki, senin tipin ne?" Geçmişte yattığı dört adam hakkında daha fazla bilgi vermesini umuyorum, ama bu da bilmek istemediğim bir bilgi.

Bu iş tam bir işkence. "Benim tipim mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Evet. Hadi, utangaç olma. Söyle bana."

Sol elini kaldırıp parmaklarını tabanca şeklinde birleştirir ve sanki beni vuracakmış gibi yüzüme doğrultur. "Sen," diye mırıldanır.

"Sadece karşımda oturduğum için böyle söylüyorsun." "Öyle söylüyorum çünkü doğru," diye karşılık verdi.

Onun bileğini tekrar tutup, elini olduğu yerde, yüzümün tam önünde tutuyorum. Eğilip, parmaklarının ucunu hafifçe ısıyorum. Flörtözce. Eğlenceli.

Blair nefesini tuttu, bakışları dişlerimin derisine battığı noktaya odaklandı ve bakışlarını benimkilere çevirdi, yüzündeki şaşkın ifade beni tamamen hareketsiz hale getirdi. "Beni ısırdın."

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Ben sadece... Seni anlamıyorum." Elini uyluklarımdan yukarı kaydırıyor, aletime yaklaşıyor. Ve aletim onun eliyle buluşmak için can atıyor. "Karışık sinyaller gönderiyorsun."

Göğsümü ovuşturdum. "Bu hayatım boyunca sorun oldu."

"Gerçekten mi?"

"Sayılır." Etrafa bakıyorum, tanıdık bir yüz görmüyorum. "Buradan gitmeliyiz."

"Çıkalım mı?"

"Evet, tabii. Siktir et bu partiyi. Biraz sıkıcı."

"Az önce kovduğun çift gibi olabiliriz. Bacağını kurcalayabilirim," diye önerir, gözleri yaramazlıkla doludur.

İnlerim. "Bana fikir verme, kadın." "Beni deli eden ne biliyor musun?"

"Ne?"

Bir an dudaklarıma bakıp sonra gözlerini bana çevirir. "Konuyu sürekli aynı yerde döndürüp durmamıza rağmen, en çok istediğim şeyi hiç yapmaman."

"Nedir o?"

"Beni öpmeni istiyorum."

ON YEDİ

BLAIR

Bunu söylediğime inanamıyorum. Keşke geri alabilsem. Konuyu dolandırıp duruyoruz çünkü o bana o şekilde ilgi duymuyor. Yani, duyuyor ama duymuyor. Ve karışık sinyalleri beni hep kafamın karışmasına neden oluyor, bu da ruhuma iyi gelmiyor. Böyle biriyle ilişkiye girmeye çalışmam gerek yok.

Ama bana itiraf ettiği şeyler, bana bakışı... Bunların hepsini seviyorum. Parmakları şu anda çıplak omzumda daireler çiziyor ve vücut ısısı bana sızarak beni o kadar ısıttı ki, terleyeceğime yemin edebilirim.

Yoğun bakışları dudaklarıma odaklanıyor ve bir an fazla uzun süre bakıyor. Ağzıma bakışları muhtemelen uygunsuz bir noktaya geliyor. Sanki ağzıma sokabileceği her şeyi hayal ediyormuş gibi.

Evet. Az önce oraya gittim.

"Seni öpmemi mi istiyorsun?"

Konuşmadan başımı sallıyorum. Ne söyleyeceğimden korkuyorum.

Dudaklarını yaladı ve aman Tanrım, bu çok... tahrik ediciydi. Bana ne yapmaya çalışıyor? "Biri bizi görebilir."

Küçük odaya göz gezdiriyorum. Kapının girişinde bir çift duruyor. Adam duvara yaslanmış, kadın onun önünde duruyor, ikisi ciddi bir konuşma yapıyor. Başka kimse yok. Kimse bize dikkat etmiyor. "Kim? Tanıdığım kimseyi görmüyorum."

"Görmüyor olmaları izlemedikleri anlamına gelmez." Yavaş ve yaramaz gülümsemesi beni eritiyor. Bacaklarımı birbirine sıkıştırarak kıvrıyorum ve parmakları kolumun yanından aşağı kayarken neredeyse kanepeden kayıp düşüyordum.

Tamam, abartıyorum. Birazcık.

"Bırak baksınlar," diye fısıldıyorum, başı eğilirken, dudakları yaklaşıyor. Daha da yaklaşıyor...

Dudakları benimkine hafifçe değiyor, titriyor ve tüm vücuduma yayılıyor, beni titretir. Beni öptüğünü fark edemedi çekilir, bakışları gizemli ve ağzıma odaklanmıştır. "Buradan gitmeliyiz."

Sesindeki kararlılık beni ondan uzaklaştırıp ayağa kaldırıyor. O da aynısını yapıyor, tek kelime etmeden ön kapıya yöneliyor ve ben de onu takip ediyorum. Kapıyı benim için açıyor ve ben kardeşlik evinden çıkıyorum, kalabalık verandayı geçerken yanımda aynı hızda yürüdüğü için mutluyum. Merdivenlerden inerken adını haykıranları görmezden geliyor. Yürüme yolundan geçip kaldırımıya dönerek arabasına doğru ilerlerken herkesi görmezden geliyor.

Adımlarımız hızlı. Nefesimiz biraz ağır. Hala tek kelime etmiyoruz ve hayal gücüm tüm olasılıklarla çılgına dönüyor.

Arabasına yaklaşıncı anahtarlığı basıyor ve önümden koşarak kapıyı açıyor. Yolcu koltuğuna sürünerek oturuyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Arabayı dolaşıp sürücü kapısını açıyor, koltuğa kayıyor ve kapıyı sertçe kapatıyor, sonra motoru çalıştırıyor ve bana dönüyor.

Ona umutla bakıyorum, hala nefes almıyorum. Nasıl ayakta durabildiğimi bilmiyorum. O kadar yakın. O kadar çekici. O kadar lezzetli Cam. Bakışlarında çatışmayı görüyorum. Yüzündeki acıyı. Kararsız. Kardeşime olan sadakati takdire şayan ama...

Bana daha sadık olmasını istiyorum.

Bakışları göğsüme düşer, orada kalır ve yemin ederim ki o bakışları uzadıkça meme uçlarım sertleşir. Sütyen giymiyorum. Kumaşı çekip beni ortaya çıkarmak onun için çocuk oyuncağı olur. Ellerini üzerime koymak... Ağzı...

Acı dolu bir inilti çıkar ve eğilir, ağzı ağzımın üzerinde durur ama tam olarak değmez. "Bunu yaparsak, her şey değişir."

"Söz mü?"

Başını yana eğiyor, ağzı kolaylıkla ağzımı buluyor. Beni tekrar tekrar öptüğünde içimden derin bir rahatlama geliyor. Yumuşak, tatlı öpücükler. Dudaklarının nazık baskısı. Sanki beni sınıyor gibi. Ben de onu öpüyorum, dudaklarım her öpüşmede biraz daha açılıyor, ta ki dilini dışarı çıkarıp dudaklarımın kenarlarını okşayarak geçene kadar. Dilime onun dilini dokunduruyorum, inlemesi beni zevkle sarar.

Cam bana uzanır, elleri belime konar, hafifçe çeker. Önce ben ondan ayrılırım, ikimiz de daha hızlı nefes alıyoruz, bakışlarımız buluşur. Göz bebekleri büyümüş, dudakları aralanmıştır.

O acıtacak kadar güzel. Ona uzun süre bakamıyorum. Kalbim çok acıyor. Bunun gerçekten olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Burada yapamayız."

Koyu kaşları çatıldı. "Neden yapamayalım?"

"Herhangi biri geçebilir." Pencerenin yönüne elimi sallıyorum. "Herkes bunun senin araban olduğunu biliyor."

"Kimse bizi göremez."

"Ve Challenger'da bir numara daha olmak istemiyorum," diye ekledim, ki bu Cam'le bu arabada sevişmeyi reddetmemin asıl nedeni.

Onun uzun seks listesine eklenecek bir istatistik olmak istemiyorum.

"Gidelim." Sesi derin. Sessiz. Gizli anlamlarla dolu. Motoru çalıştırıp vites takarken ve lastiklerin gıcirtısıyla sokağa çıkarken ona bakıyorum.

Neredeyse gülmek istiyorum, ama bana bakışında komik olan hiçbir şey yok. Çok yoğun. Tanrı bilir nereye gidiyor, sokaklarda sürerken çok sessiz. Sadece... bu mahalle dışında herhangi bir yere.

Birkaç dakika sonra apartmanının otoparkına girdiğinde şok geçiriyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum arabayı park

ettiğinde. "Burada mı?" "Başka nerede?" Omuzlarını

silkiyor. "Hadi."

Ben başka bir kelime bile söyleyemeden arabadan indi, kapımı açtı ve elini uzattı. Elini tuttum, elinin benimkini tamamen kaplamasını severek.

ve beni arabadan çekip kenara bastırıyor, vücudu beni oraya sıkıştırıyor. Beni öpmeden önce ellerimi göğsüne bastırıyorum, yüzündeki şaşkınlık açıkça görülüyor.

"Knox nerede?"

Cam otoparka bakınıyor, bakışları benimkilerle karşılaşınca kaşlarını çatıyor. "Dairemizde."

"Oraya giremem." Başımı salladım. Olmaz.

"Seni gizlice içeri sokabilirim." Bakışları yalvarır hale gelir. "Geç oldu. Muhtemelen çoktan uyumuştur."

"Ya uyumamışsa?" Endişe göğsümü sıkıştırdı. Kardeşimin bizi bu şekilde öğrenmesini istemiyorum.

Henüz bir "*biz*" olup olmadığını bile bilmiyorum.

"Hadi." Benden uzaklaşıyor, elimi tutup beni apartmanına doğru çekiyor.

Endişeme rağmen, içimde bir heyecan yükseliyor ve beni titretmeye başlıyor. Gerginim. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Daha da çılgınca, Cam'in beni bu kadar isteyerek dairesine sürüklediğine inanamıyorum. Çok büyük bir risk alıyoruz.

Ya Knox hala uyanıksa? O zaman ne olacak? Kendimizi nasıl açıklayacağız?

Apartman kapısının önüne geldiğimizde, Cam parmağını dudaklarına koyup sus işareti yapar, sonra anahtar kilide sokup açar, kapıyı açar ve sadece kafasını içeri sokar.

"Burası karanlık," diye fısıldadı bana. "Uyuyor."

"Bundan emin olamazsın," diye fısıldadım ona.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Bekle."

Cam beni apartmanın ön kapısında bırakıp kapıyı kapatır. Soğuk rüzgardan korunmak için kollarımı kendime sararak beklerim. Havadaki soğukluk beni ayıklaştırır ve endişe düşüncelerimi kemirir, biraz daha net düşünmemi sağlar.

Bu çok riskli. Saçmalıyoruz. Knox çok kızacak.

"Tehlike geçti." Kapı açılır ve Cam orada durur, beni hızla içeri alır, bana uzanırken bakışlarında yoğun bir parıltı vardır.

Onu daireye kadar takip ediyorum, gözlerim karanlığa alışmadan elimi tutup beni içeri çekiyor. Sessiziz. Beni odasına çekip kapıyı arkamızdan yumuşak bir sesle kapatırken nefeslerimizi bile duyamıyorum. Kilidin döndüğünü duyuyorum...

Sonra birden üzerime çöküyor, sanki açlıktan ölmüş bir adam gibi, elleri belimde, ağzı karanlık yatak odasında bile benimkini buluyor. Ona uzanıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve hemen ona açılıyorum, dillerimiz birbirine karışıyor, elleri yukarı doğru geziniyor, elbisenin kesiklerinden açıkta kalan tenime hafifçe dokunuyor.

Uzun, lezzetli dakikalar böyle geçiyor. Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz, çenem yoruluyor, tüm vücudum onun dokunuşlarından yanıyor. Dudakları. Parmakları elbisenin kumaşının altına kayıp belimin çıplak tenine dokunduğunda ağzına nefes veriyorum, boğazıma doğru kayınca inliyorum. Başımı geriye eğiyorum, boynumu öpüp hassas tenimi yalayıp emdiğinde başım duvara çarpıyor.

Gözlerimi açıp karanlığa bakıyorum, parmaklarım saçlarına gömülüyor, onu kendime çekiyorum. Cam'le böyle olmak, tüm hayallerimin gerçek olduğu hissi veriyor. Dudakları tenimde, elleri vücudumda. Sert ve sıcak, kalçama sertçe ve ısrarla bastırdığını hissedebiliyorum.

"Yapmıyorum." Derin nefesler alıp vererek cildime fısıldadı. "Seks yapmıyorum." Dişlerini boynumun omzuma değdiği yere batırdı, beni inlettirdi. "Seninle."

Tamamen hareketsiz kalıyorum ve o başını kaldırıp gözlerime bakıyor. Penceresinin panjurlarından sadece bir parça ışık sızıyor ama yakışıklı yüzünü seçebiliyorum. Bakışlarında ciddiyet var. Bu adam inanılmaz derecede kafa karıştırıcı. "Neden?"

"Kardeşin yan odada."

İçim sızladı. Hatırlatılmasına gerek yoktu. "O zaman neden beni gizlice dairenize soktunuz?"

Dzensiz bir nefes alır ve alnını alnıma dayayarak gözlerini kapatır. "Çünkü mecburdum." Sesindeki acı midemi bulandırır. "Ve sen beni delirtiyorsun."

Onun da benim için benim için olduğu kadar kafası karışık olduğunu bilmek iyi geliyor. En azından bu durumda yalnız değilim, uzun zamandır bir sonraki adımı atmaya istekli tek kişinin ben olduğumu sanıyordum.

"En azından sarılabilir miyiz?" Parmaklarımı sert göğsünde yavaşça yukarı aşağı gezdiriyorum.

"Sarılmak mı?" Sesi kısık. Boğuk. Bu kelimeyi lanet gibi söylüyor.

Başımı sallıyorum, parmak uçlarına yükseliyorum, kollarımı boynuna doluyorum, ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Güzel olacak. Söz veriyorum."

Kollarını belime doladı, beni tamamen kendine çekti, vücutlarımız birbirine yapıştı. Mükemmel bir uyum içindeydik. Sert, sıcak ve kaya gibi bir adamdı ve bu sefer öpüşmeyi ben başlattım, ondan tam olarak istediğimi aldım. Kendimi tamamen bırakarak onu öptüm.

O da karşılık veriyor, kolları beni daha sıkı sarıyor, ağzı daha ısrarcı hale geliyor. Kontrolü ona bırakıyorum, dilim onun diline dolanıyor, aynı anda çıkardığımız inlemeler havada biraz fazla yüksek sesle yankılanıyor.

Cam öpücüğü keser, eli ağzımın üzerine kayar, hafifçe kapatır. "Sesimizi yükseltmeyiz," diye fısıldar. "Biri duyabilir."

En azından kardeşimin adını yüksek sesle söylemedi. Havayı bozacak bir şeydi.

Onun kollarından kurtulurum, elini ağzımdan çekerken ben de eğilip kaçır, yatağı doğru yönelirim. Yatak düzgünce yapılmış, iki yastık çok düz ve ben yüzümü buruşturur, ona doğru dönerim.

"Yastıkların..."

"Düz seviyorum," cümlemi bitirmeden diyor. Gömleğinin önünü açıyor, düğmelerini çözüyor ve ben, ortaya çıkan her santimetre deriye heyecanla bakıyorum.

"Ben sevmem," diye karşılık veriyorum, düğmeleri bitirip gömleğini çıkardığında ağzım kuruyor.

Onu bakışlarımla yiyip bitiriyorum. Omuzları, boynu, göğsü ve pektoral kasları. Kaburgaları ve düz karnı. Oradaki çıkıntılar. Göbeği ve göbeğinin altından başlayıp kot pantolonunun beline kadar uzanan ince saç çizgisi.

"Sarılmak derken çıplak mı demek istiyorsun?" Sesi o kadar umut dolu ki, gülmeden edemiyorum.

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Seks yapamayacağımızı söyleyen sendin, Cam."

"Doğru." Bu kararından pişman olmuş gibi görünüyor.

"Ve ilk öpüştüğümüz gece sana kendimi veremem." "Tüm konuşmalarımız ön sevişme gibiydi, B."

"Ön sevişmeyi biraz daha uzatmamız gerekmez mi?" Bu konuda ciddi olduğundan emin olmalıyım. Benim hakkımda. Beni sikip sonra unutmasına izin vermeyeceğim.

Hayır.

İnlemesi yüksek ve şimdi ona doğru koşup elimi ağzına kapatma sırası bende. "Seni duyacak."

O da başını sallar, elini kaldırıp bileğimi kavrar ve elimi yüzünden çeker. Ona izin veririm, avucumu yaladığında ağzım açılır. Dilini görmek içimi karıştırır, beni ateşler.

Beni ateşe veriyor.

Yavaşça benden uzaklaşıyor, elleri kot pantolonunun beline gidiyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş.

"Çıplak sarılmak yok mu?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Yavaşça başımı sallıyorum, kendime baştan çıkamayacağımı söylüyorum. "Hayır." "Elbiseni çıkarmayacak mısın?"

"Biraz gizem olmalı, Cam." Ellerimi kalçama koyuyorum, sesim biraz sert. Çok alaycı. Bu adam söz konusu olduğunda kararlılığım tamamen zayıflıyor.

Şu anda kot pantolonunu çıkarıyor. Tam anlamıyla önümde soyunuyor, kotunu vücudundan çekip çıkarmadan önce ayakkabılarını çıkarıyor. Keşke

ışıklar açık olsaydı da onu iyice süzerdim. Yarı karanlıkta durup her şeyi iyi görebilmek zor oluyor.

"Gizemli kısmı bırakmaya varım." Yatağın kenarına düşüyor, kot pantolonunu tamamen çıkarmak için itip kakıyor ve yere kot kumaşından bir yığın bırakıyor. "İstersen."

"Cam."

"Sadece söylüyorum." Ayağa fırlayarak hızla hareket eder, yorganı çekip yatak örtüsünü düzeltir. "Bana katılır mısın?"

Ayakkabılarımı çıkarırım, sinirlerim midemi bulandırıyor. "Tamam," diye fısıldarım. Kaşlarını çatar. "Gergin gibisin."

"Biraz gerginim," itiraf ettim.

"Ellerimi sana sürmeyeceğim." Ellerini başının üzerine kaldırdı.

Bu, istemediğim son şeydi ama bunu söylemedim. Bunun yerine, yatağın benim tarafındaki yorganı çekip altına girdim ve yorganı üzerime çekerek tamamen örtündüm.

Cam da yorganın altına girer, vücudundan yayılan ısı bana ulaşır. Beni kendine çekmeye çalışıyor.

Yatağın kendi tarafımda kalmak için tüm gücümü kullanıyorum, yorganı çenemin altına sıkıştırmış, tüm vücudum örtülü. Yorganı göğsünün ortasına kadar çekişini izliyorum, göğüs kasları ve omuzları tamamen ortada. Bakışlarım açgözlülükle çıplak teninde dolaşüyor, onu bu kadar yakınımda hissetmekten kalbim göğsümde çarpıyor.

Dokunulacak kadar

yakın. Öpülecek

kadar yakın.

Kendimi ona sararak, derisine eriyip gidecek kadar yakın.

Neden fikrini değiştirip beni evine davet etti? Knox bizim yanımızdaki yatak odasında uyurken?

Kalbim başka bir nedenden dolayı hızla çarpmaya

başladı. "Cam?"

"Evet?"

"Ne yapıyoruz?"

Bir an sessiz kalıyor, sonra ağır bir hava içinde diyor ki...

"Gerçekten bilmiyorum."

ON SEKİZ

CAM

Kollarımda sarılmış tatlı bir paketle uyanıyorum. Blair.

Dışarısı hala karanlık. Sessiz. Yavaş ve derin nefes alıp verişinin düzenli ritmini duyabiliyorum. Yüzü göğsüme bastırılmış, uzun bacaklarından biri benim bacaklarımın üzerine atılmış, kolu belime dolanmış. Ben de onu hafifçe sarıyorum, elim onun kalçasında.

Güzel bir poposu var. Ona hep ilgi duymuşumdur. Avucumun içinde mükemmel hissediyor. Yorganın altına dalmadan önce çıkarmadığı elbisesinin kumaşı bile hissediliyor.

Bu lanet elbise.

Hayır, bu lanet kız. *Kadın*.

Aklımı başımdan alıyor.

Onu öpmek eve dönmek gibiydi ve bu duygusal bir saçmalık değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Ama doğru. Dudaklarım dudaklarına değdiği an, çok iyi hissettim. Dahası, *doğru* hissettim. Blair Maguire'ı öpmek için yaratılmışım gibi. O ve futbol.

Ve bu çok boktan bir durum. En iyi arkadaşımın kız kardeşini öpmeye devam edemem. Öpüşmek başka şeylere yol açar ve onunla o şeylerin hiçbirini yapamam. Tabii kıcımın tekmesini yemek ve en iyi arkadaşımı sonsuza kadar kaybetmek istemiyorsam.

Her şeye rağmen, dün gece olanlardan pişman değilim. Bu, Knox'la arkadaşlığımı kaybetme riskini göze almaya hazır olduğum anlamına mı geliyor?

Küçük bir mırıldanma duyulur, Blair daha da yakınlaşarak göğsüme dudaklarını değdirir ve ben gözlerimi kapatıp kendimi hazırlarım. Neredeyse

üzerimde yatıyor, eli göğüs kafesimde yukarı doğru kayıyor, cildimi hafifçe gıdıklıyor.

Uyarmak için kığına hafifçe vuruyorum ama o yine yapıyor. Beni gıdıklıyor.

Bu sefer kasten.

Ben de kığına tekrar vuruyorum. Bu sefer daha sert.

"Saçımı çek ve bana bebeğim de, sonsuza kadar senin olacağım," diye fısıldadı.

Ne oluyor lan?

Tereddüt etmeden, saçlarını ensesinden tutup, parmaklarımı sanki saç lastiğı gibi dolayarak hafifçe çekirim. Ben ona bakarken o da başını geriye doğru eğiyor, gözleri aralanıyor ve dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor.

"Ne zaman yapacağını merak ediyordum," diye mırıldanıyor.

"Kığın tokatlayıp saçını çekmemi mi istiyorsun?" İnanamıyorum. O kadar tatlı bir kız gibi görünüyor ki.

"Bana ne istersen yapmanı istiyorum."

Bu, onun farkında olmadığı bir davet gibi geliyor bana.

Hala avucumda onun kalçalarının bir kısmı var ve onu sıkıyorum, bu da onu bana daha da yakınlaştırıyor. Dün gece arabamda onu öpmeye başladığımdan beri sürekli ereksiyon halinde olan sikim, boxer şortumun ön tarafına baskı yapıyor ve serbest kalmaya hazır olduğunu bana bildiriyor.

"Böyle şeyler söyleyemezsin," diye boğuk bir sesle söylüyorum, boğazımı temizliyorum. "Seni eve nasıl götüreceğimi hala bulmam lazım."

"Üstüne bir eşofman giy ve beni bir beyefendi gibi eve bırak," diyor, sesi kibar.

Ciddi, ama kendini bana yapışkan bir koala gibi sarılmış halde.

"Yapabilirim." Saçlarını bırakıp okşamaya başladım, parmaklarım yumuşak buklelere dolandı. "Bırak da... birkaç dakika daha sana sarılayım."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, onları geri almak istiyorum. Boğazıma tıkayıp, söylediğimi bile unutmak istiyorum. Blair'e böyle şeyler itiraf edemem. Kendimi bu kıza karşı açık ve savunmasız bırakamam. Daha da kötüsü, ona umut veriyormuşum gibi hissediyorum.

Tamamen umutsuz olduğum bir anda.

"Önemli değil." Kendinden çok memnun gibi geliyor. Benden memnun. Yukarı doğru kayıyor ve bir şekilde yüzünü boynuma bastırıyor, konuşurken ağzı yumuşak ve nemli bir şekilde tenime değiyor. "Bu çok hoş."

Hoşdan da öte. Ve haklıydı. Çıplak sarılmak doğru hamle değildi. Onu çıplak hale getirseydim, sarılmak falan olmazdı. İş başa kalırdı. Yani, evet.

Bu çok daha iyi.

Şimdilik.

En az bir saat daha öylece yatıyoruz, Blair uykuya dalarken ben de onu kollarımda tutmanın tadını çıkarıyorum. Ta ki şafak sökmeye başlayıp gri ışıklar perdelerin kenarlarından sızarak odayı yavaşça aydınlatana kadar. Üstümde yatarken onu inceleyebiliyorum. Orada ne kadar güzel görünüyor.

Ne kadar doğru.

Açıkçası, aklımı kaçırmışım.

Sonunda kollarımdan kurtulup yatağın kenarına yuvarlanıyor, başı yere sarkarken bir şeye uzanıyor. Neye uzandığını tam olarak göremiyorum. Ekranın yüzünü aydınlattığını görünce, telefonuna baktığını anlıyorum.

"Saat beşi geçti," diyor, ayağa kalkmadan önce neredeyse yataktan düşüyor. "Gitmeliyim."

İsteksizce yataktan çıkıp bir eşofman buluyorum, üstüme geçirip tişörtümü giyiyorum. O sandaletlerini giyerken ben de eski Adidas terliklerimi ayağıma geçiriyorum ve Knox'un kapalı yatak odasının kapısından sessizce geçerek dairemnden çıkıyoruz.

Arabama binip motoru çalıştırdığımda, tamamen uyanmış ve az önce yaptığımız şeyin farkına varmıştım. Büyük bir şey değildi, ama

yine de suçluluk duyuyorum.

Hatta biraz pişmanlık bile duyuyorum.

"P işman mısın?" diye soruyor, ben onun apartmanının otoparkına girerken.

Onun algılama yeteneğine şaşıarak ona hızlıca bir bakış attım.

"Hayır." Hafif bir kahkaha kaçı ama sesi hüzünlüydü. "Tabii, tabii."

Ben arabayı park edemeden o arabadan iniyor ve ben kapıyı çarpıp tamamen uzaklaşmasını engellemek için kapıyı çarpıp tamamen uzaklaşmasını engellemek için adını sesleniyorum.

"Sonra görüşürüz?" Ona anlamlı bir bakış atarak, bunun son olmadığını bilmesini istiyorum. Onu tekrar göreceğim. Bunu tekrar yapmak istiyorum. Belki?

Muhtemelen yapmamalıyım, ama kendimi tanıyorum. Bu kız söz konusu olduğunda... zayıfım.

"Tabii, Cam. Hoşça kal." Kapıyı kapatıp arkasını dönerek binasına doğru yürür, bir kez bile arkasına bakmaz.

Onun gidişini izliyorum, bakışlarım elbisesinin altında sallanan ve hareket eden kalçalarına düşüyor. Neredeyse hiçbir şey yapmadık. Basit bir öpüşme, sonra yoğun bir sevişmeye dönüştü, sonra da birbirimize sarılıp benim yatağında uyuduk. Ne var bunda?

Kadınlarla sık sık takılırım ve hiç pişmanlık duymam. Her zaman sadece zevk almak isterim, başka bir şey değıl. İlişkiler karmaşıktır. Duygular işleri zorlaştırır. Belki de benim sorunum budur. Blair'e karşı gerçekten hislerim var ve bu yüzden arkasına bakmadan uzaklaşmasını izlemek bana zor geliyor. Sanki ona hiçbir şey yapmamışken onu kızdırmışım gibi.

Öyle mi yaptım?

Sanmıyorum. Kahretsin.

Muhtemelen yaptım.

Birkaç saat boyunca uyuyamadan dönüp durduktan sonra sonunda pes edip yataktan kalkarak duşa girdim ve yine Blair'i düşünerek masturbasyon yaptım.

En azından artık üzerinde çalışacak daha fazla malzeme var, örneğin onunla kollarımda yatmanın nasıl bir his olduğu gibi. Yumuşak vücudu benimkine bastırıyor, göğüsleri göğsüme yaslanıyor. Hayal gücüm, onun çıplak halinin nasıl olabileceği konusunda aşırı hızlanıyor. Aklımda oldukça net bir görüntü var, ama lanet olsun, keşke onu gerçekte görebilseydim.

O kadar şanslı olabilirdim.

Duş alıp giyindikten sonra mutfığa gidiyorum, Knox'un yatak odasının kapısının hala kapalı olduğunu görünce biraz şaşıyorum. İşime bakıyorum, Keurig ile bir fincan kahve hazırlarken, tost makinesine birkaç dilim tam buğday ekmeği koyuyorum. Birkaç yumurta kızartıp tostun üzerine koyuyorum, sonra acı sos döküyorum ve mutfak tezgahındaki yerime oturuyorum. O sırada yakınlardan bir zil sesi geliyor.

Tezgahın üzerindeki şarj cihazına takılı Knox'un iPad'i. Diğer kız kardeşi Ruby'den FaceTime araması geliyor. Ekranında gülümseyen yüzü beliriyor, Knox kolunu kız kardeşinin boynuna dolamış.

Etrafa bakıp, "*Siktir et*" diye düşünerek eğilip aramayı cevaplıyorum. Ruby, ekranda onu bekleyen kişinin kim olduğunu görünce gözleri yuvalarından fırlıyor.

"Camden Fields bizzat kendisi," diye mırıldanır, dudakları gülümsemeye kıvrılır. Ben de ona gülümserim. "Selam, Ruby."

Güzel, bunu inkar edemem. Maguire kardeşlerin ikisi de güzel, ama Blair'de her gördüğümde beni heyecanlandıran bir şey var, Ruby'de ise yok. En azından bana karşı yok.

"Kardeşim nerede?" diye soruyor.

Omzumun üzerinden Knox'un kapalı kapısına bakıp sonra dikkatimi ona geri veriyorum. "Hâlâ uyuyor."

"Ne tembel."

"Sen bizden birkaç saat ileridesin," diye hatırlatıyorum.

"Sadece iki saat. Erken dersi yok mu? Seni uyandırdım mı?"

"Kahvaltı yapıyorum." Ona göstermek için tabağımı kaldırdım.

"Seni rahatsız etmek istemem Cam. Seni bırakayım. Knox'u görürsen, müsait olduğunda beni aramasını söyle." Tam kapatmak üzereyken onu durduruyorum.

"Birkaç dakika konuşmak isterim," dedim, sesim tamamen saçma geliyordu, çünkü neden onunla konuşmak istiyordum ki?

Tamam, kız kardeşiyle ilgili bilgi almak için onu sorguya

çekmek isteyebilirim. "Oh. Ee, ne var ne yok? Okul nasıl?

Futbol nasıl?"

Ona her zamanki şeyleri anlatıyorum, herkese anlattıklarımı anlatıyorum. Okul iyi, futbol harika, hayatım mükemmel, falan filan. Son kısım yalan olsa da. Hayatım mükemmel olmaktan uzak, ama Ruby Maguire'ın benim sorunlarımı duymak istemeyeceğini tahmin edebiliyorum. Neden umursasın ki?

"Özel biriyle çıkıyor musun?" diye soruyor, ben bitirince.

"Hayır." Savunmacı bir sesle, kendi kulağıma bile duyulmayacak kadar alçak sesle tek kelimeyle cevap veriyorum. "Yok."

"Gerçekten yok mu?" Kaşları havaya kalkıyor. "Söyle bana. İlgilendiğin biri var mı?"

"Karmaşık."

Gülümsemesi genişliyor. "Oh, şimdi söylemelisin Camden. Tüm detayları duymak istiyorum."

"Anlatacak bir şey yok." Konuyu değiştirmek için geri adım atıyorum. "Ya sen? Okul nasıl gidiyor? Biriyle çıkıyor musun?"

"Okul berbat. Buradan nefret ediyorum ve hayır, kimseyle çıkmıyorum çünkü bu tanrının unuttuğu kampüste tüm erkekler berbat," dedi neredeyse acı bir şekilde. "Knox eve dönüp sizin okuduğunuz okula kaydolmamı önerdi, ben de düşünüyorum. Onu bu yüzden aradım. Onun fikrini almak istedim, ama sen Knox gibisin, o yüzden senin fikrini alayım. Sence oraya gelip okula gitmeli miyim? Orayı seviyor musun?"

"Eğer bulunduğun yeri gerçekten sevmiyorsan, evet. Hayat çok kısa, mutsuz olmak için çok kısa."

"Değil mi? Tamamen katılıyorum. Blair ise sanki beni yanında istemiyormuş gibi davranıyor." Ruby hafifçe sinirlenerek başını salladı.

Gerçekten mi? Bu şaşırtıcı.

"Neden öyle diyorsun?"

"Bilmiyorum. Bu konuyu açtığımda tuhaf davranıyor." Ruby omuz silker.

"Kız kardeşin seni seviyor. Sizin yakın olduğunuzu biliyorum."

"O kadar da yakın değiliz." Ruby dudaklarını bükerek Blair'i hatırlatan bir ifadeyle bakar.

"Hadi ama. Bence Blair senin tekrar etrafında olmanı çok ister. Seni özlüyor," derim, Blair'i savunarak, çünkü elbette savunacağım.

"Sana söyledi mi? Konuşuyor musunuz? Takılıyor musunuz?" Ruby'nin kaşları havaya kalkar ve Blair'in ona ne söylediğini merak ederim.

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. Kızlar konuşur. Kız kardeşler sırlarını paylaşır. Belki Blair ona... benden hoşlandığını falan söylemiştir. Ben o tür bir konuşmaya layık mıyım?

Muhtemelen değilim.

"Biz takılmıyoruz." Yalan söylüyorum. Dün gece ve bu sabahın erken saatlerine kadar tam da bunu yaptık. "Ve aslında, Knox ve Blair birkaç gece önce bize akşam yemeği hazırlamak için geldiğinde senden bahsettiler."

"Sana akşam yemeği mi yaptı?" Ruby şaşırmış gibi seslendi. "Bana ve Knox'a," diye açıklıyorum.

"Ne kadar tatlı."

"Öyle değil mi?" Ruby'nin gözlerinde parıltı görüyorum. Bu yalanıma kanıyor.

"Ne yapacağıma karar veremedim. Ama en azından bu dönemi burada bitireceğim," diyor. "Ben pes eden biri değilim."

Gerçek bir Maguire gibi konuştu. Hiçbiri pes etmez, bu kesin. "O zaman Ocak'ta buraya gelmelisin."

"Gelebilirim," diyor. "Ama sen ve Knox o zamanlar çoktan gitmiş olursunuz."

"Evet, gideriz."

"Heyecanlı mısın?" Yüzü aydınlanıyor. "Muhtemelen draftta seçileceksin."

"Belki," diye geçiştirdim, bu konuda fazla heyecanlanmak istemiyordum. Ne anlamı vardı ki? "Göreceğiz."

"Soğukkanlı mı
davranıyorsun?"

"Her zaman."

ON DOKUZ

BLAIR

"AZ ÖNCE ERKEK ARKADAŞINLA KONUŞTUM." Ruby, FaceTime'da birkaç dakika süren sıkıcı bir sohbetin ardından bu küçük bilgiyi bana pat diye söyledi.

Pazartesi gecesi ve ben hala "Cam'le sarıldım" heyecanıyla doluyum. Büyük eli kıcımda. Saçımı çekmeden önce nasıl nazikçe tokatladı. Oldukça seksi bir hareketti. Hala bunu düşünüyorum, keşke daha fazlasını yapsaydı diyorum.

Keşke daha fazlasını yapsaydık.

"Erkek arkadaşım mı?" Burnumu kırıştırıyorum. "Şimdi kimden bahsediyorsun?"

Ruby her zaman şaka yapar, rastgele bir adamı *erkek arkadaşım diye* çağırır. En sonuncusu, ben community college'dayken kütüphanede çalışan adamdı. Bir keresinde bana karşı arkadaşça davranmıştı. Ruby'ye bundan bahsetmiştim ve gülümsemesi güzel olduğunu söylemiştim, ki öyleydi. Ama hepsi o kadardı. Ona hiç ilgi duymuyordum. Ama Ruby bazen beni kütüphanedeki erkek arkadaşım hakkında sorarak takılırdı.

Çok sinir bozucu. Can sıkıcı küçük kız kardeşlerin tam örneği.

"Bu sabah Camden Fields ile FaceTime yaptım." Ruby'nin yüzündeki kendini beğenmiş ifade inkar edilemez.

Daha dik oturup, sanki beyninin içini görebilirmişim gibi ona yakından bakıyorum, ki tabii ki göremem. Bir dakika, bu sabah mı? "Onunla tam olarak ne zaman FaceTime yaptın?"

Bu sabah onunla birlikteydim. Şey, sabah beş civarına kadar, beni eve bıraktığında, yüzünde pişmanlık ve mutsuzluk dolu bir ifade vardı.

Tanrım, bu adam sinir bozucu. Sinir edici.

"Tam saati bilmiyorum. Knox'u arıyordum ama o cevap verdi. Kahvaltı yapıyordu. Yumurtaların üzerine çok fazla acı sos koymuştu.

." Ruby'nin burnunu kırıştırma sırası geldi. "Neden ondan hoşlandığını anlayabiliyorum."

"Ondan hoşlanmıyorum," diye otomatik olarak söylüyorum, sanki bunu yapmak için programlanmışım gibi. İnkâr, inkâr, inkâr.

"Lütfen. Ona bayılıyorsun. Anlıyorum. O adam çok yakışıklı." Son kelimeyi alaycı bir şekilde uzatarak söyledi.

"Ondan uzak dur," diye neredeyse bağırırım. "O benim."

Ruby kahkahayı patlatır ve onun bu kadar eğlenmesinden nefret ederim.

"Aman Tanrım, Blair. Sakin ol. Ben ülkenin diğer ucundayım, endişelenecek bir şey yok." Ruby sırtıyor. "Kıskandığında çok tatlısın."

Onun sözleri, Cam'in bana kızginken sevimli olduğunu söylediği anı hatırlatıyor ve kalbim sızlıyor. Keşke onu görebilseydim. Yine kollarında uykuya dalmak, kalbinin düzenli atışlarını dinlemek. O kadar rahatlatıcıydı ki. O, sarılabileceğim ve güvenebileceğim kocaman bir oyuncak ayı gibi. Biraz sert bir oyuncak ayı.

O keskinliğin daha fazlasını istiyorum. O keskinlik orada. Parça parça ortaya çıkıyor ve ben hepsini görmek istiyorum. Beni titreyerek, kendimden geçmiş bir halde bırakmak için o keskinliğini bana göstermesini istiyorum.

Sadece düşüncesi bile beni titretir.

"Kıskanmıyorum," diye mırıldanıyorum, yastıklara yaslanarak. Saçlarım ıslak çünkü duştan yeni çıktım ve yorgunum. Cam yüzünden dün gece pek uyuyamadım, ama şikâyet etmiyorum. Onunla vakit geçirmek için günlerce uyanık kalabilirim. "Ben sadece..."

"Erkek arkadaşını fazla mı koruyorsun?"

Ruby'nin sözünün ortasında yatak odamın kapısı açılır, Rita başını içeri sokar, yüzünde bir kaş çatma belirir. "Bir dakika. Erkek arkadaşın mı var?"

Rita'ya dikkatimi vermeden önce Ruby'ye sert bir bakış attım. "Kız kardeşim sadece şaka yapıyor." "Yapmıyorum! Blair'in erkek arkadaşı var! Adı..."

Telefonu kapatıyorum, aslında ona kapıyı yüzüne kapatır gibi kapatıyorum ve telefonu komodinin üzerine bırakıyorum. "Ne oldu?" diye soruyorum Rita'ya.

Bana tuhaf bir bakış attı ama Ruby'nin keskin çıkışını görmezden gelmeyi tercih etti, şükürler olsun. "Şey, seni görmek isteyen biri var."

"Ne? Kim?" Dik oturup, nemli saçlarımı parmaklarımla taradım. Makyajım yoktu. Sütyenim yoktu. Artık bana pek uymayan eski bir şort giyiyorum, dışarı çıkmak için çok kısa, ve eskiden kardeşime ait olan büyük bir tişört. Etek kısmını kesmişim, çok kısa. Yanlış bir hareket yaparsam göğsüm ortaya çıkar. Kimse beni kışkırtmasına gerek yok.

"Şu sevimli yedek oyun kurucu. Ace mi?"

Ne?

"Bu halde dışarı çıkamam," diye telaşla fısıldıyorum ona, yataktan atlayıp komodininin üzerindeki aynaya gidip yansımaımı kontrol ediyorum. Tanrım, gerçekten berbat görünüyorum. Burnumun ortasına çıkmaya karar vermiş sivilceyi kapatmak için sivilce bandı yapıştırmışım. Bir de, uykusuzluktan oluşan göz altı torbalarını hafifletmek için göz altlarına jel sürmüştüm.

"Onu gitmesi için uğraştım ama sana acil bir sorusu olduğunu ve bekleyemeyeceğini söyledi. Hadi." Rita elini bana sallıyor ve ben sinirli bir nefes alarak onun arkasına takılıyorum, beni ön kapıya götürmesine izin veriyorum.

Kapı kısmen aralık ve tereddütle içeriye bakıyorum. Ace, hoş geldin paspasının üzerinde durmuş, gözleri telefonuna sabitlenmiş, parmakları ekranın üzerinde uçuyor.

"Selam," diyorum zayıf bir sesle, yüzüme çok yakından bakmamasını dileyerek.

"Oh, selam Blair." Başını kaldırıyor, bakışları bana odaklanıyor. Benim pek de parlak olmayan görünüşüme aldırış bile etmiyor. "Uh, sana bir mesaj var."

"Mesaj mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Evet." Bir adım yaklaşır, sesi alçalır. "Cam, bunu sana vermemi istedi."

Ne? "Cam sana bana bir mesaj iletmeni mi istedi?"

Neler oluyor böyle?

"Evet." Ace başını sallar ama başka bir şey söylemez. Telefonu çalar, hızlıca bakar ve tek kelimelik bir cevap yazar, tanıdık "whoosh" sesi duyulur, mesajı gönderdiğini gösterir.

"Peki, mesaj ne?"

"Şey, şu anda senin otoparkında ve arabasına gelip onunla konuşmanı istiyor." Ace başparmağını omzunun üzerinden Cam'in gerçekten dışarıda beni beklediğini işaret etmek için salladı.

"Onunla birlikte geldin mi?"

"Evet. Ve bana daireme yürüyerek dönmem gerektiğini söyledi." Ace, sanki her dakikasından zevk alıyormuş gibi sırıttı. "Sanırım bir numaralı oyun kurucuyu parmağında oynatıyorsun, Maguire."

Daireden çıkıp ön kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Sanmıyorum. Neden kapıya kendisi gelmek yerine seni çağırırsın ki?"

"Oda arkadaşlarının bilmesini istemedi." Bunu sanki bu çok mantıklıymış gibi, çok mantıklı bir şekilde söylüyor.

"Ama sen benim ev arkadaşlarıma kendini göstermeye aldırıyorsun."

"Beni tanımıyorlar ki. Henüz." Omuzlarını silkiyor, ellerini koyu mavi spor şortunun ceplerine sokuyor. "Kime söyleyecekler ki?"

Doğru. Bu çok saçma. Sanki casusluk oyunu oynuyoruz.

Ama aynı zamanda heyecan verici, yalan söylemeyeceğim. Cam beni otoparkta bekliyor.

Beni görmek istedi.

Kendi isteğiyle buraya geldi.

"Camden Fields kapına gelmiş? Bu olay çıkar," Ace başını sallayarak devam etti.

"Bir gün o konuma gelmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Parmağımı kaldırıp neredeyse yüzüne doğru uzatıyorum. "Bana birkaç dakika ver."

"Cam'e birkaç dakika gecikeceğini söyleyeyim mi?" "Bunu benim için yapar mısın?"

O başını sallar. "Elbette. Bana takımdaki herkesten daha iyi davranıyorsun, kardeşin dahil."

Gözlerimi deviriyorum, kardeşim muhtemelen ona çok kötü davranıyor diye sinirleniyorum. "O zaman lütfen ona söyle. Ben... on dakika sonra çıkarım."

Ace gülümser. "Anladım. Ona söylerim."

Ben başka bir şey söyleyemeden, o çoktan gitmiş, zemin kata inen merdivenlerden o kadar hızlı koşuyor ki, kafam dahil her şey sallanıyor.

Ama bunların hiçbirini düşünmeye vaktim yok. Bunun yerine, daireye koşarak giriyorum ve Rita'nın beni izlediğini görünce aniden duruyorum. Rita, kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş. Yüzünde şüpheli bir ifade var ve beynim ona ne söyleyeceğimi bulmak için çaballıyor, çünkü soracağını biliyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

Gördün mü?

"Ace'le dışarı," diyorum zayıf bir sesle, yalan söylediğim için kendimden nefret ederek. "Gerçekten mi?" Kaşları havaya kalkıyor.

"Sadece arkadaşız." Omuz silkiyorum. "Benden küçük." "Ee? Çok yakışıklı."

Bu... yalan değil. Umurumda da değil.

Benim kalbim başka birine ait.

"Arkadaşlar," diye tekrar ediyorum. "Benden tavsiye istiyor." "Ne hakkında?"

Neden bu kadar sorguluyorsun?

"Futbol hayatı. Bilirsin, ailem NFL'de çok aktifti ve hala da öyle," diye hatırlattım.

Bu, Rita'nın bakışlarının donmasına yetiyor. "Tabii. Eğlenceli zamanlar. Para ve şöhret kısmını seviyorum, ama onun dışında, hayır teşekkürler. Futbol sıkıcıdır."

Cevap bile vermeden onu oturma odasında bırakıp yatak odama gittim, ellerim ıslak saçlarımda, onları üstte bir topuz haline getiriyordum. Bitirince, göz altındaki jel şeritlerini yırtıp çöpe attım ve odamın köşesinde duran boy aynasının önüne geçtim.

Bir şeyin farkına varıyorum: Bu tişörtü Knox vermedi. Eski erkek arkadaşımın tişörtü. Hala yatmaya hazırlanmış gibi görünüyorum, ki asıl planım da buydu.

Boş ver. Bu kıyafetle çıkacağım. Beni dışarı çıkaracak değil ya. Belki giydiğim kıyafet, dokunmak istediği yerlere kolayca ulaşmasını sağlar. Gerçi Challenger'da ateşli ve ateşli davranmamam gerekir.

Cam'in uzun fetih listesindeki bir başka numara olmak istemiyorum. Aramızda bir şey olursa, kalmayı planlıyorum.

Geçen Noel annemden yalvararak aldığım Ugg terliklerini ayağıma giydikten sonra, daireden çıkıp, park yerinin tam karşısına park edilmiş Challenger'a doğru yürüyorum. O beni beklerken motoru gürültüyle çalışıyor.

Başım dönüyor, son birkaç adımı koşarak atıyorum, tişörtüm ve göğüslerim... —biraz kontrolsüz bir şekilde zıplıyor. Sürücü tarafına gidip, Cam'in mükemmel profiline çok kısa bir süre bakıyorum, sonra camı tıklamaya başlıyorum.

Bir an için irkilir, sonra benim olduğumu fark edince koltuğa yığılır. Cam pencereyi açar, böylece yakışıklı yüzünü görebilir ve o lezzetli derin sesini duyabilirim.

"Beni korkuttun," diye suçluyor.

Gülümsüyorum. "Gizli bir operasyonda casusunu kapıya gönderip beni almaya göndermiş gibi davranan sensin."

Kendinden memnun gibi sırıtıyor. "Kapıyı çalıp seni isteyemezdim. Olay çıkarırdım."

"Gerçekten kendini o kadar önemli mi sanıyorsun?"

Başını yana eğip beni düşünceli bir şekilde izliyor. "Hadi ama B. Nasıl olduğunu biliyorsun."

Kahretsin, biliyorum.

"Arabaya bin." Bir düğmeye basıyor ve kilitlerin açıldığını duyuyorum. "Çabuk."

"Ne otoriterisin," diye mırıldanarak arabanın arkasına dolanıp kapı koluna uzanıyorum, koltuğa kayıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Neler oluyor?"

Bana bakıyor, ıslak saçlarımdan Ugg terliklerimin ayaklarına kadar tüm vücudumu süzdü. Gözlerinin değdiği her yerimde karıncalanma hissediyorum ve sonunda bakışlarımız tekrar buluştuğunda koltuğumda adeta kıvranıyorum.

"Ne giyiyorsun böyle?"

Bir anlığına kendime bakıp sonra tekrar ona bakıyorum. "Yatmaya hazırlanıyordum."

"Saat dokuz."

"Dün gece biri beni geç saatlere kadar uyutmadı.

Yorgunum." Gülümsüyor.

Ben de. Sanki bir sır paylaşıyormuşuz gibi birbirimize bakıyoruz.

Ki paylaşıyoruz.

"Bunu nereden aldın?" Elini uzatıp eski tişörtümün kolunu parmaklarıyla okşadı, parmakları serbest kalan göğüslerime tehlikeli bir şekilde yaklaştı. "Eski lisen mi?"

Sessizce başımı salladım. Tişörtün kime ait olduğunu söylemeye korkuyordum. Üzerinde üniversite futbol takımı yazıyordu, bu yüzden tahminlerde bulunacaktı.

"Knox'un mu?"

Kafamı sallıyorum, gözlerimi ondan ayırmıyorum. Yüksek sesle söylemeden bu tişörtün kime ait olduğunu telepatiyle anlamaya çalışıyorum.

"O zaman kim?" Bir şey aklına gelmiş olmalı ki başını sallamaya başladı. "Ahh. Tahmin edebiliyorum."

Gülümsemem utangaç. "Eski erkek arkadaşımındı. Ondan çaldım. Futbol oynardı."

"Knox'la mı?" Sesi... kızgın mı? "Evet, ama o benim sınıfımdaydı."

"Huh." Cam vites koluna uzanıyor, ayağı gaz pedalına basıyor ve motorun devrini yükseltiyor. Arabayı geri vitese alıyor ve saniyeler içinde park yerinden çıkıp, park yerinden ve caddeye doğru gürültüyle çıkıyoruz.

Ellerimi göğsüme dayayıp, onun dikkatsiz sürüşünün neden olduğu kalp çarpıntılarından nefes almaya çalışıyorum. "Senin sorunun ne?"

Sarı ışıktaki hızla geçer, yanımızdan geçen arabaların kornalarına aldırış etmez. "Yok bir şey."

Çenesi sıkı, direksiyonu kavrayan parmak eklemleri beyaz. Gergin. Biraz korkutucu.

Çok seksi.

Bir düğmeye basıyor, iki cam da aşağı iniyor ve rüzgar saçlarını savuruyor. Başka bir düğmeye basıyor ve müzik arabayı dolduruyor. İlk başta yüksek ve biraz rahatsız edici bir şey ama bir süre sonra hoşuma gittiğini fark ediyorum.

Saçlarımızda rüzgârın esintisi ve o kadar yüksek sesle çalan müzikle o anın tadını çıkarıyorum, başka hiçbir şey düşünemiyorum. Tek yapabildiğim Cam'e odaklanmak. Tişörtünün kollarından dışarı çıkan pazı kasları. Geniş göğsüne uzanıyor ve ona dokunma isteği ile doluyorum. Dün gece ellerimi onun üzerinde serbestçe gezdirdikten sonra, şimdi tek istediğim bu.

Bakışlarım aşağıya düşüyor ve güçlü bacaklarını inceliyorum. Hafifçe kıllarla kaplı bacaklarını. Keşke ona dokunma, elimi bacağına koyma ve onu sahiplenme hakkım olsaydı. Sanki o benimmiş gibi.

Sanki bana aitmiş gibi.

Şehrin diğer tarafındaki bir parka varıyoruz, Cam devasa bir gölün hemen yanındaki bir yere park ediyor, arabasının farları suyu aydınlatıyor, sonra farları kapatıyor ve tüm alan karanlığa gömülüyor. Mevsimine rağmen böceklerin cıvıldadığını ve kurbağaların vırakladığını duyabiliyorum ve Cam'e bakıyorum

Cam'e baktığımda onun da beni izlediğini görüyorum, daralmış bakışları beni koltuğumda biraz geri çekilmeye zorluyor.

"Ne oldu?" Sorununu zaten sormuştum ama o beni korkutmaya başlıyordu.

Ama sadece biraz.

Sert bir nefes verip, parmaklarını saçlarında gezdirerek sürücü tarafındaki pencereden dışarı bakıyor. Profilini içime çekiyorum, bakışlarım onun yüz hatlarını tarıyor. Keskin burun köşeleri. Yüksek elmacık kemikleri. Güçlü çene kemiği. Çok güzel bir yüzü var ve kucağına tırmanıp yüzünü öpmeye canım çekiyor. Dudaklarımla cildini haritalandırmak. Her yerini tatmak.

Ama hiçbirini yapmıyorum. Bunun yerine, ellerimi kucağımda sıkıca birleştirip onun bir şey söylemesini bekliyorum.

Herhangi bir şey.

"Seni başka biriyle düşünmekten nefret ediyorum," diyor sonunda, başı hala başka yöne dönük, gözlerine bakamıyorum.

Ağzım açık kalır, ama hemen kapatırım. "Ciddi misin?"

Bana bakar, yüzünde saf bir ıstırap ifadesi vardır. "Evet. Hâlâ onun gömleğini giyiyorsun."

"Lise yıllarındandı," diye tekrarlıyorum. "O benim için önemli değil."

Bir zamanlar Travis önemliydi, ama artık değil. Yıllardır onu hiç düşünmedim bile. Tanrı aşkına, o tişörtü Knox'tan aldığımı sanıyordum.

Cam yine başını benden çevirir, esinti saçlarını dalgalandırır, saçları alnına düşer ve ben düşünmeden, arabaya bindiğimden beri yapmak istediğim şeyi yaparım.

Elimi uzatıp saçlarına dokunuyorum, parmaklarımı ensesindeki yumuşak tellerin arasında gezdiriyorum. Saçını kestirmesi lazım. Saçları genelde bu kadar dağınık değildir, ama Tanrım, çok yumuşak. Ona dokunmayı bırakmak istemiyorum.

Gözlerini kapatıyor ama tek kelime etmiyor ve ben bunun hoşuna gidip gitmediğini merak ediyorum.

"Blair." Adım yalvarır gibi çıkıyor. Sanki o büyük bir acı içindeymiş gibi. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyor?" Biraz daha yaklaşıyorum ve parmaklarımı kafasının arkasındaki saçlarına sokuyorum.

"Durmalsın."

Elimi saçlarından çekmeye başlıyorum ama sonraki sözleri beni durduruyor.

"Hayır. Durma."

Çelişkili adamın kafasını ovmaya devam ediyorum, her saniyesinin tadını çıkarıyorum. Dokunuşuma yaslanıyor, bana tanıdığım en muhtaç varlık olan aile köpeğimizi hatırlatıyor. Remington çikolata rengi bir labrador. Devasa bir şapşal ve o kadar sevgi dolu ki, okşandığında heyecanından seni yere devirebilir.

Cam şu anda bana ciddi bir çikolata labradoru hissi veriyor. Remy gibi tatlı ve şapşal olmasa da, sevgiye açmış gibi davranıyor. Muhtemelen öyledir.

"Buraya gel," diyor sonunda, hala acı çekiyormuş gibi sesiyle, ama tereddüt etmiyorum.

Tam olarak hayal ettiğim gibi yapıyorum, kucağına tırmanıyorum, kollarımı boynuna doluyorum, dudaklarım dudaklarına değiyor. Bu geceki öpücükler çekingen ya da keşif amaçlı değil. Hayır, doğrudan ihtiyaç duyulan bölgeye kayıyor. Ellerim saçlarına gömülü. Elleri çıplak belimde. Sırtımda yukarı kayıyor, dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında duraksıyor.

"Sütyen giymemişsin," diye fısıldadı.

Gözlerimi açıp ona gülümsüyorum. "Üzerimde pek bir şey yok."

"Siktir." Elleri önüme geliyor, parmakları göğüslerimin altını okşuyor ve ben inleyerek göğüslerimi dışarı çıkarıyorum. "Bu tişörtten nefret ediyorum."

"Knox orada çalmıştı."

"Umurumda değil. Nefret ediyorum." Yırtık kenarını çekerek, sanki vücudumdan koparmak istercesine.

"Cam."

"Blair." Başımlın arkasını avuçlayarak beni yerinde tutar, gözlerimin içine bakabilmek için. "Senden uzak durmam gerektiğini söylemişim kendime."

Acı kanıma karışıyor. Beynime. Neden bunu şimdi söylüyor? Kollarında, ereksiyonunun beni dürttüğünü hissederken?

"Ama yapamadım. Yapamıyorum." Tutuşunu sıkılaştırır, parmakları aşağı kayarak boynuma dolandır. "Seni düşünmeden duramıyorum."

Bu itiraf onu çok yordu, bunu anlayabiliyorum. Sesinin kısık tonundan ve yakışıklı yüzündeki dehşet dolu ifadesinden. Kampüsün en popüler çocuğu Camden Fields, duygularını böyle ifade etmez.

Dışarıdan bakıldığında muhtaç biri değil. Fazla bir şey istemez. Ama istiyor...

Beni.

Sonunda.

YİRMİ

CAM

Blair'e bunları söylememeliydim, ama siktir et. Gerçeği hak ediyor. Ve itirafımdan çok memnun görünüyor. Sözlerim üzerine gözleri parladı, dolgun dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. Yüzüme dokundu, parmakları yanağımdan aşağı kaydı ve siktir, ellerini üzerime koyduğunda dayanamıyorum. Çok iyi geliyor.

Hayatım boyunca kendime kimseye ihtiyacım olmadığını söyledim. Sadece futbol ve kendim. Arkadaşlarımı önemsiyorum. Ailemi önemsiyorum, her ne kadar büyürken bana pek değer vermediklerini gösterse de.

Uzun zaman önce babam gibi bencil bir piç olmayacağıma yemin ettim, ama kendinize başkalarını umursamadığınızı söylerseniz, sonunda tam da öyle olursunuz... bencil bir piç. Birkaç yıl önce, duygularıma yenik düştüm ve kendime çok fazla umursamamak daha kolaydır dedim. Aşırı duygusal bir pislik olmaktansa, kibirli bir pislik olmak daha kolaydır.

Blair'in güzel yüzüne bakarken, yeşil gözlerinde kendimi kaybederek, kendimi...

Aşırı duygusal bir pislik gibi

hissediyorum. Ve bu çok

korkutucu bir şey.

"Ben de seni düşünmeden duramıyorum," diye itiraf ediyor, sesi alçak, bakışları üzerimde, parmakları hala yanağımda, ama şimdi ağzıma doğru ilerliyorlar. "Benim istediğim kadar öpüşmedik."

İşaret parmağını ağzımın köşesine bastırıyor, sanki bir şey anlatmaya çalışıyor gibi.

"Yeterli değil mi?" Neredeyse bunu bir hakaret olarak algılıyorum.

Blair yavaşça başını sallar, başındaki topuz da bu hareketle sallanır. Saçları nemlidir, duştan çıktığını tahmin ediyorum, ve cildi

kokuyor. Pürüzsüz. Boynunun arkasını bırakıp ellerimi açıkta kalan beline koyuyorum, parmaklarımı cildine bastırıyorum, nefesini kesiyorum.

"Hiç yetmez, Cam," diye fısıldadı.

Adımı söylemesini seviyorum. Adımı tadını çıkarır gibi söylemesini seviyorum. Sanki en sevdiği kelimeymiş gibi.

Ayrıca giydiği gömleği de gerçekten nefret ediyorum. Lisedeki eski erkek arkadaşının ona verdiğini bilmek kafamı karıştırıyor. O adam onun için kimdi? Onu sevmiş miydi? Kalbini kırıp ağlatmış mıydı? Gözyaşlarına iyi tepki veremem. Yıllar boyunca annemden yeterince gördüm, her zaman babamın ona yaptığı bir şey için öfkelenişinde.

Blair'in ağlaması mı? Ya da daha kötüsü, Blair'i ağlatmam mı? Düşüncesi bile kalbimi acıtıyor.

"Sana bir şey itiraf edebilir miyim?"

Onun bakışlarını karşılayarak, gözlerinin ne kadar büyük olduğunu fark ettim. Sanki korkmuş gibi. "Söyle bana," diye ısrar ettim.

"Daha önce sana özel bir şey yapmayı düşündüm," diye itiraf ediyor.

Heyecandan sikim seğiriyor. Beynim otomatik olarak Blair'in dizlerinin üzerinde ve sikimin ağzını doldurduğu görüntülerle doluyor. Ama onun kastettiğinin bu olmadığına eminim.

"Ne yapmak istemiştin?"

"Hâlâ yapmak istiyorum." Dolgun alt dudağına dişlerini geçirir ve bu manzaraya bakınca neredeyse yüksek sesle inlerim. "Sana gösterebilir miyim?"

"Uh, tabii." Bana ne isterse gösterebilir. Her şeye varım.

Daha dik oturur, kucağımda pozisyonunu düzeltir, kıcı sikime sürtünür ve ben kendimi düzeltmek istercesine irkilirim. En azından kot pantolon değil, şort giyiyorum. Canavarı serbest bırakmak çok da zor olmazdı, tabiri caizse.

Blair yüzünden sarkan bir saç telini çekip, gergin bir nefes verirken, ben orada oturup onun ne yapacağını merakla bekliyorum.

ne yapacağını beklerken.

Beni soyacak mı?

Giysilerimi yırtacak mı?

Sikime sürünecek mi?

Hazırım, istekliyim ve yapabilirim.

Ama sonra en şaşırtıcı şeyi yapıyor.

Eğilip dudaklarını yanağıma değdirir. Yumuşaktır. Tatlıdır. Çok kısadır. Sonra tekrar yapar.

Ve yine.

Yüzümün her yerine öpücükler kondurur. Yanaklarım, çenem, alnım, hatta burnum bile. Dudaklarımdan hiç uzaklaşmaz ve ben onu öpmek için can atarım. Dilimi ağzına sokup tadına bakmak isterim.

Ama kendimi tutuyorum, ellerim yumruk haline gelmiş ve uyluklarımdan üzerinde duruyor. Ona dokunamıyorum. Dokunursam kendimi kontrol edemem ve yalan da söyleyemem.

Bunu durdurmak ya da dikkatimizi başka yere çekmek için çok fazla zevk alıyorum. Bu... çok tatlı.

Tamamen masum.

Ve Blair ile ilgili düşüncelerimin hiçbirisi masum değil. Alakası bile yok.

"Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı, ağzı kulağımın hemen yanında, kulak mememi öpmeden önce. "Ve tıraş olmalısın."

Dudakları çenemin üzerinde geziniyor. Boynuma doğru iniyor. Başımın arkasını koltuğa bastırıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı veriyorum. Nefes alamıyorum. Ağzıyla yüzümü ve boynumu keşfetmeyi bırakmasından korkarak kıpırdayamıyorum bile.

"Bahse girerim daha önce hiçbir kız sana bunu yapmamıştır," diye mırıldanıyor, kendini beğenmiş bir sesle.

"Kadın," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Keşiflerini durdurur ve benden uzaklaşır. Gözlerimi aralayıp onu izlerken, kaşları karışmış bir şekilde bana baktığını görürüm.

"Geçen sefer sana kız dedim, sinirlendin. Kadın olduğunu söylemiştim. Hatırladın mı?"

Gülümsemesi yavaş. Kendinden emin. Ne yaptığını çok iyi bilen bir kadının gülümsemesi. "Haklısın. Hatırladığın için sevindim."

"Sana daha önce de söylediğim gibi, sende kız gibi hiçbir şey yok, B."

Bir an birbirimize bakıyoruz, gözleri parlıyor, dudakları aralık. O dudakları tekrar istemiyorum. O dolgun vücudu bana bastırmak istiyorum. Ellerimi göğüslerine, kıkına ya da tutabileceğim herhangi bir yerine koymak istiyorum. Ve kalçalarımı kaldırdığımda onun üzerimde kıvrıldığını hissetmek ve inlemelerini duymak istiyorum.

İçine ilk girdiğimde de inlemesini duymak istiyorum. O sesi duymak için can atıyorum. Siktir, muhtemelen o an geldiğinde boşalacağım.

Siktir. Kendimi çok kaptırdım.

O eğilir, dudaklarını ağızımın sağ köşesine bastırırken, nefis kokusu burnuma çarpar. Sonra sol köşeye. Alt dudağımı iki dudağıyla sıkıştırır, bir an emerek. Çekip durur. Dişleri ilk başta hafifçe etime batar. Ne kadar ileri gidebileceğini deniyor. Kontrolü tamamen ona bırakıyorum, biraz fazla sert ısırıldığında içimden bir nefes alıyorum ve o hemen dudağımı bırakıp lanet dilini kullanarak acıyı yatıştırıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, başının arkasını tutup kaçamasın diye onu yakınımnda tutuyorum.

"Canını yaktım mı?"

"İyi geldi," diyorum dürüstçe, sonra pes edip onu öpüyorum, gücünü elinden alıp kendime geçiriyorum.

Onu yutarcasına öpüyorum ve o da tam istediğim gibi karşılık veriyor. Daha da yaklaşıyor, boğazından ihtiyaç dolu bir ses çıkıyor. Üst vücudu benimkine sıkıca bastırılmış, elleri saçlarımda, uylukları gövdemin iki yanına sıkıca sarılmış. Arabada yer dar olduğu için durum biraz garip. Körü körüne koltuğumun yanındaki kumandalara uzanıp koltuğu geriye kaydırıyorum, neredeyse yatay pozisyona gelene kadar. Blair üstümde.

Öpücüğü bitirir ve gözlerimi açtığımda yüzünü benimkinde bulurum, o yeşil gözleri parıltıyor. Maguire'lerin gözleri. Knox'ununki de benzer renkte ama Blair'inki çok daha canlı.

Çok daha güzel.

"Ne yapıyorsun, Cam?"

"Rahatlıyorum." İsteksizce onu bırakıyorum, sanki dünyadaki tüm zaman benimmiş gibi kollarımı başımın arkasına katlıyorum, ağzımda geniş bir gülümseme beliriyor. Bu kadında beni onu kızdırmak, onunla gülmek isteyen ne var?

O oturur, kıcı tam benim sikimin üstüne gelir ve kollarını uzatır, ellerini göğsüme dayar. Bu açıdan, tişörtüyle vücudu arasındaki boşluğu görebiliyorum, göğüslerinin alt kısmını görebiliyorum.

Tabii ki mükemmeller. Elime sığacak kadar güzel ve yuvarlak, onları tutmak için can atıyorum. Ama ellerim hala başımın arkasında, o yüzden biraz bekleyelim.

"Sertleşmişsin." Bariz olanı söylüyor, kıcını ereksiyonuma sürüyor. Ateşle oynuyor.

"Hepsi senin suçun."

Gülümsemesi kendini beğenmiş. "Yüzünü öptüğümde hoşuna gitti." Bana yaptığı her şeyi seviyorum.

"Fena değildi," diye alaycı bir şekilde söylüyorum, bakışlarım hala göğüslerine kilitli. O alaycı bakışla dolgun etleri görüyorum. Düz karnı. Belinin kıvrımı ve seksi kalçaları.

"Bence iyiden de öteydi." Sesi eğlenceli geliyor, kıcı hala sikime dokunuyor, parmakları T-shirt'ümün kumaşını avuçlarında topluyor, sonra bırakıyor, bir elini yüzüne götürüyor. Burnunun kenarındaki bir şeyi karıştırıyor. "Aman Tanrım. Bu çok utanç verici."

Bakışlarım yüzüne yükseldi, o küçük sivilce bantlarından birini çıkarıp bana göstermek için kaldırdı. "Ne var bunda?"

"Sen... şey, Ace... beni en kötü anımda yakaladın. Gözlerimin altına jel şeritleri bile yapıştırmıştım, ama en azından onları çıkarmayı başardım."

"Yatmaya mı hazırlanıyorsun?"

O da başını salladı ve sivilce bandını orta konsolda duran boş su şişesinin yan tarafına yapıştırdı.

"Buraya gel." Yatakta onu beklerken, tüm gece ritüellerini izleme fikri hoşuma gidiyor. Yüzüne sivilce bandı ve jel şeritleri yapıştırması. Islak saçlarını taraması. Uyumak için giydiği neredeyse hiç olmayan kıyafetlerin içindeki sıkı vücudunu hayranlıkla seyretmek. Şu anda giydiği şort neredeyse suç sayılır. Kıçı şortun içinden çıkmak üzere.

Eğer benimle düzenli olarak yatıyor olsaydı, kıyafet giymesine gerek kalmazdı. Eninde sonunda hepsini çıkarırdım.

Blair kaşlarını çatıyor. "Buradayım."

"Aşağı gel. Bana." Kollarımı açtım, o eğilirken ellerimi kalçalarına koydum, yüzü yüzüme yaklaştı, dudaklarımız yumuşak bir öpücükle birleşti.

Dudaklarımı ayırıncaya kadar beni öpmeye devam ediyor, dilim onun dilini bulmak için dışarı çıkıyor. O anda her şey başlıyor. Dillerimiz ince bir ritimle birbirine sürtünüyor, vücudu hareket etmeye başlıyor. Sikimin üzerinde ileri geri hareket ediyor, beni inletiyor. Biraz sürtünüyor, belirli bir noktaya geldiğinde inlemesi duyuluyor ve ben de umarım boşalması için onu kullanmasına izin veriyorum.

Ellerimi yukarı kaydırıp, rahatsız edici tişörtün altına sokarak göğüslerini avuçlarım. Bir inilti daha duyulur ve sanki daha fazlasını istiyormuş gibi göğüslerini avuçlarımın içine doğru çıkarır.

Ona daha fazlasını vermekten mutluluk duyarım.

Etlerini yoğuruyorum, başparmaklarımla şişmiş meme uçlarını okşuyorum, onlarla oynuyorum. İnlemeleri iniltiye dönüşüyor, kalçaları çalışıyor, sikimin üzerinde kayıyor, utanmadan sürtünüyor. Ağızlarımız hala birbirine yapışık, ben onun nefes nefese soluklarını yutuyorum, zevk alması için vücudumu kullanmasına izin vermeye devam ediyorum. Ellerimi gömleğinin altından çekiyorum, hayal kırıklığının sesi açıkça duyuluyor, ama kalçalarını avuçladığımda, o hüzünlü ses kayboluyor. Onun yerine, yuttuğum boğuk bir inilti geliyor.

Parmaklarım çok kısa şortunun kumaşının altına kayıyor, ellerimi kalçalarına yayıyorum, onu yerinde sabitliyorum. Bana yaptığını hissetmesine izin veriyorum. Penisim zonkluyor, içine girmek için can atıyor, ama bunun olmayacağını biliyorum.

Bu gece olmaz.

Onun yerine, onu birkaç saniye daha öyle tutuyorum ve sonra onu üzerimde hareket ettirmeye başlıyorum. Onu sallayan sabit bir ritim oluşturun.

"Oh Tanrım." Amını sikimin üzerine kaydırıldığında nefesini tutuyor. Tanrım, onu hissedebiliyorum. Sıcak, ıslak ve benim için ölüyor.

Beni istiyor.

Tek kelime etmiyorum. Sadece mükemmel kıcını kavrayıp ereksiyonumun üzerinde ileri geri hareket ettiriyorum, parmaklarım amının sıcaklığına gittikçe yaklaşıyor. Parmaklarımı arkadan içine sokmak çok da zor olmaz. Onu test etmek için. Ne kadar ıslak olduğunu görmek için.

Sanırım oldukça ıslak. Kokuyu alabiliyorum, lanet olsun. O misk kokusu, tatlı kokusu arabamın içini dolduruyor, başımı döndürüyor. Ağzımı sulandırıyor.

Onu yalamak istiyorum. O mükemmel küçük amcığı kıcından klitorisine kadar yalamak ve zevkten çığlık attırmak, saniyeler içinde boşaltmak istiyorum. Tadı cennet gibi olurdu. Kollarımda bir melek gibi hissediyorum. Efsanevi, tatlı ve memnun etmek için can atıyor.

Ben.

Ama şu anda önemli olan ben değilim. Her şey onunla ilgili.

Öpücüğü kesip dudaklarımı boynuna kaydırıyorum, cildini emip ısıyorum. Sonunda ona istediğini veriyorum, parmaklarımı arkadan amının sıcaklığına daldırıyorum ve o çığlık atıyor. Başını geriye atıyor ve boynuna daha iyi erişebilmem için bana yol açıyor.

"Cam." Parmaklarımı içine soktuğumda, adımı nefes nefese söylüyor. Açgözlü amcığı parmağımı yutuyor, etrafında zonkluyor ve bir tane daha ekliyorum. "Ben... ben boşalacağım."

Parmaklarımı onun misafirperver vücuduna sokup çıkarmaya başlıyorum, boynundan uzaklaşarak güzel yüzünü izleyebilmek için. Gözleri kapalı, yanakları kızarmış, o mükemmel dudakları aralık, göğüsleri inip kalkıyor. Kaşları konsantre olmuş gibi birleşiyor, klitorisini benim sikime sürüyor ve ben hızımı artırıyorum, parmaklarımla onu sikiyorum, göğüsleri daha hızlı hareket ediyor. Daha hızlı...

"Oh Tanrım." İki kelime nefes nefese dudaklarından dökölüyor, vücudu gergin, hiçbir şey hareket etmiyor. Sanki donmuş gibi. Orgazm onu sararak titretip sarsmadan hemen önce.

O aptal tişörtü giyerken onun boşalmasını izlemek beni öldürüyor ve düşünmeden elimi amından çekip ona uzanıyorum, tişörtün altını iki elimle tutup sertçe çekiyorum. Eski ve yumuşak kumaş kolayca yırtılır, ortasından düz bir çizgi halinde yırtılır ve boynunda durur. Üzerinde asılı kalır, göğüslerini ortaya çıkarır ve ben otururum, pembe meme ucunu dudaklarımla sarar ve emmeye başlarım.

Bir başka acı dolu çığlık çıkar, elleri başımın arkasına dolandır, beni kendine çeker. Bir meme ucunu emip yaladıktan sonra diğerine de aynısını yaparım, tatlı teninin tadını çıkarırken parmakları saçlarımı çeker. Sanki tek istediği daha fazlasıymış gibi.

Ben de tek istediğim bu.

YİRMİ BİR

BLAIR

BİRAZ UTANDIM.

Bu gece olmasını beklediğim son şey, Cam'in ereksiyonuna sürünerek kendimi orgazma ulaştırmaktı. Aslında, o orgazmda benim payım çok azdı. Cam de parmaklarıyla yardımcı oldu.

Son derece kalın, usta parmakları.

Sonra da vahşi gibi eski tişörtümü yırttı, şimdi tişörtüm boynumdan ve kollarımdan sarkıyor. Bu halde nasıl daireme gireceğim? Olanları açıklamak imkansız.

Oldukça açık.

Hayır, en utanç verici olan şey, şimdi hiç olmak istemediğim birine dönüştüm.

Challenger'da oynadığı başka bir kız. Kendime tokat atabilseydim, atardım.

Hâlâ ona sarılıyorum, yüzü göğüslerimin arasında, nefesleri hassas tenimde sıcak. Titremelerim çoğunlukla geçti, sadece ara sıra vücudumda bir titreme hissediyorum ve derin bir nefes alıp yavaşça vererek, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"İyi misin?" Konuşurken dudakları cildimi okşuyor, derin sesi içimde titreşiyor.

Başımı sallayarak saçlarını bıraktım, bu da onun başını kaldırmasına izin verdi, koyu renkli gözleri benimkilerle buluştu. "Evet."

Gülümsemesi yavaş. "Dünyanı salladım."

Gözlerimi devirdim. Tam da böyle bir şey söylerdi. "Gömleğimi yırttın."

"Üzgünüm." Hiç üzgün gibi gelmiyor.

"Bunu söyleme şeklin, yalan söylediğini düşündürüyor."

"Yalan söylüyorum." Yakıcı bakışları göğsüme düşüyor, cildimi ısıtıyor. "Başka bir erkeğin gömleğini giymiş seni görmek hoşuma gitmedi."

"Aman Tanrım." Kendime bakıyorum. "Gömleksiz nasıl daireme gizlice gireceğim?"

"Bagajımda bir tane daha var." "Var mı?" diye soruyorum.

"Evet. Her zaman yanımda birkaç yedek kıyafet bulundururum. Spor salonuna beklenmedik bir şekilde uğradıktan sonra giydiğin kıyafetlerin terden sıırsıklam olacağını asla bilemezsin," diye açıkladı.

Sadece Cam spor salonuna sürpriz bir şekilde uğrayıp, kıyafetlerini terletene kadar spor yapardı.

"Ayrıca, o pisliğin tişörtünü giymene gerek yok," der, bakışları yırtık tişörtüme düşer. "Benimkini giyebilirsin."

Onun sesinin sahiplenici tonu cildimi ısıttı. Kırılmam gerekirdi. Cam Fields benim *sahibi* değil.

Yoksa benim miyim?

"Benim tişörtüm sana yakışır." Eli yukarı kayıyor, parmakları sağ göğsümün altında kıvrılıyor, ağırlığını yokluyor. "Belki bir ara benim için giyebilirsin."

"Yapabilirim," diyorum tereddüt etmeden.

"Başka hiçbir şey giyme." Bakışları benimkilere yükseldi, karanlık ve ciddi, ve çok büyüleyici. İstesem bile bakışlarımı ondan ayıramadım. "Bu gece gibi. Külot giymemiştin, B."

"Biliyorum." Alt dudağımı ısıırıyorum, hiç de kötü hissetmiyorum. "Yatarken böyle giyinirim, hatırladın mı?"

O başını sallar, parmakları etimi sıkar, kalbim yine çarpmaya başlar. Şimdiden. "Bir dahaki sefere, gömleği giy ve altına hiçbir şey giyme. Anladın mı?"

Şimdi başını sallayan benim. Heyecandan neredeyse çılgınca. "Anladım." Bir dahaki sefere de istemesine nefesim kesildi.

Eli vücudumdan düşer ve beni kaplamaya başlayan hayal kırıklığıyla mücadele ederim.

üstümde hissedebiliyorum, ağır ve ısrarcı. "Gitmeliyiz," diyor.

"Gitmeliyiz," diyor.

Daha fazla hayal kırıklığı hissediyorum. "Ya

sen?" "Ben ne olacağım?"

"Sen... senin sıran gelmedi." Kalçalarımı hareket ettirip amımı onun penisinin üzerinde kaydırıyorum ve gözlerinin kesiştiğine yemin edebilirim. "Sana yardım edeyim."

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyor, ben ondan kalkıp yolcu koltuğuna oturmadan önce. Parmaklarım şortunun beline kaymak için sabırsızlanıyor. Beni durduruyor, parmakları çelik bir bant gibi bileğimi kavıyor, beni uzak tutuyor.

"Ben iyiyim," diye tekrarlar. "Gerçekten."

Bileğimi bırakıyor ve ben yolcu koltuğuna oturuyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum. Daha da kötüsü? Beceriksiz hissediyorum. Az önce şortuna boşaldım — arkada ıslak bir leke bıraktığımı eminim, ne utanç verici — ve şimdi de beni tatmin etmeme izin vermiyor, tabiri caizse. Tüm bunlar olurken, ben burada onun yırttığı eski bir tişört ve kışımı zar zor örten buruşuk bir şortla oturuyorum.

İç çekerek, yere bıraktığım Ugg terliklerimi giyip başımı pencereye çeviriyorum ve aptal gibi hissediyorum. Cam arabayı çalıştırıyor ve hayatında ilk kez, park yerinden çıkarken motoru gaza basmıyor ve lastikleri çığlık attırmıyor. Bunun yerine, tek kelime etmeden sakın bir şekilde sürerek birkaç saniye sonra park yerinden çıkıyor.

Ben ise içten içe yavaş yavaş ölüyorum.

Onunla tekrar yapacağımızı söylediği için duyduğum tüm heyecan bir anda yok oldu. Kafam karışık ve endişeli bir şekilde, birkaç dakikada bir ona gizlice bakarak kendimi kaybediyorum. O hiç değişmemiş. Rüzgar saçlarını uçurmasın diye camı kapatmış ve ifadesi sakın. Neredeyse kayıtsız mı?

Tanrım, anlayamıyorum. Onu ve yüz ifadelerini iyi anlayabilmek için henüz yeterince zaman geçirmedim. Ve hangi erkek el işi ya da oral seksi reddeder ki? Cidden? Neden hayır desin ki?

Apartmanımın otoparkına geri döndüğümüzde, kafam allak bullak olmuştu, beni Challenger'dan kovup bir daha geri almayacağından endişeleniyordum.

"Burada kal," diyor, arabayı park edip kapıyı açarken sesi kararlı, kapıyı kapatmadan önce dışarı çıkıyor.

Yırtık tişörtüm ve göğüslerim neredeyse dışarı çıkmış halde aptal gibi oturuyorum. Bükülmüş kollarımı göğsüme sıkıştırıyorum, yumruklarımı ağzıma götürüyorum. Dudaklarımı aralayıp başparmağımı ısıyorum, o yolcu kapısını açıp diz çökünce neredeyse yerimden sıçrayacağım.

"Al." Bir tişört uzatıyor, ben de alıp gözlerimi ona kaldırıyorum. Beni dikkatle izliyor, elinde başka bir kumaş parçası var. "Sana bir sweatshirt de getirdim. Üşümüş görünüyordun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, sweatshirt'ü ondan alıyorum.

"Sana biraz mahremiyet vereyim." Tamamen ayağa kalkar ve kapıyı dikkatlice kapatır, beni yine yalnız bırakır.

Bu sayede sweatshirt'ü yüzüme götürüp derin bir nefes alabiliyorum. Onun kokusu var. Baharatlı ve ferah. Yırtık tişörtü çıkarıp yere atıyorum ve onun verdiği tişörtü giyiyorum. Çok büyük, bana elbise gibi oluyor ve kapüşonlu sweatshirt'ü başıma geçirdiğimde de aynı şekilde uyuyor.

Onu çok seviyorum.

Pencereden dışarı bakınca, arabasına yaslanmış beni beklediğini görüyorum, ben de kapıyı açıp yanına gidiyorum, tişört ve kapüşonlu sweatshirt dizlerime kadar iniyor, neredeyse beni tamamen yutuyor.

"Sana biraz büyük olmuş," diyor, sesinde alaycı bir ton var.

Umudumu veren bu eğlenceli ses tonu. Eğer artık bana ilgi duymuyorsa, çoktan evime gidip yastığıma gözyaşları içinde ağlıyor olurdum.

"Selam." Kapüşonun iplerini tutup çekerek beni kendine yaklaştırıyor. "Tişörtün için üzgünüm."

"Yok etmek istediğın bir şey için özür dileme," dedim, ellerimi göğsüne koyarak, istediğım zaman ona dokunabileceğimi fark ederek başım dönüyordu.

En azından şu anda. Tanrım, bu harika değil mi?

"Haklısın. Üzgün değilim. Benim kapüşonlum sana daha yakışıyor." Kapüşonun iplerini tekrar çekerek beni daha da kendine yaklaştırdı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde, cildimde yayılan karıncalanmanın tadını çıkararak nefesim kesildi. "Sonra görüşürüz?"

Yavaşça başımı salladım. Hareketlerim yavaştı. Sanki transa geçmiş gibiydim.

Kendini tutamıyormuş gibi beni tekrar öper ve sonunda uzaklaştığında, orgazmın etkisi geçip beynimden sersemlik kaybolduğundan beri aklımdaki soruyu sorarım.

"Senin arabanda becerdiğin diğer kızlardan biri değilim, değil mi Cam?"

Bana şaşırmış gibi göz kırptı. "Tabii ki hayır. Seni öyle görmüyorum."

"Öyle düşünmüyor musun?"

Cam yavaşça başını sallar. "Ne yaptığımızı bilmiyorum, B, bu yüzden tek söyleyebileceğim... bana karşı sabırlı ol. Seni kızdıracak aptalca bir şey söyleyeceğim kesin."

Dürüstlüğünü takdir ediyorum. Çok ferahlatıcı.

"Sorun değil. Ben de aptalca bir şey yapacağımdan eminim." Parmak uçlarına yükselip dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım ve fısıldayarak, "Hoşça kal, Camden," dedim.

Sonra dönüp daireme kadar koşarak uzaklaşmadan önce.

Cam ile cinsel bir ilişki yaşamak, hayatıma biraz heyecan katmak ve en derin, en gizli hayallerime biraz umut vermek için ihtiyacım olan canlandırıcı deneyimdi. Geceleri beni rahatsız eden ve Cam ile bir şansım olabileceğini düşündüren hayaller.

Eh, o parmaklarını derinlerine gömüp seni orgazma ulaştırırken, onun son derece kalın penisine sürtünmek, bir kadına çok umut verir.

Özellikle de bana.

Sonraki birkaç günü sersemlemiş bir halde geçiriyorum. Cam'in içimdeki şehvetli duyguları uyandırdığı için, sonunda ona rastlayacağımı umarak dua ediyorum. Salı günü Derek'i görüyorum ve o beni fark etmeden onun görüş alanından çıkıyorum, çünkü her karşılaştığımızda göğüslerime bakmasından bıktım.

Hayır, teşekkürler.

Gittiğim her yerde kardeşim var ve bazen onu yeni arkadaşım Joanna ile birlikte görüyorum. Joanna da onun yeni "arkadaşı" gibi görünüyor. Knox'un ondan hoşlandığı çok açık ve ben de onun da Knox'tan hoşlandığından eminim, ama bu konuda onunla hiç konuşmadım.

Çok meşgulüm, sürekli Cam'i arıyorum.

Perşembe günü Öğrenci Merkezi'nde Ace'le karşılaşıyorum, gülümseyen yüzü onun iyi bir adam olduğunu hatırlatıyor. Beni fark edince, bir grup kızın arasında, bana selam vermek için kollarını açıyor ve ben de doğrudan onlara doğru yürüyerek onun bana sarılmasına izin veriyorum.

Kızlar kıskanıyor. Onun kollarından kurtulduğumda bana doğru yayılan enerjilerini hissedebiliyorum ama onları görmezden geliyorum. Ace'den o şekilde hoşlanmıyorum. Onlar alabilir.

Benim istediğim başka biri var.

"İyi görünüyorsun, Maguire," diye alay ediyor Ace, her zamanki gibi flört ediyor. "Sen de öyle," diye cevap veriyorum, onun kadar flört ederek.

"Uh, bil diye söylüyorum, arkadaşın son zamanlarda çok iyi," diyor Ace.

Onun sözleri karşısında kalbim göğsümden çıkacak gibi çarpıyor. "Oh, gerçekten mi?"

Ace başını salladı. "Ekstra neşeli. Şakalar yapıyor. Herkese sataşüyor, ki bu onun normal tarzı değil, ama her zaman iyi niyetli bir şekilde. Hatta antrenman sırasında bana

bana cesaret verici sözler bile bağırdı, oysa normalde beni oynarken izlerken yüzünde sürekli somurtkan bir ifade vardır."

Hmm. Cam, Ace'den tehdit hissediyor, bunu bana hiç söylemedi ama. Mantıklı ve onun duygularını anlayabiliyorum. Ace genç ve hızla yükseliyor. Cam mezun olduğunda onun yerini alacak ve tabii ki Cam zirvede kalmak istiyor.

Ama ya Ace onu geçerse?

Önemli değil. O zamana kadar Cam daha büyük ve parlak işlere atılmış olacak. Bundan eminim.

Sadece Cam'in kendine benim kadar güvendiğinden emin değilim.

Öğleden sonra geç saatlerde *nihayet* Cam'e rastladım. Okulun otoparkındaydım, antrenman sahasındaki pistte koşmaya hazırlanıyordum — neden daha önce bu fikri düşünmedim ki? — Cam ve Knox'u antrenmandan çıkarken gördüm, doğruca bana doğru geliyorlardı.

Durup onları bekledim, çok geç kaldığımı fark edince hayal kırıklığına uğradım. Çoktan gitmişlerdi.

"Selam, abla," Knox el sallayarak selam veriyor.

"Selam." Ben de ona el sallayarak karşılık veriyorum, gözlerim Cam'e odaklanıyor. Cam, o yoğun, karanlık bakışlarıyla beni izliyor, sessizce bana birçok yerde ağzını bana değdirdiğini hatırlatıyor.

Beni çıplak görmüştü. Yani, neredeyse.

Parmaklarını içime sokmuştu. Orgazm olduğumu görmüştü.

Bu anı hatırlayınca tüm vücudum yanıyor.

"Selam, B," Cam, kaldırıma geldiğimizde yavaşça konuşur, parmakları spor çantasının askısını sıkıca kavramıştır.

Knox ona bir bakış attı. "B mi? Artık ona böyle mi sesleniyoruz?"

"Beğendim." Cam omuz silker, dudaklarında gizli bir gülümseme belirir, bakışları bana kayar.

Ben de ona gülümserim. "Bence sevimli. Sen de öyle düşünmüyor musun, Knox?"

"Sen öyle diyorsan." En iyi arkadaşını inceledi, sonra bakışları bana kaydı. "İkiniz tuhaf davranıyorsunuz."

Yüzümü düzeltip, kayıtsız görünmeye çalışıyorum. "Garip olan sensin, Knox. Sorunun ne?"

"Biz çıkmak üzereydik," diyor Knox, sesi kesik kesik. Bana bakmıyor bile, onu kırdığımı anlayabiliyorum.

İyi. O duygusuna odaklanmalı, bana ve Cam'in garip davranışlarına değil.

"Antrenmanların iyi geçti mi?" diye Cam'e soruyorum.

Başını bana doğru eğdi, dudakları hafifçe gülümsedi. Bu çok seksi ve karnımda milyonlarca kelebek uçuşturarak içimi kıpır kıpır etti. "Evet. Cumartesi maça geliyor musun?"

"Kesinlikle," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum.

"Biletleri ben alırım," diyor Knox, Cam'e anlamadığım bir bakış atarak. "Hadi, dostum. Gidelim buradan. Açlıktan ölüyorum."

"Size akşam yemeği hazırlayayım mı?" diye soruyorum, gitmeye çalıştıkları için sinirlenerek.

Aslında Knox gitmeye çalışıyor.

"Acıktım," diyor Knox, gözleri kıyafetimi tarıyor. Aerie'den aldığım koyu yeşil bir tişört ve tayt giyiyorum ve şu anda kendimi çok sevimli hissediyorum. "Koşmaya mı gidiyorsun?"

"Evet. Formda kalmaya çalışıyorum." Elimi kalçama koyup göğsümü dışarı çıkardım, meme uçlarımın belli olmaması için dua ettim çünkü iğrenç, kardeşim önünde olmaz.

"Güzel görünüyorsun, B," diyor Cam ve Knox'tan göğsüne bir şaplak alıyor. "O benim kardeşim," diyor kardeşim ona çok açık bir şekilde hatırlatıyor.

"Hadi canım. Yine de güzel olduğunu söyleyebilirim, çünkü gerçekten öyle." Cam'in bakışları benimkilerle buluştu. "Son zamanlarda çok mu çalışıyorsun?"

Onun arabasının ön koltuğunda onunla yaptığım ekstra antrenmanlar dışında yok. "Özellikle değil."

"Yazık." Knox'un kafasını koparmak istercesine ona bakışlarını görmezden gelerek alçak sesle ısılık çaldı. "Bir ara spor salonunda buluşalım, sana bir antrenman programı hazırlayayım."

"Hadi ama," Knox homurdandı, "beni kızdırmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ciddiyim." Cam bir an Knox'a bakıp sonra bakışlarını bana çevirir. "Spor salonuna gitmek için her zaman bir bahane arıyorum."

"Seninle spor salonuna giderim," diyorum, utanmaz bir sürtük gibi.

"O zaman yakında bir plan yapalım." Elini bana doğru uzattı. "Telefonunu ver."

Aman Tanrım. Bu adam bir dahi.

Telefonumu cebimden çıkarıp açtım ve ona vermeden önce, telefon numarasını rehberime girip bana bir mesaj gönderdiğini izledim. "Al. Artık bana mesaj atabilirsin. Ya da ben sana mesaj atarım. Haftaya buluşabiliriz."

Hayal kırıklığı dilimi kaplıyor ama her şeye rağmen neşeli ve keyifli görünmeye çalışıyorum. "Haftaya olur."

"Harika."

"Siz ikiniz tam birer yalancısınız," diye mırıldanıyor Knox. "Sadece beni sinirlendirmeye çalışıyorsunuz."

"Eh, işe yaradı, o yüzden puan Blair ve bana." Cam'in eğlenen bakışları benimkilerle buluşuyor. "Hafta sonu görüşürüz."

"Hoşça kalın," diye ikisine de sesleniyorum, aynı yerde kalarak onların uzaklaşmasını izliyorum.

Knox'un ağzı dakikada bir mil hızla hareket ediyor ve Cam'e ne dediğini sadece tahmin edebiliyorum. Cam, Knox'un kamyonetinin yolcu tarafına gitmeden önce son bir kez omzunun üzerinden bana bakıyor ve bakışlarımız kesişiyor.

Ona parmaklarımı sallıyorum, Knox da bana bakınca elimi indiriyorum, yüzünde şaşkın bir ifade var.

Dönüp tarlaya doğru yürüyorum, artık koşacak havamda değilim. Cam'le sadece beş dakika konuşabildiğim için bu kadar güzel bir kıyafeti boşa harcadığım için kızgınım. Kendimi ortaokulda gibi hissediyorum. Popüler bir çocuğun dikkatini çekmek için çaresizce

ve her fırsatta feci şekilde başarısız oluyorum. O günleri çok net hatırlıyorum.

Bunları tekrar yaşadığıma inanamıyorum.

Koşmadan önce sahada esneme hareketleri yaparken telefonumun yanımda titrediğini hissettim. Taytımın küçük cebinden telefonu çıkardım ve mesajı gönderen kişinin adını görünce gülümsedim.

En Seksi QB.

Kıkırdayarak, çok kısa mesajlaşmamızı açtım ve kendi numaramdan kendine gönderdiği mesajı okudum.

Ben: Sen çok seksisin.

Gözlerimi devirmek istiyorum. Bunu kendine göndermiş.

Yaşayan En Seksi QB: Gitmem gerekti, üzgünüm.

Ona hızlıca bir mesaj gönderirim.

Ben: Sorun değil. Knox çok sinir bozucu.

En Seksi QB: O kıyafetle muhteşem görünüyorsun. Yeşil sana çok yakışıyor.

Gülümsüyorum. Aslında sırtıyorum. Artık giydiğime pişman değilim. Hiç pişman değilim. Ben: Teşekkürler.

En Yakışıklı QB: Akşam görüşürüz?

Kelebekler geri geldi, her zamankinden daha büyük, kanatlarını çırpıp başımı döndürüyorlar.

Soğukkanlı davranmaya

karar veriyorum. Ben:

Bakalım.

O hemen cevap veriyor.

En Seksi QB: Göreceğiz? Oh B. Daha fazlasını istediğini biliyorsun. Ben:

Daha çok sen bunun daha fazlasını istiyorsun.

Sahada kendimin tam boy fotoğrafını çekip gönderiyorum. En seksi QB:

Haklısın. Kesinlikle daha fazlasını istiyorum.

Ben: Daha sonra mesaj at ve dediğim
gibi yap. Ben: Göreceğiz.

YİRMİ İKİ

CAM

SİKİŞMEK İSTİYORUM.

Durum kötü. Tek düşünebildiğim Blair. Orgazmın etkisiyle nefes nefese ve titreyerek seksi Blair. Sıcak Blair, amını benim sikime sürüyor. Bana bakmayı teklif ediyor. Benim gömleğimi ve kapüşonlu sweatshirt'ümü giymiş, benim kıyafetlerimle çok seksi görünüyor.

Salı sabahı uyandığımda sikim ağrıyor ve amının parmaklarımı sıkıca kavradığı anı hatırladığımdan beri bu çatışma zihnimi meşgul ediyor. Bu çok fazlaydı. Yeterli değildi. Ona tamamen aşık oldum. Ona bir daha dokunmamalıyım.

Onu rahat bırakacağım demiştim ve öyle de yaptım. Kampüste birkaç kez gördüm ama o sola dönünce ben sağa döndüm. Bir başka sefer, bana doğru geldiğini görünce yönümü değiştirip diğer tarafa gittim. En iyisi böyleydi. Knox beni öldürür. Onu da öldürür. En sevdiğim insanlardan birinin elinde ölmemize gerek yok. Onun kız kardeşiyle yatmaktansa onun arkadaşı olmayı tercih ederim.

En azından birkaç dakika önce ona rastlayana kadar kendime böyle söylüyordum. Vücuduna ikinci bir deri gibi yapışan yeşil kıyafeti içinde çok seksi görünüyordu. Saçları at kuyruğunda, kıyafeti sayesinde gözleri daha da yeşil görünüyordu ve tek düşünebildiğim onu o kıyafetten çıkarmak oldu.

Onun yerine, ona egzersizlerden bahsettim ve telefon numarasını aldım, çünkü annem beni aptal olarak yetiştirmede. Artık ona özgürce mesaj atıp arayabilirim, ama muhtemelen onun ismini Blair yerine başka bir şey yazmalıyım.

Knox bizi dairemize geri götürürken, Blair'le mesajlaşırken gülümseyerek telefonuma bakıyorum. Birlikte buluşalım dediğimde "*bakalım*" diye cevap verdi.

Evet, göreceğiz tabii. Bu gece onu bol bol göreceğim çünkü bir araya geleceğimizi garanti edebilirim. Tercihen yatak olan bir yerde.

"Neden gülümsüyorsun?" Knox birdenbire sordu, sesinde rahatsızlık vardı.

"Hiçbir şey." Blair'e hızlıca cevap verip telefonumu cebime koyuyorum. "Bir kıza mesaj atıyorum."

Knox sırtıttı, tüm sinirliği bir anda kayboldu. "Logan'da tanıştığın seksi bir kız mı?"

"Öyle bir şey," diyorum, bilerek belirsiz konuşarak.

"Ben, şey, bir bir bir ile O temiz boğazını boğazını aniden rahatsız oldu.

"Kim?" Sanırım kim olduğunu biliyorum. Onu işkence etmek için yapıyorum. "Joanna."

"Kitapçı kız mı?"

"Evet."

"Hoş birine benziyor."

"Onu seviyorum." Knox'a baktım, itiraf etmekte zorlanıyormuş gibi zorlukla yutkunuyordu. "Çok."

"Harika, dostum." Onu görmekten vazgeçirmeyeceğim. Eğer istediği oysa, peşinden gitmeli.

"Şu anda biriyle çıkmaya başlamanın aptalca bir fikir olduğunu söylemeyeceksin, değil mi? Hayatımızın bu noktasında?"

Şu anda biriyle çıkmaya başlaması saçma bir fikir. Üniversitedeki son yılı, hayatının en önemli futbol sezonu. Çok meşgul olacak, hepimiz öyle olacağız, ve bir bakmışız ki, draft edilip profesyonel bir takıma geçecek. Şu anda, başarısız olma ihtimali daha yüksek bir ilişkiye başlamak için doğru zaman değil.

Ama ben de aynı şeyi düşünürken kimim ki yargılayayım? Daha da kötüsü, Knox'un kız kardeşine ciddi bir şey hissettiğimi öğrenmesini istemediğim için bunu sır olarak saklamaya kararlıyım.

Buna başka ne diyebilirim bilmiyorum, ama Tanrım, tek düşündüğüm o. Bu ara sıra seks yapmak için görüştüğümüz bir ilişki değil. En azından ben öyle düşünmüyorum.

"Değilim," diyorum sonunda, sesimi nötr tutarak. "Sen sen ol, kardeşim. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Ve o, sahada senin enerjini bozmuyor gibi görünüyor."

"Değil. Çok garip bir şey. Tek bir kızla birlikte olmanın dikkatimi dağıtacağından hep korkmuştum, ama yemin ederim, sahada hiç bu kadar kararlı hissetmemiştim. Şu anda kimse bana dokunamaz." Knox vurgu yapmak için direksiyona vurur.

"Harika." İsteddiği zaman istediği kişiyle özgürce görüşebilme ve onun hakkında konuşabilme yeteneğini biraz kıskanıyorum.

"Sana da aynısını yapmanı tavsiye ederim, ama ciddi bir şey arıyor musun bilmiyorum." Knox gülümser. "Bir kız seni yola sokar, dostum."

"Eminim."

"Ben ciddiyim. Ama kız kardeşime yaklaşmasan iyi olur."

Tedirginlik damarlarıma yayılır, ne yaptığımı ve eğer öğrenirse ne kadar kızacağını hatırlatır.

Sadece kendimi kandırıyorum. Eninde sonunda öğrenecek.

"Siz ikiniz az önce, nasıl desem, flört ediyor gibiydiniz?" Knox'a bakıyorum, o da bana hızlıca bakıyor, ama aynı zamanda gözünü yoldan ayırmamaya çalışıyor. "Garipti."

"Bu yüzden mi garip davrandık dedin?"

"Evet. Bak, herkese Blair'den uzak durmalarını söylediğimi biliyorum, sana bile, ama bunu söylememin bir nedeni var."

"Aşırı koruyucu bir pislik olmanın ötesinde bir neden mi?" Ses tonum hafif. Dalga geçiyorum.

Aslında değil.

"Ha ha," diyor Knox, iki kısa kelimedede alaycı bir tonla. "Ama gerçekten. Blair söz konusu olduğunda, onun için endişeleniyorum."

"Neden?"

"Düşerse, sert düşer. Kendini tamamen verir. Ve tüm erkek arkadaşları ona çok kötü davrandı."

"Cidden mi?" Bunu duymak istemiyorum. Hayır.

Tamam, peki. Daha fazla ayrıntı duymak için can atıyorum.

"Evet. Lanet olsun, lise erkek arkadaşı ondan ayrıldığında çok kötüydü. Kendini köprüden atacak sandım. Çok üzgündü. Sürekli ağlıyordu. Annem sürekli onu teselli etmek zorunda kalıyordu. Çok zordu."

Bunu duymaktan nefret ediyorum. Onun, gözyaşlarına değmeyen biri için ağladığını bilmek. "O ezik herifi tanıyor muydun?"

"Evet, ama ayrıldıklarında ben buradaydım. Lise son sınıftaydılar. Küçük pislik kızın kalbini kırdı ve o kaltak o pisliğe aşıktı." Knox'un yüzündeki acı ifade, bizim hakkımızda nasıl tepki vereceğini merak etmeseydim tatlı olurdu. "Babam, kendini odasına kilitleyip günlerce ağladığını söyledi."

O pisliğin tişörtünü giydiğini düşününce, onu yırttığıma çok sevindim. Eve geldiğimde çöpe attım. Tişörtün de, o herifin de canı cehenneme.

"Sonra geçen yılki erkek arkadaşı vardı. Randy." Knox yüzünü buruşturdu.

"O adamın nesi vardı?" Oh, olabildiğince rahat davranmaya çalışıyorum, koltuğa yaslanmış, ayaklarımı bile ön panele uzatmışım.

"Ayaklarını indir," diye azarladı Knox ve ben de dediğini yaptım çünkü Challenger'da da böyle bir şeye asla izin vermezdim. "Travis'in tam tersiydi. Sessiz. Biraz inek tipli. Çok zeki. Blair'e tepeden bakıyordu. Kış tatilinde eve gittiğimde kendim gördüm. Adam kocaman, kendini beğenmiş bir pislikti."

"Neden ayrıldılar?"

"Tam nedenini bilmiyorum, ama o zamanlar ayrılan oydu. Bana söylediğinde ona high five yaptım ve hepsi o kadardı."

Daha fazla bilgi istiyorum ama Knox'a soramam. Kız kardeşinin eski erkek arkadaşları hakkında neden bu kadar bilgi istediğimi merak eder ve ben de bir nedeni yok. Daha doğrusu, ona nedenini söyleyemem.

Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Benden önce birlikte olduğu erkekler hakkında bile. Onun başka biriyle birlikte olduğunu düşününce içimi kıskançlık kaplasa da, sadist bir pislik gibi tüm detayları bilmek istiyorum.

"Gerçekten kız kardeşimle spor yapmaya gidecek misin?" Knox, düşüncelerimi bölerek sorar.

"Evet. Eğer ilgilenirse." Omuz silkiyorum, önemsizmiş gibi davranıyorum. "Beni bilirsin. Spor salonuna geri dönebileceğim her an, oraya giderim."

"Onun hiç dayanıklılığı yok," diyor Knox. "Her zaman çabuk pes ediyor. Bana sorarsan biraz korkak."

Hiç dayanıklılığı yok, ha?

Bahse girerim onu bütün gece boyunca sikebilirim.

Sonunda pes edip o gece saat dokuzda ona bir mesaj attım. Knox çoktan gitmişti, değerli kitapçı öğretmeni kızını görmeye gitmişti ve ben yapayalnızdım. Orgazm olan Blair ve ona ulaşmam için beni dürten sikim aklımdaydı.

Ben: Ne yapıyorsun?

Bumblebee: Hiçbir şey. Sen ne yapıyorsun?

Büyük harflerle yazdığına gülümsüyorum, nedenini bile

anlamıyorum. Ben: Gelir misin?

Cevabını bekliyorum, ama beklediğimden uzun sürüyor. Muhtemelen böyle başlamamalıydım ama

siktir et. Onu görmeye can

atıyorum.

Bumblebee: Knox nerede? Ben:

Burada değil.

Bumblebee: Ne yapmak istersin?

Kahkahayı bastırıyorum.

Ben: Sen ne dersin?

Bumblebee: Senin gizlice buluştuğun kız olmak istemiyorum.

Midem kramp giriyor. Dışarı çıkıp yaptığımız şeyi herkese gösterecek değiliz, o da bunu biliyor.

Ben: O zaman gelmesen iyi olur.

Telefonum çalmaya başlıyor. FaceTime araması olduğunu belirten tanıdık ses.

Arayan...

Bumblebee.

Aramayı cevaplıyorum ve saniyeler içinde güzel yüzü ekrana geliyor. Güzel, sinirli yüzü.

"Bunu hemen halledebileceğimizi sanmıyorum," diyor selam olarak.

"Merhaba."

Gözlerini deviriyor. "Ve ben ne yaptığımızı bile bilmiyorum." "Bunu tanımlamamız mı gerekiyor?"

"Sadece beni geçici bir ilişki olarak görmeni istemiyorum. Sanki... çöp gibi atabileceğin biri gibi." Dudaklarını ısırıyor, bunu itiraf ettiği için utanmış gibi görünüyor.

"Seni asla öyle düşünmem." Bunun için endişelenmesine çok sinir oluyorum. "Sadece... bana karşı sabırlı olmalısın."

O büyük yeşil gözleriyle bana bakıyor ve ben bir anlığına bakışlarımı kaçırıyorum, siyah bir tişört giydiğini fark ediyorum. "Sana sabırlı olmak mı?"

Başımı sallıyorum. "Daha önce hiç ilişkim olmadı."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Gerçekten mi?"

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma." Ben gülümserim.

"Elimde değil. Şaşırdım. Sen kaç yaşındasın... yirmi iki mi?"

"Evet."

"Ve hiç bir ilişkin olmadı. Lisedeyken bile mi?"

"Özellikle lisede." O zamanlar bir sürü kızla yatıyordum diyemem, ama kendimi bağlamak da istemiyordum. O zamanlar çok daha öfkeliydim. Dünyaya kızgındım ve kendimden başka kimseyi umursamıyordum.

Ebeveynlerinin zehirli ilişkisini ve sonunda dağılan evliliğini görmek, özellikle de benim o yaşında, kalıcı bir iz bırakır. Bu, hayatım boyunca ilişkilere karşı temkinli olmamı sağladı. Kendime bir kıza yaklaşmaya hiç izin vermedim. Bir kadına.

Blair'e kadar.

O çok sağlıklı bir kız, en azından dıştan öyle görünüyor. Sanırım beyninin o sinsî köşelerinde birkaç sapıklık saklı. Ama sonuçta iyi bir insan. Harika bir aileden geliyor. Birbirlerini gerçekten seven ve birbirlerine değer veren insanlar.

Babam, bana daha önce yaptığı tüm kötülüklerin suçluluk duygusuyla bakıyor. Annem hala sebepsiz yere özür diliyor, ama ben ne olduğunu anlıyorum.

Eski suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışıyor.

Bu yüzden bir ilişkiye girmek istemiyorum. Kendime asla çiğnememem gereken kişisel kurallar koydum. Uzun zamandır bu kurallara uyuyorum.

Sonra Blair ortaya çıktı ve o, tüm bu kuralları çiğnemem gerektiğini düşündürdü.

"Vay canına." Uzağa bakıyor, sonra bakışları sonunda bana dönüyor. "Ben de birkaç tane yaşadım."

Biliyorum, demek istiyorum ama söylemiyorum. "Benden daha deneyimlisin."

"Sadece ilişkilerde. Diğer şeylerde değil."

Merakım uyandı. "Ne gibi diğer şeyler?"

"Biliyorsun. Seksle ilgili şeyler."

"Blair."

"Cam," diye cevapladı, yanakları hafif pembeye dönmüştü.

"Birkaç gece önce gayet iyiydin."

"Önemli değildi." Yanakları daha parlak ve elini sallayarak beni başından savar. "En azından benim açımdan. Hep sen yaptın."

"Yüzümün her yerine öpüşen sendin," diye hatırlatıyorum, sesim yumuşak.

O an çok tatlıydı. Ve seksi de. Daha önce kimse bana bunu yapmaya zaman ayırmamıştı ve hoşuma gitmişti.

Çok.

"Muhtemelen çocukçaydı." Başını eğiyor, sarı saçları yüzüne düşüyor. Yine nemli, tıpkı birkaç gece önceki gibi, ve duş almış olabileceğini biliyorum. Bu da cildinin ekstra yumuşak ve kokulu olduğu anlamına geliyor.

"Çocukça değil," diye onu rahatlatıyorum. "Sen bunu yaparken kafamdan geçen düşüncelerle çocukça değildi."

"Hoşuna gitti mi?" Başını kaldırdı, bakışları yine benimkilere takıldı.

"Senin yaptığın her şeyi seviyorum."

Gülümsemesi küçük. Sevimli. "Böyle şeyler söyleyip duruyorsun ve beni öylesine bir ilişki gibi gördüğün için kızmam gerekirken başımı döndürüyorsun."

"Sen sıradan bir seks partneri değilsin." Sözler ağzımdan çıkmadan önce fark ettim ve o anda bunun içten geldiğini anladım.

Blair benim için sıradan olmaktan çok uzak.

Ne yaptığımızı bilmiyorum ve ciddi ya da ilişki gibi kelimeleri sevmediğimizi zaten belirttik, ama bir şeyi biliyorum.

Onu bırakmaya hazır değilim. Daha fazlasını istiyorum.

Davranışları değişir, omuzları gevşer ve sanki sözlerim onun üzerindeki tüm gerginliği gidermiş gibidir. Benim yarattığım gerginlik, bu da beni bir pislik gibi hissettirir.

"Ben de seni seviyorum," diye itiraf ediyor.

"İlişki deneyimim olmadığını biliyorum, ama bence o aşamayı geçtik," diye onu kızdırıyorum.

"Haklısın. Öyle." Gülüyor. "Geliyor musun?"

Birden ciddileşir. "Emin misin... güvenli mi?"

"Knox burada değil," diye hatırlatıyorum. "Ne zaman geliyor?"

"Bilmiyorum."

"Nerede o?" "Bir kızla."

"Kim?"

Söylemem mi gerekiyor? Joanna ve oda arkadaşı Natalie ile maçta arkadaş olduğunu biliyorum, ama ne kadarını söylemeliyim bilmiyorum.

"Joanna ile mi?"

Onun adını ilk söylemek zorunda kalmadığım için rahatladım.

"Evet." "Oh, onu çok severim. Çok hoş bir kız."

"Öyle." Tereddüt ediyorum. "Kardeşin ondan hoşlanıyor." "Anlıyorum."

Hayal kırıklığı içimi kapladı. "Blair."

Adını biraz sertçe söylüyorum çünkü şimdi kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"O güzel kışını buraya getir. Hemen."

"Çok otoriter," diye mırıldanıyor ve bunu bana daha önce de söylediğinden eminim.

"Lütfen?"

Saçlarını omzunun üzerinden atarak gülüyor. "Tamam. Bana birkaç dakika ver."

"Farklı bir kıyafet giymen gerek yok," diyorum ona. "Olduğun gibi gel. Seni görmek istiyorum."

"Tamam." Blair bana selam veriyor. "Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra, *yeterince erken olmayacak* diye düşünüyorum. Ona çok aşık oldum.

Umarım her şeyi mahvetmem.

YİRMİ ÜÇ

BLAIR

Cam'in dediğini yapıyorum ve başka bir şey giymek, makyaj yapmak ya da başka bir şey yapmakla uğraşmıyorum. Beni doğal halimle görmekten çok memnun görünüyor, bu da... hoş.

Spor sütyeni gibi kısa siyah bir tişört ve geniş paçalı, beni havalı bir kız gibi hissettiren bol gri Nike eşofman altı giyiyorum. Yani, tam moda. Saçımı taradıktan sonra, ayaklarıma terliklerimi giyip yatak odamdan çıkmak üzereyken bir şey fark ediyorum.

Ev arkadaşlarıma neden gece saat dokuzdan sonra dışarı çıktığımı açıklamam gerekecek. Hep birlikte yaşamaya başladığımızdan beri normalde yapmadığım bir şey. Rita ve Cheyenne şu anda oturma odasındalar. Konuşmalarını ve hafifçe çalan müziği duyabiliyorum. Birlikte ödevlerini yapmaları gerekiyordu ama evde ödev yaparken bu hiç olmaz. Sohbet ve dedikoduya dalıp gidiyorlar, ki bunu tamamen anlıyorum. Bu yüzden ben kendi başıma çalışıyorum. Kütüphanede.

Aklıma gelen yeni fikirle, masamın üstüne bıraktığım sırt çantamı alıp omzuma asıyorum ve yatak odamdan çıkıp oturma odasına doğru yöneliyorum. Kızlar beni görür görmez konuşmayı kesiyorlar.

"Nereye gidiyorsun?" Rita'nın sesi sinsisi, sanki ne yapacağımı tam olarak biliyormuş gibi.

"Kütüphaneye," diyorum kararlı bir sesle, çenemi kaldırarak. Sanki ona sözlerime karşı gelmeye cesaret edemezmiş gibi. "Yarın sınavım var, çalışmam lazım."

"Bu saatte mi?" Cheyenne, annem gibi soruyor.

Bu arada, annemle uzun zamandır konuşmadım. Onu aramam lazım. Belki yarın.

Omuz silkiyorum. "Kütüphane gece yarısına kadar açık. Burada konsantre olamıyorum. Dikkatimi dağıtmayacak bir yere gitmem lazım."

"Çok mu gürültü yapıyoruz?" Cheyenne'in yüzü pişmanlık dolu bir ifadeye bürünür ve Rita ile birbirlerine bakar. "Sessiz olacağız. Söz."

"Sizin suçunuz değil. Odamda notlarımı gözden geçirmeye çalışıyorum ama Netflix'te bir şey izlemek istiyorum. Ya da ayak tırnaklarımı boyamak istiyorum. Çalışmak dışında her şey olur." İkisine de gülümsüyorum. "Siz sorun değil. Bu benim sorunum."

Daha çok Cam'i görmem gereken bir sorun.

"Tamamen anlıyorum," der Rita başını sallayarak. "Çalışmak berbat."

STEM bölümü öğrencisi bunu mu söylüyor? Erkeklerin peşinde koşmadığı veya en iyi arkadaşıyla tartışmadığı zamanlarda tek yaptığı şey bu.

Ama Rita'ya saygı duymaya başladım. Cheyenne'e de. Biraz abartılılar ve birbirlerine bağırmaya başladıklarında biraz fazla olabiliyorlar, ama geçinmesi kolay kızlar. Temiz ve saygılılar. Onlarla hiçbir sorunum yok. Şu anda, Cam'i görmek için gizlice dışarı çıkan ve onlara yalan söyleyen şüpheli kişi benim.

"Evet." Sırt çantamın askısını sıkıca tutuyorum. "Öyle. Sonra görüşürüz."

"Dışarıda dikkatli ol!" Cheyenne, kapıyı açıp dairenin yarısına kadar çıktığımda bağırıyor.

"Tamam!" diye bağırarak kapıyı arkamdan çarparak çıkıyorum.

Kahretsin. Kendimi berbat hissediyorum. Her şey yolunda giderse, saatlerce geri dönmeyeceğim.

Umarım beni beklemek için uyanık kalmazlar.

ON DAKIKA BİLE GEÇMEDİ, Cam ve Knox'un kapısının önünde durmuş, yumruğumu kaldırıp kapıyı çalmak üzereyim ki kapı açılır. Cam üstsüz, sadece kalçalarına tehlikeli bir şekilde sarkan bir antrenman şortu giymiş, kaldırdığım elimi yakalayıp beni karanlık daireye çeker.

"Çok geç kaldın," diye azarladı, elleri üst kollarımı sarmaya başladı. Beni döndürdü, şimdi kapalı olan kapıya yaslandım, ona yaklaştım. Beni vücuduyla sıkıştırdı. "Buraya nasıl geldin ki?"

Aptal adam. Geçen sefer yürüdüğüm için sinirlendiğinde sormayı bile akıl edemedi. "Artık arabam var."

Son birkaç haftadır bir parça değiştirildiğinden servisteydi ama uzaklara gitmediğim için pek umursamadım. İhtiyacım olan her şey kampüste ya da yakınlarda.

"İyi." Sesi sert. "Ama beş dakika önce burada olman gerekirdi."

Gözlerimi devirdim. "Ev arkadaşlarım var. Nereye gittiğimi soruyorlardı." Üzerime bastıran sıcaklık duvarı yüzünden nefes alamıyordum. Artık yüzüne bile bakmıyordum. Sadece göğsüne bakıp, ortaya çıkan çıplak tenini izleyebiliyordum.

Tek istediğim ona dokunmak. Ona dokunmak. Göğsünü öpüp yalamak...

"Onlara ne dedin?"

Başımı geriye eğdiğimde onun dudaklarıma baktığını fark ettim. Dilimle hızlıca dudaklarımı yaladım ve bakışları ateşle parladı. "Kütüphaneye çalışmaya gittiğimi söyledim."

"Çalışmaya." Gülümsemesi zayıf. "İyi uydurdun."

Ellerimi koyacak başka yer bulamadığım için göğüs kaslarına koyuyorum ve göz kapakları titriyor. "Gömlek giymemişsin."

"Biliyorum." Gülümsemesi genişledi. Kendinden memnun görünüyordu. "Sana karın kaslarımı iyice gösteririm de, o zaman bana karşı koyamazsın."

"Çok kibirliisin." Ellerimi göğüs kaslarından kaburgalarına kaydırdım ve zihnimde karnındaki kaslı çıkıntıları saydım. "Sana direnebilirim. Ben sporcu bir aileden geliyorum, biliyorsun. Hayatımda pek çok sıkı karın kası gördüm."

"Benimki gibi yok, bebeğim." Eli, şortunun beline ulaştığında elimi durdurur. "Odama gidelim."

"Hemen işe koyulmak, ha?" Sinirler içimi kemiriyor, titremeye başlıyorum.

"Daha çok, kardeşin beklenmedik bir anda eve gelip bizi yakalamasın diye," dedi, yüzünde ciddi bir ifadeyle.

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim.

Elimi tutup beni daireye götürdü. Yatak odasının açık kapısından sızan ışık dışında gerçek bir ışık yoktu ama yine de oturma odasını kontrol etmeye çalıştım. Genelde temizdir ama buraya pek sık gelmem ve bu beklenmedik bir ziyaretti. Neyse ki, burası kötü kokmuyor, bu iyiye işaret. Erkekler çok pis olabilirler. Dışarıdan bakıldığında da oldukça düzenli görünüyor. Tıpkı onlara akşam yemeği hazırlarken gördüğüm gibi.

Şimdi Cam'in yatak odası için kendimi hazırlıyorum. Eğer tam bir domuz ahırıysa, bu ilişkimizin sonu olur. Ben temizlik delisiyim. Bazıları bunu bir kusur olarak görür ve kız kardeşim de birçok kez bana OKB olduğumu söyledi, ama ben bunda bir sorun görmüyorum.

Temiz olmayı seviyorum, ne yapayım?

Cam beni odasına çekip kapıyı kapatıp kilitliyor ve o beni kapıya itip öpmeye başladığında, çoğunlukla temiz olan odaya şöyle bir göz atabiliyorum.

Kulağa hoş gelmediğini biliyorum, ama bu adamın sihirli dudakları ve gezgin elleri olduğuna inan bana, uzun, dil dolu dakikalar boyunca beni öptüğünde itiraz etmiyorum. Bir sürü iç çekme, yumuşak inlemeler ve birkaç hıçkırık var - bunlar benden geliyor - ve giysilerin hışırtısı. Benim giysilerim. Yani, elleri benim eşofmanımın altında ve parmaklarıyla popomu yoğuruyor.

Sonunda nefes alabilmek için öpüşmeyi kesince, kıcımı kaldırdığında nefesim kesildi ve otomatik olarak bacaklarımı kalçalarına doladım. Ereksiyonunu tam kalbimin ortasına bastırdı ve ben inleyerek başımın arkasını kapıya vurdum, gözlerim kapandı. "Çok iyi hissettiriyorsun."

"Seni böyle sikebilirim," diye mırıldanıyor. Gözlerimi aralayıp, sert sikini bana sürerkenki şiddetli ve yoğun ifadesini görüyorum. "Sen

mükemmel yükseklikte."

Kalçalarını esneterek, beni yıldızları görmeme neden olan belirli bir noktaya vurur ve ben, içimi kaplayan hislerin etkisiyle başımı yine kapiya vururum. Tek yaptığımız biraz öpüşmek ve biraz okşamak ama ben çoktan sınırdayım. Birkaç hesaplı vuruş veya dokunuşla hemen doruğa ulaşmaya hazırım. Yemin ederim, bu adam bana sadece baksa bile muhtemelen kendiliğinden alev alırım.

"Dikkat et," diye fısıldadı, bir elini kıçımdan çekip başımın arkasına kaydırıldı. "Kendine zarar verme."

"Çok gururlu konuşuyorsun," diye fısıldadım. "Bana ne yaptırıyorsun bak."

"Seni deli ettiğim için yapamıyorum." Yüzünü boynumun kıvrımına bastırıp derin nefes alıyor. "Siktir, çok güzel kokuyorsun."

"Parfümüm," diyorum. Evden çıkmadan önce o kadar çok sıkılmışım ki, ev arkadaşlarımdan bana bir şey dememesine şaşırıyorum. Kütüphaneye çalışmaya giderken kim o kadar parfüm sürer ki?

"O kokuya bayılıyorum." Dudakları boynuma değiyor, beni titretiriyor. "Burada cildin çok yumuşak."

Cevap veremeden, beni orada öpmeye başladı, sıcak ağzıyla boynumun her yerini öperek izler bıraktı. Başımı geriye eğdim, ona daha iyi erişim sağladım, dilinin cildime her dokunuşunda daha yüksek sesle nefes alıp veriyordum. Ve beni ısırdığında, dişleri nazıkçe ısırdığında etimi acıtınca, çığlık attım.

Durur. "Canını acıttım mı?"

Kafamı salladım. "Tekrar yap."

Boynumu yalıyor, öpüyor ve ısıyor. Omzumu. Parmakları, tişörtümün askısını aşağı kaydırıyor, ama çok sıkı spandeks olduğu için pek hareket etmiyor. Hayal kırıklığıyla homurdanıyor ve tişörtümü sertçe itiyor, sol göğsüm ortaya çıkıyor, meme ucum ağzını arzuluyor.

Cam eliyle onu kapatır, etimi sıkıp yoğurur. Sonunda parmaklarını bir tanesi hariç hepsini çıkarır, meme ucumun etrafında daireler çizerek onu daha da sertleştirir, mümkünse.

Başını eğip dilini etimin üzerinde gezdirdiğinde, hemen ellerimi başının arkasına geçirip onu orada tutuyorum. Emip yalarken, diğer eliyle sağ omzumdaki askıyı çekiyor, diğer göğsüm de ortaya çıkana kadar.

"Siktir." Beni kollarına alıp yatağına taşıırken inliyor ve beni yatağa atıyor, ben de hafifçe zıplayarak yere düşüyorum.

"Cam..." O üzerime çıkmadan önce tek kelimeyi zar zor çıkarabiliyorum. Üzerimde sürünerek, büyük, ağır vücudunu benimkine bastırıyor. Ağırlığını hoş karşılayarak, onun hissini tadını çıkarıyorum, ağzı ağzımı bulduğunda zevk dolu bir iç çekiş kaçıyor.

Öpüşüyoruz ve birbirimize sürtünüyoruz, sanki sokağa çıkma yasağı olduğu için fazla ileri gidemeyen gençler gibi kuru kuru sevişiyoruz, ama aman Tanrım, Cam Fields'ın kalın sikini bana sürmesi, yapmadan yapabileceğini göstermesi muhteşem. Cildim elektriklenmiş, içim doldurulmak için can atıyor ve en son ne zaman bu kadar çok öpüşmenin tadını çıkardığımı hatırlayamıyorum.

Belki de hiç.

"Bunu senden çıkarmalıyız," diye mırıldanıyor öpüşmemizi bitirdikten sonra. Üstüme çıkıyor, elleri meşgul, kısa tişörtümün altını çekiyor. Ellerimi havaya kaldırıyorum, o uğraşırken kıkırdayarak ve sonunda ben devralıyorum, birdenbire çok dar gelen tişörtü başımdan çıkarıp yere atıyorum.

Durur, bana bakar, bakışları omuzlarımdan kayar. Göğsüm. Karnım. Ben sadece orada yatıp, utanmadan onun bakmasına izin veririm. Aslında benim vücudumun üzerinde oturmuş, beni canlı canlı yemek istercesine inceleyen o. "Çok güzelsin."

Onun iltifatından biraz rahatsız olarak kıvranıyorum.

"Öylesin." Cam parmaklarını karnımın üzerinde gezdiriyor, eşofmanımın kenarını okşuyor. Dokunuşuyla tüylerim diken diken oluyor. "Eşofmanın altında ne var, B?"

"Bilmek istemez misin?" İpi çekince nefesimi tutuyorum.

"Öğrenmek isterdim." Parmaklarını büzülmüş bel bandının altına sokar ve aşağı kaydırır. Aşağı... "Sen çok yaramaz bir kızsın, Bumblebee."

"Bumblebee?" Nefes alamıyorum. Parmakları amıma bu kadar yakinken düşünemiyorum.

"Yeni lakabın. Beğendin mi?" Başını eğdi, ağzı benimkine değdi, dişleriyle alt dudağımı ısırıktan sonra geri çekildi. "Yine külot giymemişsin."

"Ne anlamı var?" diye soruyorum zayıf bir sesle, parmakları aşağı kayarken bacaklarımı hafifçe açıyorum.

"Düşünme şeklini seviyorum." Sırıttıyor, şeytani bir gülümsemeyle, parmaklarını aşağı kaydırıp amımı tamamen avuçladığında dokunuşu cennetten gelmiş gibi. "Bunları çıkarmalıyız."

Terlikler bir anda yok oluyor, beni tamamen çıplak ve hala onun altında sıkışmış halde bırakıyor. Üzerime çıkıyor, dizleri uyluklarımın iki yanında, elleri başımın dayandığı yastığa dayanmış. Beni öpüyor, yumuşak ve tatlı, dili her yeri iyice tarıyor ve çekildiğinde onu takip etmeye çalışıyorum, başımı kaldırıyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Gülümsemesi bunu bildiğini söylüyor, ağzı kulağıma yaklaşıyor. Boynum. Göğsümden, memelerimden geçiyor, dili meme uçlarımı okşuyor. Dudakları karnımın üzerinde kayıyor, bir kalça kemiğini öpüyor, sonra diğerini. Nefes nefese, kıvranan bir halde, ağzının alt karnımın üzerinde, kasık kıllarımın hemen üzerinde dolaşmasını izliyorum.

"Beni istiyor musun?" Bakışları benimkilere yükseliyor, karanlık ve yaramaz. "Burada mı?" Parmakları amımın kenarını izliyor, hiç içeri girmiyor. Çılgınca başımı sallıyorum, kalbim beklentiyle çarpıyor.

"Kokunu alabiliyorum." Yüzünü tenime bastırıyor, derin nefes alıyor. "Parfümünden daha güzel."

Kokuma karşı bir zaafı var ve bu oldukça seksi.

"Bacaklarını aç, B." Büyük elleri uyluklarımın içlerine gidip onları genişçe açtı. "Ve hazır ol."

Daha önce erkekler bana oral seks yaptı. Çoğu zaman ne yaptıklarını bilmiyorlar. Yani, neyin hoşuma gittiğini veya beni orgazma ulaştıracak şeyin ne olduğunu anlayamıyorlar. Tabii ki, seks yaparken bir erkeğe ihtiyaçlarımı ifade etmek konusunda çok rahat değilim. İblis çıkarma seansına katılmış gibi inlemiyor, çığlık atmıyor ve bağırmıyorum.

Bakın, porno izliyorum. O kadınların bazılarının nasıl "oynadığını" gördüm. Son kelimeyi özellikle vurguluyorum. Sanki nöbet geçiriyormuş gibi çırpınıyorlar ve seks benim için hiç ama hiç öyle olmadı.

Ama Cam'in dudaklarını en mahrem yerlerimde hissettiğim anda, yataktan fırlayacak gibi oluyorum. Her yerimi yalıyor ve emiyor, dokunmadığı tek bir yer bırakmıyor. Dilini her yerimde dolaştırması, büyük elleriyle iç uyluklarımı kavrayıp beni onun için açık tutması neredeyse utanç verici.

Bu çok seksi. Dayanamıyorum.

Dili klitorisimle oynuyor, onu okşuyor. Etrafında daireler çiziyor, dudakları arasında emiyor. Uyluklarımı masaj yapıyor, elleri aşağıya doğru kayıyor, kıcıma yaklaşıyor, sıkıyor ve sonra ellerini kıcımın etrafına dolayarak beni kendine çekiyor ve amımı yalıyor. Bunu başka türlü tarif etmenin imkanı yok.

Adam beni yiyip bitiriyor.

Her dil darbesiyle içimdeki her şey karıncalanıyor. Cildim yanıyor ve nefes nefeseyim, kalbim deli gibi atıyor, nefes alamıyorum sanki. Her an bayılabiliyordum gibi hissediyorum ve parmağını içime kaydırıldığında, dudakları klitorisimi sıkıca sararken, işte o an geliyor.

Boşalıyorum.

Tanrım, *çığlık* atıyorum.

Sanki bedenimden çıkmışım gibi. Ruhum bedenimden çıkıp bir anlığına üzerinde süzülerek, bizim oluşturduğumuz manzarayı izliyormuş gibi. Cam'in başı bacaklarımın arasında, ellerim yorganı yumruklarımınla sıkıca tutuyor, sanki bir şeye tutunmam gerekirse yoksa tamamen kayıp gidecekmişim gibi.

Sonunda kendime geldiğimde, ellerimin onun saçlarında olduğunu ve ayaklarımla omuzlarını iterek onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımı fark ettim. O ise gülüyordu.

Gülüyordu.

Yemin ederim, o seksi, karın kaslı bir paketin içine girmiş Şeytan'ın ta kendisi.

Hâlâ gülüyor, yüzünü benim uyluğumun iç kısmına silerek, çünkü, aman Tanrım, ben squirt mi yaptım ne yaptım? Bunun mümkün olduğunu bile düşünmemiştim.

"Ben normalde öyle yapmam," diye sonunda sesimi bulup ona söylüyorum.

"Neyi?"

"Bağırmak." Gözlerine bakıyorum, yüzümü buruşturarak. "Neden? Başka bir şey mi yaptım?" "Başka bir şey derken neyi kastediyorsun?"

"Yapamam." Yüzümü ellerimle kapattım, aniden utanç içindeydim. Adam yüzü az önce benim özel bölgelerimdeydi ve birdenbire utanıyorum? Neyim var benim?

Yanımda uzanacak şekilde yer değiştirir ve ellerimi yüzümden çeker. Sonunda gözlerine baktığımda, bakışları sıcak, seksi ve çok rahatlatıcıdır. "Utanma."

"Çok sert boşaldım," diyorum, sesim çok düşük. "Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım."

"Konuşmaya devam et."

Göğsüne vuruyorum. "Egonu beslemeye çalışmıyorum. Sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum."

"İkisini de yapıyorsun." Bana yaklaşır, dudaklarıyla dudaklarımı okşar ve dudaklarında kendi tadımı alırım. "Ve adımı haykırışın çok seksi idi."

"Cam..."

Beni tekrar öper, dudaklarıyla beni susturur ve ben bir süre onun öpücüğünde kendimi kaybederim. Dilinin ustaca hareketleri. Ağır ereksiyonunun bana bastırdığını hissediyorum, bu da bana zavallı adamın muhtemelen

ciddi bir cinsel istek sorunu yaşadığını hatırlatıyor ve ben elimi göğsünden aşağı kaydırıp şortunun beline giriyorum, keşfim karşısında duraksıyorum.

Öpüşmeyi kesip, gözlerini açtığında kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen de en az benim kadar kötüsün, Camden."

"Neden böyle söylüyorsun?" Sesindeki meydan okuyan ton, ne demek istediğimi çok iyi bildiğini gösteriyor.

"Sen de iç çamaşırı giymemişsin." Sıcak tenine dokunuyorum, kasık kılları parmaklarımı gıdıklıyor. Daha aşağı kayıyorum, parmaklarım onun aletine değiyor ve o nefesini keserek inliyor. "Sen kötüsün, Cam."

"Tıpkı senin gibi. Görünüşe göre birbirimize çok yakışıyoruz."

YİRMİ DÖRT

CAM

O bir şey söylemeden onu öpüyorum, onu susturuyorum ve onu öpmeye devam ederken parmaklarının penisimde yukarı aşağı kaymasının hissini tadını çıkarıyorum, her dokunuşunda kanım daha da kaynıyor.

Onu yalamak ve orgazm etmek çok ateşli bir andı. Asla unutmayacağım bir an. Ne kadar seksi olduğunun farkında mı acaba? Ne kadar duyarlı? Ona zar zor dokunuyorum ve titriyor. Parmaklarımı sıkı amına sokuyorum ve üzerime boşalıyor, her yeri batırıyor.

Sıcak bir karmaşa. Beni hiç rahatsız etmedi.

Parmakları penisimin etrafını kavrar ve okşamaya başlar. İlk başta yavaşça, ritmini bulmaya çalışır, ritmi tuttuğunda kalçalarımı kaldırır, engel olmaması için şortumu çıkarırım.

O anda Blair Maguire ile yatakta çıplak olduğumun farkına varıyorum. Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ya da olsaydı, hemen pişman olurum.

Hiç pişman değilim. Bu kız şu anda tam da benim için bunu yapıyor.

"Uzan," diyor, tatlı sesi her zamankinden biraz daha sert, ve ben dediğini yapıyorum, kollarımı başımın altına katlıyorum, tıpkı arabamda birlikteyken yaptığım gibi, ağzını göğsüme koymadan önce bana biraz müstehcen bir bakış atmasını izliyorum.

Sadece birkaç dakika önce ona yaptığımın aynısını yaparken nefesim kesildi. Ağzı benimde kayıyor, dili meme uçlarımı yalıyor, hatta ısırıyor. Dudakları sıcak ve yumuşak, her yerimde. Kaburgalarımın üzerinde, karnımın üzerinde dolaşıyor. Eli çoktan penisimin dibine kıvrılmış, sıkıca tutuyor ve ben kalçalarımı ileri iterek okşamaya başlamasını istiyorum.

O benden daha iyisini yapıyor, yüzü penise gelene kadar aşağı kayıyor, dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme beliriyor, sonra dilini çıkarıp penisimin başını yalıyor, sanki sıcak bir yaz gününde en sevdiği dondurmayı yiyormuş gibi.

"Tanrım," diyorum, nefesimi tutarak, o başını yalamaya ve emmeye devam ederken, dili genişlemiş kenarlarla oynuyor, ön sıvının sızdığı yarığı alay ediyor.

Tatlı küçük Blair yatakta çok yaramaz bir kız. Her saniyenin tadını çıkarır gibi bana oral seks yapıyor, sikimi ağzının derinliklerine kaydırıyor, boğazının arkasına çarptığına yemin edebilirim. Daha iyi görebilmek için başımı başlığa dayıyorum, saçları yüzünün önüne düşüyor, görüşümü engelliyor.

Elimi uzatıp ipeksi saçlarını bir yumrukta topluyorum ve yüzünden uzaklaştırıyorum. Sikimi ağzından çıkarıyor, şişmiş dudakları parlak ve çok seksi görünüyor ve "Çek" diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Saçım." Başını yana eğiyor ve ben hafifçe çekiyorum, yüzünün buruştuğunu fark ediyorum. "Hatırladın mı?"

Saçını çek ve kışına şaplak at. Bunların ikisini de burada yapabilirim.

Yine sikimi ağzının derinliklerine alıp, neredeyse tamamen dışarı çıkardıktan sonra tekrar içeri soktu. Ona hayranlıkla bakarken, beni dışarı çekip sikimi kavradığında ve başını dışarı çıkardığı diline vurarak gerçekten hoşuma giden bir görüntü sunarken, içimden homurdandım.

"Ne yapıyorsun lan?" diye soruyorum sonunda.

Blair duraksar, beni ağzından çıkarırken bakışları benimkilere doğru yükselir. "Ne oldu? Yaptığım şey hoşuna gitmedi mi?"

"Çok seviyorum, ama sanki sadece... benimle oynuyormuşsun gibi geliyor.

"Buna ön sevişme denir, Cam." Dilini penisimin ucunda gezdirir ve ben homurdanarak ona doğru atılır, kızarmış yüzünü ellerimle kavrırım. "Durmamı ister misin?"

"Olmaz." Başparmağımla dudaklarını ovuşturuyorum, ileri geri hareket ettiriyorum. "Daha sert emmeni istiyorum."

O başını sallar, gözleri büyür.

"Ağzını sikmek istiyorum."

"Tamam," diye fısıldar.

Başparmağımı dudaklarının arasına bastırıyorum, daha derine emdiğinde memnun oluyorum. "Boğazına boşalmak istiyorum."

Blair hiçbir şey söylemez ve ben çok mu ileri gittim diye merak ederim.

Ama siktir et. Devam ediyorum.

"Yutuyor musun, Bumblebee?"

Başparmağımı dudaklarından bırakır. "Yani... yuttum."

Yüzünü çekip onu kendime yaklaştırıyorum, elleri uyluklarımda, ağzım kulağında fısıldıyorum, "Boğazından damlayan her damlayı yutmanı izlemek istiyorum, bebeğim. Hazır mısın?"

Titriyor. Lanet olsun, onu korkuttum mu?

Cevap olarak verdiği küçük baş sallama, hayır, kesinlikle yapmadığımı söylüyor. "Dizlerinin üzerine çök, bebeğim," diye emrediyorum, başını bıraktıktan sonra.

Yataktan kalkıp yere dizlerinin üzerine çöküyor, itaatkar bir şekilde bekliyor, elleri uyluklarının üzerinde. Onu izliyorum, bakışlarım göğüslerine kayıyor. Yakında tekrar emmek istediğim mükemmel pembe meme uçları.

Onun her şeyi mükemmellik. Sanki benim için yaratılmış gibi. Ona bakmak bile cildimi gerginleştirip kaşındırıyor. Sanki her an patlayacakmışım gibi. Ne seksi bir şey.

Bana ne yaptığının farkında mı? Muhtemelen değil.

Yataktan sürünerek kalkıp onun önüne geçiyorum, sertleşmiş sikim yüzünde sallanıyor. O sikime uzanıyor ama son anda elinden çekiliyorum, yatağın kenarına oturup bir elimi yatağa dayayıp diğer elimi sikimin dibine sarıyorum.

"Sana besleyeyim," diyorum ve o otomatik olarak dudaklarını aralıyor.

Yavaşça, sikimi dudaklarının arasına santim santim sokuyorum. Ağzını genişçe açarak sikimi alıyor, başı boğazının arkasına çarptığında hafif bir öğürme sesi çıkarıyor. Elimi uzatıp parmaklarımı boğazına doğru çekiyorum ve "Rahatla" diye mırıldanıyorum.

Deniyor, bunu kabul ediyorum, ama kolay değil. Aslında onu penisimle boğuyorum ve bu normalde benim tarzım değil. Ama onu bu halde görmekte bir şey var. Boğulmuş gibi.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Sıkı dur, B," diye uyarıyorum onu, kalçalarımı kaldırmaya başlamadan önce, sonra geri çekiliyorum. Birkaç saniye içinde, o hallediyor, vücudu hareketsiz, ağzı benim sikimi emiyor, ben de onun ağzını sikiyorum. Tüm o öpüşmeler, am yalamalar ve onun sikimi emişini izlemek beni çoktan doruğa yaklaştırmış, ağzına tüm yükümü boşaltmaya çok az kalmış. Ama siktir.

Bunu görmek istiyorum.

"Dudaklarını aç," diyorum ona, ve o otomatik olarak istediğimi yapıyor. Ağzından neredeyse tamamen çıkıyorum ve parmaklarımı penisin etrafına sıkıca sarıp okşamaya başlıyorum. "Açık tut."

Çılgına dönmüşüm, kendimi boşaltmak için çaresizim. Nefesim sert ve düzensiz. Göğsüm sıkışmış. İlk sperm damlası dudaklarına, ağzının köşesine çarptığı anda boğuk bir inilti çıkar.

Hızla yalıyor, beyaz madde dilinde kayboluyor ve ben inleyerek ağzının her yerine bulaştırıyorum. Ama hepsini yutuyor, gözleri kapanıyor, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Sanki zevk alıyormuş gibi.

Sanırım öyle.

Bitirdiğimde, yatağa geriye doğru yığılırım, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken tavana bakarım. Düzensiz nefes alıp veriyorum. Birkaç saniye içinde, o da yatağa sürünerek bana katılır, yanıma sokulur. Kolumu omuzlarına dolayarak alnına bir öpücük kondururum, onu sıkıca sararım ve o da elini karnımın altına koyar. Hala seğiren sikimin yakınına.

"Çok mu kötü davrandım?" Birkaç dakikalık sessizliğin ardından soruyorum.

"Hayır." Ben aşağıya baktığımda yüzünü yukarı kaldırıyor, bakışlarımız buluşuyor. "Hoşuma gitti."

"Yüzüne boşalmamı sevdin mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Yüzüme boşalmadın." Gözlerini devirir, her zamanki gibi hırçın. "Dudaklarıma boşaldın."

"Seksi falan yok, Bumblebee." Onu öptüm.

"Bu yeni takma isme nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma.

"Sana B diyorum, değil mi? Telefonumdaki rehberde sana bir lakap vermek istedim, böylece kardeşin sana mesaj attığını görmezdi, bu yüzden aklıma gelen en iyi şeyi buldum." Onun şakağına öpücük konduruyorum, dudaklarım orada kalıyor. "Zekice, değil mi?"

Cevap yok ve bir an için uykuya dalmış olabileceğini düşünürken, fısıldayarak "Ona söylemeliyiz. Eninde sonunda." diyor.

Anlatmalıyız. Anlatmamız gerektiğini biliyorum.

Ama istemiyorum. Henüz değil.

Yatak odamın kapısının ısrarlı vuruşlarıyla uyanıyorum, ardından kapı kolu sallanıyor. Bir de telefonumun alarminin ısrarlı sesi.

"Uyan lan, kardeşim. Alarmin yirmi dakikadır çalıyor," diye Knox kapının arkasından bağırıyor.

"Oh, lanet olsun." Gözlerimi aralayıp başımı çeviriyorum, komodinin üzerindeki telefonu alıp saati kontrol ediyorum ve alarmı kapatıyorum. Geç kaldım. On beş dakika sonra dersim var.

Ama kollarımda sarılmış, yüzü göğsüme yaslanmış tatlı, küçük bir sarışın var. Henüz kalkmıyorum.

Görünüşe göre dersi asacağım.

"Kapın neden kilitli?" Knox bağırmaya devam ediyor ve ben onun koca kafasına bir yastık fırlatmak istiyorum ama yapamıyorum. Çünkü o zaman kapıyı açmak ve yatakta kimin olduğunu ona göstermek zorunda kalırım ve bu, şu anda uğraşmak istemediğim bir sorun.

"Git buradan," diye bağıriyorum, Blair de uyanıyor. "Ve seni dışarıda tutmak için kilitledim. Yoksa içeri dalıp yüzüme bağıırırdın."

"Her neyse dostum." Onun uzaklaştığını duyuyorum ve yatağa geri uzanıp Blair'i nazıkçe sıkıyorum.

"Hala hiçbir şeyden haberi yok, değil mi?" Blair göğsüme fısıldadı.

"Neyin?" Kafasının üstüne öpücük konduruyorum. Ona dokunmadan duramıyorum sanki.

"Sen ve ben. Biz. Yani, onun bilmediğini zaten biliyorum. Sadece sormak istedim." Başını geriye yaslar, uykulu bir ifadeyle, yorgun gözlerle. Öpmeye eğilirim ama o sola kaçarak bana fırsat vermez. "Beni öpemezsin."

"Neden?" "Sabah nefesi."

"Umurumda değil."

"Evet, öpeceksin. Öpüşmek yok." Başını başka yöne çeviriyor.

"Saçmalıyorsun. Sabah nefesinin kokusunu ben hallederim. En azından kendim için." Onu tutup ayağa kaldırıyorum. O çığlık atıyor ve ben parmağımı dudaklarına koyarak sessiz olmasını işaret ediyorum. O da başını sallıyor, yeşil gözleri daha da büyüyor.

Bir sonraki hatırladığım şey, onun başımı yatağın başlığına sıkıca tuttuğu, dizlerinin başımın iki yanında olduğu ve amının tam üstümde olduğu. Kollarımı beline doluyorum ve yalamaya başlıyorum, yüzümün her yerine sürtünmesine izin veriyorum, dilim ulaşabildiğim her yerine dokunuyor.

Onu boşaltmak hiç zor olmadı. Tombul kalçalarının arasındaki küçük kıvrımlı deliğe parmağımı sürtmem yardımcı olmuş olabilir. Bunu birkaç kez yaptım ve o boğuk bir çığlık atarak boşaldı, elini ağzına kapatarak çok yüksek ses çıkarmaması için uğraştı.

Sıcak ve ateşli.

Orgazmindan sonra onu bitişik banyoya çekiyorum ve sıcak duşa giriyorum. Vücudunu sabunladım, o da aynısını bana yaptı, dolaşan ellerimiz köpüklerle cildimizi kayganlaştırdı. Sikimi rahat bırakmıyordu, ama sikim sertleşmişti ve sürekli aramızda engel oluyordu. Dizlerinin üzerine çöküp sikimi ağzına aldığıında, ben de çok geçmeden boşaldım ve hepsini boğazına boşalttım.

"Bana ne yapıyorsun?" diye soruyorum, o kollarımda toplanmış, vücutlarımız sıırsıklam, derilerimiz suda çok uzun süre kaldığımız için buruşmuş halde. Hatta titriyor, dişleri hafifçe takırıyor.

"Ne... ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

Onu kaygan fayans duvara bastırıp, vücudumla ısıtmaya çalışıyorum. O kadar sıcak ki, derimden çıkacakmış gibi hissediyorum ve o da çok üşüdüğü için titriyor.

"Eğer dikkat etmezsen, yaptığın her şeye bağımlı hale geleceğim," diye itiraf ediyorum, ona karşı hiç olmadığım kadar samimi bir şekilde.

Gülümsemesi hafif, gözleri parlıyor. "Söz mü?"

YİRMİ BEŞ

BLAIR

Yatağıma uzanıp uykuya dalmak üzereyken, aniden FACETIME ARAMASI geliyor. Dün gece Cam'le yaptığımız ekstra aktivitelerden sonra çok yorgunum ve bütün gün halsizdim. Ne kadar kahve içtiğim önemli değil, dersleri bile asmıştım.

Hiçbirinin faydası olmadı. Hiçbiri. Çok yorgunum. Sanırım cinsel iştahı çok yüksek bir erkekle birlikte olunca böyle oluyor. Ve henüz gerçek anlamda seks bile yapmadık.

Muhtemelen öleceğim, ama en azından yüzümde bir gülümsemeyle öleceğim.

Ekranda yanıp sönen fotoğraf annem olduğunu gösteriyor, ben de aramayı cevaplayıp yüzü görününce elimi sallayıp merhaba diyorum.

Beni görünce endişeyle kaşlarını çatıyor. "Blair. Yorgun görünüyorsun."

"Teşekkürler." Elimle esnememi saklıyorum ve bana attığı bakış, aşırı endişelendiğini gösteriyor.

"Çok mu yoruldu?"

Ne yaptığımı ayrıntılı olarak anlatmak istemediğim için ona sadece gülümsüyorum. "Hayır, iyiyim. Dün gece geç yattım."

"Okul ödevleri mi? Yoksa eğleniyor

muydun?" "Eğleniyordum." Fazla

eğleniyordum.

"Arkadaşlar edindiğine sevindim. Kardeşin bahsetmiş ti," diyor. diyor.

"Knox'la mı konuştun?"

Annem başını salladı. "Daha önce. Cam'i de gördüm, biraz sohbet ettik."

Cam'den bahsettiği için kalbim ağzımda.

"Cam'le de mi konuştun?" Sesimde hafif bir titreme var, fark eder diye korkuyorum ama neyse ki fark etmiyor.

"Evet. Çok tatlı bir çocuk. Çok flörtöz." Annem gülüyor. "Kardeşin ona kızdı ve 'anneme asılmaya çalışma' dedi."

"O asla yapmaz," diyorum.

"Hayır, yapmaz. Ben onun annesi olacak yaştayım ve o da bunu biliyor. Ayrıca baban onu pataklardı." Annem kıkırdar ve ben de gülmekten kendimi alamam. "Okuldan bahset bana."

Ona her zamanki özeti veriyorum, ders yüküm ve nasıl gittiğini anlatıyorum. Oda arkadaşlarımdan ve onları ne kadar sevmeye başladığımdan bahsediyorum. Hatta ev maçına gittiğimi ve Joanna ve Natalie ile tanıştığımı da söylüyorum.

"Özel öğretmen?" Annem konuşmamı keserek sorar. "Evet. Knox sana ondan bahsetti mi?"

"Biraz. Ona seninle nasıl tanıştığımı hatırlattığımda, beni reddetti."

"Annem gülümser. "O ciddi bir ilişkiye girmek istemiyor. Her zaman çok bağımsız bir çocuktur."

Daha çok tam bir çapkın gibi ama annemize onu kötülememe gerek yok.

"Onu sevmiş olabilir," diyorum, anneme biraz bilgi vererek. Annem her zaman Knox'un ona karşı çok ketum olduğundan şikayet eder, ama şu anda kendi durumum hakkında ketum olan benim, o yüzden...

Anneme bir ipucu veriyorum.

"Öyle mi? Çok güzel."

"Ve çok hoş bir kız." Gülümsüyorum. "Onaylıyorum." Şimdilik.

"Harika. O mutluluğu hak ediyor. Kardeşin çok tatlı." Burnumu çekiyorum.

"Sana göre."

"O da sana karşı çok iyi, bunu sen de biliyorsun. Sadece bazen biraz fazla koruyucu davranıyor."

"Her zaman," diye ekliyorum.

"Her zaman. Bazen. Ne demek istediğimi anlıyorsun." Annem gülüyor. "Maç nasıldı?"

Ona bazı ayrıntıları anlatıyorum, bitirdiğimde kaşlarımı çatıyorum.

"Neden son zamanlarda babamla maça gitmediniz?"

"Meşguldük," der, bana kendimi hatırlatır. Ben de kendimi garip veya gergin hissettiğimde böyle konuşurum.

Hmm.

"Neyle meşgul?"

"Şey, baban ve ben birkaç hafta önce Kaliforniya'daki teyzen ve amcanı ziyarete gittik. Sonra geçen hafta Ruby'yi de görmeye gittik. Ebeveynler haftasonuydu, tabii ki gitmek zorundaydık. Ama orada daha ne kadar kalacağı belli değil."

Annemin ses tonundan endişeli olduğunu anlıyorum. "Bana da bir şey söylemişti."

"Mutlu değil mi? Hayır, sanmıyorum. Çok uzakta. Bu zor olmalı. Hafta sonu eve gelebiliyorsun. Sen ve kardeşin gibi değil."

"Doğru," diyorum yumuşak bir sesle, kalbim aniden sızlıyor.

Annemi özlüyorum. Babamı da. Onları görmem lazım. Yakında.

"Kış tatilinde eve gelebilir ve başka bir yere transfer olabilir. Belki de senin gibi gelecek dönem için bir devlet üniversitesine gider ve sonbaharda senin başladığın yerden devam eder," diyor annem.

"Vay canına, gerçekten mi?" Ruby'nin kararını değiştirdiğine inanamıyorum. Bu bölgeden, bu eyaletten ayrılmak istediğini sanıyordum. Buradaki hayatın ne kadar boğucu olduğunu hep anlatırdı, ki bu Knox'un da benim de hiç yaşamadığımız bir şeydi.

Burayı seviyoruz. Colorado çok güzel. Başka bir yere gidersem, muhtemelen Kaliforniya olur, çünkü orada ailemiz var, pahalı olsa da.

"Sadece haber vermek için aramadım, aynı zamanda baban ve benim de yakında oraya gideceğimizi söylemek istedim. Biz de uçakla gidiyoruz. Araba kullanmak istemiyoruz," diyor annem.

Üzüntüm uçup gidiyor, onların buraya geleceği düşüncesiyle yerini sevinç alıyor.

"Oh, bu harika. Sizi görmek çok güzel olacak."

"O hafta sonu bir de ev maçı var, ona da gidip takılacağız. Çok eğlenceli olacak, ama keşke Ruby de bizimle olabilseydi." Annem biraz surat asıyor.

"Ben de," diyorum.

Aklım hemen Cam'e gidiyor ve draft edilirse nereye gideceğini merak ediyorum. Seçenekleri sonsuz. Bu ülkenin herhangi bir yerine gidebilir ve o zaman onu bir daha göremeyeceğim. Sadece televizyonda oynadığı maçları izleyerek.

Düşünmesi çok garip, ama aslında değil. Ailemi her zaman maç izlerken görüyorum. Kuzenlerimi ve eşlerini. Eskiden, daha küçükken, babamı izlediğimi hatırlıyorum. Amcamı. NFL'nin hayatımda olmadığı bir zamanı hatırlamıyorum. O kadar içime işlemiş ki.

Ne harika bir NFL eşi olurdu, değil mi? Kendimi çok kaptırdım.

Annemle biraz daha konuşuyoruz ve tam telefonu kapatmak üzereyken başka bir FaceTime araması geldiğini belirten bir bildirim alıyorum.

Cam'den.

Hemen cevap vermedim, annemle konuşmamı bitirmek istedim, onu aceleye getirmek istemedim. Ama onun beni aramaya çalıştığını bilmek, tüm yorgunluğumu unutturdu. Hem de cuma gecesi.

Anneme iyi geceler derken bir mesaj geliyor.

En Seksi QB: Seni görmek istiyorum.

"Anne, gerçekten gitmem gerek." Bir kez daha esniyorum, bu sefer sahte, ve son anda ağzımı kapatıyorum. "Sonra konuşuruz?"

"Tabii ki. Seni seviyorum tatlım. İyi geceler!"

"İyi geceler." Sonunda telefonu kapatıyorum ve hemen Cam'e mesaj atıyorum. Ben: Nasıl göreceksin?

Hemen cevap veriyor.

En seksi QB: Hemen görüşürüz. Tercihen çıplak.

Sözleri yüzümü kızartır.

Ben: Knox nerede?

En Seksi QB: Oturma odasında. Ben: Oraya gelemem.

En Seksi QB: Senin orada ne var?

Ben: Gelirsen skandal falan çıkmasın diye istemiyordun, değil mi?

Telefonum FaceTime aramasıyla aydınlanıyor ve sonunda ekranında yüzünü görünce gülümseyerek cevap veriyorum. Of, o kadar yakışıklı ki. Saçları ıslak ve üstünde tişört yok, bence bu kasıtlı bir hareket. Sanki beni şehvetle çıldırtmaya çalışıyor.

İşe yarıyor.

"Oda arkadaşların nerede?" diye sorar. "Dışarı çıktılar."

Kaşları havaya kalkıyor. "Nereye?"

"Barlarda. Muhtemelen Logan'ın yerinde."

"Harika. Hemen geliyorum." Sanki yataktan kalkıp birkaç dakika içinde buraya gelmek üzereymiş gibi hareket etmeye başlar.

"Bir saniye bekle." Sözlerim üzerine yatağa geri yığılır, kaşlarını çatarak.

"Aslında... gerçekten yorgunum."

"Öyle mi?"

Başımı sallarım. "Dün gece biri beni geç saatlere kadar uyutmadı."

Kendinden memnun bir şekilde sırtıyor. "O herif tam bir pislik." "Öyle bir şey." Onunla dalga geçiyorum. O da öyle.

Bu eğlenceli. Hatta tatlı bile. İlişki türünden bir şakalaşma, ama bunu yüksek sesle söyleseydim

Cam bunu yüksek sesle söylese, inkar ederdi.

"Belki gelip sana masaj yapabilirim," diyor. "Uyumana yardım ederim."

"Masaj mı?"

"Evet." Gülümsüyor, ellerini kaldırıp parmaklarını sallıyor. "Bana sihirli ellerim olduğu söylenir."

"Sen yapıyorsun." Şimdi kaşlarımı çatıyorum. "Kim söyledi bunu?"

Yıllar boyunca birlikte olduğu tüm o güzel kızların ona iltifat ettiğini, ona sihirli elleri, parmakları olduğunu söylediklerini hayal ediyorum. *İğrenç.*

"Medya." Gülerek, futbol topu atacakmış gibi yapıyor. "Futbol topu atışımı kastediyorlar, Bumblebee. O pis düşünceleri kafandan at."

O gülmeye devam ederken ona kaşlarımı çatıyorum.

"Bak, bu gece birlikte olmak istemiyorsan anlarım," diyor, kahkahaları dinince. "Çok yorgunsan, belki başka bir zaman yapabiliriz."

Neden bu onu görebileceğim tek fırsatmış gibi hissediyorum? Paylaştığımız tüm bu anlar çok geçici gibi. Sanki onları yakalayıp sıkıca tutmam gerekiyor. Muhtemelen Cam uzun süre aynı kadınla birlikte olan bir tip olmadığı içindir. Bu ilişkinin bizi nereye götüreceğini görmek istediğini söylediğini biliyorum, ama ya bizi hiçbir yere götürmezse? Ya gelecek hafta terk edilsem?

Olabilir.

"Gelmelisin," diyorum ona, sesim yumuşak, kalbim onu yakınımda hissetmek için can atıyor.

"Gerçekten mi?" Sesi heyecanlı geliyor ve hemen boğazını temizliyor, ifadesi duygusuz bir hal alıyor. Oh, soğukkanlı davranmaya çalışıyor. Bu da çok tatlı.

"Emin misin?"

"Eminim. Sadece... bu gece yorucu egzersiz yapma, tamam mı?" "Dün geceki egzersiz rutinim sana çok mu ağır geldi?"

"Evet. Bugün daha çok sarılmak istiyorum."

"Sen ve sarılmaların." Bunu hakaret gibi göstermeye çalışıyor ama ben gerçeği biliyorum.

Hoşuna
gidiyor.

Çok
seviyor.

Telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra kapı çalıyor ve ben kapıyı açmaya gidiyorum. Karşımda Cam'i görünce keskin bir nefes alıyorum. Kömür grisi bir eşofman altı ve ona tam oturan uzun kollu bir takım tişörtüyle çok çekici görünüyor. Kollarındaki ve omuzlarındaki tüm kaslarını sergiliyor. Göğsü, gövdesi ve karnı.

Cidden, sanırım beni öldürmeye çalışıyor.

"Hey." Çenesini ovuşturuyor, bakışları üzerimde dolaşıyor.

Üzerimde sadece onun kapüşonlu sweatshirt'ü var. Bu devasa sweatshirt'ün altında tek bir giysi bile yok. Geldiğini anladığım anda aceleyle giydim.

"Merhaba." Nefes nefeseyim ve bakışlarında gördüğüm şehvet yüzünden cildim ısınmaya başlıyor. "İçeri gel."

Kapıyı daha fazla açtım ve o içeri girdi, ellerini kalçalarına dayayarak dairemi incelemeye başladı.

"Burası güzel."

"Teşekkürler." Kapıyı kapatıp kilitliyorum ve ona bakarken kapıya yaslanıyorum. "Çok hızlıydın."

Bana bakmak için dönüyor. "Yarın erken kalkmam lazım. Vakit kaybedemem."

"Benim zamanını boşa harcadığını mı söylüyorsun?" Öyle demek istemediğini biliyorum ama...

Öyle mi geliyor? Yoksa ben fazla mı hassasım?

Muhtemelen ikincisi.

"Sen? Zaman kaybı mı?" Bana doğru yürümeye başlar, yavaşça başını sallar. "Öyle düşünmüyorum."

Gözlerindeki bakışla endişem yok oluyor. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor, nefesim biraz hızlanıyor ve tam önümde durup ellerini belime koyduğunda, keskin bir nefes alıyorum.

"Sweatshirt'imin altında ne var?"

Başımı geriye eğip ona gülümsüyorum. "Neden kendin bakmıyorsun?"

Büyük elleri sweatshirt'ünün kumaşını toplayıp yukarı çekiyor. Bakışları aşağıya iniyor, yavaşça beni ortaya çıkarırken alt tarafıma odaklanıyor. Evet, çıplığım. Uzun süre sessizce bana bakıyor, ben de huzursuzlanmaya başlıyorum. Sonunda sıcak bakışlarını yüzüme sabitleyince, kendimi yanmış gibi hissediyorum.

"Bir canavar yarattım sanki," diye mırıldanıyor ve bunu gözlerinde görebiliyorum. Yüzündeki ifade.

Memnun. Benim onun için bunu yapmam hoşuna gitmiş. Ve çok da yanılmıyor. Tamamen bir canavar yaratmış. Dün gece yaptıklarımızdan dolayı tüm vücudum ağrıyor ve ona yorgun olduğumu söylememe rağmen, tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da aynı şekilde hissediyor.

Sweatshirt'ümü yere atıp, omzunun üzerinden yatak odalarımıza giden koridora bakıyor, sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Yatak odan nerede?"

"Aşağıda." Kafamı, az önce baktığı koridora doğru eğiyorum. "Gösterir misin?"

Kaşlarını kaldırıyor.

"Evet," diye fısıldadım, beni yakalayıp omzuna attığında çığlık attım, başım aşağıya doğru sarkmıştı.

Cam beni bir mağara adamı gibi kısa koridorda taşıyor ve ilk açık kapının önünde duruyor. "Senin odan mı?"

"Evet." Çıplak popoma hafifçe vurduğunda bir çığlık daha kaçır. "Cam!"

Yatak odasına girip beni yatağın üzerine bırakır. Yanıma düşerim, hemen otururum ve saçlarımı yüzümden çekip atarım. "Bana şaplak attın."

"Ee?" Yatak odamı kontrol ediyor, komodininin yanına gidip ailemin çerçeveli fotoğrafını alıyor. Fotoğraf geçen yıl Knox'un futbol maçından sonra çekilmiş, o hala üniformasıyla, oldukça yorgun görünüyor. Geri kalanımız onun etrafında duruyor, annemle babam iki yanında, Ruby ve ben onların hemen önünde. "Bu maçı hatırlıyorum."

"Hatırlıyor musun?" Kazandıklarını hatırlıyorum. O zamanlar bile Cam'i sahada hayranlıkla izliyordum. Çok iyiydi, kendinden emin ve hızlıydı, profesyonel gibi oynuyordu. Babam onu izlerken böyle demişti ve ben de içimden aynı şeyi düşünmeden edememiştim.

"O gece çok tatlıydın." Başını kaldırıp gözlerime bakıyor. "Fark ettim."

Ne zamandır fark etmişti? "Fark ettin mi?"

"Knox'un beni evinize götürdüğü yaz, bütün hafta sonu peşimden ayrılmadığını fark ettim." Çerçeveyi komodinin üzerine geri koydu ve bana döndü. "Sweatshirt'ünü çıkar."

Onun sert ses tonuna şok olarak ona bakakaldım. Ayrıca tahrik oldum, yalan söyleyemem. "O hafta sonu seni takip etmedim."

Sırıttıyor. "Kesinlikle takip ettin. En küçük bikiniyi giymiştin. İnan bana, fark ettim."

Lanet olsun, haklı. Onun dikkatini çekmek için utanmazca davranmışım ve bunca yıl bunun işe yaramadığını düşünmüştüm. Şimdi o hafta sonu kendime harcadığım tüm çabaların sonuç vermiş gibi geliyor. "Neden hiçbir şey yapmadın? Hiçbir şey söylemedin?"

"Öncelikle, sen daha on sekiz yaşında bile değildin," diye

hatırlatıyor. "Yaklaşmışım."

"Yeterince yakın değilsiniz. İkincisi, Knox'la yeni tanıştım ve çok iyi anlaşıyoruz.

. Onun kız kardeşiyle takılıp onu benden nefret ettirmek istemiyordum." "Peki,

şimdi fark ne?"

YİRMİ ALTI

CAM

SÖZLERİ kafamda yankılanıyor ve ona bakıyorum, kapüşonlu sweatshirtümün içinde ne kadar güzel görüldüğünü düşünerek. Keşke ona söylediğimde çıkarsaydı da bu konuşmayı yapmazdık.

"O zamanlar seni tanıımıyordum," diyorum sonunda ve cevabımın onu memnun ettiğini anlayabiliyorum.

"Şimdi beni çok iyi tanıyor musun?"

"Seni yeterince tanıyorum, iyi olduğunu biliyorum. Şefkatli. Akıllı. Tatlı. Yani, bazen." Bana ters ters bakıyor ama ben aldırmıyorum. "Seksi falan değilsin. Acımasızsın."

"Acımasız mı?"

"Benden asla vazgeçmedin."

"Sadece son zamanlarda." Omuzlarını silkiyor, omuzları benim sweatshirtümün içinde çok küçük görünüyor. O şey ona çok büyük geliyor. "Kördün."

"Neye kördüm?"

"Bize."

O kelimeyi hiç korkmadan söylüyor. Sanki birlikte olmamız çok mantıklıymış gibi. Hala bizim için bir olasılık olduğunu kafamda canlandırmak zor olsa da, yavaş yavaş anlamaya başlıyorum.

İnan bana.

Boğazımı temizleyip, kolumu kollarını kavuşturarak komodinin kenarına yaslandım. "Daha önce sana söylediğimi yapmadın."

Blair bana bakıyor, yüzünde masum bir ifade var. "Neyi yapmadım?"

"Sweatshirt'ümü çıkarmadın."

"Sen sweatshirt giymiyorsun," diye işaret etti.

"Ama giyiyorsun. Ve o sweatshirt benim." Başımı ona doğru eğdim. "Çıkar."

"Cam..."

"Yap şunu,

B."

Derin bir nefes alarak dizlerinin üzerine çöküyor ve sweatshirt'ü yukarı çekerek güzel çıplak vücudunu gözlerimin önüne seriyor. Kapüşonlu sweatshirt'ü yere atıyor ama dizlerinin üzerinde yatakta kalıyor ve bacaklarını biraz açıyor.

Siktir, ne manzara ama. Pürüzsüz ten ve koyu pembe meme uçlarıyla süslenmiş dolgun göğüsler. İnce bel ve seksi kalçalar. Koyu sarı kasık kılları, amına kadar uzanıyor. O muhteşem.

Blair ellerini uyluklarından aşağıya doğru gezdirir ve aklıma bir fikir gelir.

"Kendine dokun."

Elleri dizlerinde durur, gözleri büyür. "Ne?"

"Kendine dokun," diye tekrar ediyorum. "Nasıl hoşuna gittiğini göster bana." "Camden..."

"Yap. Utanma." Kaşlarımı kaldırıyorum. "İzlemeyi seviyorum."

"Gerçekten mi?" Sesi biraz titriyor ve onu korkuttuğumu merak ediyorum. Ama lanet olsun, bu büyük bir mesele değil, değil mi? Bana nasıl dokunulmaktan hoşlandığını göstermeli. Bir fikrim var, ama izlemek her zaman eğlencelidir.

Geçmişte pek izleyen biri olmadım. Daha çok yapan biriyim. Ama Blair söz konusu olduğunda, her şeye varım.

Her şeye.

"Seni izlemeyi seviyorum," diye açıklıyorum, bu da ona umduğum güveni veriyor. Omuzlarını dikleştiriyor, sırtını düzeltiyor, elleri hala dizlerine sıkıca tutunmuş durumda. "Göster bana, Bumblebee. Her hareketini izlediğimi bilerek kendini tatmin et."

Dudakları aralanır, gözleri buğulanır ve ellerini kaldırıp göğüslerini kavrar. "Böyle mi?"

Başımı sallarım, sikim çoktan tepki vermiştir. "Devam et."

Göğüslerini bana bir sunum gibi kaldırıyor, sertleşen meme uçlarını başparmaklarıyla ileri geri okşuyor ve ben dudaklarımı yalıyorum, siktir et de üzerine atla demek için kendimi zor tutuyorum.

Ama yapmıyorum. Olduğum yerde kalıyorum, lanet olası şifonyere rahatsız bir şekilde yaslanıyorum, sikim şortumun önünü gerginleştiriyor. Göğüslerini bırakıyor, sadece başparmağı ve işaret parmağıyla meme uçlarını çekiyor, o kadar sert ki nefesini tıslayarak alıyor.

"Acıyor mu?" diye soruyorum.

Blair yavaşça başını sallar, sarı saçları omuzlarına dökülür. "İyi geliyor."

Bu kız.

Affedersin, *kadın*.

Onun her şeyi mükemmel. Sanki benim için yaratılmış gibi.

Nipellerini bırakıp ellerini göğsünden aşağı kaydırıyor. Kaburgaları boyunca, karnı boyunca, elleri kalçalarında duruyor, parmakları yayılmış, en sevdiğim yerlerinden birine doğru işaret ediyor. "Biraz aptalca hissediyorum," diye itiraf ediyor.

"Aptalca görünmüyorsun," diye aceleyle söylüyorum, durmasını istemiyorum. "Bence çok seksi görünüyorsun."

Parmakları birleşir ve ellerini daha aşağı kaydırır, neredeyse amını tamamen kaplar ve durur, bir elini yerinde tutarken diğer elini aşağı kaydırır, tek parmağıyla dudaklarını ayırır.

Oh, lanet olsun.

Başı hala eğik, saçları güzel yüzünü kaplıyor, sadece işaret parmağıyla hassas tenini keşfederken titrek bir iç çekiş duyuluyor. Parmağının o ıslak sıcaklığın içinde kayışını duyabiliyorum ve düşünmeden bir emir veriyorum.

"Bana bak."

Blair başını kaldırır, gözleri fal taşı gibi açılır, ağzı açık kalır, parmağı hareketsizdir.

"Kendine dokunmaya devam et."

Tekrar okşamaya başlar, parmak eklemleri bükülür ve klitorisini ovmaya başlar. Dışleri alt dudağına batar, düşük bir inilti duyulur ve göz kapakları titremeye başlar. Sanki kapanacaklarmış gibi.

"Gözlerini kapatma." Bana göz kırptıyor. "İşte böyle. Bir parmak daha ekle."

Tereddüt etmeden dediğimi yapar, kokusu odayı doldurmaya başlar. Sakin kalmaya çalışıyorum ama ellerim yumruk haline gelmiştir. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve sikim bana ihtiyaç duyduğunu ve onun içine girmek için can attığını hatırlatıyor.

Henüz değil, kendime ve sikime söylüyorum. Önce bunu bitirmeliyiz.

"Siktir git, B," diyorum ona ve o hareketsiz kalıyor. "Yatağa uzan ve bacaklarını aç. Yaparken seni görmek istiyorum."

Tek kelime etmeden pozisyonunu alıyor, sırtüstü yatıyor, üst vücudu yastıklara yaslanmış. Bacaklarını genişçe açarak, her şeyini görmeme izin veriyor, pembe parıldayan eti ortada, parmaklarını amının kenarlarında gezdirerek, kendisiyle oynuyor.

Seksi.

Yavaşça parmağını içine sokar, çıkarır ve tekrar sokar. Bunu birkaç kez tekrarlar, sonunda bir parmak daha ekler ve ben, kalçalarını kaldırıp sırtını kamburlaştırırken büyülenmiş gibi izlerim. Gözleri kapalı, uzun sarı saçları yastığın üzerine yayılmış ve lanet olsun, o şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

"Dön," diyorum aniden, o kaşlarını çatıyor, meşgul parmakları duruyor. "Yap."

Parmaklarını amından çıkarır ve ben "Dizlerinin üstüne çök" derken o da ters döner.

Pozisyonunu değiştirir, o mükemmel kıcını bana doğru sallayarak, bacaklarının arasından amını tatlı bir şekilde gösterir ve ben yatağa giderim, ona doğru ilerlerken gömleğimi çıkarırım, yatağın üzerine sürünerek onun tam arkasına geçerim. O kadar yakınım ki titrediğini görebiliyorum, cildi ince bir ter tabakasıyla parlıyor ve lanet olsun, o şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

Saf içgüdülerimle kışına bir şaplak atıyorum, onu irkiltiriyorum. Üstüne çıkıp saçlarını bir elimle tutup hafifçe çekiyorum. Başını geriye atıyor, nefes nefese fısıldıyor: "Daha sert."

Daha sert çekiyorum, başını geriye doğru çekecek kadar, dudakları inleyerek açılıyor.

"Tanrım, Blair," diye mırıldanıyorum, üst vücudumla onun pürüzsüz sırtını kaplarken üzerine eğiliyorum. "Sen çok yaramaz bir kızsın."

"N-normalde değil," diye kekeliyor, saçlarını daha sıkı tuttuğumda inliyor. "Yemin ederim, bunu benden sen çıkarıyorsun."

Durup, profiline, yarı kapalı göz kapaklarına, aralık dudaklarına bakıyorum. En karanlık rüyalarımın çıkması gibi seks tanrıçası gibi görünüyor. "Öyle mi?"

Saçlarını sıkıca tuttuğum için başını zar zor hareket ettirerek başını salladı. "Ne istersen yapacağım Cam. Seni memnun etmek istiyorum."

Saçlarını çekerek onu dizlerinin üzerine çökertirim, göğsümü sırtına bastırırım, diğer kolumu beline dolayarak saçlarını tutmaya devam ederim. Kalçaları sikime sıkıca yapışmış, tüm vücudu titriyor ve elimi karnından aşağı kaydırarak bacaklarının arasına alırım. Sıcak ve ıslak, başparmağımı klitorisine hafifçe sürtünce vücudu sarsılıyor, kıcı sikime sürtünüyor.

"Henüz seni sikmedim bile," diye kulağına fısıldıyorum, kulak memesini yalarken. "Ve kendine bak. Her zaman beni memnun etmek için bu kadar heveslisin."

O başını sallar ama tek kelime etmez, vücudu benimkine eriyormuş gibi görünür. Saçlarını bırakıp arkasına uzanarak göğsünü kavrar, yumuşak etini ovuşturur, başparmağımla meme ucunu okşarım. Başını bana doğru çevirir, ağzı çeneme konar, cildime nefesini üfler ve ben de onu öpebilmek için başımı eğirim.

Onu tüketmek istiyorum.

Onu döndürüp yüz yüze gelmemizi sağlıyorum, elleri benim eşofmanımın önünde, parmakları benim sikimin etrafında kıvrılmış. Parmaklarımı bacaklarının arasına sokup ovuşturuyor, arıyoruz, ağızlarımız birbirine yapışmış, dillerimiz savaşıyor. Ona doyamıyorum ve sanırım o da benim için aynı şeyi hissediyor. Kontrolümüzü kaybetmişiz, ellerimiz her yerde dolaşıyor, sanki birbirimizin derisinin altına girmeye çalışıyoruz.

. Durumu kontrol altına alıyorum, onu pozisyona getiriyorum, böylece o benim altımda yatıyor, bacakları açık ve ben onların arasında yatıyorum. Öpüşmemizi kesip bana bakıyor, nefesi hızlanıyor ve ben onu bekliyorum, başımı eğip dudaklarımı köprücük kemiğine değdiriyorum.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı, elleri saçlarıma gömüldü. Cildine gülümsedim. "Biliyorum."

"İçimde seni istiyorum," diye devam ediyor, başını eğip gözlerime bakabilmek için, ben de gözlerimi ona kaldırıyorum. "Şimdi."

"Bunun kontrolünün sende olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır." Gülüyor ve bu ses lanet olası ruhumu ısıtıyor, yemin ederim. "Sadece sana hislerimi söylemek istedim."

Beni istiyor, diye düşünüyorum ve cildinde öpücükler bırakmaya devam ediyorum. Benimle seks yapmak istiyor ve lanet olsun, ben de onun içinde olmak istiyorum. Bu, aramızdaki her şeyi değiştirecek.

Her şeyi.

Zaten değişmedi değil. Sınırları geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar zorladık. Cinsel olarak ilişkimiz var. Aklımda sadece o var. Sahadayken değil, şükürler olsun ki sahada konsantre olabiliyorum, ama sahadan çıkıp istediğim her şeyi yapabileceğim zaman? Tek istediğim şey...

O.

Blair.

Benim tatlı küçük Bumblebee'm.

Kızlara takma isim vermiyorum. Onları kızdırmıyorum ya da kollarımda çıplakken onlarla gülmüyorum. Ben ciddi bir adamım. Bir kadınla birlikte olduğumda işimi bitirip hemen çekip gidiyorum. Duygular karmaşıktır ve ben kimsenin karmaşasını temizlemeye niyetim yok. Kendiminki dahil.

Blair'le vakit geçirmeye başladığımdan beri her şey değişti. Ve

lanet olsun, artık çok derine batmış durumdayım.

Bacakları altımda hareket ediyor ve huzursuz olduğunu anlayabiliyorum. İhtiyacı var. Yüzüm onun yüzüne yaklaşıp a d a r yukarı kayıyorum, ellerini tutup kollarını

başının üstüne uzatıp bir elimle bileklerini birleştiriyorum. Vücudumu onunkinden uzaklaştırıyorum, dizlerim kalçalarının iki yanında, bakışlarım onun güzel kızarmış yüzüne kilitlenmiş. "Bunu istiyor musun?"

Kalçalarımı yavaşça ve nazikçe iterek, örtülü ereksiyonumu onun ıslak merkezinde sürükledim ve o içgüdüsel olarak altımda kıvrıldı, ıslak amını benim eşofmanımın ön tarafına sürtüyordu. "Evet," diye fısıldadı.

"Çıkar o zaman," diye onu teşvik ettim, gözleri heyecanla parladı. "Bununla neler yapabileceğini göster bana."

Hevesle bana uzanır ve eşofmanımı aşağı çeker, boxerımı da aşağı indirerek kıcımlı ortaya çıkarır. Sikim. Eşofmanımı uyluklarımın ortasına kadar indirir, bir eliyle sikimin dibini kavrar ve okşamaya başlar.

Beni o kadar ustaca beceriyor ki, gözlerim dönüyor, dokunuşu çok iyi geliyor. Doğru yerleri sıkıyor, tutuşu sıkı, sikimi mükemmel bir ritimle yukarı aşağı kaydırıyor ve beni korkutucu derecede kısa bir sürede boşalmaya yaklaştırıyor.

Siktir et. Bunu uzatmam lazım.

İsteksizce, onun tutuşundan çekilirken yüzündeki somurtkan ifadeyi fark ettim. Terli giysilerimi ve boxerımı çıkarmama yardım ettiğinde rahatladım ve minnettar oldum, ta ki onun kadar çıplak kalana kadar. Pozisyonumu yeniden aldığımda, penisim onun amını yokladı ve o beni bir kez daha kavradı, tabanını sıkı.

"Prezervatif almalısın," diye neredeyse mırıldanır, vuruşları beni transa geçirir.

"Yakınlarda var mı?" Sözler boğazımı yakıyor ve komodine bakıyorum, umarım güvenli bir kızdır ve çekmecede birkaç tane saklamıştır.

"Banyomda..."

Ayağa kalkıp kapıdan çıkıyorum, çırlıçıplak, koridoru geçip banyosunun ışığını yakıyorum. "Nerede?"

"Sağdaki üst çekmecede," diye bağırdı.

Çekmeceyi açıp içindeki çeşitli ürünleri karıştırıyorum, iki prezervatif paketi görünce göğsüme rahat bir nefes alıyorum. Onları alıyorum.

İkisini de kapatıp çekmeceyi sertçe kapatıyorum ve hızla banyodan çıkıp yatak odasının kapısını kapatıp kilitliyorum, sonra yatağa geri dönüyorum.

Hâlâ bıraktığım yerde yatıyor, parmaklarını göğüslerinde tembelce ileri geri gezdiriyor ve ben durup onu izliyorum. Bakışları benimkilere yükseliyor ve gülümsüyor, göğüslerini bir sunum gibi avuçlayarak.

Reddedemeyeceğim bir teklif.

YİRMİ YEDİ

BLAIR

CAM prezervatifleri komodinin üzerine bırakıp yatağa sürünür, bakışlarım onun dikleşmiş penisine düşer, sessizce büyüklüğüne hayran kalırım. O muhtemelen şimdiye kadar birlikte olduğum en büyük erkek ve Travis de fena değildi. Sadece ne yaptığını bilmiyordu. Çok gençtik, çok beceriksizdik.

Peki Randy? O yatakta tamamen bencildi.

Böyle bir anda eski sevgililerimi düşünmem gerekmiyor ama bir türlü engelleyemiyorum. Diğer ikisi rastgele tanıştığım erkeklerdi. Biri yazın yalnız hissettiğim bir dönemdeydi ve sonunda kendimi kullanılmış hissettim.

Seks çoğu zaman işleri çok karmaşık hale getirir. Ve asla umduğum kadar harika olmaz. En azından Cam'le takılmaya başlayana kadar öyleydi.

Şimdi tek düşünebildiğim şey bu. Bana yaptığı her şey, söylediği her şey, sadece bana bakması bile... beni orgazm öncesi, mutluluk dolu bir hale sokuyor. Az önce bana kendime dokunmamı istediğinde, yapacağımı biliyordum. O izlerken kendimi okşamak çok tahrik ediciydi, bakışları her hareketimi takip ediyordu. O anda kendimi güçlü hissettim. Sanki her şeyi yapabilirdim ve o bunu onaylardı.

İçimdeki feminist, bu adamın onayına ihtiyacım olmadığını cesurca söylemeli, ama bu çok daha fazlası. Bana ne yapmam gerektiğini söylerken bile kendimi güçlü hissediyorum. Erkeği ona tamamen hayran olan bir kadın gibi.

Camden Fields'ı, kampüs efsanesi ve futbol takımının oyun kurucusunu, yatağымda bilmek baş döndürücü bir şey. Şu anda üstümde, şampiyonluk kazanan elleri uyluklarımın dışını yukarı aşağı okşuyor, beni titretiriyor. Ona uzanıyorum, güzel yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum

ellerimle kavrayıp gözlerine bakıyorum. Dokunuşları yavaşlıyor, tamamen duruyor ve kalçalarımın dinleniyor, ben de başparmağımı yanağına kaydırıp ona gülümsüyorum.

"Bu çok güzel olacak," diye fısıldadım.

"Elimden geleni yapacağım," diyor, aniden alçakgönüllülükle, ama ben gerçeği biliyorum.

O, kendinden önce benim orgazm olmam için ne gerekiyorsa yapacak. O bencil olmaktan çok uzak ve şüphesiz ki bu, iyi olmaktan çok daha iyi olacak. Şu anda dürüst olmak gerekirse, muhtemelen dünyayı sarsacak kadar iyi olacak, ama bunu ona yüksek sesle söylemek istemiyorum.

Onu korkutmaya gerek yok.

Cam başını eğiyor, ağzı ağzımı buluyor ve yavaş ve lezzetli, tatlı, dil dolu bir öpücük veriyor. Benimle acele etmiyor, elleri dolaşüyor, tenimi keşfediyor. Yüzünü bırakıp ellerimi sırtına kaydırıyorum, parmaklarımla kaslarını okşuyorum, parmak uçlarımda altında esnemelerini zevkle izliyorum. Vücudu mutlak mükemmellikte. Güçlü, yetenekli ve tamamen benim dokunmam ve keşfetmem için.

Ama yavaş, tadını çıkardığımız an, aceleci, çılgın dokunuşlara dönüşüyor ve birdenbire onu içimde hissetmek için çok sabırsızlanıyorum, daha fazla oyalanmak istemiyorum. Onun yerine, ona uzanıyorum, parmaklarımı penisinin etrafına doluyorum, onu istediğim yere getiriyorum, sadece başını ıslak merkezime sürüyorum. Klitorisime dokunuyor ve ben inliyorum, sesim onun açgözlü ağzında yutuluyor, ta ki sonunda öpücüğü bozup elimi kendinden uzaklaştırıp eğilip prezervatif paketlerinden birini alıp ambalajını yırtana kadar.

Dirseklerimin üzerine kalkarak prezervatifi takmasını izliyorum, dudaklarım aralık ve kalın penisini ağzıma alıyorum. Yanından aşağıya doğru uzanan damar. Ön sıvıyla damlayan geniş başı. Gözlerimi kaldırdığımda onun da beni izlediğini görüyorum, parmakları hala penisinin dibini sarmış durumda. Kendine bir vuruş yapıyor ve içimde derin bir şey çekiyor, keşke ona önümde kendini dokunmasını isteseydim diyorum.

Bir dahaki sefere, diye düşündüm, o kendini yeniden konumlandırırken, üzerime eğilirken, yüzü yüzüme yaklaşırken. Beni öptü ve ben gözlerimi açık tutarak, elimi

yumuşak saçlarına gömüldü. Bu adamın her şeyi güzeldi.

Onun kalbinin de güzel olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Penisi giriş arıyor ve ben de aynı şeyi yapmak için kalçalarımı kaldırıyorum. Kendini içime sokuyor, önce sadece ucuyla beni dolduruyor, durup başını eğiyor. Derin nefes alıyor. Sanki kontrolünü yeniden kazanması gerekiyormuş gibi.

Açgözlü bir kız gibi kalçalarımı eğiyorum, onu daha derine gönderiyorum ve o inliyor. Gözleri sıkıca kapalı ve alnında bir damar atıyor. Adam her an kendini kaybedecek gibi görünüyor.

"Çok iyi hissettiriyorsun, B," diye fısıldadı, sesi sert. "İçimde neredeyse yok," diye itiraz ettim, onun altında kıvrılarak.

Elini kalçama sıkıca bastırarak beni yerinde tutuyor. "Kıpırdama. Beni çok çabuk boşaltacaksın."

Ona kontrolünü kaybedecekmiş gibi hissettiriyorum ve bu bilgi de çok güçlü. Parmaklarının cildime bastırarak beni yerinde tutmasının hissini tadını çıkarıyorum ve nefes nefese onun tekrar hareket etmeye başlamasını bekliyorum.

Derin ve düzenli bir nefes alarak, beni tamamen doldurana kadar, santim santim, lezzetli bir şekilde içime giriyor. Tamamen birleştığımız anda hareketsiz kalıyoruz, nefesleri birbirine uyuyor. Yüzüne bakıyorum, gözlerini açtığında gülümsüyorum, kolu başımın üstünde kıvrılmış, parmakları saçlarımda. Birbirimize tek kelime etmiyoruz, ama o başını eğiyor, ağzı benimkini buluyor ve yine o yavaş, tatlı öpücüklerden birini veriyor. Bana kelimeler olmadan, beni önemsedğini söylüyor.

Bu anın bir anlamı olduğunu. Tanrım.

Hareket etmeye başlar, önce yavaşça, o lezzetli penisi neredeyse tamamen dışarı çıkıyor, sonra tekrar içeri giriyor ve her itişinde beni inletiyor. Ellerimi yanlarına indirip sert kaslı kalçalarına doluyorum, oraya bastırıyorum. Onu olabildiğince derine almak istiyorum.

Kısa sürede sabrımız tükenir, vücutlarımız uyum içinde hareket eder, hızımız artar. İkimiz de gerilene kadar, eli aramızda kayar, parmakları klitorisimle oynar, omurgamdan aşağı yukarı titreme gönderir. Terli tenlerimiz birbirine çarpar ve alnını alnıma bastırır, sertçe yutkunur ve ciddiyetle itmeye başlar. Beni kenara doğru yaklaştırıp yaklaştıran sabit, amansız bir ritim, orgazmım ufukta beliriyor...

Ve sonra ona ulaşıyorum, tam... orada...

Titremeler dalgalar halinde üzerimde yayılıyor, zihnim boşalıyor, vücudum yüzde yüz beni saran zevke odaklanıyor, başka hiçbir şeye değil. Dalgalar beni alıp götürüyor ve ben ona sarılıyorum, titriyorum, o daha derine girdiğinde çığlık atıyorum, kendi orgazmı beni ele geçirmeden hemen önce, dudaklarında benim adım var.

Onu sıkıca sarıyorum, üzerimde titreyip sallanırken onu sakinleştiriyorum, ellerim sırtında yukarı aşağı geziyor. Hiçbir zaman başka bir insana bu kadar bağlı hissetmemiştim ve o beni öptüğünde bunu anlayabiliyorum.

O da hissediyor. Bağlantıyı.

İnkâr edilemez.

Alnımda yumuşak dudaklar ve fısıldayan bir veda ile uyanıyorum, gözlerim açılıyor, karanlıkta görme yetim yeniden ayarlanırken Cam'in üzerimde eğilmiş, tamamen giyinik olduğunu görüyorum.

Saçlarımı yüzümden çekip ona soruyorum, "Nereye gidiyorsun?"

"Bugün maçım var." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme var. "Gitmeliyim, B. En azından birkaç saat uyu."

"Hayır. Benimle kal." Oturup ona uzanıyorum ve o da bana geliyor, beni kucaklıyor, çıplak göğsüm onun tişörtüne yapışıyor. Sıcak ve sert ve keşke hala çıplak olsaydı, ama anlıyorum. Dinlenmesi lazım.

Ve dün gece buraya geldiğinden beri hiç gerçek anlamda dinlenemedik.

"Yapamam." Eğilip bana bir öpücük verdi. "Ama sonra maça gel, tamam mı? Sonra buluşuruz."

"Gelinir miyiz?" Umutluyum. Aslında çok umutluyum. Aptal bir hayran gibi, hatta daha kötüsü... bir grup hayranı gibi.

"Kesinlikle. Logan'a gel. Maçtan sonra orada olacağız. Umarım kutlama yaparız." Gülümsüyor, beni bir kez daha öpüyor ve gidiyor.

O gider gitmez tekrar uykuya dalıyorum, odamın kapısı çalınana kadar uyanmıyorum. Kapıyı açan, odama dalan oda arkadaşlarımdan biri. Gözlerimi aralayıp Rita'nın ellerini beline koymuş, beni incelercesine yatağımın başında durduğunu görüyorum.

"Çıplak mısın Blair?"

Yorganın altına daha da giriyorum, uyurken hiçbir şeyin görünmediğini umuyorum. Rita çıplak kıcımlı görmemeli. "Git buradan."

"Dün gece bir erkek var mıydı? Aman Tanrım, vardı! Cheyenne!" Rita bağırıyor, ben de sesi duymamak için yorganı başımın üzerine çekiyorum. "Buraya gel! Blair'i sorgulamamız lazım."

"Lütfen beni sorgulamayın," diye yorganın altından sesleniyorum, beni rahat bırakacaklarını umarak.

Ama şansım yok. Birkaç saniye içinde Cheyenne de yatak odama giriyor ve yorganın üzerinden onu tamamen giyinmiş, güne hazır, krem peynirli bagel yiyerek görüyorum.

"Blair." Rita yorganımı çekmeye çalışıyor ama ben çok sıkı tutuyorum. "Konuş bizimle."

"Anlatacak bir şey yok," diyorum yorganın altından.

"Var tabii ki. Orada çıplaksın. Ve yemin ederim, uyandığımda havada erkek parfümü kokusu vardı. Bu evde yakışıklı bir erkek vardı ve bize söylemedin!" Rita sinirli geliyor. Heyecanlı ama kızgın.

Yorganı çekip sadece başımın görünmesini sağlayarak, ikisi de merakla beni izleyen oda arkadaşlarımı düşünürüm. Her şeyi bilmek istiyorlar ve normalde her ayrıntıyı anlatırdım, ama bilmiyorum...

Cam istemiyor olabilir. Bizi tamamen gizli tutmamız konusunda bir şey söylemedi ve bunun beni tetikleyeceğini biliyor, ama bizim... ne diyorsak ona... oda arkadaşlarıma anlatmak doğru gelmiyor. En azından şimdilik.

Gerçi dün gece dairelerinde kimlerin olduğunu bilmek için bir hakları var.

"Rita, onu rahat bırak. Belki şimdilik gizli tutmak istiyordur. Uğursuzluk getirmek istemiyordur." Cheyenne'in yüzündeki anlamlı bakış, onun şüpheleri olduğunu ve muhtemelen haklı olduğunu söylüyor.

"Neyi bozmak? Rastgele biriyle seks yaptığı gerçeğini mi?" diye bağırdı Rita.

"O rastgele biri değil," dedim. "Onu *tanıyorum*."

"Ne kadar iyi?" diye sordu Cheyenne.

"Eğer kardeşinin takım arkadaşlarından biri ise, kıskançlıktan patlayacağım," diyor Rita.

"Boom." Sesim alçak ve gülmekten kendimi alamıyorum.

Rita kaşlarını çatıyor. Cheyenne sonunda anlıyor ve o da gülmeye başlıyor, bu da Rita'nın kafasını daha da karıştırıyor.

"Görünüşe göre sen patladın Rita," diyor Cheyenne.

"Oh, lanet olsun!" Rita kollarını havaya kaldırır. "Bize söylemelisin, Blair. Böyle ilginç bir sırrı kendine saklamak haksızlık."

"O kadar da ilginç değil," diye itiraz etmeye başlıyorum, ama onlar dinlemiyorlar.

"Hayır, olamaz. İçini döküyorsun!" Rita yatağıma atlayarak beni gıdıklamak için uzanıyor. Ellerinden kaçarken daha çok gülüyorum ve çıplak tenime dokunduğunda çılgılık atıyorum.

"Bana dokunma," diye uyarıyorum. "Çıplakım!"

"Ah, seni fahişe." Hafif bir ses tonuyla geriye doğru yatağıma düşüyor. Bana öyle diyerek bir şey demek istemediğini biliyorum. Başı yatağın ayak ucunda, ayakları neredeyse yüzümde ve ben onlardan uzaklaşıyorum, Cheyenne de yatağımın kenarına oturunca iç çekiyorum.

Görünüşe göre yakın zamanda gitmeye niyetleri yok. Kendimi açıklamam gerekecek. Birazcık.

"Bize birkaç ayrıntı ver, seni rahat bırakalım," diyor Rita.

Yastıklara yaslanarak oturuyorum, yorganım üzerime sarılmış. Cam'in kapüşonlu sweatshirt'ü hala yakınlarda yerde bir yığın halinde duruyor ve onu giyebilmeyi diliyorum. "Dün gece geldi. Son zamanlarda fırsat buldukça görüşüyoruz."

"Son zamanlarda derken?"

diyor Rita. "Son birkaç

haftadır." "Adı ne?"

Dudaklarımı sıkıyorum. Onun adını yüksek sesle söylemek çok... kesin bir şey gibi geliyor. Bir kez ağzımdan çıkarsa geri dönüş yok. Ev arkadaşlarım öğrenecek ve bir dahaki sefere ona rastladıklarında olay çıkarabilirler, ki bunu kesinlikle istemiyorum. Birlikte olmamız - eğer bu doğru kelimeyse - ve herkesin bunu öğrenmesi çok zor. Bu çok garip, tuhaf ve gerçekten bilinmeyen bir alan.

Knox öğrendiğinde ne yapacağımızı bile düşünmedim. Kendini kaybedebilir. Çok kızabilir, o zaman ne olacak? Her şey biter mi? Cam, kardeşime saygıdan uzaklaşır mı? Peki ya ben ve benim hislerim?

Düşünmek bile çok zor.

"Henüz bu bilgiyi açıklamaya hazır değilim," diyorum, sesimi sabit tutarak. "O kabul ettiğinde sana söylerim."

"Neden kabul etmesin ki?" Rita şüpheli geliyor ve onu suçlayamıyorum.

"Sadece ona danışmadan onu ifşa etmek istemiyorum. Onun duygularını düşünmeye çalışıyorum," diye açıklıyorum.

Rita itiraz etmek için ağzını açıyor ama Cheyenne onu kesiyor. "Bırak onu

Rita. Hazır olduğunda bize kendisi söyler."

Rita iç çekerek ayağa fırladı ve ikimizi incelemeye başladı, ama bakışları bana dönüyor, daha da keskin. "Mümkün olduğunca çabuk itiraf etsen iyi olur

. Burada ölmek üzereyim. Duş almam lazım."

Bunun üzerine odamdan çıkıp banyoya kapanır ve bir dakika geçmeden duşun sesi duyulur. Cheyenne hala yatağının kenarında oturmaktadır ve sonunda ayağa kalkar, yüzünde anlamlı bir gülümseme vardır.

"İsimlerinin baş harfleri CF mi diye sorsam doğru olur mu?" diye sorar.

Omuz silkiyorum, önemsizmiş gibi davranmaya çalışıyorum, ama yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Eminim pembeye dönmüşlerdir.

"Ben de öyle düşünmüştüm." İşaret parmağını dudaklarına dokundurur. "Sırrın bende güvende."

Onun arkasından kapıyı yavaşça kapatarak çıkmasını izliyorum ve yorganın altına girip başımı örtüyorum.

Umarım sırrımı saklayacağına güvenebilirim. Eğer bu sır ortaya çıkarsa?

Cehennemi boylayabilirim. Ve kardeşimden bahsetmiyorum. Cam'den bahsediyorum.

YİRMİ SEKİZ

CAM

İYİ OYNAMIYORUM.

Buraya geldiğimden beri her sezon rakip takım çok zorluydu ve bugünkü maç da bir istisna değil. Hava da berbat. Kasvetli ve soğuk bir rüzgar, attığım her topu başka yöne savuruyor sanki. İlk yarıda iki kez topu rakibe kaptırdım, bu hiç benim tarzım değil. Yarıda hala bir touchdown öndeyiz ama bugün sahada yaptığım hiçbir şeyden memnun değilim.

Hiçbir şey.

"İyi misin?" Knox soyunma odasına girerken bana soruyor.

Tüm takımın önünde sorunlarımı tartışmak istemediğim için ona bir bakış attım. Hepsi soyunma odasındaydılar ve bizi, beni, beklentiyle izliyorlardı. Sanki bir açıklama bekliyorlarmış ve ikinci yarıda savaşıarak çıkmamı umuyorlarmış gibi.

Kahretsin, umarım başarabilirim.

"Fields? Bir dakika." Koç Mattson parmağıyla beni çağırıyor, ofisine gelip özel olarak konuşmak istediğini işaret ediyor.

Harika.

Onu içeriye takip ediyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum, bu öğleden sonraki beceriksizliğim hakkında bir soru yağmuruna ve pek de nazik olmayan eleştirilere hazırlıyorum kendimi, ama o böyle bir şey söylemiyor.

"Ace'i sahaya süreceğim. Üçüncü çeyrekte o başlayacak."

Çenem yere düşecek gibi oldu ve onu kapatıp derin bir nefes aldım. "Ciddi misiniz?"

"Evet. Bugün formunda değilsin. Nedenini bilmiyorum ve bir açıklama yapmana gerek yok, ama işinde iyi değilsin ve bu... endişe verici, evlat."

Haklısın.

"Tamam. Oynatın." Bu konuşmayı bitirmeye hazır olarak dik duruyorum. "Bitti mi?"

"Eğer berbat ederse, onu oyundan alırsız, o yüzden bankta rahatına bakma." Mattson, herkesi azarlamaya hazır bir şekilde ofisinin kapısını açar. "Ve evet, işimiz bitti."

Onu ofisten dışarıya kadar takip ediyorum, koçun Ace'ye ikinci yarıda başlayacağını söylediğinde Ace'nin gözlerinin parlamasından nefret ediyorum. Ace, duyuru yapıldıktan sonra bana hızlıca bir bakış atıyor, beni kontrol ediyor. Tepkimi.

Ona saygı göstergesi olan bu küçük harekete karşılık başımı sallarım. Çocuk bana hayranlıkla bakıyor ve koç ona bir şans verdiği için ona kötü davranamam. Elimizdeki tüm seçenekleri denemeliyiz ve şu anda ben kötü bir seçeneksın.

Kahretsin, bunu itiraf etmek acı veriyor.

Koç ve diğer yardımcılarının bize verdiği ilham verici konuşmayı çoğunlukla görmezden geliyorum, dalmış durumdayım. Yorgunum, zihnim Blair'in görüntüleri ile dolu. Çıplak, tatlı Blair yatakta yatıyor, huzur içinde uyuyor. Onu orada sessizce bırakmalıydım, bir hırsız gibi odasından ve dairesinden gizlice çıkmalıydım. Onun için olmam gereken sıradan bir seks partneri gibi. Kendim için.

Ama yapmadım. Ona dokunmak zorundaydım. Alnını öpmek ve adını fısıldamak. Yavaşça uyanışını görmek için, beni üzerinde dururken görünce gözlerinin sevinç ve şaşkınlıkla dolmasını görmek için, bana fısıldadığı o tatlı kelimeyi duymak için.

Kal.

Kahretsin, bunu çok istedim. İlk uyandığımda, beni saran sıcak vücudunun farkındaydım. Duyularımı gıcıklayan o lezzetli çiçek kokusu. Güzel kokuyor. İyi hissettiriyor. O doğuştan iyi. Ve ben bunu hak etmiyorum.

Onu hak etmiyorum.

"Bunun kafana takılma," diyor Derek, koçun devre arası konuşmasından sonra. Sevgisini göstermek için kafamın arkasına hafifçe vuruyor. "Kötü bir anın var. Bu hepimizin başına gelir."

Sorun şu ki... bu bana hiç olmaz. Aklımda tek bir şey var, bunun Blair'le bir ilgisi var.

O benim dikkatimi dağıtıyor ve onun yanındayken konsantre olamıyorum. Tüm zamanımı onunla geçirmek geleceğim için tehlikeli. Ya çok kötü oynayıp sakatlanırsam? Sezonum bir anda biter. NFL kariyerim de biter.

Bu riski alamam.

Sahaya geri döndüğümüzde ruh halim berbat, beni mutlu eden tek şey, Ace'in benim yerime quarterback oynadığını söyleyenlerin yuhalamaları. En azından taraftarlar beni seviyor.

Sonra Ace'i desteklemediğim için hemen kendimi berbat hissediyorum. Kaskını takmış, gergin bir şekilde benim oturduğum bankın yanına geldiğinde, neredeyse ondan özür dileyeceğim.

"Çok korkuyorum patron, ama ben seninleyim," diyor bana, sesi ciddi. Sanki söylediği her kelimeyi içten söylüyormuş gibi. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece şok içinde ona bakıyorum ve merak ediyorum, ta ki düdük çalana kadar. Ace uzaklaşmaya başlıyor ve çok uzaklaşmadan önce onu çağırıyorum, o da geriye dönüp bana bakıyor.

İki elimle ona başparmak işareti yapıyorum ve o da gülümseyerek ellerini ağzına götürüp bağılıyor, "Anladım, bir numaralı QB!"

O sahada Ace tüm kalbiyle oynuyor, kendini tamamen oyuna veriyor, kararları hızlı, refleksleri çabuk. Knox'un kolaylıkla yakaladığı kırk yardlık bir pas atıyor, son bölgeye koşarak sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi bir touchdown yapıyor.

Ben de benimle birlikte yedek kulübesinde oturan takım arkadaşarımla birlikte ayağa fırlıyorum. Ve çeyreğin geri kalanında oturmam, Ace'in sahaya geri dönüp bir başka touchdown yapmasını izlerken, savunmamız rakip takımın gol atmasına engel olur. Rakip takımın tek yaptığı, bir field goal sayesinde skor tahtasına üç puan daha yazdırmak, hepsi bu.

Üçüncü çeyrek sona erdiğinde, hücum oyuncularımız sahadayken koç bana yaklaşır ve sert bir sesle sorar: "Dördüncü çeyrekte bir şans daha ister misin?"

"Evet," diyorum kısa bir baş

sallamayla. "Hazır ol."

Dördüncü çeyreğin başında, savunmamız sahada rakip takımı durdururken Knox yanıma gelir. "İyi misin?"

Omuz silkiyorum. "Berbat

bir gün." "Hepimizin

olur."

"Benim yok." Bana bir bakış attığında omuzlarımı silktim. "Gerçekten yok."

"Mükemmel görünüşünü sonsuza kadar sürdüremezsın dostum. Sen de bizim gibi insansın."

Bunu itiraf etmek gerçekten çok zor.

"Koç senin oynayacağını söyledi," diyor Ace, yanımda belirerek. Ona dönüp bakıyorum. "Başaracaksın."

"Neyi başaracağım?" diye

soruyorum. "Maçı."

"Bence bu tamamen senin sayende."

"Her neyse. Biz sadece birbirimize göz kulak oluyoruz. Takım için yapıyoruz. Değil mi?"

Onun sözleri sahada oynarken aklımda kalıyor ve bazen büyük resme odaklanmam gerekirken kendi saçmalıklarına fazla kapıldığımı hatırlatıyor.

Takım. Hepimiz bir bütün olarak, sadece ben ve pozisyonum değil. Benim geleceğim.

Hepsi gelecek, ama birlikte çalışmazsak hiçbir şey işe yaramayacak.

Enerjimi sahaya yeniden odaklayıp her şeyin doğal akışına bırakıyorum. Blair'i bile, özellikle Blair'i, aklımdan çıkarmaya çalışıyorum ve geri dönüyorum.

Derek, topu attıktan sonra bana bağıırırken, Knox yine topu son bölgeye taşıyor.

Maç biter ve biz kazanırız. Knox'un yanına koşar, ona sarılır, kaskının yanına vurarak sırtarak ona bakarım.

"Bugün senin günündü, piç kurusu. Sen bir süperstarsın," diyorum ona.

O da gülümser. "Sen de sisin içinden çıkınca fena değildin."

Gülümsemem kaybolur. Sisim sadece onun kız kardeşinin suçu.

Bu gerçekten çok boktan bir durum.

Takımdan bir grup, maçtan çok sonra Logan'ın evine varırız ve krallar gibi karşılanılır. Bağırışlar, havaya kaldırılan bardaklar, sanki bizim şerefimize kadeh kaldırıyorlar. Takım arkadaşlarımla arasında, kasıtlı olarak ortada duruyorum, böylece kimse bana maçla ilgili soru sormaz.

İş bittikten sonra medyadan uzak durdum, soyunma odasında saklandım, gereğinden fazla uzun süre duş aldım. Kimse benimle konuşmak istemiyordu zaten. Hepsi, ilgiyi hak eden Knox'la sohbet etmekle ya da takdiri hak eden Ace'e yağ çekmekle meşguldü.

Kolayca unutulmuş gibi hissettim, ki bu aptalca çünkü medyadan kaçmak istiyordum. Muhabirler ve yerel haber kanalları. ESPN'den o kız, bazen tam bir sapık gibi, maçtan sonra genelde ondan kaçmaya çalışırken bizi sahada takip ediyor.

Şimdi benimle ilgilenmiyorlar ve ben kırgınım. Aptalca.

Saçmalıyorum, ama bazen somurtmak iyi geliyor.

Blair bana bir mesaj attı, soyunma odasına girene kadar görmedim, Logan'ın evine gideceğini yazıyordu ve ben aptal gibi mesajı görmezden geldim. Cevap vermedim, bu da kendimi berbat hissetmeme neden oldu. Zorlu maçlardan nefret ediyorum ve uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım. Her şeyin suçunu ona atmak çok kolay olurdu. Hatta, maçın ortasında onu suçladım.

onu incitmeden reddetmenin yirmi farklı yolunu buldum ama hiçbirisi mümkün görünmüyordu.

Bazen hatalı olanın ben olduğumu kabul etmek zor. Hatalarımı ve başarısızlıklarımı başkalarına yükleyemem. Blair'in hayatımda olması iyi bir şey.

Bunu hatırlamam lazım.

Umarım buraya gelir ve özür dileme fırsatı bulurum. Umarım özür dilediğimde kardeşi de etrafta olmaz. Onun da bunu mahvetmesine gerek yok. Zaten yeterince kötü hissediyorum.

Barın arka tarafındaki her zamanki yerimize oturduk, arka duvara dizili üç masayı kapladık. Knox hemen bizi terk etti ve Joanna'yı bulup, Tanrı'nın ve herkesin önünde, kim görürse görsün umursamadan ona öpücükler yağdırdığını izledim. Joanna ona gülümseyerek, kollarını boynuna doladı ve gururlu bir ifadeyle baktı.

Kıskançlık kanımda dolaşıyor ve zihnimde kendime bunu aşmam gerektiğini söylüyorum. Durumlarımız farklı. Blair'in şu anda bana karşı bir şey hissedip hissetmediğini bile bilmiyorum. Muhtemelen gurur duymuyordur, o oyunda berbat oynadıktan sonra.

Son çeyrekte bir touchdown yapmış olmamın bir önemi yok. Hala berbat oyunumun tadını çıkarıyorum, bu benim için normal bir şey. Kötü ruh halimden çıkmam için dört bira içmem gerekecek.

Birinci biramı içiyorum, yani önümde uzun bir yol var.

Bir grup kız masamıza yaklaşıyor ve biz sohbet ederken içlerinden biri doğrudan bana geliyor.

"Bugün harika oynadın Cam," diyor, sesi aşırı samimi. Sanki beni tanıyormuş gibi.

Keşke tanısaydı.

"Teşekkürler." Birayı bir yudum alıp, gitmesini diliyorum. Yeterince sevimli ama saç rengi yanlış ve yüzü... yanlış yüz. Bu kadınla konuşmak istemiyorum.

Blair'i istiyorum.

"Moralin mi bozuk?" diye sordu, kaşlarını çatarak, sanki dudaklarını bükmüş gibi. Eminim bunu seksi buluyordur.

"Özellikle değil." Telefonumu alıp Blair'le mesajlaştığım sayfayı açıyorum ve ona kısa bir mesaj atıyorum.

Ben: Logan'da mısın?

Hemen cevap vermiyor ve kafamı kaldırıp benimle konuşmaya çalışan kızın şimdi başka biriyle konuştuğunu görüyorum. İyi.

İkinci biramı bitirmek üzereyken telefonum nihayet titrer. Bumblebee: Az önce geldim.

Bumblebee: Ama sana kızgıyım.

Gülümsüyorum. Onun dürüstlüğünü seviyorum.

Maguire ailesinin bir özelliği gibi. Ben: Cezaya verilmeliyim.

Bumblebee: Neredesin? Ben:

Her zamanki yerde.

Telefonumu masanın üzerine koyup, etrafımdaki konuşmaları görmezden gelerek bekledim.

önümdeki bardağı izleyerek, çok sevdiğim o tanıdık sarışın kafayı arıyorum. Birayı son yudumuyla bitiriyorum, takım arkadaşlarımdan biri bardağı elimden alıp masamıza yeni getirilen sürahidan doldurduğu için minnettarım. Ona kadeh kaldırarak bir yudum daha alıyorum, tam o sırada Blair ortaya çıkıyor.

Yemin ederim, sanki cennetten gönderilmiş bir melek gibi, yürüdüğü her yerde onu bir ışık huzmesi takip ediyor. Masamıza doğru ilerlerken kıyafetini inceliyorum. Vücuduna yapışan siyah tayt giymiş, taytın ne kadar uzun olduğunu hatırlatıyor bana. Ve ona verdiğim tişörtümü giymiş. Tişört ona çok büyük, sağ tarafını düğümlemiş, kalçasına kadar inmiş ve üzerine fermuarlı gri bir kapüşonlu sweatshirt giymiş. Saçları açık ve dudakları, daha sonra sikimin her yerinde görmek istediğim parlak bir şeyle kaplı. Onu gördüğüm için o kadar rahatladım ki, bayılacağım gibi hissediyorum.

Tanrıya şükür oturuyorum, yoksa kendimi rezil ederdim.

Masamızın önünde duruyor, güzel yüzünde güzel bir gülümseme var, güzel gözleri benim oturduğum masadaki herkesi tarıyor ve sonra

bana takılıyor. "Selam millet. Bugün maç harikaydı."

Hepsi ona dostça selamlar vererek saygı gösterir, çünkü o Maguire'ın kız kardeşi, ben de başımı ona doğru eğip, biraz yana kayarak yanımdaki boş yere oturmasını işaret ederim.

Tereddüt etmeden oturdu, sıcak, yumuşak vücudu benimkine yakın ve ben de ona doğru eğildim, mümkün olduğunca hafifçe nefes alıp, onun lezzetli kokusunu içime çektim.

"Camden," diye mırıldanır.

Bardağımı ona doğru kaldırdım. "Bumblebee."

Gözleri parlıyor, yemin ederim, sert görünmeye çalışsa da. Ve başarısız oluyor, hem de feci şekilde. "Sarhoş musun?"

"O yolda."

Görüşü biraz çatladı, gözleri şimdi endişeyle parlıyor. "Oh, Cam. Bugün zor bir gün geçirdin."

"Kötüydü," diye başımı sallayarak onaylıyorum ve büyük bir yudum alıyorum. Bu geceyi unutmak istiyorum. Sorunlarımı, stresi ve endişeleri unutmak istiyorum. Sadece sarhoş olup, yanımda oturan bu güzel kızla geceyi geçirmek istiyorum. Kendimi ona kaptırmama izin verecek mi? Sadece birazcık?

Siktir, umarım öyledir.

"Son çeyrekte harika oynadın," diyor, olumsuzluğu olumluya çevirmeye çalışarak.

"Teşekkürler." Sesim kesik kesik ve kendimi pislik gibi hissediyorum, ama gözlerinde hala sempati var, yani tamamen batırmamışım.

Henüz.

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldıyor, eli uyluklarımın üzerine yerleşiyor, sıcak ve güven verici.

"Hiçbir şey." Gözlerine bakıyorum, ciddi olduğumu anlamasını umuyorum.

"Sadece burada yanımda oturup sana bakabilmem yeterli."

Gülümsemesi titriyor ve uyluklarımı sıkıyor, hafifçe eğilip fısıldıyor, "Keşke yalnız olsaydık."

"Ben de." Duraklıyorum. "Yalnız olsaydık seni öperdim."

Yanakları pembeye döner. "Ne kadar kalacaksın?"

"Ne zaman istersem gidebilirim." Bunu yüksek sesle söylerim, birkaç kişi başını bana doğru çevirir. "Gitmeye hazır mısın?"

Garip bir kakhaha kaçar ve kimse bize dikkat etmezken parmağını dudaklarına koyar. Lanet olsun, bu beni herkesin önünde onun güzel dudaklarına eğilip öpmek istememe neden oluyor. Siktir et.

Bira yüzünden başım dönerek ona doğru eğildim, o da elini omzuma koyarak bana yaklaşmamı engelledi. Ne yaptığını çok iyi biliyordum, sadece benim isteklerime saygı gösteriyordu, ama bu da canımı yakıyordu.

"Gidelim," diye neredeyse kulağına bağıriyorum.

Başını sallayarak bana bakmayı reddediyor, tırnakları uyluğuma batıyor. İyi ki kot pantolon giymişim, yoksa kanatabilirdi. "Cam, olay çıkarmaya çalışıyorsun, bu senin yapacağın bir şey değil. Önce sakinleş, sonra ben giderim. Ben gittikten birkaç dakika sonra sen de gelip benim eve gelebilirsin." Başını bana doğru çeviriyor. "Tamam mı?"

Koltuğuma yaslanıp başımı sallıyorum, elimi onun elinin üzerine koyup sıkıyorum. Kaba olmak istemiyorum. Sadece kendime kızgınlım ve biraz sarhoşum.

Blair her yudum aldığımda bana onaylamayan bakışlar atmasına rağmen daha fazla bira içmem de yardımcı olmuyor. Onu görmezden gelmeyi seçiyorum, dördüncü biramı bitiriyorum ve sonunda maçla ilgili tüm sorunlarımı unutuyorum.

Şimdi tamamen sarhoşum. Ve biraz da dağınık.

"Uber çağırılım mı?" Blair'e fısıldıyorum, benimle konuşmasını istiyorum. Derek'in söylediği bir şeye gülmekle meşgul, kendime pislik gibi davranmamam gerektiğini söylüyorum. Kucağında dev göğüslü bir kız oturuyor ve kız ona sarmış. Blair'i umursamıyor bile.

Yine de kıskanıyorum. Gözlerimin kenarlarında yeşil bir renk görüyorum ve kolumu Blair'in omuzlarına ve onu bana doğru çekip

herkese onun benim olduğunu ilan ediyor.

O bana ait.

Ama kızım bana doğru bakmıyor bile, ağzının kenarından fısıldayarak "Buraya kendim geldim."

"Ayık mısın?" diye geçiriyorum.

Yüksek sesle. Blair yüzünü

buruşturuyor. "Birinin ayık olması

lazım." "Sen içiyordun sanıyordum?"

"Aynı kişi senin sarhoş kışını da buradan çıkarmak zorunda," diye çekerek konuşur.

Derek canlanır ve onu duyduğunu anlarım. "Fields'ı eve bırakacak kadar cesur musun, Blair?"

Blair, Derek'e gözlerini kırıştırır, vücudu kaskatı kesilir. Sanki bu konuyu konuşurken yakalandığımız için utanmış gibidir. "Evet. Kardeşim istedi."

"Çok iyi bir abla, değil mi?" Derek'e soruyorum, Blair'in üzerine eğilip içimden gelen dürtüye kapılarak kolumu omzuna doluyorum ve ona sarılmak istiyorum. Dokunuşumla geriliyor ama umurumda değil. "Maguire için mükemmel bir kız kardeş."

Hiçbir şey söylemez, vücut dili *son derece rahatsız olduğunu* haykırıyor ama ben onun tavırlarını görmezden gelmeyi tercih ediyorum.

"Blair harika bir kız," diyor Derek ve sözleri kalbimi karartıyor.

"Onun hakkında ne biliyorsun?" diye hırlıyorum. Bölgesel hissediyorum. Derek'e çıplak ellerimle parçalamak istercesine bakıyorum.

"Sakin ol dostum. Beni oyalayacak biri var zaten. Değil mi Sheena?" Derek, kucağındaki dev göğüslü kıza bakıyor.

"Adım Sheila," diye düzeltiyor kız, kollarını Derek'in boynuna dolayarak yüzünü neredeyse göğüs dekoltesine itiyor. "Ve evet, bebeğim. Bütün gece dikkatini dağıtmak için buradayım."

Gülüyorlar ve öpüşüyorlar, birbirlerine olan ilgilerini saklamaya çalışmıyorlar ve ben yine kıskanıyorum. Bu gece her şey beni kıskandırıyor.

"Aptalca davranıyorsun," diyor Blair, kolumu omuzlarından çekip elimi uyluğundan iterek. Sanki bana dokunmamı istemiyormuş gibi. "İnsanlar şüphelenmeye başlamadan sakinleşmelisin."

"Neyden şüphelenmesinler?" Bilerek aptal rolü yapıyorum ve o bana kaşlarını çatarak yavaşça başını sallıyor.

"Çocuk gibi davranıyorsun." Onu durduramadan ayağa kalkar ve yüzünde hayal kırıklığıyla bana bakar. "Kendine gel, Fields."

O giderken, ben de onun uzaklaşan silüetini izlerken kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum.

"Hey, bebeğim, bana bir tekila getir."

Sheila Derek'in kucağından kalkar ve parmaklarından yirmi dolarlık banknotu kapar. "Tabii ki, seksi."

İkimiz de onun bara doğru gitmesini izleriz, Derek o duyamayacağı bir mesafeye varır varmaz bana döner.

"Maguire'in kız kardeşi ile aranızda ne var?" "Hiçbir şey," diyorum çok çabuk.

Derek burnunu çeker. "Lanet olası yalancı. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" "Hayır."

"O senden hoşlanıyor mu?"

"Olabilir."

"Onu öptün mü?"

Sessiz kalıyorum.

"Onunla yattın mı?"

Yüzümdeki ifade her şeyi anlatıyor olmalı. Derek alçak bir ıslık çalar ve yavaşça başını sallar. "Başın büyük belada dostum."

"Burada oturup beni bok gibi hissettireceksen, senin fikrine ihtiyacım yok."

"Sadece gerçekleri söylüyorum, dostum. Başını belaya sokacaksın. Aslında, bence çoktan soktun bile. O kız çok tatlı. Ve bir Maguire. Öyle öylesine takılabileceğin biri değil." Bir kez daha alçak bir ıslık çaldı. "Babası profesyonel bir adam, dostum! Bir efsane! Ve kardeşi senin en iyi arkadaşın."

"Zaten bildiğim şeyi söylediğin için teşekkürler." Birayı almaya uzandım, ama çok geç fark ettim ki boşalmıştı, içmeye çalıştığımda dilime sadece birkaç damla damladı. Birayı masaya sertçe bıraktım. "Blair'le aramda hiçbir şey yok."

Derek'in kaşları havaya kalkar, yüzünde şüphe belirir. "Kendine bunu söylemeye devam et."

Blair masaya geri dönmez. Sheila iki tekila shotla geri gelir ve Derek shotu göğüslerinin arasına sıkıştırır, dudaklarıyla yakalar ve başını geriye eğerek yutar. Sheila ise kahkahalarla güler. Ben ise tüm bu süre boyunca onlara kızgın bir şekilde bakarım, yaptıkları şaklabanlıklardan rahatsız olmuştumdur. Beni yargılamadan istedikleri her şeyi yapabilmelerinden daha da rahatsızımdır.

Ama şu anda ben sayılmıyorum çünkü ben sadece onların kadar özgür olmak isteyen kıskanç bir pisliğim. Ama olamıyorum.

Daha kötüsü? Suçlayacak kimse yok. Knox'un suçu diyebilirim ama bu yalan olur.

Benim de suçum var.

Yaklaşık otuz dakika boyunca kimseyle konuşmadan ve su dışında hiçbir şey içmeden oturduktan sonra, sonunda masadan kalkıp tuvalete gitmek için kalktım. Kalabalık arasından geçerek, yanımdan geçen herkese selam verip gülümsedim, çoğunun kadın olduğunu fark ettim. Bakışları ilgiyle dolu kadınlar. Sanki beni baştan aşağı inceliyormuş gibi, gözleriyle tüm vücudumu taradılar.

Eskiden, en sevimli olanı seçer ve onu ayırırdım. Onunla sohbet ederdim. Onu masaya getirirdim, tıpkı Derek'in o gece seçtiği kadına yaptığı gibi. Ona iltifat eder, flört eder, onu burada orada dokunurdum. Koluna. Bacağına. Belki saçlarına bile

saçlarına dokunurdum. O bana tamamen kapılırdı, ben de ona kapılırdım ve onu arabama götürür, bana ne isterse yapmasına izin verirdim. Genellikle oral seks.

Çoğu zaman karşılığında hiçbir şey vermezdi çünkü ben bencil biriyim. Hiç şikayet etmediler. Ama her zaman benim tekrar arayacağımı umarak giderlerdi. Bana telefon numaralarını verirler ve bir ara onları aramam için yalvarırlardı.

Asla aramadım. Çoğu zaman numaralarını siler ve onları tamamen unutturdum. Ben bir pisliktim.

Hala öyleyim.

Ama bu gece hiçbiri yapmak istemiyorum. Beni kesmelerinden nefret ediyorum. "Selam" gibi basit bir kelimeyi bile müstehcen hale getirmelerinden nefret ediyorum. Sanki bana bakıp tek bir şey düşünüyorlarmış gibi. Kendimi kullanılmış hissediyorum.

Ve bu durumda kullanan benim. Ne olduğumun farkındayım.

Lanet olsun, Blair Maguire kafamı gerçekten karıştırdı.

İşimi hallettikten sonra tuvaletten çıkarken Blair'i barda bir adamla konuşurken gördüm. Hareketsiz kaldım, tüm dikkatim Blair'deydi. Yüzündeki hafif gülümseme, dostça ifadesi. Bu adamın söylediklerine tamamen açık ve ben bundan nefret ediyorum.

Uzaklaşmalıyım. Onu bırakmalıyım. Eve gitmek için kendi aracımı bulmalı ve sonuçlarıyla sonra ilgilenmeliyim.

Bakışlarım onunla konuşan adama kayıyor ve onun sıradan bir adam olmadığını anlıyorum.

Bu lanet olası Ace.

Yirmi dokuz

BLAIR

Karanlık, öfkeli Cam'den biraz uzaklaşmak gerçekten çok ferahlatıcı. Sarhoş. Mutsuz. Huysuz. Ayrıca biraz...

Kıskanç mı?

Evet, kesinlikle kıskanç. Yalan söylemeyeceğim, bu şaşırtıcı derecede heyecan verici.

Ama onun ruh hali üzerime kara bir bulut gibi çöküyor ve ben de sinirlenmek istemiyorum. Özellikle ona karşı. Logan'a gelmeden önce sinirliydim. Maçtan sonra beni görmezden gelmesi hoşuma gitmemişti, ama o kadar kötü oynadıktan sonra saklandığını da biliyordum. Yaralarını sarıyordu.

Cam, bu gece içtiği alkolün etkisiyle her zamankinden daha huysuz.

Cam'in sarhoş halini de pek onaylamıyorum ama genel olarak çok içen biri değil, bu da iyi bir şey.

Bu yüzden kendime ve ona biraz mesafe koydum. Kardeşim ve Joanna ile biraz sohbet ettim, ama yalnız kalmak istediklerini anladım ve onları yalnız bıraktım. Oda arkadaşlarımı buldum ve Cheyenne'in iğneli sözlerini duymazdan geldim. Bir şey içiyormuş gibi görünmek için kendime bir soda aldım ve sonunda Ace'e rastladım.

Onu seviyorum. Tatlı, arkadaş canlısı ve her şeye çok heyecanlı. Ayrıca sarhoş ama arkadaş canlısı. Şu anda da bana sahada ilk touchdown'ını attığında tam olarak ne olduğunu anlatıyor.

"Yemin ederim, top parmaklarımdan biraz erken kaydı ve her şeyi mahvettiğimi sandım. İçimi korku kapladı." Ace başını salladı, saçları hareketle sallandı. "Eğer topu rakibe atsaydım, işim biterdi."

"Suya düşmüş olurdun," diye başımı sallayarak onaylıyorum.

Bana bir bakış atar, başını eğip beni düşünür. "Senin uzun bir futbolcu soyundan geldiğini unutuyorum."

"Öyleyim."

"Bu çok... inanılmaz." Sesi hayranlık dolu.

"Hayat böyle." Omuz silkiyorum. "Başka bir şey bilmiyorum."

"Düşünmesi bile çılgınca. Sen... NFL maçlarına giderek büyüdün. Hala gidiyor musun?"

"Birkaç kez gittim. Çoğunlukla kuzenimi izlemek için. Şu anda bağlantılı olduğum tüm profesyonelleri düşününce biraz garip geliyor."

"Sanırım bu ailede var."

"Daha çok ailemden bazıları futbolcularla aşık oluyor." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kaşlarımı çatıyorum. Cam'i gerçekten sevdiğimi düşünecek kadar iyi tanıyor muyum? Ondan hoşlanıyorum. Ona çekici buluyorum.

Onu önemsiyorum. Çok. Maç sırasında kalbim onun için acıyordu. Kendine kızgın olduğunu biliyorum. İyi oynamıyordu ve bunun onun için zor olduğunu biliyorum. Tek istediğim onu teselli etmektir, ama şu anki davranışları bunu zorlaştırıyor.

"Ne halt ediyorsun?" Tanrım. Cam

demişken...

Ace ve ben aynı anda başımızı çevirip Cam'in önümüzde durduğunu gördük. önümüzde durduğunu gördük, elleri yumruk halinde yanlarında, yüzündeki ifade onu hiç bu kadar kötü görmemiştim. O... öfkeli.

Ama neden?

"Kiminle konuşuyorsun dostum?" Ace dostça davranmaya çalışıyor ve ona minnettarım.

"Sen." Cam bana dönüp bakıyor. "Ve ona."

"Sadece konuşuyoruz," diye başlıyorum ve Cam'e uzanıyorum, ama o kolunu benden çekip bir adım geri atıyor.

"Önce benim pozisyonumu aldın, şimdi de ona mı göz koyuyorsun? Bu saçmalık." Cam ve Ace'in arasına girip, Ace'in göğsüne ellerimi bastırarak

Cam'in göğsüne bastırarak Ace'e saldırmasını engelliyorum. "Ondan uzak dur."

"Biz sadece arkadaşız, QB. Merak etme." Ace ellerini havaya kaldırıyor, yüzünde şaşkınlık var. "Maguire'in kız kardeşi ile ilgilenmiyorum. Bu çok riskli."

Ace'in sözleri kalbimi parçaladı. Cam'in beynine işleyen sözleri, sanki o da aynı şeyi fark etmiş gibi. Evet, benimle olmak çok riskli olurdu.

Lanet olsun.

Cam'i bardan tutup ön kapıya doğru sürüklerim. Zayıf bir şekilde olsa da, elimi çekmeye çalışır. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Gitmemiz lazım." Ona bir bakış attım. "Ayılman lazım. Yatağa git. Ne olursa olsun."

Onu bardan çıkarmama izin veriyor, kapıdan geçerken birçok kişi onu alkışlıyor. Zafer işareti yaparak yumruğunu havaya kaldırıyor, daha fazla alkış alıyor ve ben de kafasına bir şaplak atmak istiyorum.

Neyse ki, girişe nispeten yakın bir park yeri bulabildim, anahtarlığımdaki kilit açma düğmesine bastım ve Cam'i yolcu kapısına yönlendirdim.

"Beni eve bırakacak mısın?" diye soruyor, kolunu omuzlarıma atıp bana ağır bir şekilde yaslanıyor.

Onun tutuşu altında neredeyse yere yığılacaktım. Tanrım, çok ağır. "Sana yapacağımı söylemiştim."

"Tabii. Knox'a yardım etmek için." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. Bu ona hiç yakışmıyor. "Ne iyi bir kız kardeşsin."

"Bunu Knox için yapmıyorum." Kapıyı açıp onu içeri itiyorum, yüzünde şaşkın bir ifadeyle koltuğa düşmesine seviniyorum. Sanki onu ittiğime inanamıyormuş gibi. "Bunu senin için yapıyorum."

O bir şey söylemeden kapıyı çarpıyorum ve arabayı yavaşça dolaşarak her adımda derin nefes alıyorum. Bana karşı bu kadar sahiplenici davranması beni biraz heyecanlandırıyor, ama aynı zamanda sinir bozucu da. O sadece sarhoş. Dikkatsiz. Duygusal. Ama aynı zamanda...

Biraz korkunç.

Sonunda arabaya binip motoru çalıştırdım, tek kelime etmeden. O da sessiz kaldı, ben sürmeye başlayınca yolcu tarafındaki pencereden dışarı bakmaya başladı. Hiç konuşmadık, aramızdaki gerginlik o kadar arttı ki, onun apartmanının otoparkına girdiğimde çığlık atmak üzereydim.

"Özür dilerim," diyor arabayı park ettikten sonra.

Hâlâ pencereden dışarı bakıyor, ben de onun ensesine bakıyorum. Sanki yüzüme bakamıyormuş gibi. "Ne için?"

"Her şey için. Bütün gece için." Bana dönüp baktığında, yakışıklı yüzünde pişmanlık dolu bir ifade görüyorum. "Berbat bir gündü ve ben onu berbat bir geceye çevirdim ve... özür dilerim."

Camden Fields'ın pek özür dilemeyen biri olduğu izlenimini ediniyorum. Özür dilemek istemediğı ya da özür dilemekte zorlandığı için değıl, sadece işini yapan ve kimseye hesap vermeyen bir adam olduğu için. Çevresini son derece dar tutuyor. Ve bir şekilde...

Ben de aralarına girmeyi başardım. Tıpkı umduğum gibi.

"Çok içtim, nadiren içerim. Artık içmiyorum." Derin bir nefes aldı, bakışlarını kaçırdı, bu sefer ön camdan dışarı bakabilmek için. "Seni Ace'le gördüğümde çok sinirlendim."

"Ace'den o şekilde hoşlanmıyorum." "Knox'a da kızgındım."

"Neden?"

"Çünkü Joanna'ya istediğini yapabiliyor ve başkalarının bunu öğrenip çılgına dönmesinden endişelenmesine gerek yok." Sesi çok mutsuzdu ve kalbim onun için acıdı.

Benim için de öyle.

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü ne diyebilirim ki? Cam konuşmaya devam ediyor.

"Derek istediğı kişiyle birlikte olabilir. Herkes olabilir. Ama ben yapamıyorum." Kafasını koltuğa vurup gözlerini kapatıyor. "İçtiğimde hissettiğim şey hoşuma gitmiyor."

"Peki nasıl hissediyorsun?"

"Kontrolümü kaybetmiş gibi. Duygularımın içinde boğuluyormuşum gibi ve bu beni delirtiyor." Başını çevirip gözlerini aralayıp bana bakıyor. "Seni hak etmiyorum."

"Cam—"

"Hak etmiyorum. Sana bunu daha önce de söyledim ve şimdi de fark ediyorum. Her şey yeniden başlıyor. Özellikle de olan biten her şeyden sonra. Sen benim için... lanet olasıca mükemmelsin ama ben senin için değilim. Ondan çok uzağım. Tek yapacağım şey kalbini kırmak. Beni korkutan ne biliyor musun?"

"Neden korkuyorsun?" diye soruyorum nazikçe, konuyu değiştirmesine ayak uydurmaya çalışarak.

"Babam gibi bir pislik olacağım. O bir alkolik. Kendinden başka kimseyi umursamayan bir alkolik. Ben de öyle olacağım." Başparmağını göğsüne doğru uzatıp tam ortasına vurur. "Onun gibi olacağımdan korkuyorum ve bu çok berbat."

"Olmayacaksın." Pes edip, onu sakinleştirmek için parmaklarımı şakağına koyuyorum. Tepki vermiyor. Kıpırdamıyor bile. "Sen onun gibi değilsin. Sen nazıksın ve iyisin. Harika bir lidere. Ekibin sana hayran."

"Bugün değil." Başını koltuğa dayadı ve gerçek Camden'ı görüyor gibi hissettim. Omuzlarında büyük bir sorumluluk yükü hisseden ve bununla mücadele eden adam. Kendisiyle mücadele eden adam. Kardeşim kadar kibirli değil, gerçekten değil. Cam'den yayılan sessiz bir özgüven var, ama bugün öyle değil.

Bugün kendini yetersiz hissediyor ve bu benim kalbimi acıtıyor.

"Hey." Fısıltıma dönüyor, kaşları çatılıyor. "Bana hiç masaj yapmadın."

Anlayışla başını sallıyor. "Şimdi ödeyeyim mi?" "Hayır." Başımı sallıyor. "Ama sana yapmak istiyorum."

"Gerçekten mi?"

Park yerini gözden geçirip kardeşimin kamyonetini ararken başımı salladım. "Knox burada mı sence?"

"Hayır. Hâlâ Joanna'yla birlikte."

"O zaman beni yatak odana gizlice sok, omuzlarını ovayım," diyorum.

Bana uzun bir süre bakıyor, gözleri yüzümde dolaşıyor. "Neden bana bu kadar iyisin?"

"Çünkü birinin sana iyi davranması lazım. Kendine çok fazla yükleniyorsun." Ona gülümserim.

O da gülümsedi.

Ve o anda, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

Beş dakika sonra Cam'in yatak odasındayız, Cam kapıyı kapatıp kilitliyor, ben ise bitişikteki banyoya giriyorum. Ellerimi yıkarken aynaya bakıyorum, suyu kapatıp ellerimi çabucak kuruladıktan sonra parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

Etkilemek için giyinmedim. Gerçekten. Onun gömleğini giydiğimi fark etmedi bile, ama sorun değil. Bu, ona destek olduğumu göstermek için yaptığım gizli bir jestti. Onun forması giyip yüzüme numarasını yazamazdım. Bu, cevaplamak istemediğim çok fazla soruyu gündeme getirirdi.

Ama ona destek olmak için elimden gelen her şeyi yapmak istedim ve bu benim tek yolumdu.

Dolaplarını karıştırıyorum, sadece losyon ararken kendimi sapık gibi hissediyorum. Seyahat boyu bir Vaseline Intensive Care buluyorum ve onun ne için kullandığını bilmek istemiyorum, ama sırtına sürmek için kullanacağım. Omuzlarında gergin kasları vardır ve iyi bir masaj ona iyi gelir. Onu rahatlatır.

Belki uykuya bile dalar.

Bu gece onunla seks yapma düşüncesini tamamen kafamdan attım. Onun havasında olduğunu sanmıyorum. Ve hala biraz sarhoş, her ne kadar biraz ayılmış olsa da. Zavallı, saçmalayan adam, mantıklı konuşacak kadar ayık değil.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına atıp losyonu alıp banyodan çıktığımda Cam sırtüstü yatakta uzanmış, neredeyse

Yatağın üzerinde yatıyordu. Üzerinde gömlek yoktu. Kot pantolonu da yoktu. Sadece kırmızı renkli boxer şortu vardı ve kolları başının üzerinde kıvrılmış, yüzü yana dönük, sadece profilini görebiliyordum. Gözleri kapalıydı ve ayakları yatağın kenarından sarkıyordu ve tanrım, bu adam çok yakışıklıydı.

Acı çekse bile.

Dizimi yatağa bastırduğımda gözlerini açıyor ve yatağa tırmanmamı izliyor. "Dön," diyorum, itiraz etmeden dediğimi yapınca şaşırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Derin sesi yorganın altında boğuk çıkıyor ve ona gülümsüyorum.

"Sana masaj yapacağım."

Başını çevirip yüzünü yatağa bastırıyor. "Şimdi sana iki borcum var."

"Ben de ödeyeceksin." Onun sırtına binene kadar üzerinde sürünerek ilerledim, popom onun poposunun üzerinde duruyordu. Losyonun kapağını açtım ve avucuma biraz döktüm, ellerimi ovuşturduktan sonra sırtına sürdüm. Parmaklarımı batırmaya başladığım anda inlemeye başladı.

"Ne kullanıyorsun?"

"Banyonda bir losyon buldum." Gergin kaslarını ovuşturup yoğuruyorum, boynunun dibindeki belirli bir noktaya odaklanıyorum. "Gergin görünüyorsun."

"Hadi canım." Tereddüt ediyor. "O losyonu bazen mastürbasyon yapmak için kullanıyorum." Ben de onu bulduğumda tam olarak böyle düşünmüştüm. "Hadi canım?"

Kıkırdar ve sesi sıcak gelir. Umut dolu. Bütün gece ondan duyduğum ilk kahkaha. . "Evet. Bazen seni düşünerek mastürbasyon yapıyorum."

Bütün vücudum kızardı ve ellerimi sırtında, omurgası boyunca hafifçe gezdirdim. "Müstehcen düşünceler mi?"

"Bilmek bile istemezsin."

Dirseklerimi vücuduna bastırıyorum ve bir homurtu duyuyorum. "Aslında, istiyorum."

Cam, ben masaj yapmaya devam ederken sessiz kalıyor. O çok iri ve benim ellerim çok küçük, bu yüzden tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Yumruklarımla ona vuruyorum. Dirseklerimle o düğümleri çözüyorum. O sadece etten yapılmış bir duvar olduğu için yoruluyorum, ama onun buna ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Birinin ona bir şey verip karşılığında hiçbir şey beklemediğini.

"Bazen seni duşta benimle birlikte hayal ediyorum, geçen seferkinden daha ileri gidiyoruz. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Derin sesi içimde titreşiyor ve daha fazlasını duymak için hareketsiz kalıyorum.

"Ya da seni dizlerinin üstünde, benim önümde dururken, bir keresinde yaptığım gibi güzel ağzını siktiğimi hayal ediyorum." Kalçasının hemen üstündeki yanını siktiğimde nefes veriyor. "Güzel bir ağzın var, B."

"Şey... teşekkürler?" Sözleri beni tahrik ediyor ve bunu planlamamıştım. Üstüne oturmuş, kocaman vücudunun üzerine çömelmiş olmam da yardımcı olmuyor. O muhteşem kaslarını okşuyorum.

"Sen bana olmaması gereken şeyleri istetiyorsun," diye itiraf etti, sesi alçalmıştı.

Duraksıyorum, ellerim sırtında, kalbim biraz daha hızlı atıyor. "Ne gibi?"

"Seni. Bir ilişkiyi. Seninle." Bir inilti daha çıkar ağzından ve bu seferki ağrıyan kaslarıyla ilgisi yoktur. "Bunu hiç söylememeliydim."

Umut kalbimde titrek bir alev gibi yanıyor ve ona kesmesini söylüyorum. "Ben harika bir kız arkadaş olurum, biliyorsun."

O gülüyor. "Biliyorum."

"Futbol kariyerini desteklerim. Dahası, seni anlıyorum. Bu konuda çok tecrübem var."

"Kimse senin gibi anlamaz." Sesi ciddi ve ciddi olduğunu biliyorum.

"Ve iyi bir aşçıyım."

"Harika," diye düzeltir. "Umarım bir ara uğrayıp bize yemek yaparsın."

"Not aldım. Ama ödeme olarak masaj yaparsan."

"Cinsel hizmetle öderim," diye alay ediyor ve ben gülümsüyorum.

"Seks konusunda fena sayılırım." Sözlerim tereddütlü. Kendimi mutlaka iyi bulmuyorum ama fena da değilim. Cam bu konuda bana yardımcı oluyor. Daha fazla özgüven kazanmamı, yeni şeyler denemeye açık olmamı sağlıyor.

"İyi falan değilsin. Şu anda ereksiyon oldum." "Gerçekten mi?" Şok oldum.

"Bana losyon sürüp duruyorsun, ellerin her yerimde ve ben neredeyse çıplağım. Tabii ki sertleşeceğim." Aniden dönmeye başlıyor, elleri belime gidiyor, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor ve tekrar üzerine yatırıyor, kığım şimdi onun çok sert ereksiyonuna sıkıca yapışmış durumda. "Sikişmek ister misin?"

Kahkahayı patlatıp başımı sallıyorum. "Bu geceki planım bu değildi."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış gibi geliyor. "Logan'a geldiğimden beri tek düşündüğüm şey bu."

"Ben gelmeden önce bile mi?"

Başını salladı, elleri belimi sıktı. "Sonra benim gömleğimi giyip geldin ve ben bittim."

Daha dik oturdum. "Fark ettin."

"Nasıl yapmazdım? Bunu benim için mi yaptın?" "Evet," diye fısıldayarak itiraf ettim.

"Buraya gel."

Yüzümü ona yaklaştırdım, yüzümüz birbirine yakındı. Bakışları dudaklarıma odaklanmıştı, ağzı hafifçe açılmış, dili ağzının köşesini yalamak için dışarı çıkmıştı ve ben başımı eğip onu hafifçe öptüm. "Uyumalısın."

"Hayatta olmaz." Eli gömleğimin altına girip sırtıma doğru kayıyor, parmakları sütyenimin kenarını okşuyor, kopçanın üzerinde oyalanıyor. "Seni çıplak bırakmalıyız."

"Cam..."

"Sadece sarılmak istiyorsan," diyor, en sevdiğim kelimeyi kullanarak. "Çıplak sarılmaya varım."

"Bu seks için yeni şifren mi?"

"Evet, tabii. Ne gerekiyorsa, Bumblebee."

Sonra beni öptü ve ben onun tadına boğuldum. Dilinin sert vuruşlarında ve ellerinin vücudumun her yerinde dolaşmasında. Bu gece daha tatlı, o kadar emir verici değil ve ben buna kapılıyorum.

Tabii ki aşıyorum.

Bir sonraki hatırladığım şey, ikimizin de çıplak olduğu ve benim hala onun üzerinde oturmuş, ellerinin göğüslerimde ve prezervatifle kaplı penisinin kıcıma dokunduğu. Onu kolayca içeri girebilmesi için onu hizalamaya çalışarak kendimi kaldırıyorum ve o da bizi sararak kendini benim karşılayan vücuduma yönlendiriyor, ta ki beni tamamen doldurana kadar.

"Beni sür," diyor, elleri kalçalarımnda, başı örtülü bakışları vücutlarımızın birleştiği noktada.

Dediğini yapıyorum, önce yavaşça, ritmimi bulmaya çalışarak, içimde derin bir noktaya dokunduğunda ona karşı direniyorum, bu dokunuş cildimde hayali kıvılcımlar saçıyor. Birlikte hareket ediyoruz, yavaş ve derin, kalçalarımız sallanıyor, penisi beni tekrar tekrar dolduruyor. Gözlerimi kapatıyorum, o anın içinde kayboluyorum. Sürükleniyorum. İçimde derinlerdeki onun nabızı tarafından taşınıyorum, hislerim büyüyor. Güçleniyor. Dışarıya yayılıyor, damarlarımdan akıyor.

Fazla konuşmuyoruz. Birbirimize zar zor bakıyoruz, birbirimize hissettirdiklerimize çok kapılmış durumdayız. O inliyor. Her itişinde ben inliyorum. O noktaya tekrar ulaşıyor ve yıldızlar görüyorum. Orgazm içimi kaplıyor, iç duvarlarım onun penisini sıkıca sarıyor, onun da orgazmını boğuyor. Sanki bir mucize gerçekleşmiş gibi birlikte boşalıyoruz ve bittiğinde, onun üzerine yığılınca dudaklarımı boynuna bastırıyorum, dudaklarımın üzerinde atan nabzının hızını hissediyorum ve kendime yalan söylediğimi anlıyorum.

Sonunda Camden Fields'a aşık olmuş olabilirim.

OTUZ

BLAIR

Salı günü. Cam'in dersleri erken bittiği ve Knox'un evde olmayacağı için onun dairesinde onu beklediğim tek gün. Cam dersinden eve koşar ve antrenmana gitmeden önce bir saat boyunca oynarız.

Hayatımın en güzel saati. Kendimi çok iyi hissediyorum. Bu kadar kısa sürede bana yapmak için bulduğu zekice şeyler...

Sadece düşünmek bile vücudumu titretir.

Birkaç hafta önceki oyundan beri Cam ve ben mümkün olduğunca sık görüşüyoruz, ama kimseye ne yaptığımızı söylemedik. Sırrı saklamak zor. Knox'a söylemek istiyorum. Herkese söylemek istiyorum, ama Cam hazır değil. Neden bilmiyorum, ve çok düşünürsem sinirleniyorum.

Ve bu... bu kötü.

Özellikle de ailem bu hafta sonu maça geliyor ve onlara Cam'in erkek arkadaşım olduğunu söylemek istiyorum. İlişkimizi tam olarak tanımlamamış olsak da, bunu başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Sevgilim mi? Yatmak için aradığım kişi mi? Artık kimse yatmak için aradığım kişi demiyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum ve birkaç saniye sonra Cam, güzel yüzünde bir gülümsemeyle yatak odasının kapısını açıyor. Kapıyı arkasında kapatıp kollarını kavuşturarak bana bakıyor.

"Merhaba." Ona el sallıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Yavaş adımlarla yatağa doğru ilerliyor. Metodik.

"Seni bekliyorum." Yorganı vücuduma daha sıkı çekiyorum, sadece kollarım ve omuzlarım açıkta. "Çıplak."

"Tam sevdiğim gibi." Yaklaşıyor, yüzümün yanına burnunu sürtüyor, sonra ağzımı buluyor ve sertçe öpüyor. Bir anlığına dudaklarında boğuluyorum, sonra çekilip sweatshirt'ünün kenarını çekiyorum.

"Giysilerini çıkar."

Kıkırdayarak tam da bunu yapar, benimle birlikte yorganın altına girer, beni sırt üstü çevirir, böylece beni öpebilir.

Beni yut.

Ben de ona izin veriyorum, onu öpüyorum, ellerimi çıplak teninde gezdiriyorum. Birkaç dakika böyle devam ediyor, ta ki o sabırsızlanıp emirler vermeye başlayana kadar, ki bu emirler her zaman benim lehime oluyor.

"Dizlerinin üzerine çök."

Pozisyonumu alıyorum, kıcımı ona doğru sallıyorum, hafifçe tokatladığında inliyorum. Avucuyla acıyı yatıştırıyor, sonra eğilip tokatladığı yere bir öpücük konduruyor.

Dudaklarının tenime dokunuşunu iliklerime kadar hissediyorum, titriyorum.

Son birkaç sefer seks yaptığımızda, onu arkadan sikmesini de programımıza dahil ettik ve tanrım, o kadar derin giriyor ki, çok iyi hissettiriyor. O bana tekrar tekrar sertçe girerken ne kadar kolay boşalıyorum.

Sonunda içime girdiğinde, derin bir nefes alıp, onun bu kadar derine gömülü olduğunu hissederek tadını çıkarıyorum. Kalın penisi içimde atıyor ve beni titretiyor. Her zamanki gibi hareketsiz kalıyorum, başımı eğip anın tadını çıkarıyorum. O da aynısını yapıyor, büyük elleriyle vücudumu okşuyor, hareket etmeye başlamam için ihtiyacım olan tüm cesareti veriyor.

Sıra ona geldi, ben onun penisi üzerinde yukarı aşağı kayarken, önce yavaşça, sürtünmeden nefes nefese kalarak, vücudumun onun penisi boyunca kayarken, sonunda hızlanarak. Ta ki o kalçalarımı sertçe kavrayıp içime sertçe girene kadar, yakın mesafede bekleyen garantili orgazm, onu ulaşmak için uzanmamı sağlıyor...

O an geldiğinde onun adını haykırıyorum, öne doğru düşerek önümdeki yastığa inleyerek, yüzümü ona gömerek, o beni sikmeye devam ederken. Başka bir orgazm daha geliyor, bu seferki daha küçük ama yine de yoğun, ve her şey bittiğinde, Cam beni kollarına sarıp yatakta yere yığılırken, yüzümü göğsüne bastırarak onun güm zeden kalbini hissedebiliyorum.

"Bir Salı günü beni ölü bulsalar şaşırmam," diyor nefesini toplayınca. "Sen de yanımda. Sen de ölü."

"Ne diyorsun sen?" Onun göğsüne hafifçe vuruyorum, bu görüntüyü görmekten nefret ediyorum.

"Demek istediğim, böyle devam edersek, bunu nasıl atlatacağımızı bilmiyorum." Alnımı öper. "Haberlerim var."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne haber?"

"Bugün antrenman yok. Bunun yerine bir tür koçlar toplantısı var ve bize son dakikada haber verdiler." Kafamı kaldırıp ona baktığımda bana gülümsüyor. "Öğleden sonra boşum."

"Harika," diyorum. "Peki Knox ne olacak?" "O ne olacak?"

"O da eve gelecek mi?"

"Tabii, muhtemelen." Cam'in bakışları uzaklara dalar ve keşke onun aklından geçenleri okuyabilsem diyorum.

Ya da belki de onun ne düşündüğünü bilmek istemiyorum. Emin değilim.

Sonunda yataktan kalkıp giyiniriz, Cam aç olduğunu söyleyerek itiraz eder. Mutfakta ona atıştırmalık bir şeyler hazırlarız ve ben de ona kanepede eşlik ederim. O, sesini sonuna kadar açtığı bir aksiyon filmi izlemeye başlar, kanepeye yaslanarak nachosunu yerken ara sıra bana sırtarak bakar.

"Senin sorunun ne?" Sonunda ona sormak zorunda kalıyorum.

"Hayat güzel, bilirsin. Seni becerdikten sonra yanımda oturuyorsun. Nachos yiyorsun. Hızlı ve Öfkeli serisini izliyorsun. Antrenman yok. Şikayet edemem." Bana kolunu uzatıyor ve ben ona sokulup başımı göğsüne yaslıyorum.

Şikayet edebileceğim onca şeyi düşünsem de, ağzımı kapalı tutuyorum.

Gizlice görüşmek beni rahatsız etmeye başlıyor. Bana çok ilgi duyuyormuş gibi davranıyor ama bizim birlikte olduğumuzu kimseye söylemek için acele etmiyor.

Özellikle de kardeşim.

Knox'a gerçeği söylemek ne kadar zor olabilir ki? Cam yapmazsa ben yapacağım noktaya geldim. Knox'tan korkmuyorum. O sadece gösterişçi. Cam'in bana layık olmadığını söyleyip bağırır, ama sonunda sakinleşir. Sonra hayatımıza devam edebilir ve açık bir ilişki yaşayabiliriz.

Ama Cam inisiyatif almıyor. Her zaman erteliyor. Ve ben sabırsızlanıyorum.

Onu tokatlamak isteyecek kadar sabırsızlanıyorum.

Film sıkıcı ve bir anda uykuya dalmak üzereyim ki, Cam aniden oturur ve ben neredeyse göğsünden düşüyorum, bu da beni uyandırır.

"Knox eve geliyor." Ayağa fırlayıp, atıştırmalıklarımızdan sonra kahve masasında bıraktığımız dağınıklığı toplamaya başlıyor, boş soda kutularını topluyor. "Belki sen gitmelisin..."

"Ne, gitmemi mi istiyorsun?" Ayağa kalkıyorum, saçlarımı yüzümden çekiyorum, o da dairede koşturup, yalnız olmadığını gösteren her türlü kanıt ortadan kaldırmaya çalışırken sinirim giderek artıyor. "Bundan çok sıkıldım."

Her şeyi mutfaka götürüp çöpe atıyor. "Neyden bıktın?"

"Senin sırrın olmaktan."

Bu sefer biraz daha yavaş bir şekilde oturma odasına girer, ellerini beline koyar. "Şu anda ona söylemenin doğru zaman olduğunu sanmıyorum."

"Daha iyi bir zaman asla olmayacak." Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bu iş uzadı Cam. Senin için benim için olduğun kadar önemli değilim gibi hissediyorum."

Cam, sanki az önce söylediğim sözlerin etkisini sindirmek için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi bana bakıyor. "Bana... bana birkaç gün daha ver, tamam mı?"

"Kaç gün daha lazım?"

"Bilmiyorum. Şu anda ona söylemek istemiyorum." Bana attığı yalvaran bakışlar kalbimi parçalıyor. Of, daha güçlü olmalıyım. "Ama

henüz gitme. Bir süre odama saklan."

"Bu saçmalık." Telefonumu alıp Cam'in odasına giriyorum, kapıyı kapatıp kilitliyorum, sonra yatağa uzanıp tavana bakıyorum.

Çok sinirliyim. Cam ile ilişkimizin böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Kardeşime, ikimizin yetişkin insanlar olduğunu ve birbirimizi görmek istiyorsak onun yapabileceği hiçbir şey olmadığını açıklayamıyorsa, tam bir korkak.

Hiçbir şey.

Yatağa uzanıp onu beklemek yerine, sonunda kapıya doğru sürünerek kulağımı kapıya dayadım ve Knox ile Cam'in konuşmalarını duymak için kulak kabarttım. Kardeşimin eve geldiğini duydum. Tabii ki hiçbir şey duyamıyordum, sadece birkaç kahkaha ve Knox'un Joanna'nın adını bir iki kez söylediğini duyabiliyordum. Tabii ki. Ona sıırıslıklam aşık olmuş ve kimsenin bunu bilmesini umursamıyor.

Onu kıskanıyorum.

Sonunda bir kapının kapandığını duydum ve Cam'in yatak odasının kapısı hafifçe çalındı, sonra kapı kolunu çevirdi. "Beni içeri al."

Kilit açıp geri çekildim, o içeri girer girmez kollarımı kavuşturdum ve kapıyı arkasından kapattım.

"Knox nerede?"

"Duşta."

"Ona söyledin mi?" Cevabı zaten biliyorum. Neden soruyorum ki?

"Hayır, tabii ki söylemedim. Eve yeni gelmişken bunu konuşmamızın neresine sıkıştıracaktım? 'Selam kardeşim. Bu arada, Blair odamda ve az önce seviştik. Artık birlikteyiz. Umarım sorun olmaz.'"

"Tanrım, çok kaba." Kollarımı indirip onun yanından geçerek kapıyı açtım ve Cam peşimden yatak odasından çıktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar.

Ona dönüp, işaret parmağımla göğsünü dürttüm. "Gidiyorum. Ve ona ne yapıyoruz, her ne yapıyorsak onu söyleyene kadar geri dönmeyeceğim."

"Gördün mü, bunu tanımlayamıyorsun bile."

"Çünkü sen izin vermiyorsun!" Neredeyse bağırarak, kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. Olay çıkarmam ve Knox'u buraya geri getirmem gerekmiyor. "Bu çok aptalca."

"Bana biraz daha sabır göster, tamam mı? Knox'la ben hallederiz. Yemin ederim."

Kanepeye çöküp başımı geriye yaslayarak tavana bakıyorum. Bu adama işkence edebileceğim tüm yolları düşünüyorum. Ondan seks yapmamak işe yarayabilir, ama ya yaramazsa? Ve bu ne kadar çocukça olur? Birbirimizle oyun oynamak istemiyorum. Cevap bu değil.

Gizlice dolaşıp şu anda yaptığımız şeyi sürdürmek de kesinlikle çözüm değil. Öyle olmadığını biliyorum, ama onu kesersem, kendime de zarar vermiş olurum.

Ve bunu yapmak istemiyorum. Cam'in ilişkimizi itiraf etmek konusunda zayıf olduğunu düşünebilirim, ama ben de ona karşı zayıfım.

"Bumblebee, üzülme." Yanımdaki kanepeye oturuyor. Bana uzanıyor. Direnmeye çalışıyorum, yerimden kıpırdamıyorum, ama bir anda ellerini üzerimde, dudaklarını dudaklarımda hissediyorum. Dudakları ikna edici, dili de öyle, ve ben onun öpücüğüne kapılıyorum, ona doğru uzanıyorum.

Ama tam o anda ön kapının açıldığını duyuyorum.

Kahretsin!

Birbirimizden o kadar hızlı uzaklaşıyoruz ki, nasıl oldu bile anlamıyorum. Orada boş boş televizyon ekranına bakıyorum, Cam uzanamayacağım bir mesafede, sol kolu bana doğru uzanmış, kanepenin arkasına yaslanmış. İkimiz de bu aptal filmi izliyormuş gibi yapıyoruz.

Evet, hiç de belli olmuyoruz.

Joanna kapının önünde durur, narin kaşları çatılmış, bakışları Cam'den bana, sonra tekrar Cam'e gider. "Selam, millet." İkimize de dostça el sallar.

Havada asılı duran gerginliği hissedebildiğinden eminim.

"Selam." Cam, televizyona bakmaya devam ediyor, yüzünde somurtkan bir ifade var. Ona bakmıyor bile ve içimde kaynayan hayal kırıklığı artık gözyaşları şeklinde ortaya çıkmak üzere.

"Merhaba Joanna," diyorum, hissettiğim kadar üzgün görünmemeye çalışarak.

Bana yaklaşıyor, bakışları yüzümde. "Nasılsın?" Cevap veremedenden Cam konuşmaya başlıyor.

"Siz bayanlar sohbet edin. Knox duşta. Birazdan çıkar." uzaktan kumandayla televizyonu kapatıyor, koltuktan kalkıyor ve bizi yalnız bırakıyor, birkaç saniye sonra yatak odasının kapısını çarpıyor.

Ne oluyor?

Bir iç çekişle başımı sallıyorum. "O tam bir pislik." "Öyle mi?"

Joanna şok olmuş gibi geliyor.

Kafamı sallayarak, sinirimden sesime yansımasına izin veriyorum. "En kötüsü, ama lütfen Knox'a bundan bahsetme, tamam mı? O benim burada olduğumu bile bilmiyor."

Joanna şimdi daha da kafası karışmış görünüyor. "Bilmiyor mu?"

Ayağa kalkıyorum, önümdeki sehpa da duran ve Knox'un fark etmediğine emin olduğum küçük çantamı alıp omzuma asıyorum. "Gitmem gerek."

"Bunun hakkında konuşmak istemediğinden emin misin?" Joanna beni kapıya kadar takip ediyor ve ben buradan çıkmak için adımlarımı hızlandırıyorum.

Ondan uzaklaşmak için.

"Konuşacak bir şey yok. Ve lütfen..." Ona dönerek, "*Lütfen*, bunu kardeşime söyleme. Onu ilgilendirmez."

Joanna'ya cevap verme şansını bile vermedim. Daireden çıkıp kapıyı arkamdan kapattım ve arabama doğru yürüdüm. Sürücü koltuğuna oturup motoru çalıştırana kadar duygularıma teslim olmadım.

Ancak o zaman kendimi bırakıp ağlamaya başlıyorum.

OTUZ BİR

BLAIR

"TATLIM, NE KADAR GÜZELSİN!" Annem ayağa fırladı, babam da hemen arkasında duruyordu. Restoranda beni bekledikleri masaya yaklaştım.

Onlarla öğle yemeği için buluşmuştum. Dün gece uçağa binip birkaç gün bizimle kalmak için biraz erken gelmişlerdi. Annem uzun yolculukla uğraşmak istemediğini söylemişti. Knox ve ben onları havaalanından almaya gittiğimizde babam, aile evimizi satıp Kaliforniya'ya taşınarak teyzem ve amcamın yanına yakın olacağımızı söyledi.

Ve ben bir nevi çöktüm.

Tamam, "biraz" falan yoktu. Tamamen çöktüm ve nedenini tam olarak açıklayamıyorum bile. Değişim zordur. Büyüdüğümüz evin satılık olduğunu ve ailemin eyalet dışına taşınacağını bilmek beni tamamen altüst etti. Knox, bencil bir velet gibi davrandığını söyledi, bu da beni daha da sinirlendirdi, ama elimde değil.

Evim olarak gördüğüm yere bir daha asla geri dönemeyeceğim düşüncesi beni üzüyor.

Bu hafta başında Cam'in dairesinden ayrıldığımdan beri onunla konuşmamış olmam da durumu daha da kötüleştiriyor. Hala ona kızgınım. Şu anda tüm dünyaya kızgınım. Sevdiğim ve hayran olduğum aileme bile. Bana aynı bakışlarla, "*iyi misin?*" diye soruyorlar, bu da bana kin beslediğim için kendimi kötü hissettiriyor.

İkisini de kucakladıktan sonra, karşılarındaki koltuğa oturup, birbirlerine bakışmalarını izledikten sonra dikkatlerini bana çevirmelerini bekledim.

"Dün gece hakkında," diye başlıyorum, sorunu doğrudan yüzleşmeye hazır olarak. Tanıdığım bazı insanlar gibi değil.

Bir kez daha birbirlerine bakıyorlar, babam ilk konuşuyor.

"Dün geceki haberlerin seni üzdüğünü biliyoruz," diyor.

Onun tanıdık, sevgili yüzünü inceliyorum. Babam en harika babadır, bunu içtenlikle söylüyorum. Hayatımız boyunca bize koşulsuz sevgi gösterdi. Bizim ve annem için bizimle olabilmek için NFL'den birkaç sezon erken emekli oldu. Daha önce de duymuştum, yeterli parası olduğunu ve daha fazla para kazanmasına gerek olmadığını söylemişti. Her zaman rahat bir hayat yaşadık, aşırı lüks bir hayat değildi. Sonunda babam yerel bir ortaokulda koç oldu, hatta bir diploma aldı ve danışman oldu.

Yani danışmanlık konuşmalarında gerçekten çok iyidir. Ben de kendimi buna hazırlıyorum.

"Bu beni üzdü," diyorum, sesimi sakın tutarak. "Ailenin evini sattığını duymak zor."

"Sana başka bir şekilde söylemeliydik," diyor babam. "Neden böyle hissettiğini anlıyorum. Burası senin hatırladığın tek ev ve burada çok güzel anılarımız var. Ama başka bir yerde de yeni anılar yaratabiliriz. Üniversiteden mezun olduğunda kendi evine taşınacak ve kendi hayatını yaşayacaksın."

Geleceği düşünmemeye zorlayarak başımı salladım. Sadece birkaç gün önce Cam'in de o gelecekte olacağına inanıyordum, ama şimdi?

Ne olacağını bilmiyorum. Ya da onu hayatımda tutmak isteyip istemediğimi bile.

Bu düşünce midemi boşaltıyor ve ne sipariş edeceğimi bilemeden menüyü kenara itiyorum. Hiçbir şey iştahımı açmıyor. Son birkaç gündür pek bir şey yemedim ve bu sabah uyandığımda midem bulanıyordu. Endişelenecek bir şey yok. Cam ve ben, bu... ne dersiniz deyin, başladığımızdan beri güvenli seks yapıyoruz. Sanırım son birkaç gündür olanlardan dolayı kendimi kötü hissediyorum.

Her şey tam bir felaket.

"Son zamanlarda kafam çok karıştı ve dün gece aşırı tepki verdim. Senin söylediklerinle hiçbir ilgisi yoktu." Bana kaşlarını çatmış anneme bakıyorum. "Sadece özür dilemek istedim. Buraya geldiğimden beri... zor birkaç ay geçirdim."

"Oh, Blair, neden?" Annem elini uzattı, elini benimkinin üzerine koydu ve ben de elini sıktım. "Derslerin mi? Sorun mu var?"

"O kadar da kötü değil." Aslında oldukça kolay.

"Kardeşin mi? Dün gece ikiniz epey tartışıyordunuz," der babam kaşlarını çatarak.

Hayır, kesinlikle Knox'un suçu değil. Aşırı koruyucu olabilir, ama benim için her şeyi yapar. Dün akşamki tartışmamıza rağmen. Hakaretleri hak ettim çünkü o haklıydı.

Çocuk gibi davranıyordum. "O zaman ne var?" diye sordu annem.

"Sadece buraya alışmaya çalışıyorum." Sevdığım ama çok fazla olan oda arkadaşlarımla uğraşıyorum. Bir de Cam var. Her şeyin sürekli belirsiz olmasını sevmiyorum. Hayatımın her yönünü kontrol altında tutmayı seviyorum ama Cam hayatıma girdiğinden beri, sahip olduğumu sandığım tüm kontrolü kaybettim.

"Kız kardeşin de zor bir dönemden geçiyor," diye mırıldanır annem, gözleri endişeyle dolmuş. "Ruby ne yapacak bilmiyorum."

"Az önce, restorana girmeden önce, sen Fable ile telefonda konuşurken onunla konuştum. Bu yılın sonunu burada bitirecek, sonra sonbaharda buraya transfer olacak." Babam gülümser. "Kabul başvurusunu çoktan doldurdu. Dün gece gönderdi."

"Oh, şükürler olsun. Hepimiz ona tam da bunu yapmasını söylüyorduk. Kabul etmesine sevindim." Annem bana döner. "Ne kadar harika! Belki ikiniz birlikte bir daire tutarsınız."

Hevesli görünmeye çalışarak zayıf bir gülümseme takındım. "Harika fikir."

Bakın, kız kardeşimi çok seviyorum. Büyürken çok kavga ettik ama yıllar geçtikçe birbirimize daha da yakınlaştık. Ailemizde ben klasik bir ortanca çocuğum. Her zaman arka planda kalırken, en büyük olan Knox tüm ilgiyi üzerine toplardı ya da en küçük olan Ruby tüm dikkatleri üzerine çekerti.

Ben mi? Ben bağımsız olanım. Kendi işine bakan, kimseyi umursamayan.

Tek istediğim annemin kollarında ağlayıp Cam'e olan hislerimi ve sorunlarımı itiraf etmekken, ailemle sohbet etmeye çalışmaktan vazgeçip konuşmayı onlara bırakıyorum. Uygun yerlerde başımı sallayıp fikrimi söylüyorum, gerektiğinde gülüyorum, ama bu zorlama gibi geliyor. Knox ve Joanna ile kahvaltıda buluştuklarını anlatıyorlar ve annem Joanna'nın ne kadar harika olduğunu anlatıp duruyor, ben de hemen ona katılıyorum. Joanna gerçekten harika ve kardeşim için çok uygun birine benziyor.

"İkinizin çabuk arkadaş olduğunuzdan bahsetti," diyor babam, annem Jo hakkında uzun uzun anlattıktan sonra.

"Öyleyiz. Burada ve orada, çoğunlukla maçlarda biraz zaman geçirdik. Bazen barlara da gittik."

"Ah, barlar." Annem sevgiyle gülümsüyor. "Biz de öyle yapardık, değil mi Owen? Sürekli dışarı çıkardık?"

"Eh, pek sayılmaz, bebeğim. Ama birbirimizi kovalamakla çok zaman geçirirdik." Annem babamın yanına dirseğiyle dokunduğunda babam gülüyor.

Ugh, bunca yıl sonra bile hala çok tatlılar.

"Yarın hep birlikte futbol maçına hazırlanıyoruz. Joanna'nın evine gidip onunla ve Natalie ile takılacağım." Aslında maça gitmek istemiyorum. Cam'e hala kızgınken neden orada oturup onu izleyeyim ki? Her zamanki gibi sinirlenip sinirlenip döneceğim.

Ama gideceğim. O maçı kaçırmamın imkanı yok. Sanırım ben cezalandırılmayı seven biriyim, ya da o eski deyiş neyse.

"İkinizin arkadaş olması çok güzel. Kardeşinin mutlu olmasına sevindim. Sonunda birini bulmuş." Annem sanki beynimin içine bakmaya çalışır gibi başını eğdi ve gülümsemem dondu. "Peki ya sen? Henüz kimseyle tanıştın mı?"

"Hayır," diyorum, sesim kesin ve neredeyse uğursuz bir tonda. "En azından benim zamanımı hak eden kimse yok."

Annem kaşlarını çatar. "Oh, çok yazık."

Ona günün ilk gerçek gülümsemesini sunuyorum. "Evet. Değil mi?"

Bazı anlarda aşırı tepki vermemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Cam'in sack'lendiği an gibi. Ya da stadyumun tüm tarafını, ben dahil, nefesini kesen o pası attığı an gibi. Hiçbir zaman moralini bozmadı, takdire şayan bir kararlılıkla oynadı. Ben ise tribünde sessizce oturmuş, en azından bir kez bana bakmasını dileyerek. Genelde nerede oturduğumu biliyor. Daha önce maçlarda göz göze gelmiştik.

Ama o benim yönüme bakmıyor. Bir kez bile bakmadı ve bu beni içten içe öldürüyor. Anlamaya çalışıyorum ama. Omuzlarındaki yük, bu maçı kazanmak için katlandığı baskı... Odaklanması gerektiğini biliyorum.

Maç bittiğinde, Tanrı'ya şükür, sonunda galip geldiler.

—ve sahaya çıktığımızda, arkadaşlarımın tersi yönde ilerliyorum. Joanna kardeşimi aramaya gidiyor. Natalie ise kiminle karşılaşacağını umursamadan sadece eğlenmek için orada. Peki ya ben?

İstemediğim halde Cam'i arıyorum. Onunla konuşmanın büyük bir hata olduğunu kendime söylüyorum. Sanki bedenim kendi iradesine sahipmiş gibi, zihnimde bu lanet sahadan çıkmam gerektiğini söylerken onu arıyor.

Vücudum beni dinlemiyor, sanki GPS kullanıyormuşum ve o kaybolan bir nesneymiş gibi onun yerini tespit etmeye çalışıyor. Onun durduğu yerin birkaç metre uzağında duruyorum, ESPN amblemi olan bir mikrofonu yüzüne tutan muhteşem bir sarışın kadınla röportaj yapıyor. Oyundan bahsediyor, derin sesi gümbür gümbür geliyor, bana doğru geliyor ve ben izliyor ve dinliyorum, tüm vücudum ona sarılmak için can atıyor. İyi oynadığı için onu tebrik etmek istiyorum.

Röportaj sırasında bir an, gözlerim onunla buluştu, çünkü iki kez bana baktı, ama bu onun tek görünür tepkisiydi. Röportaj bittiğinde, muhabir bir süre onunla ilgilendi, sonra başka bir futbolcunun peşine düşerek oradan ayrıldı. Cam, muhabirin bıraktığı yerde duruyordu, kaskı parmaklarında sallanıyor, ne yapacağını bilemez bir halde.

İç çekerek ona yaklaşıyorum, tam teçhizatlıyken ne kadar büyük göründüğünü fark ediyorum. Pedler onu iri gösteriyor ve gözlerinin altında hala boyalı olan koyu çizgiler ona savaşçı havası veriyor. Ev maçlarında giydikleri beyaz forması çim ve kirle lekelenmiş. Üzerinde birkaç damla kan bile gördüğüme yemin edebilirim ve bunun ondan geldiğini düşünmeden edemiyorum. Yaralandı mı? Farkında mı?

Tanrım, bu adam için endişelenmeyi bırakmam lazım.

"Blair. Ah, selam." Kafasının arkasını kaşıyor ve selam verirken ona bir tokat atmak istiyorum.

"Burada olduğuma şaşırmış gibisin."

"Öyle."

"Maça gelmek zorundaydım. Ailem şehirde."

"Duydum. Aslında, ben... bu akşam sizinle yemeğe çıkmam gerekiyor." Yüzünü buruşturdu ve benim tepkime hazırlıklı gibi görünüyordu.

"Ciddi misin?" Dalga geçiyor olmalı. Önümüzdeki birkaç saati, ailemin Cam'den bilgi almaya çalışırken, Knox ve Cam hayatları hakkında kaygısızca konuşurken, ben sessizce oturup acı çekerek geçirmek istemiyorum.

Bu benim için cehennem gibi.

O başını sallar. "Beni davet ettiler ve reddedemedim. Baban bana bazı tavsiyelerde bulunmak istiyor ve ben de mümkün olduğunca çok tavsiyeye ihtiyacım var."

"Ne hakkında?"

"Askerlik."

Oh. Tabii. O taşınıp benimle yaşamadan hayatına devam ettiğinde.

"Bak." Etrafına bakınıyor, sanki bize kimlerin dikkat ettiğini kontrol ediyormuş gibi, sonra bir adım yaklaşp sesini alçaltıyor. "Olanlar için üzgünüm."

Başımı geriye eğip, onun karanlık gözlerine bakıyorum. "Öyle mi?"

O da başını sallar, yüzü ciddi. "Ama sana karşı dürüst olmalıyım." "Ne demek istiyorsun?"

“Şu anda sana verebileceğim çok az şey var, B. Her şey bir anda üstüme üstüme geliyor ve baskı çok fazla. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.” Yine kafasının arkasını kaşıyor, uzaklara bakıyor. “Seni önemsiyorum.”

Kalbim paramparça oldu...

"Ama sana yeterince iyi olup olamayacağımı bilmiyorum."

Sadece milyonlarca parçaya ayrılıp ayaklarımın dibine düşmek için.

"Bak." Ona gülümsüyorum, ama sanki hırlıyormuşum gibi hissediyorum, bu yüzden dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. "Neden işini kolaylaştırmıyorum?"

Kaşlarını çatarak kaşlarını birleştirir. "Nasıl?"

"Hemen buradan gideceğim. Senden başka bir şey istemiyorum. Hiçbir şey. Sürdüğü sürece eğlenceliydi, değil mi?"

Cam beni bir an inceler, dudakları hafifçe aralanır. "Eğer böyle yapmak istiyorsan."

"Aynen öyle istiyorum. Bak, sen başından beri bana karşı dürüst oldun, değil mi? Bana layık olmadığını söyledin. İlişki yaşamadığını söyledin ve ben tüm işaretleri görmezden geldim. Bana tüm kırmızı bayrakları salladın ve ben sürekli kendime kırmızının en sevdiğim renk olduğunu söyledim."

"Beni kırmızı bayrak mı sanıyorsun?"

Oh, kırılmış gibi görünüyor. Bana çektirdiği onca işkenceden sonra bunu biraz eğlenceli buluyorum.

“Sen yürüyen bir kırmızı bayraksın, Camden Fields,” diyorum ona, sesim kararlı. “Bir sonraki kız için kendini toparlaman lazım. *Kadın.*”

“Siktir, Bumblebee. Çok acımasısın,” diye mırıldanıyor, bakışları acı dolu.

"Bana öyle deme." Başımı sallıyorum. "Artık değil, tamam mı? Çok..."

Boğazım tıkanır ve başka kelime çıkaramam. Boğazım düğümlenir, ağlayacağımdan korkarım ve gözyaşlarını tutmak için gözlerimi bir anlığına kapatırım.

"Ailenle akşam yemeğine gitmemi istemiyorsan, söyle yeter," diyor, sesi zayıf.
"Bir bahane uydurup kurtulabilirim."

"Hayır, sorun değil. Babamla konuşman lazım. Onun tavsiyesine ihtiyacın var. Ayrıca, o seni çok seviyor." Cam'in yüzündeki kırık bakışlardan nefret ederek zorlukla yutkunuyorum. Çok zor bir maçı kazandı ve dünyanın zirvesinde olması gerekirken, tüm suç benim olmasına rağmen onu üzüyor ve aşağılıyorum.

Bu duruma gözlerim açık girmiştim ve yine de gidip o pislige aşık oldum. Sonunda bunun suçu kimin?

Hepsi benim.

OTUZ İKİ

CAM

NE BOKTAN BİR ADIM.

Bunu milyonlarca kez düşündüm. Birden fazla kez yüksek sesle söyledim, özellikle Blair'e. O benim dairemde çıkıp bana ulaşmaya bile tenezzül etmedikten sonra, o kadar sinirlendim ki, ona da aynı şeyi yaptım, sanki büyük bir öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi.

Son birkaç gündür kafamda "*Ona ihtiyacım yok. Siktir et kadınları*" gibi sözler yankılanıp duruyor, bu çok aptalca.

Onu sahada gördüğüm anda tek istediğim ona dokunmaktı. Onu kollarıma alıp öpmek. Son birkaç gün onu ne kadar özlediğimi söylemek, ki çok özledim. Blair Maguire, hayatımın beklenmedik bir parçası olmuştu ve ortadan kaybolduğunda onu kaybettiğimi hissettim.

Çok.

Muhtemelen ona, yaptığımız şeyi devam ettiremeyeceğimi söylememeliydim. Yüzündeki acıyı gördüm ve kendimi berbat hissettim, peki ne yaptım? Onu uzaklaştırdım, ki bu benim her zamanki tepkimdir. Birinin yanında olamıyorsam, onu hayatımdan çıkarırım. Bu benim için en kolayı.

Ona kendim gibi garip bir şekilde konuşmaya başladığımda, bana yürüyen kırmızı bayrak dedi ve artık ona takma adıyla hitap edemeyeceğimi söyledi.

Bu hakkı kaybettim. Ve o yüzde yüz haklı olsa bile umurumda değil. Bu hakkı kaybettim. Ona istediği kişi olamayacağımı söylediğim anda beni terk etti. Bana bittiğini söyledi ve bu çok acıttı.

Şimdi birlikte bir restorandayız, aynı masada oturuyoruz, en azından onun karşısında değilim. Erkeklerle oturuyorum, kahramanım Owen Maguire ve Knox ile yoğun bir sohbeta dalmış durumdayım.

Ama Blair'i daha sonra görmenin ve ona neden bu kadar pislik olduğumu tam olarak açıklamanın birçok yolunu düşünmeden duramıyorum.

Ama bunları ona nasıl açıklayabilirim ki? Gözlerini devirip, bana yine "kırmızı bayrak" deyip, beni tamamen reddedecek. Tüm bu muameleyi ve daha fazlasını hak ediyorum. Bu da beni, ona sürekli söylediğim "ben layık değilim" sözüne geri döndürüyor.

Tanrım. Kendimden bile bıktım.

Her fırsatta masanın diğer ucundaki Blair'e gizlice bakmak yerine, Owen'a odaklanıyorum. Zamanını ve tüm ipuçlarını ve püf noktalarını paylaşmaya istekli olduğunu göz önünde bulunduruyorum. Oğlunu NFL draftına sokmaya çalışırken benimle bu kadar değerli bilgileri paylaşmaya istekli olması çok önemli. Bu, bana yardım etmek istediğini ve beni önemsediğini gösteriyor ve ben bunu onun tahmin edemeyeceği kadar çok takdir ediyorum.

Ben şanslı bir herifim ve onlara da aynen öyle söylüyorum.

"Sen şanslı değilsin," diyor Owen hafif bir gülümsemeye. "Kendini fazlasıyla kanıtladın. Bu  ansı hak ediyorsun."

Knox konuşmaya devam ederken, onun sözlerini sindirmeye çalışarak ona bakıyorum. Belki Owen haklıdır. Ben hak ediyorum. Buraya gelmek için çok çalıştım ve şimdi bunun meyvelerini toplamalıyım. Se ilmeyebilirim, ama ya se ilirsem?

Tüm hayatım değişecek. Bu fırsatı ka ırmayacağım. Çalışmaya devam edeceğim, elimden gelenin en iyisini yapmak için  abalayacağım. Yeni bir takıma liderlik edeceğim ve umarım tekrar başarıya ula acağım.

"Ben  ıkıyorum," diyor Knox, ak am yemeğinin yarısında sandalyesini geri çekerek.

Owen konuşmasını yarıda keser ve bakışları oğluna yönelir. "Yemeğe yeni ba ladık."

"Ben çoktan bitirdim." Knox boş tabağını gösterir. Bu  ocuk hep a . Onun kadar hızlı yiyen birini hiç görmedim.

"Bırak gitsin," diyor Chelsea Maguire, Knox'u incelerken yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeye. "Muhtemelen Joanna'yı görmek istiyordur."

"Evet." Knox cevap vermekte tereddüt bile etmez. Hemen ayağa kalkar, yüzünde endişeli bir ifade vardır. "Gidebilir miyim?"

"Gitmelisin," dedi annesi tereddüt etmeden. "Cam ne olacak?" diye sordu Blair.

Adımı söylediğine bile şaşırıyorum. Restorana geldiğimizden beri beni görmezden geliyordu.

"Onu eve bırakabilir misin Blair?" Knox kız kardeşine yalvaran bir bakış atıyor. "Annemle babam akşam yemeğinden sonra caddenin karşısındaki otellerine yürüyecekler, değil mi baba?"

"Seninle birlikte gidebilirim," diyorum ama Knox başını sallıyor.

"Joanna'ya gitmek istiyorum. Bir sorun var. Mesajlarıma cevap vermiyor." Endişeli görünüyor.

"Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?" diye sorar babası. "Evet," der Knox ciddiyetle.

Owen içini çekip karısına bir bakış attı. "Bunu anladığında, anlarsın. Joanna'ya git. Ona veda edemediğimiz için üzgün olduğumuzu söyle."

Knox tereddüt eder, bakışları annesi ile babası arasında gidip gelir. "Gidebilir miyim? Yarın uçacaksın, biliyorum."

"Uber çağırırız," Owen onu rahatlatır.

Knox anne babasına sarılır ve sonunda giderken ben tedirgin bir şekilde oturuyorum. Geriye sadece ben, Maguire'lar ve hala bana bakmayan Blair kalır. Aslında tam olarak bakmıyorlar. Herkes hala yemek yiyor ama benim iştahım kaçtı, tabağımı kendimden uzaklaştırıp telefonuma hızlıca bakıyorum.

Derek telefonumu patlatıyor, Logan'a daha sonra gelmemle ilgili sonsuz mesajlar gönderiyor. Ona cevap yazıyorum.

Gelemem. Maguire'lerle akşam yemeğindeyim.

Derek bana patlıcan, şeftali ve bir şeyin patladığını andıran bir emoji içeren uzun bir emoji dizisi göndermeye başlar.

emoji dilinde, kızlarıyla yattığını bilip bilmediklerini sorduğunu anlıyorum.

Siktiğimin herif.

Ona tek bir emoji ile cevap veriyorum. Orta

parmak.

Telefonumu cebime koyup Blair'in beni izlediğini fark ettim, bakışlarında tanıdık olmayan bir duygu vardı. Gözlerimiz buluştuğu anda bakışlarını kaçırdı ve hayal kırıklığı beni sardı. Bana bakmak bile istememesinden nefret ediyorum. Aramızdaki tüm güzel şeyleri mahvettiğimden nefret ediyorum.

Gergin bir sessizlik içinde yemeğimizi bitiriyoruz ve Maguire'lar hesabı ödedikten sonra bizi bırakıp gidiyorlar. Onlara yemeğimin parasını vermek için para uzatıyorum ama teklifimi reddediyorlar. Blair'e birkaç dakika sarılıp öpüştükten sonra otele geri dönüyorlar. Ben ise restoranın girişinde durmuş, telefonumda bir şeyler arıyormuş gibi yapıyorum.

Olanları önemsemiyormuş gibi davranmak çok acı verici. Oysa olanların önemi çok büyük.

Ailesi restorandan çıkar çıkmaz teklifimi yapıyorum. "Eve kendim giderim."

Sözlerim onu incitmiş gibi, gözle görülür bir şekilde irkildi. "Olmaz. Bana kalacaksın."

"Daha çok sen bana mahkum oldun," diye hatırlatıyorum.

Sinirli bir ses çıkarır ve restorandan çıkıp soğuk, karanlık geceye doğru ilerler.

Onu takip ediyorum, park yerindeki aceleci adımlarına yetişmek için koşuyorum. Tek kelime etmiyorum, onu kızdıracak bir şey söylemekten korkuyorum ve Blair'in öfkesini tam olarak hissetmek istemiyorum.

Tereddüt etmeden arabanın kapısını açıp sürücü koltuğuna oturur. Ben de arabanın arkasına koşarak yolcu tarafına binerim. Kapılar kapanır kapanmaz, kokusu burnuma çarpar. Bir süre önce satın aldığım ve komodininin çekmecesinde sakladığım seyahat boyu parfümün kokusunu gizlice koklamaya devam ederim.

Sorunlarım var ve hepsi bu kadının arabasının sürücü koltuğunda oturmasıyla başlıyor ve bitiyor.

Sessizce benim daireme doğru sürüyoruz, tek ses stereo'dan gelen müzik. Spotify'da bir çalma listesi açmış ve belirli bir şarkı piyanonun yumuşak tınılarıyla başladığı anda sesi sonuna kadar açıyor, şarkıyı son ses dinliyor ve her kelimesini eşlik ederek söylüyor.

Ekranda şarkının adı Taylor Swift'in "Mad Woman" olduğu yazıyor.

Kahretsin. Mahvoldum.

Şarkı sözlerinde "*Çılgın bir kadın gibisi yoktur*" diyor.

Bana her şeyi anlat.

Benim binamın yakınına park ediyor, arabayı park moduna alıyor, müziğin sesini kısıyor ve bana öfkeyle bakıyor.

"Senin hakkında sinir bozucu olan ne biliyor musun, Camden Fields?"

Kendimi hazırlayıp cevap vermek üzereyken, o benim sözümü keserek konuşmaya devam ediyor.

"Her zaman ağzından çıkan 'zavallı ben, sana layık değilim' saçmalıkları. Sanki sana acımam mı gerekiyor? Ya da sana hak verip seni rahat bırakmam mı? Sanki kendini olduğun gibi göremiyorsun ve ben bunu sana ikna etmeye çalışmaktan yoruldum."

Derin bir nefes alıp, bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama sözleri kafamda karışıyor, anlamak zor. Anlam vermek zor.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Seni ikna etmekten yoruldum demem, tam da duymak istediğin şey. Bu, bir sonraki saçmalıklarına, 'gördün mü, sana yeterince iyi olmadığımı söylemiştim' diye ekleyeceğin saçmalıklara malzeme oluyor. Peki, tahmin et ne oldu?"

"Ne?" diye fısıldadım, yavaşça ona dönerek.

Tanrım, çok güzel, özellikle kızginken. Yanakları kızarmış, gözleri çılgın ve beni boğmak istiyor gibi görünüyor.

"*Haklısın*. Sen layık değilsin. Beni hak etmiyorsun. Ben çok harikayım ve bunu göremiyorsan, bu senin kaybın. Futbolda kazanabilirsin ve muhtemelen NFL'ye girip milyarlarca dolar kazanıp muhteşem bir kariyer yapabilirsin. Aslında, tam olarak bunu yapacağından eminim. Kadınlar sosyal medyada senin hakkında şehvet dolu paylaşımlar yapacak

ve herkes seni istediğini düşünecek, ama senin *gerçek* seni tanımayacaklar ve bu iyi bir şey. Çünkü sen berbat birisin. Ve çok körsün. İyi bir kadının sevgisini, kışına tokat atıp sana seksi dediğinde bile anlamazsın."

Kışımı tokatlama yorumuna neredeyse gülüyordum. Ne diyor bu kadın?

Bir dakika. Az önce bana aşık olduğunu mu itiraf etti?

"Senin kendine inandığından daha çok sana inanıyorum ve neden zamanımı boşa harcadığımı bilmiyorum. Sen beni umursamıyorsun. Gerçekten umursamıyorsun. Kendi sorunlarına o kadar dalmışsın ki, gözünün önündeki gerçekleri göremiyorsun."

"Blair..."

"Hayır, kendini kurtarmak için konuşmaya çalışma. Kararım kesin. Seninle işim bitti, Cam. Kendini görecektir kadar kör birine zamanımı harcamaktan bıktım..."

"Neyi göremiyor?" Onu kesiyorum.

Nefes nefese. Bana öfkeyle bakıyor. Göğsü inip kalkıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki soruma cevap veremiyormuş gibi bana bakıyor.

"Beni," diye fısıldadı sonunda. "Negatif düşüncelerinle o kadar meşgul, hatalarına o kadar odaklanmışsın ki, seni sen yapan iyi şeyleri göremiyorsun. Ve *beni* göremiyorsun. Ben buradayım Cam. Seni bekliyorum. Ve sen hala göremiyorsun."

Hayal kırıklığı o kadar yoğun ki, arabanın dar içini dolduruyor, nefes almamı zorlaştırıyor. Bir sonraki hamlemi düşünmeden yapıyorum.

Ona doğru atılıyorum, güzel yüzünü avuçlarıma arasına alıp yukarı kaldırıyorum ve bana bakmasını zorluyorum. Titriyor, dudakları aralanıyor, bakışlarında şaşkınlık beliriyor. Tam o anda başımı eğip onu öpüyorum.

Öpücük vahşi. Lanet olası vahşi. Dillerimiz savaşıyor ve o sanki durmamı istemiş gibi göğsümü itiyor, ama sanki doyamıyormuş gibi öpmeye devam ediyor.

Ben de aynı şekilde hissediyorum. Onu itmek, ama aynı zamanda kendine çekmek. Kafam çok karışık.

Tadı muhteşem.

Üzerindeki kat kat giysilere rağmen daha da iyi hissettiriyor. Kabarık siyah palto, sweatshirt, kot pantolon, hepsi gerçekten istediğim şeye ulaşmamı engelliyor, ama ben kararlı bir herifim ve gerçek tenine dokunana kadar durmayacağım.

Parmaklarım sonunda belini bulur ve onları onun sıcak, pürüzsüz tenine bastırduğımda, ağzıma iç çekerek eriyip gider.

İşte bu. Hepsi bu kadar. Ceketini çıkarmaya yardım ediyorum ve o da benim ceketimi çıkarıyor. Onu çekerek karanlık tarafa gelmesi için cesaretlendiriyorum ve o da tam olarak bunu yapıyor, konsolun üzerinden sürünerek dudakları benimkilerden hiç ayrılmadan kucağıma oturuyor. Beni bacaklarının arasına alan sıcak, seksi bir yığın, elleri saçlarımda, ellerim onun sweatshirt'ünün altında, parmaklarım göğüslerini örten dantelli sütyeninin üzerinde geziniyor.

"Senden nefret ediyorum," diyor bir ara dudaklarıma fısıldayarak, ben onun kot pantolonunun fermuarını açmış, parmaklarımı külotunun önüne bastırmışken. "Gerçekten."

"Senden nefret etmiyorum," diye cevap veriyorum, parmaklarımı pamuğun altına kaydırarak onu ıslak, sıcak ve benim için hazır buluyorum. "Denesem bile senden nefret edemem."

Elini yumruk yapıp omzuma hafifçe vurur. "Bunu yapmamalıyız."

Tamamen hareketsiz kalıyorum, biraz geri çekiliyorum, böylece gözlerine bakabiliyorum. "Durmamı mı istiyorsun?"

Hiçbir kadına zorla kendimi kabul ettirmeyeceğim, özellikle de ona. O benim için çok değerli. Ona çok fazla saygı duyuyorum.

Blair hiçbir şey söylemez, ama yutkunduğunu görüyorum. Bakışlarındaki belirsizliği. Elimi külotundan çekmeye başlarım, ama o da elini uzatıp parmaklarını bileğime dolayarak beni durdurur. "Hayır," diye fısıldar, başını eğerek yüzünü görmememi sağlar.

Diğer elimle parmaklarımı çenesinin altına kaydırıp yüzünü tekrar yukarı kaldırıyorum, böylece bakışlarımız bir kez daha buluşuyor. Parmaklarımı yanağına kaydırduğımda başını yana çeviriyor ve avucuma yaslanıp gözlerini kapatıyor.

parmaklarımı dolgun dudaklarına bastırarak, "İçeri gel" diye fısıldadım.

Yavaşça başını salladı. "Yapamam."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yanımda prezervatif yok."

Titrek bir nefes alır ve çok uzun süre sessiz kalır.

"Bunu yapmaya cesaretim yok," diye itiraf etti sonunda. "Bunu bir daha yapamam."

Bir an sessiz kalır ve sonra ekler... "Seninle."

Elimi külotundan çekerim ama o kucağımdan kalkmaz. Bunun yerine alnını alnıma dayar, boğuk bir nefes verir ve sonra hissederim. Islaklık.

Onun gözyaşları.

"Yorgunum Cam. Seninle böyle olamam, sana kendimden daha fazlasını verirken, bittiğinde beni yine iteceğini bilerek. Senin teselli ödülün olmayı reddediyorum." Sonunda kucağımdan kalkar ve sürücü koltuğuna geri düşer. Direksiyonu sıkıca tutar, önüne bakarak, gözyaşları yanaklarından serbestçe akar.

"Blair—"

Bana dönüyor. "Git. Hazır olduğunda geri gel, çünkü bence çok yaklaştın. Birlikte çok iyi olabiliriz. Birbirimiz için çok iyiyiz. Ama sonsuza kadar beklemeyeceğim. Saat şimdi başlıyor. Her şeyi zamanında anlayabileceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum, ona karşı dürüst olmak istiyorum.

Gözleri kapanır ve alnını bir anlığına direksiyona yaslar, sanki az önce söylediklerim onu tamamen parçalamış gibi.

Muhtemelen öyleydi.

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Elini reddedercesine salladı. "Gitmelisin."

Arabadan indim, kapıyı kapatmadan önce başımı geriye yasladım. "Sen sandığından daha güçlüsün."

Neden öyle dediğimi bilmiyorum, ama ona, benim ona şu anda olduğundan daha güçlü olmam gerekmediğini bilmesini istedim. Az önce bana söylediği sözlerle çok sert davrandı, ama o sözleri duymak çok acı vericiydi.

"Sen de öylesin," diye mırıldandı. "Birlikte ne kadar güçlü olabileceğimizi görememen çok yazık."

OTUZ ÜÇ

BLAIR

BİR AY SONRA

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söyleyen her kimse, lanet olası bir yalancı.

Camden Fields'ın bıraktığı yaralar, onaramayacağım açık, derin yaralar gibi. Onsuz geçirdiğim her gün daha da çirkinleşiyorlar. Daha da kötüsü ne biliyor musun?

O her yerde. Herkes ondan bahsediyor. Onlardan. Futbol takımından. Playofflara çıktılar. Şampiyonada yer almaları bekleniyor ve kazanacaklarından hiç şüphem yok. Knox, Cam'in hiç bu kadar iyi oynamadığını söylüyor, tüm takım formunun zirvesinde. Henüz tek bir maç bile kaybetmediler.

Okul rekorları kırıyorlar, kasabada ve kampüste büyük bir heyecan yaratıyorlar. Tüm eyalette. Kampüsün ışık direklerine en iyi oyuncuların fotoğraflarının olduğu afişler astılar. Kardeşim. Cam. Özellikle Cam. Kampüste dolaşırken, elinde futbol topu tutan yakışıklı yüzünün bana baktığını görmek çok acı verici. Kaskını taktığı afişlerde bile gözlerini görebiliyorum. Sanki nereye gidersem beni izliyor gibi.

Bundan

nefret

ediyoru

m.

Seviyor

um.

Hâlâ bana ulaşmadı.

Saat işliyor, ama zaman neredeyse doldu. Hayatının aptal aşkının ışığı görüp, yanında ihtiyacı olduğunu fark etmesini umut eden zavallı bir ezik gibi daha fazla bekleyemem. Rita ve

Cheyenne'e her şeyi itiraf ettim ve onlar bana destek oluyor ve iyi tavsiyeler veriyorlar, ama ikisi de ona çok fazla zaman verdiğimi düşünüyorlar.

"Onu unutmak için şimdiye kadar başka biriyle yatmıştım. Ona ödeş," dedi Rita dün gece, hep birlikte oturma odasında oturup nane likörü içtiğimizde.

Neden yine kendi isteğimizle bunu içiyoruz ki? Ağız gargarası içmek gibi bir şey.

"Rita, kes şunu," diye uyardı Cheyenne, ve ben sadece ona bakıp kendimi başka biriyle hayal etmeye çalışabildim.

Yapamadım. Sadece düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Son dört haftadır futbol maçlarının çoğu deplasman maçlarıydı, bu da benim gitmemem için mükemmel bir bahaneydi. Joanna birkaç kez Natalie ile birlikte gitmek isteyip istemediğimi sordu. Onu reddetmekten dolayı kendimi kötü hissettim, ama yapamadım. Sadece... orada oturup onları tezahürat edemem, sonra onunla konuşamayacağımı bilirken. Ve ona yaklaşacak da değildim. Bu tamamen onun suçu. Top onun sahasında, tabiri caizse.

Futbol dışında ne yaptığını bilmiyorum ve Knox'la onun hakkında konuşmayı reddediyorum. Kardeşim onu hiç gündeme getirmiyor zaten. Zaten neredeyse hiç konuşmuyoruz, çünkü her boş vaktini Joanna'yla geçiriyor.

Dürüst olmak gerekirse, onu suçlamıyorum. O da kafasını kışından çıkarsa, ben de aynı şeyi yapardım.

Şu anda oturma odasında oturmuş, birkaç gece önce yaptığımız gibi yine sarhoş olmayı düşünüyorum. Rita duş alıyor. Cheyenne akşam yemeği için salata yapıyor ve birkaç dakika önce teklifini kabul etmeme rağmen, pek aç değilim.

Şu anda uyguladığım "*o benim kalbimi kırdı*" diyetiyle en az beş kilo verdiğime eminim.

Cheyenne sonunda oturma odasına girer ve bana yaptığı salatayla dolu gümüş bir kase ve bir çatal uzatır. Ona minnetle alıp teşekkür ettikten sonra sorarım: "Hey, evde başka alkol var mı?"

O, kanepede oturduğum yerin karşısındaki koltuğa yerleşir. "Hayır. Bu yüzden dün gece o iğrenç nane likörünü bitirdik. Elimizde kalan tek şey oydu."

Yüzümü buruşturup kasenin içindekilere bakıyorum. Bu çok güzel bir salata, en sevdiğim şeylerle dolu. Çatalla birkaç parça almaya başlıyorum. Marul, salatalık, bir parça kruton. "Door Dash'ten votka ve portakal suyu sipariş etmeliyiz."

"Tanrım, hayır. Alkol sorunlarını çözmez, Blair." "Biliyorum,"

diyorum hüznle, bir süre çiğneyerek. Düşüncelere dalmışım.

Cheyenne de sessiz kalır, ikimiz de birkaç dakika yemek yeriz, sonunda o konuşur: "O buna değer mi?"

Yemeğimi bırakıp ona bakıyorum. "Kim?"

"O. Cam. Onu beklerken üzölmeye değer mi? Ya geri dönmezse?"

Bu ihtimal var. O gelmezse, kendimi daha kötü hissedeceğim. Zamanımı boşa harcıyorum. Şu anda çok zayıf davranıyorum. Bir paspas gibi. Kendisine hiçbir şey vermeyen bir adam için her şeyi feda eden kadınlardanım. Bu en kötüsü.

Bunu anneme söylersem, bana çok kızar. Çok hayal kırıklığına uğrar. Ve en son istediğim şey birini hayal kırıklığına uğratmak.

Gerçekten mi? Tek yaptığım kendimi hayal kırıklığına

uğratmak. "O zaman hayatıma devam etmeliyim." Omuz

silkiyorum ve yemeğe devam ediyorum.

"Sanırım şu anda yaptığın şey bu. Hayatına devam etmek."

"Öyle miyim?"

"Kötü niyetli olmak istemem, ama muhtemelen öyle yapmalısın." Cheyenne'in bakışları sempatiyle doludur. "Onu sonsuza kadar bekleme."

"Değilim." Yani, öyleyim, ama aynı zamanda okulda da çok meşgulüm. Dönem neredeyse bitti ve finaller yaklaşıyor. Şükran Günü'nü daha yeni atlattık ve şimdi de tatil sezonu geldi çattı. Her yerde Noel süsleri var ve son zamanlarda girdiğim hemen hemen her mağazada tatil müziği çalıyor, ama ben hiç havasında değilim.

Bu yılın en sevdiğim zamanı ve tadını bile çıkaramıyorum.

Salatamın yarısını bitirmişken telefonum bir mesaj geldiğini bildiren ses çıkardı. Kimden geldiğine bakmak için baktım ve Knox'un nerede olduğunu sorduğunu görünce şaşırdım.

Ben: Evde.

Knox: Neden evde? Ben: Başka
nerede olabilirim ki?

Knox: Gel takılalım. Kütüphanenin karşısındaki pizzacıya yeni geldik.
En iyi pizzaları orada yapıyorlar.

Orada en iyi pizza var. Ben:
İstemiyorum.

Knox: Neden olmasın? Son zamanlarda çok sıkıcı oldun. Hiçbir şey yapmak
istemiyorsun.
hiçbir şey yapmuyorsun.

En iyi arkadaşının dahil olduğu hiçbir şeyi yapmak istemiyorum.

Knox: Hadi dışarı çık da bu gece takılalım. Eğlenceli olur. Seni
özledim. Ben: Saçmalıyorsun. Seni kim kışkırttı?

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, yemin ederim göğsümden çıkacak.

Knox: Tamam, Joanna seni sordu. Seni burada istiyor. Seni özlemiş.

Mesajlaşmaktan yorulan ben onu arıyorum. Sadece salatamı huzur içinde
bitirmek istiyorum.

Hemen cevap veriyor.

"Lütfen beni rahatsız etme Knox," diye selamlıyorum, kardeşim olduğu için kibar
olmaya gerek görmüyorum. "Bu gece dışarı çıkmak istemiyorum."

"Hadi ama B. Kışını kaldır da buraya gel," diye cesaretlendiriyor Knox ve
hoparlörü açtığını anlayabiliyorum.

Knox'un bana B diye seslenmesi beni telaşlandırdı. Sanırım bunu daha önce hiç
yapmamıştı. Bu Cam'in yapacağı bir şeydi. "Kiminle birlikte?"

"Başka kiminle olabilirim ki? Jo Jo ve Camden Dükü." Knox'un gülümsediğini, kız arkadaşı ve en iyi arkadaşıyla birlikte olduğu için mutlu olduğunu anlayabiliyorum.

Bu işkence gibi geliyor. Joanna kısmı değil.

Cam kısmı. Camden Dükü. Ona sadece kardeşim böyle seslenir.

"Oh." Sessizleşiyorum, düşünerek, beni merakla izleyen Cheyenne'e bakıyorum. "Bilmiyorum. Pizza istemiyorum."

"Hadi ama. Sen pizzayı seversin."

"Ve berbat görünüyorum." Eşofman giymişim. Makyajsızım. Saçımı yıkamam lazım.

"Sadece biz varız Blair. Senin nasıl görüldüğün umurumuzda değil." Bir an sessiz kalır, Joanna ya da Cam'e sorar, "Kız kardeşimin nasıl görüldüğü umurunuzda değil, değil mi?"

Bir şeyin masaya çarpması gibi bir ses duydum. "Hayır. Hiç umursamıyoruz."

Kahretsin. Cam'di.

"Gerçekten mi?" Sinirleniyorum. "Sarhoş musun Camden?"

"Bir bira içtim, Blair. Bana rahat ver," diye mırıldanıyor Cam. "Hey, diline dikkat," diyor Knox yumuşak bir sesle.

"Ben bebek değilim, Knox. Cam'in arada bir küfür etmesine katlanabilirim," diyorum ters bir şekilde.

Cam'in beni orada istemediğini tahmin ediyorum. Restorana gidersem, kuyruğunu kıstırıp kaçacağından eminim.

"Ah, tamam, özür dilerim." Knox savunmacı bir ses tonuyla konuşur. Her zamanki gibi. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Yapma, yapma!

"Biliyor musun? Evet, geliyorum. On dakika sonra orada olurum." Telefonu kapatıp kanepeden atladım, kaseyi mutfığa götürüp lavaboya boşalttıktan sonra yatak odama gittim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Cheyenne.

"Bilmek istemezsin," diyorum ona, aynı anda kardeşimden, zaten bildiğim halde, bulundukları restoranın adını hatırlatan bir mesaj geliyor.

Oraya gitmek için sabırsızlanıyorum ve umarım beni görmek Cam'in kalbine korku salar. En azından bunu hak ediyor.

On beş dakika sonra restorana ^{giriyorum}, peynir, kekik ve domates sosunun kokusu burnuma çarpıyor, midem gurulduyor. O salata, aniden ortaya çıkan açlığımı hiç de bastırmamış.

Açlıktan ölüyorum.

Knox beni önce fark etti, elini sallayarak selam verdi ve ben de kendime güvenle masaya doğru yürüdüm. Saçımı kuru şampuanla canlandırdım ve hafif dalgalar halinde sırtımdan aşağı akıyor, yürürken zıplıyor. Yüzüme biraz parlaklık veren damlalar sürdüm, reklamlarda dedikleri gibi nemli bir görünüm elde ettim. En sevdiğim düz paça kot pantolonumu ve göğüslerimi kocaman gösteren siyah balıkçı yaka bir kazak giydim ve tek istediğim Cam'in dilini yutması.

En azından boğazına takılsın.

Masalarına yaklaşıp başlarına durdum, Cam dahil hepsine gülümsedim.

"Selam millet," diyorum neşeyle.

Knox ve Joanna beni selamlarken, Cam sanki hayatında ilk kez göğüs görmüş gibi göğüslerime bakıyor.

Zafer duygusu içimi kaplarken, ona "Çekil biraz" diyorum ve o tek kelime etmeden çekiliyor, yanındaki bankta oturmam için yer açıyor.

Bu muhtemelen sonunda bana zarar verecek, ama şimdilik, bana aşık olduğunu göremeyecek kadar aptal olan bu adamla geçirdiğim her dakikayı keyifle yaşamaya çalışacağım.

Çünkü evet, bu doğru. Cam'e aşığım ve onun da bana aşık olduğuna inanıyorum. Sadece bunun farkında değil. Bu duyguyu gerçekten hissedebileceğine inanmıyor, ki bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. Hepimiz sevmeye muktediriz.

Sadece buna inanmamız gerekiyor.

"Seni görmek güzel, Joanna," diyorum kardeşimin kız arkadaşına ve masanın üzerinden uzanıp kolunu sıktığımda bana gülümsüyor.

Cam'e bakmayı reddediyorum. Umarım bu onu öldürüyordur.

"Çok uzun zaman oldu," diyor Joanna hafif bir gülümsemeyle. "Neler yapıyorsun?"

"Özel bir şey yok." Bilerek belirsiz konuşuyorum. "Son zamanlarda okul çok yorucu."

Bu yalan değil. "Benim de."

"Benimki değil," diye Knox kendini beğenmiş bir gülümsemeyle araya giriyor. "Joanna sayesinde. O bana çok yardımcı oluyor."

Gözlerimi devirdim. "Evet, evet. İkiniz çok şanslı ve aşıksınız. Blah, blah, blah. Bunları senden daha önce de duydum."

"Denemeden yargılama." Knox, Joanna'ya aşk dolu gözlerle bakar. "Senin hakkında konuşmayı bırakamıyorum."

Cam alaycı bir ses çıkararak burnunu çeker ve ben de ona bakarak yüzündeki rahatsızlığı fark ederim.

Gözleri benimkilere değdiğinde, hızla başka yere çevirmeden önce bakışlarında hissettiğim acı. "İğrençler," dedim, kendimi on iki yaşında gibi hissederek.

"Bana anlat. Ben her zaman onlarla uğraşmak zorundayım," diye mırıldanır. bira bardağını dudaklarına götürmeden

önce. "Apartmanda çok takılıyorlar mı?"

"Her lanet gün." Yüzünü buruşturdu. "Sürekli bir hatırlatma."

"Neyin?"

"Bir ilişki yolunda gittiğinde nasıl olabileceğini." Bakışları bir saniye benimkilerle buluştu, sonra kısa bir an için ağzıma indi. "İyi görünüyorsun, Bumblebee."

Bana öyle dediği için ona kızamıyorum bile. O seksi dudaklarından çıkan takma adımı duymak çok güzel.

Tanrım, bu adama karşı çok zayıfım, güçlü kalmam gerekirken.

Ona ihtiyacım yok. Onu sevmiyorum bile.

Yalancı, içimdeki küçük ses fısıldıyor. "Blair, zamanlaman mükemmel," diyor Knox.

Cam'den uzaklaşıp masamıza pizza getiren garsonu gördüm. Garson pizzayı küçük gümüş standın üzerine koyduktan sonra bize kağıt tabaklar dağıttı. Bakışları Cam'e takıldı ve ağzı açık kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Dur, sen..."

"Hayır, değilim," diyor Cam, kadının uzattığı tabağı alırken. "Ranch sosu alabilir miyiz, lütfen?"

"T-tabii." Bana bakar, gözleri fal taşı gibi açılır. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Ben iyiyim. Bu mükemmel. Teşekkürler." Ona tatlı bir gülümsemeyle bakıyorum ve o, Cam'e hayranlıkla birkaç kez arkasına bakarak bizden uzaklaşıyor.

"Kampüsün her yerinde posterlerin asıldığından beri hep böyle mi?" diye soruyorum, sesim zavallı hayran garsona sorduğum kadar tatlı.

"Her afişte yokum," diyor ve pizza dilimini almak için beni geçerek uzanıyor.

Onu benim boş tabağıma koyar.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, nezaketin etkileyici olmaması gerektiğini kendime hatırlatarak. Bu, onun yapabileceği en az şey. "Ve sen aslında her afişte varsın."

"Hayır, değilim." Kendi dilimini alır, ısırır ve çok sıcak olduğu için nefesini dışarı verir. Yutkunur ve "Değil mi Knox?" der.

Knox, Joanna'nın dudaklarından ayrılır. "Ne dedin?" "Kampüsün her afişinde ben yokum."

Knox burun kıvrır. "oğunda varsın."

"Sen birkaçında varsın," der Joanna, onun yanına sokulur.

Knox kolunu Joanna'nın omuzlarına doladı, pizzayı görmezden gelerek yüzünü Joanna'nın yüzüne yaklaştırdı. "Fark ettiğin için teşekkürler, bebeğim."

Cam ve ben birbirimize bir bakış daha atıyoruz ve onunla bu anı çok fazla keyif aldığımı fark ediyorum. "Onlar gerçekten iğrenç."

"Değil mi?" Kaşlarını kaldırıp pizzasından kocaman bir ısırık aldı. "Dikkat et. Kendini yakacaksın."

"Hala umursuyorsun?" Sesi alçak, ifadesi... ah... seksi.

"Her zaman," diye itiraf ediyorum, bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum. "Gerçi bu daha çok, sen beni hiç dinlemediğin için seni yapmaya teşvik etmekle ilgili. Hadi, devam et, o ekstra acı pizzayı ye ve ağzının içini yak. Ben senin annen değilim."

"Hayır." Gülümsüyor. "Kesinlikle değilsin."

OTUZ DÖRT

CAM

Onun yanımda oturması çok güzel. Tanıdık baş döndürücü kokusunu koklamak. Güzel yüzüne bakmak. Harika görünüyor. Gözleri parlıyor ve gülümsüyor. İkimiz de hak ettiğimi bildiğimiz halde bana çok sert davranmıyor.

Burada çok hassas bir zeminde yürüyorum ve onu kızdırmak istemiyorum. Geçen ay neler yaptığımı bilmiyor. Ne kadar çok çalıştığımı. Okulda, kendim için. Hem fiziksel hem zihinsel olarak. Keşke ona anlatabilsem. Anlatmak istiyorum.

Beni dinler mi? Yoksa zamanım sonunda doldu mu? Bir ay oldu. Sanırım zamanım doldu.

Dördümüz pizza yerken hafif bir sohbet ediyoruz, Knox çoğunu o yerken ben de kendime payımı alıyorum. Son dört haftadır, hücum hattı koçumuzun ayarladığı bir beslenme uzmanıyla görüşmeye başladığımdan beri daha iyi besleniyorum. Daha fazla spor da yapıyorum. Joanna, Blair gelmeden önce hiç ortalarda görünmediğim için alay etti ve onların benim sürekli dışarıda olduğumu düşündüklerini biliyorum. Sarhoş olup kızlarla yattığımı.

Hiç de öyle değil. Spor salonuna gidiyorum. Ödevlerimi yapmak veya biraz daha çalışmak için kütüphaneye gidiyorum. Bu dönemden sonra bir dönemim kaldı, sonra mezun olacağım. Okulu her açıdan en iyi şekilde bitirmek istiyorum.

Akademik olarak da.

Blair'in arabasında yaşadığımız kavgadan sonra karanlık bir umutsuzluk çukuruna düştüm ve içimde bir hesaplaşma yapmam gerektiğini fark ettim. Ruh halim takımdaki herkesi etkiliyordu ve koç, özellikle zorlu bir antrenmandan sonra beni kenara çekip kendime gelmem gerektiğini söyledi.

Duygularım patladı. Ağladım. Çok kötüydü. Ama koçum bana hiç kızmadı. Her zamanki gibi sert tavırlıydı, ama bana belki zihinsel sağlığıma dikkat etmem gerektiğini söylerken bakışlarında şefkat gördüm.

"Bu fiziksel bir oyun olduğu kadar zihinsel bir oyundur," dedi gözyaşlarımı silerken. "Ve zihinsel oyunun daha güçlü olmalı, evlat. Biraz yardıma ihtiyacın olabilir."

Yardıma ihtiyacım vardı. Hala var, ama kendim üzerinde çalışıyorum. Ofisinden çıktıktan sonra koçum bana zihinsel sağlıkla ilgili bazı bilgiler gönderdi ve bunları incelememi söyledi.

Şu anda haftada iki kez terapiste gidiyorum. Kampüsümüzde ücretsiz zihinsel sağlık hizmetleri sunuluyor ve yıllarca korkunç bir özgüven eksikliği ve kimse için yeterince iyi olmadığını düşünerek acı çektikten sonra, şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum. Terapistim Betty ile sadece birkaç kez görüştüm.

Tanımadığım biriyle konuşmak iyi geliyor. Beni yargılamadan dinleyen ve zor sorular soran biri. Ona ailemden bahsettim. Geleceğimle ilgili endişelerimden.

Blair'i anlattım.

Blair'den sadece biraz bahsettim. Hayatımdaki sorun o değil.

Sorun benim.

Bir ay muhtemelen kendimi iyileştirmek için yeterli bir süre değildir, ama bu bir başlangıç ve keşke Knox'a şu anda kız kardeşine aşık olduğumu söyleyebilseydim, ama muhtemelen olay çıkarırdı.

Ve Blair saçmalık derdi, çünkü o geceden beri konuşmadık. O gece bana çok sert davrandı ve söylediği her şeyi hak etmişim. Kendine olan inancı ilham verici. Onun özgüveninin yarısı bende olsaydı, beni kimse durduramazdı.

"Bir sürahi daha alalım mı?" Knox beşinci dilim pizzasını yedikten sonra bana soruyor.

Kafamı sallıyorum. "Yeter. Su istiyorum."

"Çok içmediğini fark ettim," diyor arkadaşım, yüzü ciddileşiyor. "Bilerek mi içmiyorsun?"

Blair sessiz ve cevabımı beklediğini anlayabiliyorum.

"Evet, eskisi kadar içmiyorum. Babam alkolik. Ben de öyle olmak istemiyorum," diyorum, her şeyi açıkça söylüyorum.

"Öyle mi?" Knox kaşlarını çatıyor. "Bunu bana hiç söylememiştin."

"Kabul etmek zor." Blair'e hızlıca bakıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum, bakışları yumuşak. "Neden bilmiyorum. Bu benim sorunum değil. Onun sorunu."

"En azından kendinin farkındasın," diyor Joanna cesaret verici bir gülümsemeyle.

"Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldanıyor Blair ve onun sözlerini duyunca kalbim hafifliyor.

Duymak istediğim şey buydu. İhtiyacım olan şey.

Blair'in onayı.

Bir süre takılıyoruz, Knox birayı ve son ince dilim pizzayı bitirir. O ve Joanna birbirlerine gizli bir bakış attıklarında, bizi bırakacaklarını anlarım.

"Biz gidiyoruz. Ama bu siz çocukların da kaçmanız gerektiği anlamına gelmez." Knox koltuktan kalkar, Joanna da onu takip eder. "Bizimle buluştuğuna sevindim Blair. Bunu daha sık yapmalısın."

"Beni de davet ettiğiniz için teşekkürler," diyor Blair, Knox ve Jo'ya gülümseyerek. "Yakında tekrar görüşelim."

Veda ederler ve onlar gider gitmez, ona dönerim. "Gitmek istiyorsun, anlıyorum. Ben de gitmeliyim."

Blair kaşlarını çatıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Spor salonuna." Çantam her zaman arabamda, her an bir saatlik antrenman için hazır. Ya da iki saatlik. "Neredeyse her gece antrenman yapıyorum."

"Antrenmandan sonra bile mi?"

"Evet. Bazen öncesinde de. En iyi formumda olmam lazım, biliyorsun."

Gülümsüyor. Hafif bir gülümseme, ama orada ve onu görmek bana çok fazla umut veriyor. "Babam sana söyledi mi?"

"Söyledi." Başımı sallıyorum. "Çok çalışıyorum..."

"Ne gibi?"

Yüzünü inceleyerek, orada gerçek bir merak olduğunu fark ettim. Bakışlarında da düşmanlık yoktu, bu da olumlu bir işaretti. "Daha iyi besleniyorum. Daha fazla uyuyorum. Ve dediğim gibi, spor yapıyorum. Dayanıklılığımı artırıyorum. Koşuyorum da. Derslerden önce birkaç kilometre koşmak için her zamankinden erken kalkıyorum."

"Vay canına. Kendine çalışıyorsun galiba."

"Öyle. Ayrıca derslerime de odaklandım. Maçlar arasında her şeyi halletmek zor olabiliyor, özellikle de final sınavları yaklaşırken." Onu özlemiş olsam da, dikkatimi dağıtacak bir şeyin olmaması yardımcı oldu.

Daha çok onun için tüm bunlara çalışıyorum. Daha iyi olmak için. Kendim için. Onun için.

Bizim için.

"Son birkaç hafta okul çok zor geçti," diye onayladı, bakışları yüzümde kalmış. "İyi gidiyorsun gibi görünüyor, Cam. Senin adına sevindim."

"Teşekkürler." Başımı eğiyorum, ne hissediyorum? Utangaçlık mı? Çekingenlik mi? Saçmalık. Bu kadına tanıdığım herkesten daha açık davranıyorum. Her şeyi biliyor. Kötü olan her şeyi. Umarım iyi olanları da. "O gece aramızda olanlardan sonra, bunu düşünmeden edemedim."

"Neyi düşünüyordun?"

"Söylediklerin ve bana hissettirdiklerin." Onu doya doya seyrettim, her bir özelliğini not aldım. Gözlerinin şekli, üstlerindeki narin kaşları. Nazıkçe eğimli burnu. Elmacık kemiklerinin açısı ve hala öpmeyi hayal ettiğim o güzel pembe dudakları.

Eğer izin verse, onu hemen öperdim.

"Biraz... sert şeyler söyledim." Diye yüzünü buruşturdu.

"Hepsi doğrudu," diye hatırlattım. "Hepsini duymayı hak ettim."

"Kendine odaklandığın için mutluyum." Sanki kabinden kayıp gidecekmiş gibi masanın kenarını sıkıca tuttu ve panik boğazımı sıktı

boğazımı tırmaladı, ona uzanıp durdurmak istedim. "Daha önce de söylediğim gibi. Seninle gurur duyuyorum. Ciddiyim."

Gitmesini istemiyorum. Terapiye gittiğimi ona henüz söylemedim. Sadece futbol değil, her konuda kendimi geliştirdiğimi. Bunu sadece kendim için yapmadığımı.

Onun için de.

"Teşekkürler. Çok minnettarım." Derin bir nefes alıyorum, tam da korktuğum gibi kabinden çıkmaya çalıştığında panik beni sarıyor.

"Gitmeliyim. Seninle sohbet etmek güzeldi, Cam." Gülümsemesi hüzünlü, gözleri de öyle.

Siktir.

"Gitmeden önce bir soru daha sorabilir miyim?"

Omzunu silkti. "Tabii."

"Saat hala işliyor mu? Yoksa benim zamanım doldu mu?"

OTUZ BEŞ

BLAIR

OH TANRIM. Bunu bana şimdi nasıl sorabilir? Burada, pizzacıda, etrafımız yabancılarla çevriliyken?

Ama sormak için daha iyi bir yer var mı? Ona kızamam, istemiyorum da. Cam'de bu gece daha önce olmayan yeni bir sakinlik var. Birbirimizi gizlice görüştüğümüz zamanlarda, onda her zaman bir aciliyet hissi vardı. Endişeliydi. Aceleliydi.

Sanki her şeyin yüzüne patlayacağını biliyordu da, benimle geçirebileceği her saniyeyi değerlendirmek istiyordu.

Ama şimdi? Çok... dengeli görünüyor.

Onun hakkında tam olarak neyin değiştiğini bilmiyorum, ama gördüğüm kadarıyla hoşuma gidiyor.

Ama onu yeterince sevip, ona bir şans daha verecek kadar güveniyor muyum? "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Önce sen benimkini cevapla." Kaşlarını kaldırdı. "Lütfen?"

Beni etkileyen "lütfen" kelimesi.

"Zaman neredeyse doldu."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Yani, bana hala bir "

"Bu, senin nasıl davranacağına bağlı."

"Ne yapmam gerektiğini söyle." Daha dik oturur, dikkatle dinler, sanki ben öğretmenim, o da öğrenci.

"Kendini geliştirmeye çalışmanı çok seviyorum." Kabine geri kayarak, ben kalkınca o da bankta daha uzağa kaymış olduğu için doğrudan ona çarptım.

Şimdi geri döndüğümde, o kıpırdamıyor. Yani ona yapışmış durumdayım. Bana çarpan tüm o sıcak, sert kaslar başımı döndürmeye yetiyor. "Benim patlamamdan sonra kendini alkol ve kadınlara boğacağından korkuyordum."

"Benim için başka kadın yok," diyor, çok ciddi. Kalp atışlarım hızlanıyor. "İçinden gelmeyen şeyleri söyleme."

"Söylediğim her kelimenin farkındayım." Bana dokunmadan beni izliyor. O kelimelerin etkisini hissetmek için başka hiçbir şey yapmıyor, bakışları yoğun. Ciddi.

Bunu anlayabiliyorum.

Ve, aman Tanrım, bu beni içten içe heyecanlandırıyor ve kalbim çarpıyor.

Derin bir nefes alıp, kendime sakın olmasını söylüyorum. "Bunu yapmadan önce Knox'a söylemelisin."

"Knox'a neyi söyleyeceğim?"

"Bana karşı ne hissediyorsan. Şu anda bana söylemek zorunda değilsin, ama Knox'a bizden bahsetmelisin." Tereddüt ediyorum. "Ne kadar erken o kadar iyi."

"Söyleyeceğim," diye hemen kabul eder. "Söyleyecek misin?" Sesim şüpheyle doludur. Şüpheyle doluyum.

Başını sallar, beni kabinden çıkarmak istercesine iterek. "Hadi gidelim. Eve gidince söylerim."

"Ama Joanna'yla birlikte gitti."

"Eminim bizim eve gidiyorlardır."

Bunu bilerek mi yapıyordu? "Sen oraya varana kadar... başka şeylerle meşgul olacaklarını düşünüyorum."

"O zaman seks yaptıktan sonra söylerim," diyor, gayet mantıklı bir şekilde. "O sakinleşip beni dinlemeye daha istekli olduğunda."

"İğrenç." Yüzümü buruşturuyorum ve o gülüyor. "Belki de beklemeli ve yarın söylemelisin."

"Her neyse. Ona söyleyeceğim, bil." Beni koltuktan itmeye çalışmayı bırakıyor. "Başka ne yapmam gerekiyor?"

"Seni olduğun gibi istediğimi kabul et ve yeterince iyi olmadığını söyleyerek beni uzaklaştırmaya çalışmayı bırak." Sesim yumuşak ve umarım gücenmez. Bu, onda en çok sinirimi bozan şey. Onun bu tavrını sevmiyorum. Bir erkek sana sürekli senin için uygun olmadığını söylerse, sonunda sadece bunu kanıtlamış olur.

"Ben de yapabilirim." Gözlerimin içine bakarak yalvarır gibi söylüyor. "Bir terapistte gidiyorum."

"Öyle mi?" Şaşıyorum. Ve rahatlıyorum.

O başını sallıyor. "Haftada iki kez. Betty iyi biri."

"Betty mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Terapistim. 65 yaşında ve çok seksi." Gülmeye başlıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

Ben de öyle.

"O da yardım ediyor mu?"

"Çok. Bak." Vücudunu bana doğru daha fazla eğiyor ve ben de ona sarılmak istiyorum. Yüzümü boynuna dayamak istiyorum. Onun sıcaklığını hissetmek istiyorum. Gücünü. Kalın kollarının beni sardığını ve sıkıca tuttuğunu hissetmek. "Biliyorum, çok uzun zaman olmadı, sadece bir ay. Ve muhtemelen son dört haftadır sana ulaşmadığım için benim büyük bir pislik olduğumu düşünüyorsun, ama kendime odaklanmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Bizim için çalışmadan önce kendim için çalışmam gerekiyordu, anlıyor musun?"

Onun "biz" kelimesini kullanmasıyla gözlerimden dökülmek isteyen yaşları tutmaya çalışarak başımı sallıyorum. Tepkimi fark ediyor. Titreyen çenem ve parlayan gözlerim muhtemelen beni ele veriyor ve bana uzanacak gibi yapıp son anda geri çekiliyor. "Ağlama, B. Bu iyi bir şey."

"Öyle," diye mırıldanıyorum, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

O, içinden gelen dürtüye yenik düşer ve başparmağıyla gözyaşıma durdurur, parmağını cildimde gezdirir. "Cumartesi günkü maçıma gel."

"Deplasman maçı."

"Ne olmuş? Joanna ile gel. Seni orada görmek istiyorum." Başparmağını yanağımda gezdirir. "Orada benim numaramı görmek istiyorum."

"Ne?" Şok olmuş bir şekilde nefes nefeseyim, böyle bir şey önermesine şaşırmışım.

"Yanağına kocaman bir dört yazacağım. İstersen arkasına benim adımı yazdığım bir forma veririm."

"Senin formayı giymemi mi istiyorsun?" Onun formasını giymeyi çok isterdim. Ve onun numarasını. Bağırıp onu desteklemek ve diğer insanların ne düşündüğünü umursamamak istiyorum. Bana gülümsemesini ve herkese birlikte olduğumuzu söylemesini istiyorum. Tek istediğim bu.

Onun sevgisini kabul etmek. Çünkü içten içe bunun doğru olduğunu biliyorum. Camden Fields beni seviyor.

Yavaşça başını salladı ve isteksizce başparmağını yüzümden çekti. "Her şeyin istediğin gibi olmasını sağlayacağım. Knox'la konuşurum. Babanla."

"*Babam mı?*" Tanrım. Bence o kadar ileri gitmesine gerek yok. Henüz değil. "Seninle çıkmak için ondan izin isteyeceğim."

Kafamı sallıyorum. "Bunu yapmana gerek yok."

"Gerek yok mu?"

"Hayır. Lütfen yapma. Henüz bu işe karışmaları gerekmiyor." Bunlarla uğraşmaya hazır değilim. bununla uğraşmaya hazır değilim.

"Bir gün dahil olacaklar," diyor neredeyse uğursuz bir şekilde.

Bir iç çekişle sonunda pes ediyorum ve koluna dokunuyorum. "Adım adım, tamam mı?"

Gülümsemesi umut dolu. "Benim eve gidelim mi?"

"Kesinlikle olmaz," diyorum, ama vücudum yüksek sesle evet diye bağırıyor.

"Denemek zorundaydım." Sırıttıyor. Eski Cam'i hatırlatıyor bana. Sürekli benimle flört eden ve baştan çıkaran Cam'i.

"Knox ve Joanna orada değil mi?"

"Onlara bizim... olduğunu söylemek için harika bir fırsat olabilir."

Sesi kayboluyor ve beynim onun söylemediği kelimeyi tamamlıyor.

Birlikte.

"Hayır."

"O zaman senin evine?" Vazgeçmiyor ve ısrarını takdir ediyorum.

"Ev arkadaşlarım her gün sana fiziksel zarar vermek istiyor. Bence bu iyi bir fikir değil," diyorum.

"Biliyorlar mı?"

Başımı sallıyorum. Omuz silkiyorum. "Birine söylemek zorundaydım."

"Onların onayını geri kazanacağım." Kararlı görünüyor.

"Çok çalışman gerekecek, Camden Fields."

Gülümsemesi yıkıcı. "Biraz çalışmak beni hiç korkutmadı Blair Maguire. Bana güven."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Bu gerçekten oluyor mu?"

"Bütün bu senaryonun kontrolü sende, B. Hata yaptığımı biliyorum. Kalbine geri girmek için çabalamalıyım," diyor ve ben neredeyse gülmek istiyorum.

Kalbime geri dönmeyi hak etmek mi? Hala orada olduğunu fark etmiyor mu? Hiç gitmediğini?

"Eh, işe yarıyor." Pes etmemeliyim, ama onu daha fazla işkence etmenin ne anlamı var ki?
ne anlamı var ki?

Ya da kendime işkence etmenin? Onu önemsiyorum. Dahası, ona aşığım. Eğer az önce söz verdiği her şeyi yaparsa, her şey yoluna girecek.

Ama önce sözünü tutması lazım.

O akıllara durgunluk veren konuşmanın ardından, beni arabama kadar geçirdi, her zamanki gibi centilmenlik yapıp restoran girişinde kapıyı benim için açtı. Restorana girmek üzere olan bir grup genç, Cam'e beşlik çakmak için elini uzatıyor, onu görünce hepsi selamlayarak adını söylüyor ve Cam de onların ellerine vuruyor. Hatta onlarla fotoğraf çektiriyor, hepsi etrafını sararken kameraya gülümsüyor, içeri girmeden önce tebriklerini ve desteklerini sunuyorlar.

Ben sadece yüzümde hafif bir gülümsemeyle izliyorum. Hatta tüm grubun Cam'le birlikte fotoğrafta çıkması için fotoğrafları ben çektim. O, kasabada ve kampüste biraz süperstar gibi ve bunu hiç önemsemiyor. Başından beri ona söylediğim gibi, ailem sayesinde bu tür şeylere alışkınım, ama yine de, sevdiğim adama olanlar biraz farklı.

Böyle düşünmek çok güzel. Yine. Yalan söylemeyeceğim, temkinliyim. Bu şekilde hissetmem için kim beni suçlayabilir ki? Eminim Cam bile temkinli olmamı isterdi.

Ama aynı

zamanda...

Mutluyum.

Bu aramızda işe yarayabilir. Belki.

OTUZ ALTI

CAM

Blair ile pizzacıda konuştuğum günden sonraki gün ve o günden beri gerginlikten kendimi alamıyorum. Gece geç saatlere kadar onunla mesajlaşarak geçirdim, ikimiz de sohbeti sürdürdük ve son bir ayda olanları paylaştık. Ona anlatacak çok şeyim vardı ve o da beni dinledi. Bir ara FaceTime'a geçtik çünkü yazmak yerine onunla konuşmak benim için çok daha kolaydı.

Ben karanlıktaydım, o da öyle. Sadece telefonunun ekranının ışığı güzel yüzünü aydınlatıyordu. Yatmak için bir tür tişört giymişti ve çok fazla tenini görebiliyordum, bu da beni sadece onunla birlikte olma isteğiyle doldurdu. Böylece ona dokunabilirdim. Onu tutabilirdim.

Öpebilmek için. Onu

soyabilmek için. Bilirsiniz. Her zamanki şeyler.

Normalde günümü o kadar yoğun geçiririm ki yorgun düşerim, yani her gece çabucak uykuya dalarım. Böylesi daha kolay. Düşünmek için daha az zamanım olur. Ne kadar çok zamanım olursa, düşüncelerim o kadar kötüleşir. Terapiye gitsem bile. Betty'nin bana verdiği tüm mantraları ve özgüven cümlelerini kendime tekrar etsem bile.

Eskiden bu tür şeylerin saçmalık olduğunu düşünürdüm, ama aslında işe yaradığını fark ettim.

Dün gece, hayatım pahasına uyuyamadım. Çok endişeliydim, çok heyecanlıydim. Sonunda pes ettim ve sabah beşte yataktan çıktım, üstüme bir sürü giysi giydim ve spor salonuna gittim, kapalı pistte dört mil koştum. Şanslı sayım.

Onun da. Bu çok çılgınca değil mi?

Daireye geri döndüğümde Knox çoktan kalkmış ve mutfakta yumurta pişiriyordu. Ön kapıyı kapatırken bir anlığına sırtına baktım

, göğsüm sıkışmış, ona gerçeği söyleme ihtiyacıyla patlamak üzere. İşte bu.

Zamanı geldi.

Kapıyı tamamen kapatıp mutfığa giriyorum ve buzdolabının önünde durup buzdolabının önünde durup, "Kız kardeşine aşığım" dedim.

Knox yumurtayı kağıt tabağa çevirip ocağı kapatıyor ve bana dönüyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Ne?"

Bu taktiğin yanlış olup olmadığını merak ederek boğazımı temizledim. Ben saatlerdir uyanıkken o hala yarı uykulu görünüyordu. "Senden bir sır saklıyordum ve özür dilerim. Blair ve ben... biz birlikteyiz."

Umarım.

Knox o kadar kaşlarını çatmış ki, alnındaki kırışıklıklar acıtıyor mu acaba diye merak ediyorum. "Sen ciddi misin lan?"

Başımı sallıyorum, darbeye hazırlanıyorum. Bakışları pek iyi olmayan bir duygu ile dolu ve sinirlendiğini merak ediyorum. Bana yumruk atacak mı acaba? Varsa vursun. En azından bir tane vursun. Vurmaya devam ederse, kavga çıkar. Böyle olmasını istemiyorum ama Blair hakkında söylediklerimin ciddi olduğunu bilmesi lazım. Onu seviyorum.

Ve ona bile söylemedim. Önce kardeşine söylüyorum.

Tanrım, bu çok karışık. Artık çok geç.

Beni uzun süre sessizce süzer. Rahatsız olmaya başlıyorum, çenemi sıkıyorum, bir şey yapması için can atıyorum, sonunda "Biliyoruz" diyor.

Ağzım açık kalıyor. "Ne?"

"Jo Jo ve ben dün gece bunu konuşuyorduk. İkiniz birlikte çok garip davranıyordunuz. Aramızda bir gerginlik vardı. En azından Jo öyle söyledi." Knox yumurtasından biraz alıp ağzına tıktırdı.

Ona bakıyorum, tek tepki bu olduğu için şok olmuşum. "Sana söylemediğim için kızmadın mı?"

"Çok sevinmedim ama anlıyorum. Ben olsam sana çok kızar ve defolup gitmeni söylerdim."

"Şimdi söylemeyecek misin?"

"Onu seviyorsan, nasıl kızabilirim?" Bana dikkatle bakar, gözleri kısıılır. "Bana doğruyu mu söylüyorsun? Blair'e aşık mısın?"

Boğazım kuruyarak başımı sallıyorum. "Evet," diyorum kısık bir sesle. "Ona aşığım. Ama ona henüz söylemedim."

"Son birkaç aydır gizlice görüşüyorsunuz, ha?" Knox tezgahın önünde durarak yemeğine devam ediyor.

"Son birkaç aydır mı? Hayır. Bir ay kadar önce bir tartışma yaşadık ve o zamandan beri mesafeli davranıyorum."

"Gerçekten mi?" Knox kaşlarını çatıyor. "Ama hiç ortalarda görünmüyorsun. Sürekli dışarı çıktığını söylemiştin."

"Yalan söyledim." Omuz silkiyorum. "Yani, dışarı çıkıyorum. Ama spor salonuna ya da kütüphaneye falan gidiyorum." Knox'a ruh sağlığımla ilgili yaşadıklarımı anlatmak istemiyorum. Ne olursa olsun beni destekleyeceğini biliyorum, ama bu konuda hâlâ çok hassasım.

Detayları paylaşmak zor, ama bir gün anlatacağım. Bir gün.

"Blair'le gizlice görüşüp takılmıyorsun, değil mi?" Şaşkın bir ses tonuyla sordu.

"Öyleydim. Öyleydik. Ama son bir aydır? Hayır. Kendime çalışıyorum."

"Oh." Knox şaşkın görünüyor, bakışları baştan aşağı beni tarıyor. "Neredeydin?"

"Spor salonunda. Az önce dört mil

koştum." "Hadi canım!"

"Evet."

"İyi görünüyorsun dostum." Yumurtasının son parçasını bitirip hemen buzdolabına giderek bir somun tam buğday ekmeği çıkarır. "Tost yapacağım. İster misin?"

"Hayır, teşekkürler." Mutfakta hareketlerini izliyorum, bu sözde yüzleşmenin bu kadar kolay geçmesine şaşırmışım. "Gerçekten sorun yok mu?"

Knox iki dilim ekmeği tost makinesine koyup düğmeye bastıktan sonra bana döndü. "Sen benim en iyi arkadaşımın ve o da benim kız kardeşim. Yalan söylemeyeceğim, biraz garip ama senin iyi bir adam olduğunu biliyorum. Onu incitmeyeceksin, değıl mi?"

"Olmaz." Kafamı sallıyorum. "İyi.

Tek bilmek istediğim buydu."

"Ama sen hep onun bana layık olmadığını söylersin."

"O lafları sadece sizi ondan uzak tutmak için söyledim. En son istediğim şey, arkadaşlarımın ve takım arkadaşlarımın kız kardeşimin peşinden koşmasıydı. Bu çok tuhaf olurdu." Knox yüzünü buruşturur.

"Yani, Blair'le birlikte olmamla gerçekten bir sorunun yok." Sadece emin olmak istedim.

"Hiç sorunun yok. Ne diyebilirim ki?" Kollarını açarak, yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle. "Aşk beni yumuşattı."

Dün gece Blair'e de hemen hemen aynı şeyi söyledim.

"Konuştuk. Blair ve ben. Siz gittikten sonra."

"Öyle mi?"

"Ve sonra FaceTime'da konuştuk." Bunu bilmesi gerekiyor. "Sadece... ona karşı doğru davranmak istiyorum. Her şeyi mahvetmek istemiyorum."

"Gerçek ol, dürüst ol ve ona karşı açık ol, o zaman sorun yaşamazsın dostum. İletişimi koparma, ona iyi davran ve her fırsatta onu sevdiğini söyle." Knox'un bakışları bulanıklaşıyor ve kızını düşündüğünü anlıyorum. "Böyle devam edersen her şey yoluna girecek."

"Evet. Haklısın." Başımı sallıyorum, keşke şu anda onunla birlikte olsaydım diye düşünüyorum.

Ama sonra ona verdiğim sözü hatırlıyorum ve Knox'tan yapmasını istediğim bir şey daha olduğunu biliyorum.

"Ona bizden bahsettiğimi söyler misin? Bugün bir ara?"

"Tabii." Knox başını sallar. "Biraz sonra ona mesaj atarım. Ya da belki yüz yüze söylemeliyim."

"Teşekkürler dostum." Şu anda ona teşekkür etmek istediğim tüm nedenleri anlayamazdı bile.

Mutfaktan çıkmak üzereyken seslendi. Durdum. "Ne oldu?"

"Bana anlattığına sevindim. Benden daha fazla saklasaydın kırılırdım. Jo, Blair konusunda bazen biraz fazla koruyucu olabildiğimi hatırlattı."

"Biraz mı?"

O gülümser. "Doğru. Çok."

"Onu koruyacağım," diyorum, söylediğim her kelimenin arkasında durarak. "Buna güveniyorum."

Odama girip dolabımı karıştırıyorum, Blair'e giymesi için eski bir forma arıyorum. Birkaç tane buluyorum, biri birinci sınıftan, o yüzden çok büyük değil. O zamanlar daha zayıftım, bu kadar iri değildim. Önce burnuma tutup temiz koktuğundan emin olduktan sonra sırtını yatakta bırakıyorum. Güzelce düzelterip telefonumu alıp fotoğrafını çekiyorum ve ona gönderiyorum.

Neredeyse hemen cevap verdi, bu beni şaşırttı.

Bumblebee: Maçta giymem için mi? Ben: Evet. Birinci sınıftan kalma, o kadar büyük değil. Bumblebee: Şimdi daha mı büyüdün?

Ben: Seni en son çıplak gördüğünden beri daha da büyüdüğüme eminim. Bana bir dizi şok olmuş yüz emojişi göndererek beni güldürdü.

Bumblebee: Ciddi misin? Ne demek daha iri?

Ona üç patlıcan emojişi gönderiyorum. Cevap olarak, gözlerini kapatan maymun emojişi gönderiyor.

Ben: Kollarımdan, omuzlarımdan ve göğsümden bahsediyorum. Üst vücut gücümü daha da geliştirmek için çalışıyorum. O lanet olası touchdown'ları atmak için kol gücümü korumam lazım.

Bumblebee: Mantıklı.

Başka bir şey söylemeyince sabırsızlanmaya başlıyorum.

Ben: Maça benim tişörtümü giyeceksin o zaman?

En az beş dakika boyunca cevap gelmez. Belki daha da uzun. Bumblebee:

Kesinlikle.

Bumblebee: Duşta olduğum için üzgünüm.

Onu duşta düşünmek istemiyorum, ama aklım anında oraya gidiyor. Çıplak tenine buharlı sıcak su dökülürken onu hayal ediyorum.

Birdenbire sertleşiyorum. Ben:

Dersine geç kalacaksın?

Bumblebee: Evet. Bir saatten az bir süre

içinde. Ben: Ben de. Sonra görüşürüz?

Bumblebee: Olur.

Bana kırmızı kalp emojisi gönderdi ve ben de aynısını yaptım, sanki ortaokulda gibi hissettim.

Ama sonra bana bir sürü şeftali emojisi gönderir, ardından da sadece ince pembe dantelli bir külotla zar zor örtülmüş gerçek bir popo fotoğrafı gönderir ve anlarım ki...

Kesinlikle ortaokulda değiliz.

OTUZ YEDİ

BLAIR

Öğrenci Merkezi'ne yaklaşıyorum, kendime bir kahve almak üzereyken Knox'a rastlıyorum.

"Selam. Sana mesaj atacaktım," diyor ve kampüsteki küçük kahve dükkânına doğru yürürken yanımda yürümeye başlıyor.

"Ne hakkında?"

"Bu sabah Cam'le konuştum."

Adımlarım yavaşladı, onunki de. "Öyle mi?"

"Evet. Bana anlattı. Her şeyi." Durup kapıyı benim için açıyor ve ikimiz birlikte binaya giriyoruz. "Ve ikinizin birlikte olduğunu."

Şimdi tamamen duruyorum ve kardeşim de bana doğru dönerek, her zamanki korkutucu tavrıyla üzerime dikiliyor.

Yüzündeki ifade hiç de korkutucu değil. Oldukça açık görünüyor. Oldukça rahat.

Hatta, cesaretimi toplayıp, bu konuda

mutlu mu diyebilirim? "Ve bununla

bir sorunun yok mu?"

"Neden olmasın ki?" Omuz silkiyor. "En iyi arkadaşım ve kız kardeşim çıkıyor. Bana sorun değil."

"Çıkmak mı? Cam öyle mi dedi?"

Knox yüzünü buruşturur. "Tam olarak değil. Öyle

bir şey." "Ne dedi?"

"İkinizin birlikte olduğunu söyledi. Senden hoşlandığını söyledi." Knox, belirsiz bir rahatsızlıkla ensesini ovuşturdu.

Yani yalan söylüyor. Ya da en azından bir şey saklıyor.

"Öyle demedi. Cam'in 'senden hoşlanıyorum' dediğini duyamıyorum. Bu onun kullanacağı kelimeler gibi gelmiyor." Knox'un göğsünün ortasına hafifçe vuruyorum. "Bana gerçekten ne dediğini söyle."

"Bunu sana onun söylemesi gerekir, bana değil, Blair." İçimi bir endişe kapladı. "Ne? Kötü bir şey mi?"

"Hayır. Tabii ki değil. Sadece, sana olan hislerini itiraf edecekse, bunu önce benden duymana gerek yok diye düşündüm."

Gerçeklik beni vurur. Cam'in Knox'a ne dediğini anladım galiba.

Ona beni sevdiğini söylemiş.

"Tamam. Tabii." Soğukkanlı davranıyorum, ona deli gibi davranmayacağım. "Mantıklı."

Knox gözlerini devirdi. "Onu bu yüzden azarlamayın, tamam mı?"

"Asla yapmam!" Bu planın bir parçası değildi. Cam'in kardeşimle bana olan hisleri konusunda yüzde yüz dürüst olması çok hoşuma gitti.

Hmm, belki de tamamen abartıyorum, ama hadi ama. Cam'in kardeşime bana olan aşkını itiraf etmesi buradaki mantıklı sonuç.

"Söz ver." Şimdi Knox'un yalvarma sırası. "Cam kırılgan bir durumda gibi görünüyor ve ben onu anlıyorum. Aşık olmak zordur, dostum. Oh, lanet olsun."

Ağzını kapatıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzünde dehşet dolu bir ifade var.

"Öyle demek istemedim," diyor, sesi avucuyla boğuk çıkıyor.

"Önemli değil. Ben de zaten öyle düşünmüştüm." Kafamın içindeki coşkuyu serbest bırakıp, kahve sipariş etmek için sırada beklerken zıplamaya başladım. Knox elimi tutup beni durdurmaya çalıştı ama başaramadı.

"Sakin ol. Olay çıkarıyorsun."

"Mutluyum, tamam mı? Şu anda aptal gibi davranmaya hakkım var."

Keşke Cam burada olsaydı da beni böyle görseydi, bana aşık olduğunu doğruladıktan sonra. Bu neredeyse haksızlık gibi geliyor.

"Seninle birlikte olmanıza aldırış etmediğim için şok olmuş gibiydi."

"Onu suçlamıyorum. Senden saklamamızın bir nedeni vardı."

Knox başını çevirip bana baktı, kaşlarını çatarak. "Gerçekten o kadar kötü müydüm?"

Gözlerimi devirdim. "Sen en kötüsüydün. Herkese benden uzak durmasını söyledin."

"Beni suçlayabilir misin? Hepsi pislikler," diye neredeyse kükrer.

"Aman Tanrım, Cam'e kompleks yapmışsındır." Aslında Cam'in davranışlarının çoğunun kendi güvensizliğinden kaynaklandığını biliyorum, kardeşimin ona değersiz olduğunu söylediğinden değil.

"Hayır. Hepsi şaka yaptığımı biliyordu." Bir süre durdu. "Çoğu." Bir süre daha durdu. "Ama ben şaka yapmıyordum."

"Biliyoruz."

"Ama şimdi Joanna var... Sorun etmiyorum." "Neden fark ediyor ki?"

"Çünkü ona aşığım. Ve bu hissi biliyorum." Gülümser, kendinden memnun görünür.

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Evet." Bakışları benimkilerle buluştu. "Cam'e aşık mısın?" Ben reddeden bir ses çıkardım. "Sana söylemeyeceğim." Knox bu sözleri ilk duymayacak.

Cam duydu.

Kahve sipariş etme sırası bende, kendime ve Knox'a birer tane alıp kasaya ödemeyi yapıyorum, sonra da teslim penceresinde beklemeye başlıyoruz. Knox birine mesaj atıyor, bitirince telefonunu cebine koyuyor.

"Babam onaylayacaktır," diyor Knox birdenbire ve ben ona kaşlarımı çatıyorum. "Cam'in seninle olması. Buna bayılacaktır. Cam'i sever."

Kalbim yumuşar. Tek istediğim ailemin Cam'i kollarını açarak kabul etmesi ve bunun olacağına da yürekten inanıyorum. "Peki ya annem?"

"Onu sevdiğini biliyorsun. Onunla konuştuğumda hep onu soruyor." Gülerek, "Şimdi sana soracak" dedi.

"Onlara söylemeliyim."

"Söylemedin mi?"

"Tabii ki hayır. Kimseye bizden bahsetmedik. Her şeyi gizli tuttuk."

Knox'un yüzü üzüntüyle kaplanır. "Hepsi benim suçum."

"Hayır. Şey, ilk başta evet." Kardeşimin kolunu okşayarak onu teselli etmek istiyorum. "Ama bunun çoğu Cam'in sorunlarıyla ilgili. O biraz karışık biriydi."

"Bazen zorlandığını biliyorum, ama durumunun bu kadar kötü olduğunu hiç düşünmemiştim. Keşke yardım isteseydi."

"Bazen yardıma ihtiyacımız olduğunu bile bilmeyiz." Ve Cam'in durumunda, bu gerçeği kendi başına fark etmesi gerektiğini düşünüyorum.

Bunu yaptığı için çok minnettarım. Doğru yolda gibi görünüyor. Biz de doğru yoldayız gibi.

Umarım öyledir.

Cumartesi sabahı ve çok erken, ama işte buradayım, Joanna'nın dairesine geldim, yola çıkmadan önce hazırlanalım diye. Futbol maçına ben götüreceğim ve şanslıyız ki, oynayacağımız okul sadece birkaç saat uzaklıkta. Hava çok iyi değil, ama en azından kar yağmayacak, o yüzden sorun olmaz.

Joanna kapıyı hemen açıyor, sırtında ailemizin adının yazılı olduğu futbol forması ve altında uzun kollu bir tişört giymiş. Uzun siyah saçları yüksek bir at kuyruğu yapılmış ve etrafına beyaz bir kurdele bağlanmış. Çok sevimli görünüyor.

"Blair!" Beni içeri çekip sıkıca sarar, biraz fazla uzun süre bana yapışıp beni ileri geri sallar. "Geldiğine çok sevindim."

Beni bırakıyor ve ben de onun coşkulu selamına biraz şaşırılmış olarak başımı bir kez sallıyorum. "Seni de gördüğüme sevindim."

"Knox bana çok ilginç bir şey söyledi." Küçük mutfak masasına gidip üstünde duran bir çantayı alır ve bana anlamlı bir gülümsemeyle uzatır. "Cam'in forması senin için."

"Teşekkürler." Çantayı ondan alırken yanaklarım kızardı. Neden, bilmiyorum. Tabii Joanna bilir. Knox ona söylemiştir. Mantıklı.

Yine de, bu kadar uzun süre sakladıktan sonra her şeyi açıkça ortaya çıkarmak garip geliyordu.

"Bir süredir bunu söylüyorum. İkinizin birlikte olduğunu düşünüyordum," diyor Joanna mutfağa doğru ilerlerken. "Bir şey içmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Çantayı kanepeye koyup formayı çıkararak arkasına çeviriyorum, böylece onun adını ve numarasını görebiliyorum.

Fields, büyük harflerle yazılmış, altında dört rakamı var. Benim uğurlu numaram. Adam 4/4'te doğmuş, Tanrı aşkına. Ne tesadüf ama.

"Neyse, ikinizin bir şeyler çevirdiğinizi biliyordum. Oturma odasına girdiğimde "Evet," diye boğuk bir sesle cevap verdim.

Nasıl unutabilirim? En iyi anımız değildi. "Evet," diye boğuk bir sesle cevap verdim.

"Çok şüpheli davranıyordunuz. Çok üzgündünüz! O zaman onun sadece senin gibi bir adamın yapabileceği türden bir şey yaptığını biliyordum."

"Çok zekisin," diyorum ona, oturma odasına geri dönerken, elinde Stanley kupalarından biri var. Çok açık pembe renkte ve çok beğendim. Ama o kupaları bulmak neredeyse imkansız.

"Ve kardeşin bir aptal. Nasıl fark etmedi bilmiyorum." Joanna bardağından bir yudum aldı ve ben güldüm.

"Sana çok aşık olduğu için fark etmedi." Eminim öyleydi.

Şimdi Joanna'nın kızarma sırası ve elini sallayarak reddeder. "Üstünü değiştirmek ister misin?"

"Evet." Formayı çantaya geri koyuyorum. "Hala o yüz boyasından var mı?"

"Var." Joanna'nın gözleri parlıyor. "Biraz kullanmak ister misin?"

"Yanaklarıma iki tane dört rakamı yazmalıyım." Kaşlarımı çatıyorum. "Yoksa çok liseci mi olur? Belki biraz abartıyorum."

"Hayır, hayır. Yapmalısın. Knox'un numarasını ilk kez yüzüme boyadığımda, sevinçten neredeyse bayılacaktı."

Hmm. Acaba "düşmek" kardeşim ona atlamak istediği için kullandığı bir kod mu?

Ugh. Düşünmek istemiyorum.

Uzun kollu tişörtümün üzerine formayı giyip Joanna'nın peşinden banyoya giriyorum. Joanna, yüz boyalarını tezgahın üzerine yaymış bile. Hemen işe koyuluyor, sol yanağıma bir dört çiziyor, sonra sağ yanağıma, güzel görünmesi için acele etmeden. Hatta okulun renklerini de ekleyerek sayıya katmanlar veriyor. Benden uzaklaşıp aynada kontrol etmem için bana fırsat verdiğinde, sonuçtan çok etkileniyorum.

"Çok güzel olmuş." Sonuçtan memnun olarak yüzümü bir yandan diğer yana çeviriyorum.

"O çok sevecek," diyor Joanna, yüz boyalarını kaldırmaya başlarken.

"Umarım." Endişeliymişim gibi sesim çıkıyor, ama aslında endişeli değilim.

"Ne umuyorsun?" Natalie, saçları duştan çıkmış, banyo kapısında belirir.

"Cam'in yüzüne yazdığın numarasını beğeneceğini umuyorum," Joanna benim için cevap veriyor.

Natalie gözlerini devirir. "Bayılacak. Seni görünce spor şortuna boşalabilir bile."

"İğrenç, Nat!" Joanna bağıırıyor ama ben gülmeye başlıyorum.

"Asla bilemezsin," nefesimi toplayınca diyorum. "Yapabilir." Joanna

kıkırdamaya başlıyor.

Ben de. Sonunda Natalie de bize katılır.

Arkadaşlarla Cam hakkında konuşmak güzel. Bu, aramızdaki şeyi çok daha gerçek hissettiriyor. Sanki kafamdaki bir masal değilmiş gibi. Gerçek.

En azından ben öyle düşünüyorum. Hala biraz emin değilim. Pizza dükkanındaki geceden beri Cam'i görmedim. O hep meşgul, ben de öyle, ama hiç buluşmak istemedi, bu da biraz tedirgin edici. Yine de her gün mesaj atıyor ve son birkaç gecedir FaceTime'da konuşuyoruz. Bu da benden hoşlandığı anlamına gelir.

Değil mi?

Tanrım, kendimden emin olamamaktan nefret ediyorum. Ve bu, başladığımızdan beri sözde ilişkimizin özü oldu. Beni sır olarak saklaması. Duyguları hakkında beni karanlıkta bırakması. Bir süre sonra aklımı kaçıracağımı sandım.

Maçtan sonra onu görmek iyi gelecek. Umarım konuşuruz. Ve belki... başka şeyler de yaparız?

Bir kız... pardon, bir kadın... hayal edebilir.

OTUZ SEKİZ

CAM

GERGİNİM.

Maç, rakip takım ya da maçın önemi yüzünden değil. Bugün kazanan, konferans şampiyonluğuna yükseliyor. Bu çok önemli.

Bu, parlama zamanımız.

Ve tek düşünebildiğim, kazandıktan sonra Blair'i görmek. Onun için oynamak. Ona, hem sahada hem de saha dışında gerekli niteliklere sahip olduğumu kanıtlamak. Bu maçı takımım için kazanacağım. Kendim için.

Blair için de.

Şafak sökmeden yola çıktık ve her ne kadar heyecanlı olsam da, otobüste uyuyabildim. Vardığımızda, tamamen uyanmış ve harekete geçmeye hazırdım. Antrenman sırasında sahada, takım arkadaşlarımın ve koçların bana olan sevgisini hissedebiliyordum. Kulağa çok klişe gelebilir ama onlar benim arkamda, ben de onların arkasındayım ve bu, hayatım boyunca aradığım his.

Ait olmak. Gerçekten. Sevgi ve saygıyla sarılmak ve bunun gerçek olduğunu bilmek. Takımımızla ilgili tüm bu insanlar beni önemsiyor. Birbirimizi önemsiyoruz. İçten içe bunu biliyordum. Biliyordum. Ama kafamdaki tüm gürültünün bunu bastırmasına izin verdiğimde bunu fark etmek zordu.

Artık değil. Yapamam. Reddediyorum. Hissettiğimiz özgüvene kapılıyorum. Zirvedeyiz ve şampiyonluğa kadar bu yolda devam edeceğiz.

Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Isınmak için sahaya çıktığımızda stadyum neredeyse tamamen dolmuştu. Deplasman formalarımızı giymiştik.

kırmızı, beyaz ve altın renginde ve Knox ile sahaya çıkmadan önce birlikte fotoğraf çektik. Hatta sosyal medya için bir video bile çektik, Ace dahil takımdan diğer çocuklar da bize katıldı. Onu kadraja çeken bendim ve bunu yaptığımı memnunum. Rekabeti kaldıramayan kıskanç bir pislik gibi davranmak yerine, o çocuğu kucaklıyorum çünkü ben gittiğimde benim yerime o geçecek.

Ve onun yerini doldurmak çok zor olacak.

Maçın başlamasını beklerken kenarda takılıyoruz, Koç Mattson bizimle konuşuyor ama ben onu dinlemiyorum. Bakışlarım arkamızdaki tribünlere odaklanmış, her yüzü tarıyor, kalbimi hızlandıran yüzü arıyorum.

Onu görüyorum. Sarı saçları dalgalı, başında beyaz bir bere var, benim formamı giymiş, önü açık kalın siyah bir palto giymiş, böylece herkes görebiliyor. Hava soğuk, bu yüzden formamın arkasında yazan ismini gösteremiyor, ama dört numarayı gururla taşıyor ve bu beni gururla dolduruyor.

Yanaklarına da benim numaramı yazmış ve çok sevimli görünüyor. Bir kızın bunu yaptığı ilk kez oluyor, yani benim için bunu yapmak isteyen bir kızın. Çünkü o benim. Ve bunu söylemekten korkmuyorum.

Gözleri benimkilere takılıyor ve gülümsüyor, bana el sallıyor, koltuğunda neredeyse zıplıyor. Joanna'nın kolunu sallıyor ve o da benim yönüme bakıyor, parmaklarını sallıyor.

Knox'un koluna hafifçe vuruyorum. "Hayatının aşkı sana bakıyor."

Knox başını çevirip Joanna'ya elini sallayarak selam veriyor. "Hayatının aşkının yanında oturuyor. Ne kadar uygun."

Nefesim kesilir ve Knox ile birbirimize bakarız. "Çok mu erken?"

diye sorar.

Yavaşça başımı sallarım. "Hayır. Korkmuyorum."

"İyi. Sakın batırma." Omzuma vurarak, az önce bana söylediği sözleri tekrarlar.

Birkaç gün önce bana ilk kez söylediğinde bile, bu sözler kanımda korku uyandırmıştı.

Artık değil. Kendime oldukça güveniyorum.

Hatta kibirli bile hissediyorum.

Hiçbir Şey beni durduramaz.

Spiker konuşmaya başlar ve biz birbirimize yaklaŐırız, ben takımı coŐturmak için heyecan verici bir konuşma yaparım. İŞe yarar. Hepimiz bağırıyor, göğsümüzü yumrukluyoruz ve sahaya çıkmak üzere olan savaŐçılar gibi davranıyoruz. Maça başlamak için sahaya koşmadan önce tribünlere son bir kez bakıyorum ve Blair'in bakışlarının bana sabitlendiğini, yüzünde gurur dolu bir ifade olduğunu görüyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda dudakları aralanıyor ve aşık bir aptal gibi ona bir öpücük gönderiyorum. O gülüyor, sonra aynı Şeyi yapıyor ve ben onu yakalamıŐ gibi yapıp yumruğumu kapatıyorum.

Ben kimim ve o bana ne yaptı? "Ne halt ediyorsun?"

Bu ses Derek'ten geliyor, başı tribünde Blair ile benim aramda gidip geliyor.

"Seni ilgilendirmez," diye homurdandım.

"Az önce sana gönderdiği öpücüğü yakaladın mı?" Derek sırtıyor, etli eliyle saklamaya çalışıyor ama nafile. Her anından zevk alıyor. "Kardeşi hemen yanında dururken mi? Çok cesursun, Fields."

"Ben zaten biliyorum," diye araya giriyor Knox. "Kendi işine bak, Big D." Gülümsüyorum. "O da Big D olmak istiyor."

"Sizler, suratınıza vursa bile büyük bir sakin farkına varamazsınız." Derek, Şu anda bir kapakla örtülü olan aletini yeniden düzeltir. "Sonunda onunla resmi olarak birlikte misin?"

Başımı sallıyorum. "Sayılır. Olacağım."

Derek kaşlarını çattı. "O ne demek?"

"Görürsün."

MAÇ bitti ve kazandık.

Hiç sürpriz olmadı. Maça o kadar kendimden emindim ki, kolay bir zafer oldu. Maçın ilk iki dakikasında topu düşürdüler ve savunma oyuncumuz topu kapıp touchdown yaptı. Bu, maçın gidişatını belirledi. Kendimizi durdurulamaz hissettik.

Durdurulamaz hale geldik.

Harikaydı ve hala maçın heyecanı içindeyim, ama gerginim. Blair'i aramak için sahaya çıktım, ama ESPN muhabirinin bana doğru geldiğini görünce durdum, bunun benim şansım olduğunu anladım.

İtirafımı yapabileceğim an.

"Camden, bugün harika oynadın. Ateşliydin," diyor selam verirken kameramanına yaklaşmasını işaret ediyor. Elindeki mikrofonu yüzüme dayıyor. "Bölge şampiyonluğuna bir adım daha yaklaştığın için nasıl hissediyorsun?"

"Takım bir araya geldi ve iyi yağlanmış bir makine gibi oynadık." Sözler dudaklarımdan dökülüyor ve düşünmeme bile gerek yok. Ace'e bu tür şeyleri öğretmeliyim. Gelecek yıl bununla uğraşmak zorunda kalacak.

"Hassasiyetin her zamankinden daha iyiydi," diyor muhabir.

"Kendimi geliştirdim," diyorum dürüstçe, ellerimi belime koyarak, bakışlarım hala etrafta dolaşan insanları tarıyor. "Ama bu sadece benim başarıım değil. Biz bir takımız ve bugün hepimiz başardık. Özellikle Rhoades. Onun yakaladığı topu gördünüz mü? Bu maçın en değerli oyuncusu o."

Muhabir gülüyor, Joey Rhoades'in kendisi yanıma gelip kolunu boynuma dolayarak bana sarılınca bir çığlık atıyor. "Beni övüyorsun, Fields?"

"Biliyorsun."

Muhabir Joey ile birkaç dakika konuşurken, ben orada durup başımı sallayarak ara sıra fikrimi söylüyorum. Rhoades ayrılmak üzereyken ve muhabir röportajı bitirmeye hazırlanırken tanıdık bir yüz görüyorum.

Saha üzerinde asılı olan ekranlara bakıyorum, yüzüm orada, bu anı canlı olarak kaydediyor. Zamanı geldi.

Boğazımı temizleyip muhabire yalvaran bir bakış attım. "Bir şey daha söyleyebilir miyim?"

Muhabir, programın son bölümünde kullanmak için daha fazla görüntü almak istercesine mikrofonu yüzüme doğru uzatır. "Devam et."

"Bu biraz daha kişisel bir şey." Kafamı yana eğip, gerginmişim gibi biraz öksürdüm.

Gerçekten de öyleyim.

Muhabir kaşlarını çatıyor. "Nereye varmak istiyorsun?"

"Sadece... Herkese nasıl hissettiğimi söylemem gerekiyor ve bundan daha iyi bir fırsat olabilir mi?" Mikrofonu muhabirin elinden alıp, yaklaşık altı metre uzakta, gözlerinde şaşkınlık ile bana bakan Blair'e doğru dönerek, Natalie'nin hemen yanında duran Blair'e bakarak, "Blair Maguire, sana aşığım."

Muhabir nefesini tutar. Blair'in ağzı açık kalır. Natalie, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde Blair'in kolunu tutar.

Stadyum bile sessizleşir, ama hala çok sayıda seyirci vardır. Hepsi gözlerini bana dikmiştir.

Kahretsin.

"Sana kötü davrandığımı ve benimle uğraşmak zorunda kaldığımı biliyorum, ama son birkaç ayda daha iyi bir insan oldum ve bunun sebebi sensin. Hayatta kendimden daha önemli şeyler olduğunu fark etmemi sağladın. Sen varsın ve sen varsan dünyam çok daha parlak. Sen benimlesin. Sen olmadan bunu yapmak istemiyorum ve sahip olduğum her şeye yemin ederim ki, senin için olabileceğim en iyi erkek olacağım." Bir süre duraksayıp sözlerimin etkisini hissetmek için ona bakarak, mikrofonu ağızma yaklaştırıp fısıldadım, "Söz veriyorum."

"Blair Maguire?" diye sorar muhabir. "Knox'un kız kardeşi mi? Owen'ın kızı mı?"

"Aynen öyle." Mikrofonu ona uzattım. "Bunu yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Sonra bir ok gibi kızımın, karımın yanına koşarım. Muhabir arkamdan bağırır, "Sizinle özel röportaj yapmak istiyorum, Fields!"

Onu duymazdan geliyorum, ama röportajını alacaktır. Az önce söylediklerimi söylememe izin verdiği için en azından bunu yapabilirim.

Blair'in tam karşısında durduğumda herkesin tezahürat ettiğini fark ediyorum. Sanki bir gol atmış ya da maçı kazanmışız gibi bağırıyorlar, ama biz evimizde bile değiliz. Durup bir an için her şeyi içime çekiyorum, onların cesaret verici bağırışlarını dinliyorum. Takım arkadaşlarımın gülümseyen yüzlerini görüyorum, hatta Knox bile, Joanna'yı kollarına almış, bizden çok da uzak değil. Kolunu kaldırıp bana başparmağını gösteriyor ve sonunda Blair'in bakışlarıyla karşılaşınca, gözlerinin yaşardığını, dudaklarının titrediğini görüyorum.

"Bumblebee," diye başlıyorum ama o bir hıçkırık çıkararak sözümü kesiyor. Beni endişelendiriyor.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye neredeyse ağlayarak söylüyor. "Herkes herkese söyledi."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yanlış mı yaptım?"

"Ulusal televizyonda beni sevdiğini söyledin."

"Herkesin sana olan hislerimi bilmesini istedim."

"Artık hepsi biliyor." Yüzünü siliyor ve ben ona yaklaşıp elini kenara çekerek gözyaşlarını nazıkçe siliyorum. "Cam."

"Blair."

"Beni sevdiğini söyledin."

"Evet. Seni seviyorum." Ellerini tutup göğsüme bastırıyorum, kalbim deli gibi çarpıyor. "Sana aşığım."

"Ben de sana aşığım," diye fısıldadı ve ben artık kendimi tutamadım.

Yüzünü tutuyorum, yanaklarında zaten akmış olan yüz boyasını dağıtırken onu öpüyorum.

OTUZ DOKUZ

BLAIR

Takım, galibiyetini kutlamak için maçtan sonra yemeğe çıktı ve ben de gittim. Joanna da gitti. Natalie bile geldi, çünkü başka nereye gidebilirdi ki? Futbolcularla çevrili, her biriyle flört ederek hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Cam bile, ama benim için sorun değildi.

Bütün akşam onun sevgisi ve ilgisiyle kendimi şımarttım. Birdenbire eğilip, kimsenin bakmadığını umursamadan dudaklarımdan öptü. İlk başta bu hareket takımdan birinin, genellikle Derek'in tepkisini çekiyordu. Ama bunu birkaç kez yaptıktan sonra, sanki herkes buna alıştı ve Cam'in sevgi göstergelerini fark etmez oldular.

Ben mi? Ben hiç alışamadım. Her eğildiğinde, o lezzetli dudakları ruhumu çalan bir öpücükle benim dudaklarımı bulduğunda biraz şok oluyorum. O çok tatlı bir adam.

Ve o tamamen benim.

Akşam yemeği bittiğinde, otobüsün önünde birbirimize sarılıyoruz, Cam beni bırakmak istemiyor gibi görünüyor.

"Takımla geri dönmem gerek," diye fısıldıyor kulağıma, sonra öpüyor.

"Anlıyorum. Nasıl olduğunu biliyorum." Başımı geriye eğip ona gülümsüyorum.

"Bu tür şeylerde çok tecrübeliyim."

"Nasıl bu kadar şanslı oldum?" Burnumun ucuna öpücük kondurur ve ben ona sıkıca sarılırım.

"Bu gece görüşür müyüz?"

"Daireye döndüğümde mesaj atarım. Aslında, Joanna ile birlikte oraya git. Onda anahtar var." Sırıttı. "Knox önerdi."

"Bu çok garip," derim hemen, Knox ve Joanna'nın baş başa kaldıklarını düşünmek istemiyorum.

"Alış buna," dedi Cam. "Onlar birlikte. Biz birlikteyiz. Knox ve ben aynı dairede yaşıyoruz. İşlerin garipleşmesi kaçınılmaz."

Ughhhhhh.

"Tamam. Sanırım halledebilirim." Omuz silkiyorum, kayıtsız davranıyorum ve Cam beni gıdıklamaya başlıyor, bu da beni kıkırdatıyor.

"Fields!" Koçlarından biri otobüsün açık kapısında duruyor ve Cam'in dışarıda kalan son kişi olduğunu fark ediyorum. "Kıçını otobüse at da eve gidelim."

"Beni bekle." Beni öper, ağzını kulağıma yaklaştırıp fısıldar, "Çıplak, benim yatağında. Tercihen."

Benden uzaklaşıyor ve ben kızarıyorum. Elimde değil. Uzun zamandır birlikte değiliz ve biraz endişeliyim. Aramızda bir şeyler değişti. O tamamen benimle. Aşıkız. Daha sonra işlerin biraz yoğunlaşabileceğini hissediyorum.

Ama bununla bir sorunum yok.

Joanna, Natalie ve ben uzun yolu birlikte geri dönüyoruz, dün gece hazırladığım maç zamanı çalma listesini dinliyor, şarkılara olabildiğince yüksek sesle eşlik ediyoruz, müzik son ses çalıyor. Şarkı söylerken gülüyor ve çılgılık atıyoruz, çalma listesi bittiğinde başka bir şarkı başlıyor.

"Mad Woman" eski dost T. Swift'ten.

"Aman Tanrım, onu seviyorum." Joanna sesi daha da açıyor ve Natalie inliyor.

"Ben de." Ama bunu birbirimiz hakkında zaten biliyoruz. Cildine dövme yaptırdığı Taylor Swift şarkı sözlerini biliyorum ve onların mükemmel olduğunu düşünüyorum. "Ama bu şarkı değil."

Bir ay önce öyleydi, Cam'e o kadar kızgındım ki düzgün düşünemiyordum. Onunla birlikte olmak istediğimi hayal bile edemiyordum. O kadar sinirliydim. O kadar kızgındım.

O kadar incinmiştim.

Joanna'nın bakışları benimkilerle buluşur, ifadesi ciddidir. "Değiştirelim."

O bir sonraki şarkıyı seçti ve en mükemmel şarkı çalmaya başladı. Biraz müstehcen ama çok seviyorum. Ayrıca Brent Faiyaz'ın sesi çok yumuşak.

Şarkının adı "Dreams, Fairytale, Fantasies" ve aman Tanrım, Cam'le birlikteyken tam olarak böyle hissediyorum. Sanki en sevdiğim rüya gerçek olmuş gibi.

Natalie rap kısımlarını da söylüyor, her kelimeyi ezbere biliyor, Joanna ise gülerek ritme göre başını sallıyor. Şarkı ikinci kez nakarat kısmına geldiğinde ağladığımı fark ediyorum.

Hıçkırarak ağlıyorum.

"Aman Tanrım, Blair! İyi misin?" Joanna endişeyle sesleniyor ve müziğin sesini kısıyor, arabada tek ses benim hıçkırıklarımdır.

"Hay Allah, kendine gel kızım," diyor Natalie, hıçkırıklarımın arasında beni güldürüyor.

"S-sadece çok mutluyum," diye açıklıyorum.

"Evet, çok heyecanlısın," diyor Natalie.

Joanna uzanıp ona tokat atmaya çalışır, ama ikisi boğuşmaya başlar. Natalie arka koltuktan bana uzanır, parmaklarında birkaç mendil tutmaktadır. Mendilleri alıp yüzümü ve burnumu silerken teşekkür ederim.

"Ciddiyim, çocuklar," kendimi toparladıktan sonra söylüyorum. "Mutluyum. Yemin ederim. Sadece... o şarkı beni çok etkiledi. Sözleri."

"Şu 'seni tasmaya bağlayacağım' kısmı mı? Yoksa 'arkadan vur' kısmı mı? Çünkü o benim en sevdiğim kısım," diyor Natalie.

Yine gülüyorum, Joanna da öyle.

"Kimsenin romantik bir şarkı olarak görmeyeceği bir şarkı olduğunu biliyorum, ama nakarat kısmı çok güzel. Cam'le birlikteyken böyle hissediyorum. Rüya gibi."

"Bir masal gibi," diyor Joanna.

"Bir fantezi," diye bitiriyor Natalie.

Hepimiz hayranlıkla iç çekiyoruz ve Joanna'nın kardeşim hakkında düşündüğünü biliyorum, ben ise burada Cam'i hayal ediyorum.

"Kendime sabit bir erkek bulmam lazım," diyor Natalie sonunda. "İkiniz de bunun doğru karar olduğunu bana ikna ediyorsunuz."

"Tamamen duygusal çöküntü yaşamama rağmen mi?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

"Hey, bugün senin için yaptığı şey çok tatlıydı. Ve biraz da şaşırtıcı," diyor Natalie. "Ben de mahvolurdum."

"Ben iyi anlamda mahvoldum," itiraf ediyorum.

"Kesinlikle," diye Joanna da katılır. "Ne yaşadığını biliyorum. Bu en iyisi."

Cam'i daha sonra göreceğimi düşünerek kendi kendime gülümsüyorum. Onun odasında. Çıplak olarak yatağında onu beklerken. Direksiyonu sıkıca kavrayarak, heyecandan koltuğumda zıplıyorum.

Joanna müziğin sesini normale getirir ve sohbetimize devam ederiz. Natalie, akşam yemeğinde erkekler hakkında anlattığı hikayelerle bizi güldürür. Ace'e nasıl asıldığını ve onu nasıl korkuttuğunu. Yardımcı hücum hattı koçunun ne kadar yakışıklı olduğunu düşündüğünü.

"O birkaç yıl önce mezun oldu. Knox ve Cam birinci sınıftayken onunla oynamışlardı," diyorum, bu da tabii ki Natalie'yi daha da heyecanlandırıyor.

"O adamın peşinden gitmeliyim. Benden sadece birkaç yaş büyük. Ve çok seksi." Natalie koltuklarımızın arasına eğilip kendini yelpazeliyor.

Müzik durur, Siri bana "En Yakışıklı Futbolcu"dan mesaj geldiğini bildirir.

Hay aksi.

"En Yakışıklı Futbolcu diyor ki, 'seni görmek için sabırsızlanıyorum'."

"Ooooh," Natalie şakıdı. "Cevap verecek misin?"

"Cevaplamak ister misin?" diye sorar

Siri. "Evet!" diye bağırır Joanna.

"Tamam, ne yazmak istiyorsun?" diye sorar Siri.

Ben cevap veremedi Natalie bağıırır, "Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum, seksi şey."

Öleceğim. "Ateşli şey mi?"

"Bırak yap," Joanna cesaretlendirir. "Gönder."

Siri sorduğunda göndermesini söylerim ve hepimiz hala kıkırdayarak gülüyoruz. En son ne zaman bu kadar güldüm, hatırlamıyorum.

Birkaç dakika sonra HQA'dan başka bir mesaj gelir.

"En seksi futbolcu diyor ki, 'Fikrimi değiştirdim. Beni yatakta çıplak bekleme. Formamı giy, başka hiçbir şey giyme.'"

Aman
Tanrım.

Yüzüm
kıpkırmızı
oldu.

Bütün vücudum yanıyor.

Bu çok utanç verici. Ama

aynı zamanda komik.

Ve biraz da seksi.

Joanna ve Natalie neredeyse histerik bir şekilde gülüyorlar. Arka aynadan Nat'e bakıyorum ve o arka koltukta kelimenin tam anlamıyla yuvarlanıyor, karnını tutuyor. Bakışlarımız karşılaşana kadar ve o dik oturana kadar kahkahaları kesiliyor.

"Bu çok seksi. Ben de gelecekte bunu istiyorum." Natalie çok ciddi.

Joanna ve ben birbirimize bakıyoruz. Hiç ayrıntı duymak istemememe rağmen, ikimiz de zaten biliyoruz.

"Cevap vermek ister misin?" diye soruyor Siri.

"Evet," diyorum, ne söyleyeceğimi sorarken boğazımı temizliyorum.
"Bakacağız."

"Ooh, havalı davranıyorsun," Joanna alay ediyor.

"Bu aramızda bir şaka," diyorum, onun anlayıp anlamayacağını merak ederek.

İçimde kesin bir inançla biliyorum...
Anlayacak.

KIRK

BLAIR

Saat geç olmuştu ve ben yarı uykulu yarı uyanık bir haldeyken Cam'in yatak odasının kapısının açıldığını duydum. Gözlerimi aralayıp odaya gizlice giren Cam'i izledim. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra kapıya yaslanıp beni izlemeye başladı.

Kalbim patlamak üzere. Bu adam.

O yatağı doğru ilerlerken, giysilerini çıkarırken uyuyormuş gibi yapıyorum. Üzerime eğiliyor, adımı fısıldıyor ve ben biraz kıpırdanıyorum ama başka tepki vermiyorum.

Beni uyandırmak için ne yapacağını görmek istiyorum.

Daha fazla kıyafet çıkarılır ve yatağın etrafından dolanarak, doğrudan arkama gelene kadar yorganın altına girer ve yorganı üzerimize çeker. O iri ve sıcacık, neredeyse çıplak, göğsü sırtıma bastırırken dikkatlice kolunu belime doluyor, büyük eli tişörtünün altına girip karnıma bastırıyor.

Elimi onun elinin üzerine koyarak uyanık olduğumu belli ediyorum ve o boynuma burnunu sürüyor, dudakları tenime değerek fısıldıyor, "Benim tişörtümü giymişsin."

Eli daha aşağı kayıyor, çıplak popomun üzerine.

"Ve başka hiçbir şey yok," diye fısıldıyorum.

"Seni özledim," diye itiraf ediyor.

"Sadece birkaç saat oldu."

"Hayır, son bir aydır demek istedim." Durdu. "Seni kaybettiğimi sandım."

Sesi çok ciddi ve ben artık tamamen uyanmış durumdayım. "Kaybetmedin."

"Beni beklemediğim halde beklediğin için teşekkür ederim."

Kollarında kaskatı kesiliyorum. "Bu tür konuşmalara başlama."

"Haklısın." Boynumu öper. Sonra omzumu. "Kırılması zor bir alışkanlık."

Yavaşça kollarında dönerek ona bakacak şekilde duruyorum, parmaklarımı çıplak göğsünde gezdiriyorum, hissettiğim sert kaslardan etkileniyorum. Geriye doğru kayıyorum, ışık açık olsaydı onu iyice görebilirdim diye düşünüyorum, ama zaten biliyorum. "Daha iri olmuşsun."

"Söylemiştim." Kendisiyle gurur duyuyor gibi. "Sürekli spor yapıyorum."

"Görülüyor." Parmaklarımı göğüs kaslarının ortasından aşağı doğru gezdiriyorum. "Yorgun musun?"

"Yorgunluktan bitkinim." Alnımı öptü. Dudaklarını benden ayıramaması hoşuma gitti. "Ama senin için asla yorgun değilim."

"Yapmak zorunda değiliz..."

"Eve gelirken bütün yol boyunca seni tişörtümün içinde, yatakta beklerken hayal ettim. Yapacağız." Sesi kararlı ve oturup başucundaki lambayı yakmak için uzanıyor.

Elimi yüzümün önüne kaldırıyorum, sanki vampirmişim gibi. Hatta tıslıyorum. "Çok parlak."

"Sana bakmak istedim." Bileğimi tutarken dokunuşu nazik. "Hadi."

Elimi yüzümden çekiyor ve ben kolumu yanına indirip oturuyorum. Onun beni doya doya bakmasına izin veriyorum. Bakışları üzerimde dolaşüyor. Dağınık saçlarım, uykulu yüzüm. Üzerimde asılı duran forma. Muhtemelen pek iyi görünmüyorum. Hayal kırıklığına uğradı mı acaba?

"Benim numaramı giyince çok seksi görünüyorsun," diye

neredeyse homurdanıyor. Oh. Yanlış değerlendirme yapmışım.

"Buradan çıkmış olsa bile." Bana uzanıyor, başparmağıyla yanağımı okşuyor.

"Yüzümü yıkamak zorunda kaldım."

"Biliyorum." Yanaklarımı avuçlayarak beni öpmek için kendine çekti. "Çok güzelsin. Seni seviyorum."

Gözlerim doluyor ve gözyaşlarını silmeye çalışıyorum. Ama onun bu sözleri bu kadar kolay söylemesi çok güzel geliyor. "Ben de seni seviyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Neden ağlıyorsun?"

"Duygusalım." Derin ve titrek bir nefes alıyorum. "Duygusal bir gün oldu. Tekrar bir araya geldik. Maçı kazandın. Jumbotron'da beni sevdiğini söyledin."

"Oldukça epik, değil mi?" Kaşlarını kaldırır, başparmakları hala ellerinde tuttuğu yüzümde dolaşır.

Başımı salladım, bakışlarım onunla kilitlendi. "Jersey'in altında ne giydiğimi gerçekten kontrol etmedin."

Kaşları tekrar çatıldı. "Evet, baktım."

Onunla dalga geçiyorum. "Belki tekrar bakmalısın." Gülümsüyor.

Ben de.

Bana uzanıp beni çığlık attırmadan hemen önce, o benim belimi gıdıklarken ben yüzümü yastığa gömdüm. Karnım. Dokunuşu yumuşadı, parmakları kalça kemiğimin üzerinde dolaştı. Popom. Beni yavaşça ters çevirip sırt üstü yatırdı, Cam üzerimde durup tişörtün kenarını tutup yukarı doğru çekerek göğüslerimi ortaya çıkardı.

"Çıkarmalı mıyız?" Gözleri benimkilere yükselir, parmakları tişörtün kenarını kavrar.

"Senin numaranı giyerken beni sikersin diye düşündüm."

"Oh, Bumblebee." Başını salladı. "Tam seni anladım derken, böyle bir şey söylüyorsun."

"Hoşuna gider diye düşündüm," diye fısıldıyorum, o da tişörtümü bırakıp beni öpebilmek için yer değiştiriyor.

"Bayıldım." Beni derin bir öpücükle öper, dili her yerimi tarar. "Seni seviyorum."

Öpüşüyoruz ve birbirimize dokunuyoruz, bu sefer ellerim çok hevesli çünkü çok uzun zaman oldu ve vücudu daha da güzel bir sanat eserine dönüştü.

. Ulaşabildiğim her yerine ellerimi koyuyorum, şu anda boxer şortunun önünden dışarı çıkmak üzere olan ereksiyonunu kasıtlı olarak görmezden geliyorum. Boxer şortunun bel kısmını okşadığımda inliyor, elimi tutmaya çalışıyor ama her seferinde elimi çekiyorum, her zaman ulaşamayacağı bir mesafede.

Onu hep çılgına çeviriyorum.

Sadece öpüşmek, itmek, sürtünmek ve ezmek var ve sonunda kulağıma fısıldıyor, "Seni arkadan sıkmek istiyorum."

"Tamam," diye hemen kabul ediyorum, heyecandan nefesim kesilmiş. "Böylece üzerinde numaramı görebilirim," diye devam ediyor.

"Seksi."

"Öyle olacak." Bana dolanıyor, bir kalçamı avuçluyor, parmakları amıma yaklaşıyor. Ona dokunduğunda inliyorum ve o elini benden çekiyor, beni hayal kırıklığıyla dolduruyor.

Görünüşe göre ikimiz de aynı oyunu oynuyoruz.

Daha fazla öpüşme, okşama ve alay etme, ve ancak birbirimizin ağızlarına nefes nefese kaldığımızda sonunda diyor, "Dizlerinin üstüne çök, B."

Elimi göğsüne bastırıyorum, gözleri açılıp beni inceliyor. "Prezervatif yok mu?"

Kaşları çatıldı. "Bu riskli bir şey, bebeğim." "Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Zorlukla yutkundum. "O kadar riskli olmaz."

"Temizim," diyor, sesi alçak. "Bana bir sürü test yaptılar." "Seni hissetmek istiyorum," diye fısıldıyorum. "Lütfen?"

Öpücüğü şiddetli, dili ağızımı tarıyor ve sonra dudaklarımın üzerine fısıldıyor "Ben de seni hissetmek istiyorum."

Pozisyonumu alıyorum, ellerimin ve dizlerimin üzerinde, yatağın ortasında, hala tişörtüm üzerimde. Sıcakım, ensem terden yapış yapış ve yatak çökünce, elini kalçama koymadan hemen önce onu arkamda hissediyorum.

Ve diğer eliyle kıcıma şaplak atıyor.

"Oh!" Şok ve tahrik olmuş bir şekilde avucuna çarptım. "Saçımı çek."

Gülmeye başladı. "Sen çok vahşisin, B."

"Sadece sen bunu benden çıkarabilirsin," itiraf ediyorum, yatıştırıcı avucuna yaslanarak
avucuna yaslanarak itiraf ediyorum.

"Böyle devam et, tamam mı?"

Saniyeler içinde içime giriyor, kalın sikini beni tamamen dolduruyor. Birkaç saniye o pozisyonda kalıyoruz, birbirimize alışmaya çalışıyoruz, ereksiyonunun içimde derinlerde zonklamasına alışmaya çalışıyoruz. İlk hareket eden ben oluyorum, yavaş ve sabit, elleri belimi kavıyor, hızımı artırmama yardımcı oluyor.

"Siktir, bu çok ateşli, sikimin içinde kayboluşunu izlemek," diye fısıldadı, sesi sert çıkıyordu.

Onu içimde sıkıştırıyorum, inlemesine neden oluyorum ve öne eğiliyorum, dirseklerimin üzerine yaslanıyorum, kığım havada, o ise itmeye devam ediyor. Kendini tekrar tekrar içime sokuyor.

Her içeri girdiğinde inliyorum, gözlerim sıkıca kapalı, yüzde yüz onun bana hissettirdiklerine odaklanmış durumdayım. Karıncalanma hissi cildimde yayılıyor, karnımda toplanıyor, dışarıya doğru yayılıyor, kanımda akıyor. Terliyim. Akılsız. Ağırbaşlı. Ve o başparmağını arka deliğime bastırıp aynı anda hızını artırdığında, işte o an.

Boşalıyorum.

Aptal yastığına bağırarak, onu yüzüme sıkıştırıyorum, iç duvarlarım ritmik bir şekilde sıkışıyor, orgazmı ondan çekip çıkarıyor. İçime boşaldığını hissediyorum, beni dolduruyor ve bunun daha önce hiç hissetmediğim bir şey olduğunu fark ediyorum.

"Siktir," diyor, kendine geldiğinde, sesi boğuk. Boğazını temizliyor ve dikkatlice içimden çıkıyor. "Bu..."

"İnanılmaz mı?" diye öneriyorum.

"Evet." Bana dokunuyor, parmakları amımın üzerinde dolaşıyor ve beni titretiyor. "Bekle. Olduğun yerde kal. Hemen dönerim."

Banyoya koşar ve su sesleri duyulur. Yerimden kıpırdamadan öne doğru kayarım ve komodinin çekmecesini açarım, parmaklarım başka bir şeye takıldığında

parmaklarım başka bir şeye takılıyor. Onu çıkarıp havaya kaldırıyorum. Seyahat boyu bir parfüm.

Benim kullandığım koku.

Huh.

Elinde sıcak, nemli bir bezle yatağa geri döner ve beni temizlemeye başlar, dokunuşları naziktir. Tahrik edici. Ta ki ben tekrar arzuyu hissedene ve parmakları uyluklarımın arasına kayana kadar, yüzünde sorgulayan bir ifadeyle.

Parfümü yastığın altına itiyorum, çılgınca başımı sallıyorum.

Beni okşuyor. Yavaş ve nazikçe. Sert ve hızlı. Parmaklarını içime sokuyor. Sonra bir tane daha. Parmaklarıyla beni sikiyor, başparmağı klitorisime dokunuyor. Tekrar boşalıyorum, titreyen dalgalar konuşmamı zorlaştırıyor. Düşünmemi. Dokunuşları yumuşuyor, orgazmın geri kalanını içimden çekiyor, ta ki ben yapışkan, terli bir yığın haline gelip ona sarılana kadar.

Cam elini sırtımda yukarı aşağı gezdiriyor, rahatlatıcı sözler mırıldanıyor ve onu neden sevdiğimi hatırlatıyor.

Gerektiğinde nazik, gerektiğinde de edepsiz. Bu çelişkileri seviyorum. Bana davranışını. Beni sevme şeklini.

"Hala bunu yaptığına inanamıyorum," diyorum ona daha sonra, yatakta birbirimize sarılıp yatarken, başım kolunda ve parmağı karnımda ileri geri gezerken.

"Neyi?"

"Ulusal televizyonda beni sevdiğini söyledin."

"Aslında televizyonda değildi," diye itiraz ediyor.

"Evet, oldu. Telefonuna bak da gör."

O uzanıp telefonunu komodinden alır, açar ve ESPN uygulamasına girerek ana sayfada bizim hikayemizin olduğunu görür.

Üniversite futbolcusu kız arkadaşına canlı yayında aşkını ilan etti!

"Aman Tanrım," diye inler. "Tüm ilişkimiz bir manşete indirgenmiş."

"Bence eğlenceli."

"Sen tabii," diye alay eder ve telefonunu komodinin üzerine geri koyar. Bu da aklıma bir şeyi getirir.

"Oh, hey. Bir şey buldum." Sesimi bilerek kayıtsız tutuyorum. "Ne buldun?"

Dönüp diğer yastığın altına uzanıyorum ve seyahat parfümünü çıkarıyorum. yüzüne doğru iterek. "Bu." Yüzü düşer. "Oh."

"Evet. Neden sende bu var?"

Yüzü buruşuyor. "Açıklaması zor."

"Bütün gece vaktim var." Eğer bu başka bir kızın parfümü ise, çok sinirleneceğim. Ama içimden bir ses bunun öyle olmadığını söylüyor.

Bir iç çekişle konuşmaya başladı.

"Seni alıp üniversite partisine götürdüğüm geceyi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Alışverişe gittim. Kendime yeni bir kıyafet aldım."

"Beni etkilemek için mi?" Başımı geriye eğip çenesinin altını öptüm. "İşe yaradı."

Beni kendine daha da yaklaştırıyor. "Sonunda o makyaj mağazasına girdim. Adı S ile başlıyor, değil mi?"

"Sephora mı?"

"Evet, orası. Parfümlere bakıyordum. Gucci'nin çok fazla parfümü var. Senin kokunun o olduğunu söylediğini hatırladım. Gucci. Ve şişesinin turkuaz rengi olduğunu. Bazılarını deniyordum ve kadın bana yardım ediyordu, sonra senin kokunu tanıdım." Durur. "O yüzden almak zorunda kaldım."

"Kendin için mi?" Kafam karıştı.

"Şey... evet. Bazen, özellikle son bir aydır, havaya sıkıp sen oradaymışsın gibi davranıyordum." O inleyerek yüzünü saçlarıma bastırdı.

"Bu çok acınası bir şey."

"Hayır, bu duyduğum en tatlı şey." Elimi yanağına koyup bana bakmasını sağladım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Utanç verici bir şey yaptığımda itiraf edecek kadar."

Onu öptüm. "Utanç verici değil. Romantik."

"Tanrım, hangisi daha kötü bilmiyorum."

"Kabul et, Camden Fields, sen romantik birisin." "Sadece senin için."

Sadece benim için.

SON

CAM

YILBAŞI

KNOX ve ben, Yeni Yılı kutlamak için bir parti vermeye karar verdik. Birçok kişi kış tatili için gitmişti, ama biz antrenman için erken döndük, diğer birkaç son sınıf öğrencisi de öyle. Ayrıca, önümüzdeki sezon daha önemli roller üstlenecek bazı takım arkadaşlarımız da geldi.

Ace gibi. O da erken döndü. Ve şu anda benim dairemde, kanepede oturmuş, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bira içiyor. Hiçbir şeyi umurunda değil.

Blair bana yaklaşıyor, çok fazla ten gösteren ve kışını zar zor örten küçük siyah bir elbise giymiş. Bundan nefret ediyorum.

Yalan. Bayılıyorum. Sadece başka kimsenin ona bakmasını istemiyorum. "Eğleniyor musun?" diye soruyor.

"Evet." Müziğin sesini bastırmak için bağırarak zorunda kalıyorum. "Neden soruyorsun?"

"Somurtuyorsun." Göğsüme hafifçe vuruyor, kız kardeşi yaklaşıncaya ikimiz de dönüyor.

Ruby kış tatili için gelmiş. Doğu Kıyısı'ndaki üniversitesine geri dönecek ve bir sonraki dönemi orada tamamladıktan sonra buraya kaydolacak. Başvuru formunu çoktan doldurmuş. Colorado'ya dönmeye hazır. Noel'de bize bunu özellikle söylemişti.

Birçok kez.

Buradaki okula gideceğine sevindim. Blair ile yakın olduklarını biliyorum. Gelecek yıl kampüste olmayacağım için çok üzülüyorum, ama Maguire kardeşlerin birlikte olacağını bilmek içimi rahatlatıyor.

"Şuna bak." Her iki kolunun altında birer kız olan Ace'i işaret ediyorum, üçü de gülüyorlar. "Benim oturma odamda harem mi kurmaya çalışıyor? Bu iş yaramayacak."

"Sakin ol. Sadece eğleniyor. Ace'e bazen çok soğuk davranıyorsun, yemin ederim. Bana davrandığın gibi." Bana yaklaşıp boynuma kollarını doladı ve beni öptü.

Elimi kalçasına koyup onu nazikçe iterek, duvara yaslanıp herkesi izleyebilmek için yerimi değiştiriyorum. "Görüşümü engelliyorsun, B."

"Bana bakman gerekiyor." Alaycı bir şekilde dudaklarını büküyor ve ben de istediğini yapıyorum.

Onu uzun uzun seyrediyorum.

O elbiseyi giymek suç olmalı. Önden çok dekolte, göğüslerinin üst kısmını gösteriyor ve aklıma türlü türlü müstehcen düşünceler getiriyor. Onlara boşalmak istemediğimi düşünmüyorum.

Bunu daha önce yaptığımızı sanmıyorum. Bu gece denemek fena olmaz.

Ruby ve Natalie sihirli bir şekilde ortaya çıkıyor, kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamış, yüzlerinde aynı gülümseme var. Tanıştıkları anda birbirlerine kapıldılar ve o günden beri birlikte takılıyorlar. Ruby bir haftadan az bir süre sonra okula dönmek zorunda ve ikisinin birbirini özleyeceğini biliyorum.

"Ne oluyor?" Blair kız kardeşine sorar.

"Onunla konuşmak istiyorum." Ruby'nin bakışları Ace'e

kayar. Ben inlerim.

Blair sırtır.

"Bence siz ikiniz birbirinize yakışırırsınız," diyor hayal dünyasında yaşayan kız arkadaşım.

"Hayatta olmaz. Şuna bak. Şu anda iki kızla oturuyor." Ruby'nin kimden bahsettiğini bilmiyormuş gibi ona el sallarım.

Gözlerini devirir ve kalçasını Natalie'nin kalçasına çarpar. "Cam, yapma. Bana bir bakacak ve onları unutup beni seçecek." Natalie ona beşlik çakar, ben ise içimden küfürler savururum.

"Keşke senin kadar özgüvenim olsaydı," diyor Blair ona. "Beni tavlamaya çalışırken oldukça özgüvenliydin," diyorum.

Blair bana bakıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki. Beni yıprattın." Onu öpmek için eğildiğimde, o da uzanıp dudaklarımı ısırdı. "Ah!"

"Seni yıprattım," diye mırıldanır. "Daha çok bana karşı koyamadın." "Aynı şey."

"Hey." İkimiz de başımızı çevirip Ruby'nin bize dik dik baktığını görürüz. "Beni tanıştır, müstakbel kayınbiraderim. O adamla tanışmak istiyorum."

"Ruby." Blair'in gözleri, Ruby'nin az önce söylediği şeyden nefret ediyormuş gibi genişlemiş.

Ama benim için sorun değil. Kulağa hoş geliyor. Maguire ailesinin bir parçası olmak zor olmazdı. Birbirlerine çok yakınlar, birbirlerini sevdikleri çok belli ve ben tam tersi bir aileden geliyorum. Annem yeni erkek arkadaşıyla tatilini geçirdiği için Noel'i onlarla geçirdim ve her saniyesinden keyif aldım. Ailesi bana sanki ailelerinin bir parçasıymışım gibi davrandı ve bu, bana verebilecekleri en güzel hediye idi.

Blair hariç, tabii ki.

"Hadi," diyorum Ruby'ye, Blair'i bırakıp kız kardeşini Ace'in şu anda uzandığı kanepeye götürüyorum. Kızlardan biri çoktan gitmiş, bu yüzden sol kolunun altında sadece sevimli bir kızıl saçlı kız var, sağ elinde kırmızı bir plastik bardak tutuyor. Beni görünce sırtarak bardağı kaldırıp kadeh kaldırıyor.

"Bir numaralı QB! Bu seksi kız kim?" Ace'in bakışları Ruby'nin üzerinde dolaşüyor ve onun bundan hoşlandığını anlayabiliyorum.

Arkamızda Blair inliyor.

"Bu Ruby Maguire. Ruby, Ace Townsend ile tanışmanı isterim." Bir an duraksadım. "İkinci QB."

"Ve bir numara olmak üzere." Ace ayağa kalkar, kızıl saçlı kıızı tamamen unuttur. "Tanıştığımıza memnun oldum, güzelim."

El sıkışır, Ruby kıkırdar, kızıl saçlı kız kanepenin kenarında oturmuş onları ters ters bakar.

"Soyadını duyduğun, değil mi?" diye soruyorum ona.

"Duydum. Maguire. Kuzenin mi?"

"O benim kardeşim," Blair arkamızdan seslenir.

Ace, Ruby'nin elini bir yılanmış gibi bırakır. "Knox'un iki kız kardeşi olduğunu unutmuşum."

"Bu seni caydırıyor mu?" diye sorar Ruby. "Knox'un kardeşim olması?"

"Seni yasak bölgeye sokuyor," dedi Ace, kızıl saçlı kıza gülümsedi. Ne salak.

"Ooh, zorlukları severim," diyor Ruby, Natalie'yi güldürüyor.

"Bu bir hata olabilir," Blair, birkaç dakika sonra, Ruby ve Ace'i izlerken, yalnız kaldığımızda bana söyler. O kanepeye geri dönmüştür, kızıl saçlı kız çoktan gitmiştir, Ruby ise onun hemen önünde durmaktadır.

"Ace ve Ruby?"

"Evet." Blair yüzünü buruşturur. "Çizgi film karakterleri gibi konuşuyorlar." "Bence birbirlerine yaklaşıyorlar."

Blair göğsüme vurur. "Sen öyle değilsin."

"Sadece dalga geçiyorum."

"Biliyorum." Bana gülümser ve onu öperim. "Gece yarısı da öpecek misin?"

"

"Kesinlikle." Onu tekrar öptüm. "Yeni yılın bize neler getireceğini sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben de." Kollarını belime doladı ve bana bakarak "Seni seviyorum, Camden."

"Ben de seni seviyorum, Bumblebee."

Bana aldığı, küçük altın arı kolyeye uzanır. Noel sabahından beri kolyeyi hiç çıkarmamıştır. "İlk başta bu takma adı hiç sevmemiştim, ama şimdi bayılıyorum."

"Nefret mi ettin?" diye ıslık çaldım. "Bu çok ağır bir kelime, bebeğim."

"Sadece küstahlık yapıyordum ve senden rahatsız olmuşum. Senin beni uydurma bir lakapla değil, gerçek adımla hatırlamanı istiyordum." Somurtuyor ve bu çok sevimli.

"Sana ne derse de, kimi düşündüğümü her zaman çok iyi bilirim. Blair. B. Bumblebee." Onu tekrar öptüm. "Bebeğim." Bir öpücük daha. "Hayatımın aşkı."

"Gerçek bir duygusal adama dönüştün, Camden Fields," diyor, gözleri parlıyor.

"Ve sen bunu seviyorsun."

Gülümserim. O da gülümser.

"Seviyorum."

EPILOG 2

BLAIR

Nisan

Knox ve Cam'in dairesine girdiğimde, Knox'un Joanna'yı kucaklayıp havaya kaldırmadan önce avazı çıktığı kadar bağırdığına şahit oldum. Joanna gülerek etrafında dönüyordu. Knox onu nazikçe yere indirdi ve öptü.

Uzun bir süre, geldiğimi fark etmeleri için boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

Knox, beni görünce ondan ayrılır ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. "Arayan senmiş."

Ben de ona gülümsedim, ne demek istediğini çok iyi biliyordum. "Oh, Knox."

"Biliyorum." Yumruğunu havaya kaldırdı. "Hadi gidelim!"

Bahsettiği telefon, NFL draftına davet. Biz de

Bunu bekliyorduk. Knox ve Cam bekliyordu, Joanna ve ben ise onların geleceği için endişelenen destekleyici kız arkadaşlarıydık.

Cam ve Knox, Şubat ayında NFL Scouting Combine'a katıldı. Bu etkinliğe, tıbbi, zihinsel ve fiziksel kriterlere göre seçilen az sayıda sporcu, dört gün boyunca oyun becerilerini değerlendirmek üzere davet ediliyor. Bu çok zorlu bir süreç, ama istedikleri şeye bir adım daha yaklaşmak anlamına geliyor. Knox'un dediğine göre, bu süreci kolaylıkla geçti. Hayatı boyunca bu an için hazırды.

Doğrudan alıntı.

Camden için ise biraz daha zor oldu. Döndükten sonra bana zorlandığını itiraf etti. Son birkaç aydır çok çalışmıştı ve yeterince güçlü olmadığını düşünüyordu.

Scouting Combine'a katılan herkes draft'a katılma hakkı kazanmıyor. Her aşamada sayı azalıyor. Knox'un katılma çağrısı almasına çok sevindim, bu onun ilk birkaç turda draft edileceğini tahmin ettikleri anlamına geliyor, ama Cam'in durumu ne acaba?

O da çağırıldı mı?

"Senin için çok mutluyum," diyerek kardeşime koşarak sarılırim. O da beni sıkıca sarar ve Joanna'yı tekrar kollarının arasına almak için beni bırakır.

"Teşekkürler Blair. Bu bir rüya gibi." Dudaklarını Joanna'nın şakağına bastırıyor ve Joanna da ona yaslanıyor, gözleri yaşlarla parlıyor. Eminim rahatlamıştır. Son zamanlarda ortalık çok gergindi. Çok bekledik. Çok acı çektik. Knox her zaman kendinden emin davranıyordu. Sanki her şey garantiyormuş gibi, ama içten içe o da stresliydi.

Cam'in stresli olduğunu herkes biliyor. Bunu itiraf etmekten de çekinmiyor.

"Cam nerede?" diye soruyorum, odada onun eve geldiğine dair bir iz arıyorum. "Biraz önce mesaj attı ve burada buluşalım dedi."

"Nerede olduğunu bilmiyorum." Knox Joanna'yı bırakıp boynunun arkasını kaşıyor, rahatsız görünüyor.

Uh oh.

"Bilmiyor musun?" Ona sert bir bakış atıyorum, keşke aklını okuyabilsem.

Kollarını yanlarına indirip, düzensiz bir nefes verir. "Koşmaya çıktı. Söylemememi istedi."

Alarm sesiyle biraz daha dik durarak çantamdan telefonumu çıkarırım. "Neden kimseye söylemememi istedi?"

"Çünkü ikimiz de bugünün ne getireceğini biliyorduk. İyi haber ya da kötü haber. Günün sonuna kadar birlikte olmak istemedik, anlıyor musun? Onun keyfini kaçırmak istemiyorum, o da benimkini kaçırmak istemiyor," diye açıkladı Knox.

Yarı mantıklı bir açıklama ama yine de hoşuma

gitmedi. "Ona haberleri verdin mi?"

"Daha yeni öğendim." Knox yavaşça başını salladı. "Ya telefon gelmezse?"

"Bu, seçilmeyeceği anlamına gelmez," diyorum.

Sadece evde kalıp televizyondan izleyeceği anlamına gelir. Seçilme şansı hala çok yüksek.

Değil mi?

"Ne kadar oldu?" diye soruyorum.

Knox yüzünü buruşturur. "İki saat önce mi? Belki üç?"

"Üç mü?" Hemen telefonumu açıp ona kısa bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Neredesin?

Benim istediğim kadar çabuk cevap vermediğinde, korku beni kaplar.

Midem bulandı. "Kahretsin, Knox. Nereye koşacağını söyledi?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor ve Joanna'ya endişeli bir bakış atıyor. "Zaten koşmak için giyinmişti. Spor çantası yanında değildi ama bu bir şey ifade etmez, çantasını arabasında tutuyor. Her zamanki gibi mahallede ve kampüste biraz koşup hemen geri döneceğini düşündüm."

"Az önce ikinizin günü ayrı geçireceğinizi söylemedin mi?" diye soruyorum.

Kardeşim sinirli bir ses çıkarır. "Ne olduğunu bilmiyorum, tamam mı? Ben de ona mesaj atarım."

Dediğini yapar, ama hemen cevap gelmeyince kaşlarını çatarak başını kaldırır ve "Ulaşmış yazmıyor. Telefonu kapalı olabilir," der.

Aman Tanrım. Stalker bir kız arkadaş gibi konuşmak istemem ama şu anda Find My Phone uygulaması olsaydı da Cam'in her hareketini takip edebilseydim ne güzel olurdu.

"Panik yapmayın," diyor Joanna ikimize de sakın bir sesle. "Cam'in bazen inzivaya çekilmeyi sevdiğini biliyoruz. Eminim iyidir. Muhtemelen huzurlu bir koşu yapabilmek için telefonunu kapatmıştır."

"Üç saat mi?" İnanamıyorum.

İnanamıyorum.

Cam nerede?

Sanki düşüncelerimle çağırmışım gibi, apartman kapısı açılır ve Cam karşımda durur. Kapıda siyah koşu şortu ve ayakkabılarından başka hiçbir şey giymemiştir. Terden parlayan teninde, kulaklarında AirPods'lar vardır ve ekranı siyah olan telefonunu elinde tutmaktadır.

"Üzgünüm, telefonum şarjı bitti." Kapıyı arkasına çarparak içeri giriyor, yüzünde hiçbir ifade yok. Normal, tarafsız Cam. "Ne oluyor? Neden hepiniz beni arıyorsunuz?"

Ciddi olamaz.

"Ben, şey, az önce bir telefon aldım," Knox gergin bir sesle itiraf etti. Sanki başına gerçekten harika bir şey olduğunu itiraf etmek istemiyormuş gibi. "Beni draft'a davet ettiler."

"Hadi canım!" Cam odaya bakındı, gözleri benim üzerimde kaldı. "Yani hafta sonu orada olacaksın?"

"İlk gün, dostum," Knox boğazını temizleyerek cızırtılı bir sesle cevap verdi.

"Yani seni birinci turda seçeceklerini düşünüyorlar mı? Yoksa ikinci turda mı?"

Knox başını sallar.

Cam'in bakışları benimkinden hiç ayrılmadan, "Hadi canım?" der. En ufak bir "Aynı."

Hepimiz bir an sessiz kalıyoruz, Cam'in basit ifadesini sindiriyoruz, kelimeler beynimde yankılanıyor.

Aynı

mi?

Aynı.

AYNI.

"Aman Tanrım!" Onun terli olmasına aldırmadan kendimi ona atıyorum. Kollarımı boynuna doluyorum ve saçlarını tutup gözlerime bakmasını sağlıyorum. "Sen tam bir pisliksin, rol yapıyorsun!"

Kollarını belime dolayarak beni kendine çekiyor ve başını eğip ağzını ağzımın üzerine getiriyor. "Anladım, ha."

"Sen çok kötüsün," diye fısıldadım.

Cam beni öptü. "Kendimi tutamadım. Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim."

"Bizi çok korkuttun," diyor Knox bize yaklaşırken, Cam'i kendine doğru çekerek onu benden bırakıp kardeşimin kucaklamasına izin vermek zorunda bırakıyor. "Başardık lan!"

"Başardık," diyor Cam aynı heyecanla, ikisi de bir an birbirlerine sarılıyorlar.

Joanna ve ben birbirimize bakarız, ikimizin de gözleri yaşlıdır. Onlar draft edilecek. İkisi de NFL'de oynayacak.

Ama bu bizim için ne anlama geliyor?

"Dur. Artık dayanamıyorum." Cam'i kendimden uzaklaştırıyorum, söylediklerimin hiçbirini içten söylemiyorum ve sırtımı ona dönerek yanıma yatıyorum. O da bunu biliyor. Yatağın üzerinde kayarak bana sarılıyor, çıplak omzuma bir öpücük konduruyor, elleri karnıma bastırıyor. "Bir süre seks yok."

Alt vücudunu benimkine sürüyor. "Seni biraz dinlendiririm." "Çok teşekkürler." Yanımı çimdikleyince gülüyorum.

Ailelerimizi ve arkadaşlarımızı aradıktan sonra, dördümüz kutlama yemeğine çıktık ve bu tam da ihtiyacımız olan şeydi. Yemek, içki, bol kahkaha ve "ya şöyle olsaydı"larla dolu sohbetler.

İyi türden "ya olsaydı"larla.

Son birkaç hafta, NFL'den haber beklerken her şey çok ağır gelmişti. Tüm o gelgitler. Karışık duygular. Korku. Endişe. Heyecan.

Çok şey yaşandı.

Akşam yemeğinden döndüğümüz anda Cam beni yatak odasına sürükledi ve istediğini yaptı. Çeşitli pozisyonlarda ve şekillerde. Öyle ki şimdi yorgunluktan bitkinim ve dinlenmem lazım. Ama şimdiden onun ereksiyonunun kıcıma dokunduğunu hissedebiliyorum. Yakında tekrar yapmak isteyecektir.

Ama benim için sorun değil.

Sanki omuzlarından dev bir yük kalkmış gibi, bunu kelimenin tam anlamıyla hissedebiliyorum. O daha hafif. Daha mutlu. Gülümsemekten kendini alamıyor. Bu şimdiye kadarki en güzel şey.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı boynuma ve ben kollarımı onun omuzlarına koyup başımı omzuna yasladım.

"Ben de seni seviyorum."

"Bundan sonra ne olacağı konusunda endişelenme."

Biraz gerginleşiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, nereye gidersem gideyim, hangi takımda oynarsam oynayayım, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bil. Seni seviyorum. Sana aşığım. Eğer benim istediğim olsaydı, sen de benimle gelirdin ve bu yeni maceraya başladığımda birlikte olabilirdik. Ama benim için hayallerinden vazgeçmeni istemiyorum."

Sessiz kalıyorum. O da öyle.

"Bak, ben bencil bir pislik olmamaya çalışıyorum. Kendimi tanıyorum. Hala biraz bencil olabiliyorum. Sadece seninle birlikte olmak istiyorum. Her zaman. Bu hayatım, başlamak üzere olduğum bu yeni kariyer, sen yanımda olmazsan hiçbir anlamı yok. Yanımda," diyor, sesi alçak.

Yavaşça dönüp ona bakıyorum. Kafamı geriye eğdiğimde, onun da beni izlediğini görüyorum, bakışları, ifadesi samimi. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun, Camden?"

Yutkunur, sonra yastığının arkasına uzanır, eli ve kolu kafama çarparak... Ne yapıyor? Bir şey mi alıyor?

Sonra bir kutu çıkarır. Küçük siyah bir kutu.

Bana uzattığında kalbim ağzıma gelir. "O ne?" diye fısıldarım.

"Aç da gör," diye fısıldadı.

Parmağımla kutuyu açarken, içindeki ince altın yüzüğü ve ortasındaki minik elması görünce nefesimi tuttum.

"Bu büyükannemindi," diye mırıldanıyor, gözleri tıpkı benimki gibi yüzüğe takılı. "Annem birkaç ay önce ziyarete geldiğinde bana vermişti."

Annesiyle tanışmak güzeldi. Bana karşı çok nazikti ve Cam'in bu kadar mutlu olduğunu görmekten memnun olduğunu hissettim. Ayrıca ona benziyor. Gözleri aynı. Saç rengi de aynı.

"Neden sana verdi?"

"Ona hala saklıyor mu diye sordum. Ve sana vermek için bana verebilir mi diye sordum."

"Peki sen neden bana vermek istiyorsun, Cam?" Ben sadece... Niyetinden emin olmak istiyorum.

"Çünkü seninle evlenmek istiyorum, Bumblebee."

Ona bakakaldım, dilim tutuldu.

Sonra birden gözyaşlarına boğuldum.

"Ah, bebeğim. Neden ağlıyorsun?" Beni kendine çekip sıkıca sarar, ağlamaya devam ederken yatıştırıcı sesler çıkarır. Gözyaşlarım ve muhtemelen biraz da sümüğüm göğsüne düşüyor ama o umursamıyor gibi. Parmaklarını saçlarıma dolayarak yüzümden uzaklaştırıyor ve sonunda onu bırakıp karanlık gözlerine baktığımda, bakışlarında işkenceyi görebiliyorum. "Sanki bu kötü bir şeymiş gibi davranıyorsun."

"H-hayır." Başımı sallıyorum, hıçkırarak ve ağlayarak. "Bu, hayatımın en güzel şeyi."

"O zaman parmağına tak," diye neredeyse emrederek, kutuyu elimden alır. Yüzüğü çıkarır, sol elimi tutar ve yüzüğü parmağıma geçirir. Biraz büyük ama çok da değil, parmağımdaki yüzüğe bakıyorum, gülümsemem titriyor.

"Çok güzel," diye fısıldadım.

"Fazla bir şey değil, ama kalbimden geliyor," diyor. "Bunu bir söz yüzüğü olarak düşün."

Başımı kaldırıyorum. "Yani nişan yüzüğü değil mi?"

"Oh, evlilik yüzüğü." Gülümser. "Sadece... sözleşmeyi imzaladıktan sonra sana daha büyük bir şey alabilirim. İstersen."

"Daha büyüğüne ihtiyacım olduğunu sanmıyorum." O başını eğdiğinde ben de yaklaşp başımı kaldırdım ve dudaklarımız aynı anda buluştu. "Bunu seviyorum."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum yumuşak bir kahkaha ile. "Hatta seni seviyor olabilirim. Çok."

"Seni kesinlikle seviyorum." Beni sırt üstü çevirir ve beni ne kadar çok sevdiğini tam olarak göstermeye başlar.

Tekrar tekrar.

Ruby Maguire'ın hikayesi yakında geliyor! 7 Aralık 2023'te çıkacak [Playing to Win'i](#) ön sipariş verin!

TEŞEKKÜR

Arkadaşlar, bu kitap! Camden Fields! Ne kadar karamsar, kendine güveni olmayan bir karakterdi. Ama onu seviyorum. Programım çok karmaşık hale geldiği ve Cam ile Blair'i bir an önce ortaya çıkarmak istediğim için bu kitabı gerçekten ÇOK hızlı yazdım. Bu ikisi içimden akıp gitti. Onlara bayılıyorum. Bir sonraki kitabı yazmak için sabırsızlanıyorum - sanırım kimin hakkında olduğunu zaten biliyorsunuz...

PLAYING HARD TO GET'e gelen olumlu tepkilerden ne kadar heyecanlandığımı ve etkilendiğimi söyleyebilir miyim? Bu kadar çok kişinin Knox ve Jo Jo'yu seveceğini beklemiyordum ve hepinize teşekkür etmek istiyorum. Her birinize minnettarım ve spor romanlarımı okumak istediğiniz için çok teşekkür ederim. Onları yazmayı çok seviyorum - Lancaster kitaplarının yoğunluğundan sonra güzel bir mola oluyolar, ha!

Valentine PR'daki herkese bana özen gösterdikleri için teşekkür ederim - Nina, Kim, Valentine, Daisy, Sarah, Amy (çocuğum), Kelley - siz bayanlar harikasınız! Nina, her zamanki gibi bu hikayeyi parlatmama yardım ettin, bunun için sana minnettarım!

Editörüm Rebecca'ya yaptığı her şey için teşekkür ederim. Sarah'ya da düzeltmeler ve detayları düzgün tuttuğu için teşekkür ederim.

Bu serinin muhteşem kapaklarını tasarlayan Emily Wittig'e çok teşekkür ederim. Bir sonraki kitap için hangi rengi seçeceğimizi henüz bilmiyorum, ama Instagram'da birkaç kişi bana iyi fikirler verdi, bu yüzden birkaç fikrim var...

PLAYING BY THE RULES'u beğendiyseniz, satın aldığınız perakendeci sitesinde veya Goodreads'te bir yorum bırakırsanız benim için çok anlamlı olacaktır. Çok teşekkür ederim!

MONICA MURPHY'NİN DİĞER ESERLERİ

Oyuncular

Playing Hard to Get

Playing by The Rules

Playing to Win

Lancaster Prep

Söylemek İstedğim Şeyler (ama hiç
söylemedim) Hayatında Bir Milyon Öpücük

Tutmak İstedğimiz Sözler Her

Zaman Yanında Olacağım

Evlilik Mutluluğu (Lancaster)

İsteksiz Gelin

Acımasız Damat

Pervasız Birliktelik

Üniversite Yılları

[Birinci Sınıf](#)

[Öğrencisi İkinci](#)

[Sınıf Öğrencisi](#)

[Üçüncü Sınıf](#)

[Öğrencisi](#)

[Dördüncü Sınıf](#)

Callahanlar

[Bana Yakın Ona](#)

[Aşık Ona Bağımlı](#)

[Kaderimiz](#)

[Savaşmak İçin](#)

[Senin İçin Onu](#)

[Benim Yapmak](#)

[Bir Callahan Düğünü](#)

Flört Serisi

[Tarihi Kaydet](#)

[Sahte Randevu](#)

[Tatil](#)

[Randevusu](#)

[Seninle Çıkmaktan](#)

[Nefret Ediyorum Bir](#)

[Randevuyu](#)

[Değerlendir Düğün](#)

[Randevusu Kör](#)

[Randevu](#)

Sonsuza Kadar Senin Serisi

Bana Sonsuza Kadar Söz

Verdin Seni Düşünmeden

Yapamıyorum

Yaralı Kalpler Serisi

Onun İnatçı Kalbi

Onun Boşa

Harcanmış Kalbi

Yaralı Kalpler

Arkadaşlar Serisi

Sadece Arkadaş

Sonsuza Kadar

Arkadaştan Fazlası

Asla Düet Yapmayacaklar

Bizi Asla Ayırma Seni Asla

Bırakma

Kurallar Serisi

[Karanlıkta](#)

[Adil Oyun](#)

[Yavaş](#)

[Oynama](#)

[Güvenli](#)

[Bahis](#)

Fowler Kardeşler Serisi

[Violet'i](#)

[Sahiplenmek](#)

[Rose'u Çalmak](#)

[Lily'yi](#)

[Evcilleştirmek](#)

Reverie Serisi

[Onun Havali](#)

[Onun Kaderi](#)

Milyarder Bekarlar Kulübü Serisi

[Arzu,](#)

[Yırtık,](#)

[Tadını](#)

[Çıkar](#)

[mak](#)

[Sarhoş](#)

Bir Haftalık Kız Arkadaş Serisi

[Bir Haftalık Kız Arkadaş](#)

[İkinci Şans Erkek Arkadaş](#)

[Üç Kırık Söz](#)

[Drew + Fable Sonsuza](#)

[Kadar Dört Yıl Sonra](#)

[Beş Gün Kaldı](#)

[Drew'un "+ " Masal Noel'i](#)

Bağımsız Genç Yetişkin Kitapları

[Cesur Kötü Çocuk](#)

[Kurtarıyor](#)

[Güzel Ölü Kızlar](#)

YAZAR HAKKINDA

Monica Murphy, New York Times, USA Today ve uluslararası en çok satan yazarlar listesinde yer almaktadır. Kitapları neredeyse bir düzine dile çevrilmiş ve dünya çapında milyonlarca kopya satmıştır. Geleneksel yayıncılık ve bağımsız yayıncılık alanlarında faaliyet gösteren yazar, genç yetişkin ve yeni yetişkinlere yönelik romantik romanların yanı sıra çağdaş romantik romanlar ve kadın romanları da yazmaktadır. USA Today'in en çok satan yazarı Karen Erickson olarak da tanınmaktadır.

Telif hakkı © 2023 Monica Murphy Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Emily Wittig
emilywittigdesigns.com

Editör: Rebecca, Fairest Reviews Editing Services Düzeltmen:
Sarah Plocher

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

